

ஸ்ரீ
பேரஞ்ஞானன் பெருந்தேவீத் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சரணம்
பரமம் ஜகதந்தரான கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்ஷிவானங்களான
ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்துநானாயிரப்படி, நூற்றம்பத்தாறுமாயிரப்படிகளைக் கொண்ட

ஒன்பது, பத்து பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதீவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பதிப்பு

அச்சுத்தாள் திருத்தினவர்கள் :

திருமலை அனந்தராமன், குடகுமாரம், தியான வேதாந்த வித்வச்சிரோமணி
கிருஷ்ணமாசாரியர், திருப்பதி.

M. A. வேங்கட கிருஷ்ணன், திருவல்லிக்கேணி.

விடைக்குறிப்புகள் :

தி. அ. அக்காச்சுனி அனந்தாழ்வான், காஞ்சிபுரம்-3
M. A. வேங்கட கிருஷ்ணன், 20, தெற்குமாட வீதி, திருவல்லிக்கேணி.

V. N. தேவநாதன், 213, கோலிந்தப்ப காய்க்கன் தெரு, சென்னை-1.

திருவல்லிக்கேணி குரு அச்சுத்தில அச்சிடப்பட்டது.

நள ஐஸ்ரவையகாசி விசாக வெளியீடு

1976

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி

பத்தாம் பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—தாளதாமரை : ப்ரவேசம்

—o—o—o—

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினுயிரப்படி வ்யாக்யானம்

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், சரீராவஸ்தா ஸமநத்தரத்தில் எம்பெருமானைப் பெறக்கடவதான நீர்னயம்பெற்ற ஆழ்வார், தானாக அபிமாதித்துப் போந்த சரீரத்தையும் முகம் பழகின மனிசரையும் இழந்து, முகமறிவார்ஒருத்தரையும் காணாதே, செல்லக்கடவ இடமெல்லாம் கண்டறியாத நிலமாயிருக்கும்படியையும், போகக்கடவ வழியின் நெடுமையையும், போகைக்கு விக்நமரன ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அநுஸந்தித்து, - “இவ்விக்கநங்கள் தட்டாமே இந்நெடுந்தாரம் துர்ப்பலரான நம் மால் போய்முடிக்கை அரிது: பந்துவுமாய் ஆப்தனுமாய், ஆந்ருசம்ஸ்யத்தையுடையனுமாய், ப்ரபல விரோதிகளுண்டாகிலும் அவற்றைப் போக்கிக்கொண்டுபோக வல்லனுமா விருப்பானொருதுணை, சரீர வியோககாலத்திலே அவச்யம் வேணும்” என்று அத்யவலித்து, - சொன்ன குணங்களையெல்லாம் உடையனாய், ச்ரமஹரமான வடிவையுமுடையனாய், ஸர்வருடைய ரக்ஷணத்திலும் திகழிதனுமிருக்கிற காளமேகத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு, அவன்பக்கலிலே தம்மை நிகேடித்து, அவனை இத்தசைக்குத் துணையாகப் பற்றுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், கீழே “நாளேலறியன் எனக்குள்ளன்” என்றார்; “மரணமானால்” என்று ஈச்வரன் நாளிட்டுக் கொடுத்தான். அவன் ஒன்றைச்சொன்னால் அது கைப்பட்ட தென்று மேலே போகலாம்படியிறே இருப்பது: ஆகையாலே, காலாவதி பெற்றாராய்ப் போக்கிலே ஒருப் பட்டார் போயிடத்து, முகம்பழகின சரீரத்தைவிட்டு நெடுநான் வாஸநை பண்ணின பந்துக்களை விட்டுத் தான் தனியனுய்ப் போகிறவிடமும் முகமறியாதநிலமாய் நெடுங்கை கீட்டுமா யிருக்கிறபடியையும் போகைக்கு விக்நமாய்த் தான்குழ்த்துக்கொண்ட அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அநுஸந்தித்து; “இவ்விக்கநங்கள் தட்டாதபடி நெடுந்தாரத்தை துர்ப்பலரான நம்மால் போய் முடிக்கை யரிது: இனிப்போயிடத்து ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாயிருப்பானொருவன் வழித்துணையாக வேண்டியிருந்தது.” “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” “ப்ராஸ்யசக்திர் விவிதைவ ச்ருபதே” என்று வழி கொடுபோக விரகறியுமவனுமாய் சக்தனுமாய், “பதிம்விச்வஸ்ய” என்கிறபடியே ப்ராப்தனுமாய், “மாதா பிதா ப்ராதா” என்கிறபடியே ஸர்வவித பந்துவுமாய், “மயர்வறமதிரஸம்ருளிநன்” என்கிறபடியே பரமதயாவானுமாய், ச்ரமஹரமான வடிவையுமுடையனுமாய், ஸர்வரக்ஷணத்திலும் திகழிதனுமாயிருக்கிற காளமேகத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு அவன்பக்கலிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி, வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். அவன் கொடுபோயிடத்தில் வடிவழகை அநுபவித்துக்கொண்டு பிள்ளை போகலாம்படியிறே இருப்பது. “பரிஹர மதுஸூதரப்ரபந்நாந்” என்றும்

“உன்துமர்க்கென்றும் நமன்தமர் கள்ளர்போல்” என்றும் அத்தகையில் விரோதிகள் பீதரா யொளிக்கும் படியிறே இருப்பது.

**நாமின்கை திருவாய்மலர்ந்தருளி
வடக்குத்திருவிதிப்பின்கை பட்டோலை கொண்டருளின
ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படி.**

ஈடு.—“நாளேலறியேனனக்குள்ளன்” என்றார்; “மரணமானால்” என்றறுதியிட்டுக் கொடுத்தான் ஈச்வரன். அவன் “செய்கிறோம்” என்று தலைதுலுக்கினால், அதுபெற்றதாய் மேல் நடக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே கார்யம். ஆகையாலே, (காலாவதிபெற்றாய்) போக்கிலெயொருப்பட்டார்; போமிடத்தில், முகம்பழினை தேஹத்தையும்விட்டு நெடுநான் வாஸநைபண்ணின பந்துக்களையும் விட்டுத் தனியேயாய்ப் போகிறவிடத்தான் கண்டறியாத நிலையாய், நெடுங்கைகீட்டாய், வழியிலே ப்ரதிபந்தகங்களும் குவாலாய்-அவித்யா கர்ம வாஸ நாருசிகள் என்றூப்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கும் ஓர் அவதியில்லையிறே; இவற்றையடையப் போக்கி வழித்துணையாய்க் கொண்டுபோய்போது ஸர்வேச்வரன்தன்னைவே பற்றவேணும். அதுவென்? இவன்தானே தனக்குத் துணையானாலோ வென்றால்,—இன்றளவும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரியம்பார்த்துப் போந்தவனிறே இவன்; இச்சரீரத்தோடே யிருக்கிற நாளிலே ஹிதசிர்தை பண்ணினானையாகிலும் இவனுடைய பூர்வவருத்தத்தைப் பார்த்தால் இவன்தான் தனக்குத் துணையாகமாட்டானே. வழி கொடுபோமிடத்தில் இவர்க்கு வரும் விரோதிகளை யறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும்; அறிந்தால் அவற்றைப் போக்கிக் கொடு போகைக்கு ஸர்வசக்தியாகவேணும்: *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே - ஸர்வேச்வரனை “ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி” என்னுமின்றதிறே. சக்தியுண்டானாலும் ப்ரயோஜந மில்லையே, ப்ராப்தனாகவேணும். *மாதா பிதா ப்ராதா* இத்யாதியாலே-அவனே ஸர்வவிதபந்துவு மாகச் சொல்லாநின்றதே; (“எம்மானுமெம்மனையும்” இத்யாதி) ராகார்தராய் ப்ரஜையைப் பெற்று “யௌவகவிரோதி” என்று பெரகட்டுப்போவர்கள்; இவன்தான் வாஸநைபண்ணின முகத்தாலே “அம்மே!” என்றபோதாக, பென்குரலாலே “ஏன்?” என்றும், “அப்பா!” என்ற போதாக ஆன்குரலாலே “ஏன்?” என்றும், இப்படி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு போகக்கடவனு யிருக்குமிறே அவன். சரீரமானது கட்டுக்குலைந்து ப்ராப்யபூமியிலே போய்ப் புகுமளவும் சொல்ல நடுவுண்டான விரோதிகளைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஈடான விரகு அறியுமவனாக வேணும்; விரோதிதன்னை இருதுண்டமாக விட்டுக் கொடுபோகவல்ல சக்திமானாகவேணும்; தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவன்று இவன் தனக்குத் தஞ்சமென்று தன்னை இவன்கையிலே காட்டிக் கொடுக்கும்படி ஆப்தனாகவேணும். “ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி” என்று தானே ப்ரமாணப்ரஸித்தன்; “தஞ்சமாகியதத்தை தாயொடுதானுமாய்” என்று இவர்தாமே “தஞ்சம்” என்றாரே. “மயர்வநமதிஃமருளிநன்” என்று - தயாவானென்னுமிடம் தாமே கை கண்டார். இனி சேஷியாயிருக்கையாலே தானே ப்ராப்தனாயிருக்குமிறே. ஆக, “நம் விரோதிகளைப் போக்கி ப்ராப்யபூமியளவும் கொண்டுபோய் வழிநடத்துவான் காளமேகம்” என்று அத்யஸரித்து,—அருநிலங்களிலே வழிபோவார் “அகப்படை” என்று மிடுக்கராயிருப் பாரைக் கூட்டிக்கொண்டு தம் கைப்பொருளை அவர்கள்கையிலே கொடுத்து அமர்த்தரிலத்திலே சென்றவாறே வாங்கிக் கொள்ளுவாரைப்போலே, சரீரவிச்வேஷ ஸமயத்தில் காளமேகத்தின் பக்கலிலே ஆத்மவிசேஷபத்தைப் பண்ணி, “ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கால் பின்னை நமக்கு-ஆக்கிக் கொள்ளக்கடவோம்” என்று வழித்துணையாகப் பற்றுநெருர். இஸ்ஸ்வபாவங்கள் ஒன்று மில்லையேயானாலும்” அவன்முன்னேபோகப் பின்னேபோகபின்னால் அவ்வடிவழகு தன்னை யறுபவித்துக்கொண்டு போமதுவே ப்ரயோஜனமாகப் போரும்படியாய்த்து இருப்பது. “வன்னலே! உன்துமர்க்கென்றும் நமன்தமர் கள்ளர்போல்” என்கிறபடியே, எதிரிகள் கூசிப்போம்படி மதிப்பனாயிருப்பானெருவனைப் பற்றவேணுமிறே. *பரிஹா மதுஸூ தச ப்ரபங்கா* என்று அவனும் சொல்லிவைத்தானிறே.

தாளதாமரைத் தடமணிவயல்திருமோகூர்*

நாளும்மேவிநன்கமர்ந்துநின்று அகரரைத்தகர்க்கும்*

தோளுநான்குடைச் சரிசூழல்கமலக்கண்கலிவாய்*

காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம்கதியே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகுல நிரஸநஸ்பாவனா காளமேகத்தையொழிய வேறு நமக்கு ரசு கில்லை பென்கிரா. [தாளதாமரையென்று தொடங்கி] - பூவின்பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாடையுடைய தாமரைத் தடமெல்லாம் பூக்கும் வயலையுடைய திருமோகூரிலே நாள்தோறும் அத்யாதரத் தைப்பண்ணி அநநயப்ரயோஜனனய்ச் சேர்ந்துவின்று.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸைஸ்வபாவனுள காளமேகத்தை யொழிய வேறு நமக்கு ரக்ஷகரிடிலே பென்கிறார். [தாளநாமரை] - தாளையுடைய தாமரை. மலையைச்சுமந்தாற்போலே பூவின் பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரை. சேற்றின் நன்மையாலே உரத்ததாளையுடைய தாமரை. “உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகு அளந்த சேவடிபோல் உயர்ந்துகாட்ட” என்னக்கடவதிறே. [தடமணிவயம்] - பூவாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகக்களையுடைய வயல். [திருமோகூர்] - ஊரில் போக்யதை வயலின் நலத்திலே காணுமித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. இவ்வூரில் விடிவுதோறும் அவனுக்கு “ஸுப்ரபாதாச மே நிசா” என்னும்படியாய்த்து இருப்பது. [நன்க மர்ந்து நின்று] - அநயப்ரயோஜனனாய்ச் சேர்ந்து நின்று. அவ்வூரில்வாஸம் ஒன்றுக்காக வன்றிக்கே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருக்கை. [அசுரரை இத்தயாதி] - அஸுரரை அழியச்செய்யுமா போலே, என்னிரோதிகளைத் துணிக்கவல்ல தோள்களையுடையவன். “கஜம்வா வீசந்தய ஸிம்ஹம்வா வ்யாக்ரம்வா வநமாச்சிதா, நாஹாரயதிஸந்த்ராஸம் பாஹு ராமஸ்ய ஸம்ச்சிதா” என்னக்கடவதிறே. விடு காதாய்க் கிடந்தாலும் தோடிட்டகாதென்று தெரியுமாபோலே, தோள்களைக் கண்டபோதே விரோதிரிஸைக் சலமென்று தோற்றியிருக்குமென்கை. இவன்பின்பே வழியேபோமிடத்துத் திருக்குழலை ஒருகால் பேண, நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படியாய்த்திருப்பது. “கேசவ: க்லேசநாசந:”. [கமலக்கண்களீவாய்] - பந்தமெல்லாம் தோற்றும்படியான நோக்கும் ஸ்மிதமுமிருக்கிறபடி. ஸம்ஸாரத்தில் பொய்யருடைய நோக்கிலும் ஸ்மிதத்திலும்பட்ட நோவெல்லாம் ஆறும்படியிறே இருப்பது. “கச்சதாம் தூரமத்வாநம் த்ருஷ்ணமுர்ச்சித சேதஸாம், பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்” [காள மேகத்தை] - வழி போம் போது முன்னே ஒரு காளமேகம் வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகப் பின்னே போமா போலே ச்ரமஹரமாயிறே இருப்பது. “ஸர்வகந்த:” என்கிற விஷயமாகையாலே, அவ்வாச நாற்றத்தை யதுபவித்துக்கொண்டுபோமித்தனை. [அன்றிமற்றொன்றிலம்கதியே] - அவனையொழிய வேறுகதி உடையோமல்லோம் - வேறொருவரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. மரணமான மஹாபயத்துக்கு விரோதிரஸஸில்லா காளமேக மல்லது துணியில்லியென்று அவனைப்பற்றுகிறார்.

[தாளதாமரை] - மலையைச் சுமந்தாற்போலே பூவிற்பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரையென்கை. "உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட" என்னக்கடவதிறே. சேற்றின்நன்மையாலே உரத்த தாளையுடைய தாமரை யென்கை. [தடமணி]-இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே வலங்கரித்தாற்போலே யிருக்குமாய்ந்துத் தடம்: "உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட" சேற்றுவாய்ப் பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற கமலமானது ஒங்கிலுந்தபோது, திருவலகளந்தபோதெடுத்த திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருந்தது. "வரம்புற்றஇத்யாதி"; - அப்போது, "ஸங்கஸ ஸுராணம்" என்கிறபடியே தேவர்கள் திரண்டு காணீட்டிக் தலையைவணங்கித் தண்ட லிட்டாப்போலே யிராநின்றதாய்த்து, செந்நெல்களானவை விழுந்து தலைசாய்ந்து விடக்கூற போது; இப்படிப்பட்ட நடங்கனையும் வயல்களையுமுடைத்தான திருமோகூர். ஊரில் போக யதைபடைய வயலிலே காணுமித்தனை. [நாளுமேலி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்

பண்ணி. அவ்வூரில் விடிந்த விடிவுதோறும், அவனுக்கு *ஸுப்ரபாதாச மே நிசா* என்னும்படியாய்த் திருப்பது. [நன்கமர்ந்து வீன்று] இவ்வூரில் வாஸமொழிய வேறொரு ப்ரபோஜனத்தைக் கணிசியாதே இதுதானே ப்ரபோஜனமாக நின்று. [அசுரர் இத்யாதி] - அஸுரஸங்கத்தைத் துணித்தடுக்கி விரோதையைப் போக்கிக்கொண்டு போகவல்லவென்று தோற்றும்படியான திருத்தோன்கள் நாகையுமுடைய. "இவர் இப்போதறிந்தபடி யெங்ஙனே?" என்று கேட்க, "விடுகாதா னாலும் தோடிட்டுவாளர்த்த காதென்று தெரியுங்காண்" என்றருளிச்செய்தருளின வார்த்தை. [சரிசுமல்] - நெடுநாள்பட ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியிருக்குமாய்த் து, பின்னே போகிறவனுக்கு முன்னே போகிறவன் ஒருகால் திருக்குழலைக் குலைத்து நுழந்த; *கேசவ: க்லைசாசன:* [சுமலமீத்யாதி] - சுடி-தரவிஷயங்களினுடைய பொய்யான நோக்கிலும் பொய்யான முறுவலிலும் அகப்பட்ட நெஞ்சாறலெல்லாம் தீரும்படி மெய்யான நோக்கும் மெய்யான முறுவலுமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [காளமேகத்தை] - ராஜாக்கள் போம் போது முன்னே மேகர் நீர்விடுமாபோலே முன்னாய்க் காளமேகம் ஸௌந்தர்யாம்ருதத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டு போக, பின்னே அக்குளிர்வாசத்தை யநுபவித்துப் போகலாயிருக்கு மாய்த்து. [அன்றி மற்றொன்றிலம் கத்யே] - காளமேகத்தை யொழிய வேறு வழித்துணை யுடையோ மல்லோம்.

இலம்கதிமற்றொன்று எம்மைக்கும் ஈன் தண்துழாயின்*

அலங்கலங்கண்ணி ஆயிரம்பேருடையம்மான்*

நலங்கொள்நான் மறைவாணர்கள் வாழ் திருமோகூர்*

நலங்கழலவனடிநிழல் தடமன்றியாமே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஆசிரிதர்க்கு ச்ரமஹரமான போக்யதைபையும் அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவந த்வேதுவான திருநாமங்களை யு முடையனுளவனுடைய ச்ரமஹரமான திருவடிகளல்லது காலதத்தவ முள்ளதனையும் வேறு புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார். [எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும், [ஈன் தண்துழாயின் என்று தொடங்கி] - செவ்வியையும் குளிர்ந்தியையுமுடைய திருத்துழாயினுடைய ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாணியையும், குணசேஷிதாநிகளுக்கு வாசகமான அப்யந்தமான திரு நாமங்கையுமுடைய ஸர்வேச்வரனுமாய், ஆந்ருசம்ஸ்யநிகளை யுடையராய் எம்பெருமானுக்குங்கூட "ஆசிரிதஸம்ரகணமே பரமதர்மம்" என்று ஒதுவிக்கும்படியாக வேதார்த்தம் கைவந்திருக்குமவர்கள் நிரந்தரமாக அநுபவிக்கிற திருமோகூரிலே ஆசிரிதருடைய குணதோஷநிருபணம் பண்ணுத திருவடிகள் யுடையவனுடைய பாதச்சாயையாகிற பொய்கையை யொழிய.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், போக்யமான ஒப்பினையையும் உஜ்ஜீவநவேதுவான திருநாமங்களை யு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறுகாலதத்தவமுள்ளதனையும் புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார். [எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இவங்கதி] - இவ்வார்த்தை ஒரு ஜம்மத்துக் கன்றிக்கே, எல்லா ஜம்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை என்கை. [எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும்; எல்லாக்காலங்களிலுமென்றபடி. [ஈன் தண்துழாய் இத்யாதி] - தாரையும் குளிர்ந்தியையுமுடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலை. [அலங்கல்] - ஒளியென்னுதல், அகைசவென்னுதல்; பின்னே போகாநின்றல் அடிமாறி யிடும்போது வளையமகைசத்து வருகிறபடி என்னுதல், திருமேனியிலே சேருகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம்பேருடைய] - ஒப்பினைக்குத்தோற்று ஏத்துகைக்கு அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களை யுடையவன். [அம்மான்] - அழகின்றிக்கே யொழிந்தாலும் ஏத்துகைக்கு ப்ரரப்தமான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி] - "ஆந்ருசம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்" என்று வேததார்ப்யம் கைவந்திருக்குமவர் களாய் வேதநிர்வாஹகரானவர்கள் நித்யா நுபலம்பண்ணுகிற தேசம். அத்தேசவாஸத்தாலே, "ஆசிரித ஸம்ரகணமே பரமதர்மம்" என்று ஈர்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்ட்டனுவேண்டியிருக்கும் தேசம். அவ்வூரிலே ஆசிரியிக்கச்சென்றாரை, "அஸ்மாபிஸ் துல்யோ பவது" என்னும்வர்கள். [நலங்கழல்] - ஆசிரிதருடைய குணதோஷநிருபணம் பண்ணுத திருவடிகள். அவர்கள் ப்ரேமார்த்தராய், "வத்யதாம்"

என்றாலும் “நத்யஜேயம்” என்னுமவன். [அவனாழிழல் தடமன்றியாமே] - அவனுடைய பாதுச்சாயை யாகிற பொய்கையொழிய. [யாம் - இலங்கதி மற்றொன்று எம்மைக்கும்] - அவன்தானே, “வத்யதாம்” என்றாலும் புறம்பு புகலற்றிருக்கிறபடி.

சுடு. — இரண்டாம்பாட்டு. போகவேறுவான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவரவேறுவான திருநாமங்கனையு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு, காலதத்தவ முள்ளதனையும் புக ளுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

[இலங்கதிமற்றொன்று எம்மைக்கும்] (எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி) இவ் வார்த்தை ஒருஜம்மத்துக்கன்றியே, எல்லாஜம்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை. எல்லாக் காலத் துக்கும் இதுஒழிய வேறு துணையுடையோமல்லோம். [சன் இத்யாதி] - தாரையும் குளிர்த்தி யையு முடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகியமாகை. [அலங்கல்] - ஒளியேன்னு தல், அசைவேன்னுதல்; பின்னே போகாநின்றால் அடிமாரியிடும்போது வகையம் அசைந்து வருகிறபடியேன்னுதல்; திருமேனியிலே சேருகையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம் பேருடை] - தோளும் தோள்மாயுமான அழகைக்கண்டு இவன் ஏத்தப்புக்கால், இழிந்தவிட மெல்லாம் துறையாம்படி அலங்கக்கயாதமான திருநாமங்கனையுடையவன் [அம்மான்]-வடிவழகு கண்டு அப்ராப்த ஸ்த்தலத்திலே ஏத்திற்றுகவேண்டாதே, “ஆழியங்கையம்மாளை யேத்தா தபர்த்து - வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்” என்று ஏத்தாதநாளைக்கும் வயிறு பிடிக்கவேண்டும்படியான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி]-“ஆந்ருசம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்” என்று வேததாத்தப்யம் கையவ் திருக்குமவர்களாய், வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்ல ரானவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். அவ்வூரில் வர்த்தனந்தானேயிறே வாழ்ச்சி. அத்தேசவாஸத்தாலே, “ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பாமதர்மம்” என்று ஈச்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்ட்டனாகவேண்டும் தேசம். அவ்வூரிலே ஆச்ரியிக்கச் சென்றாரை, *அஸ் மாயிஸ் துல்யோபவது* என்னுமவர்கள். [நலங்கமலவன்] - ஆச்ரிதருடைய குணதோஷரூபணம்பண்ணாத திருவடிகள். அவர்கள் தாங்கள் ப்ரேமாதாராய், *வத்யதாம்* என்றாலும் *ந த்யஜேயம்* என்னுமவன். அவ னாழிழல்தடமன்றியாமே] - அவனென்கிற பதம் இரண்டிடத்திலும் அவ்வயிக்கிறது அவன் பாதுச்சாயையாகிற பொய்கையை யொழிய நாம் வேறொரு கதியுடையோ மல்லோம்.

அன்றியாமோருபுகலிடம்இலம் என்றென்றலற்றி*

நின்றுநான்முகன் அரனோடுதேவர்கள் நாட*

வென்றுஇம்முவுலகளித்து உழல்வான்திருமோகூர்*

நன்றுநாம்இனிநனுகுதாம் நமதிடர்கேடவே.

(3)

ஒ. — மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷணசீலனான ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை நம் முடைய ஸம்ஸ்த து:க்கங்களுக்கெத்சென்று ப்ராபிப்போம்; இது ஸ்விதம் என்கிறார். [அன்றியென்று தொடங்கி] - வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடம் உடையோமல்லோம் என்று நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு ப்ரஹ்ம ரூத்ர ப்ரமுகரான தேவர்கள் ஆச்ரியிக்க, ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இந்த மூன்றுலோகத்தையும் ரக்ஷித்து அநுவே தனக்குப் போதுபோக்கானவனுடைய திருமோகூரை. [நன்று - நனுகுதாம்] - நன் குகக் கூடுவோம்.

இ. — மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகன் வாத்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகலது:க்கங்களும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போம் என்கிறார். [அன்றி இத்யாதி] - “வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடமுடையோ மல்லோம்” என்றய்த்து ப்ரஹ்மாதிகன்வார்த்தை. அந்நயப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவர்களாய்த்து இவன் முகங்காட்டுகக்காக. [என்றென்று அலற்றி] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - தங்கள் ப்ரயோஜனம் பெற்றாலல்லது மீளமாட்டாதே நின்று, ப்ரஹ்மரூத்ரர்களோடே

தேவர்கள் ஆச்ரமிக்க, அவர்கள்ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இந்தஸகலலோகங்களையும் ரக்ஷித்து அதுவே யாத்ரையாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். [இனி - நாம் - நன்று - நணுகுதும்] - அவன் ஸர்வரக்ஷ கணுபின்பு, ரக்ஷகாபேகையுடைய நாம் நன்றாகக்கூடுவோம். ஸ்ரீமதுரையைக் காலயவந ஜராஸந் தாதிகள் கிட்டிநாப்போலன்றியே, ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ரீராப்தியைக் கிட்டிநாப்போலுமன்றியே, அந்நய ப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதிடர் கெடவே] - வழித்துணை தேடி க்லேசிக்கிற நம்முடைய து:க்கங்கெட.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகணுவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகலது:க்கமும் கெடச்சென்று ப்ரரபிப்போ மென்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரமும் அந்நயப்ரயோஜநருடைய பாகரத்தைச் சொல்லுவர்களாய்த்து அவன் முகங்காட்டுகைக்காக. “தேவரைமொழிய நங்கள் ஒருபுக ளுடையோ மல்லோம்” என்று நிரந்தரமாக அடைவுகெடச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு. [நின்று] அந்நயப்ரயோஜநரைப்போலே தங்கள் ப்ரயோஜநம் கைபுகுருமளவும் நின்று. [கான்முகன் இத்யாதி] - சதுர்முகன், ருத்ரன், இவர்களோடேகூட தேவஜாதியுடைய ஆச்ரமிக்க. [வென்று இத்யாதி] - அவர்கள்ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, அவர்களுக்கு விஷயமான இத்தரலோக்யத் தையும் ரக்ஷித்து, அதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. [நன்று நாமினிநணுகுதும்] (இனி - நாம் - நன்று - நணுகுதும்) - அவன் ஸர்வரக்ஷகணுபின்பு, ரக்ஷ காபேகையுடைய நாம் நன்றாகக்கூட்டுவோம். ஸ்ரீமதுரையிலே காலயவந ஜராஸந்தாதிகள் கிட்டிநாப்போலேயன்றிக்கே, “நீணகர்நீனேரிவைத்தருளாய்” என்று ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ரீராப்தி யைக் கிட்டிநாப்போலுமன்றிக்கே, அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதுஇடர்கெடவே] “ஆவாராதுணை” என்றிருக்கிற நம்முடைய க்லேசம்கெட.

இடர்கெடஎம்மைப்போந்தனியாய் என்றென்றேத்தி*

சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும்முனிவருந்தொடர*

படர்கொள்பாம்பனைப் பள்ளிகொள்வான் திருமோகூர்*

இடர்கெடஅடிபரவுதுந் தொண்டர்!வம்மினே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்த து:க்கங்களும்போக திருமோகூரில் எம்பெருமானே ஆச்ரமிப்போம், வாகுங்கோள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார். [இடரென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான அழகையுடையவனே, தேவர்களும், முனிவர்களும், எங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படிபோந்து ரக்ஷித்தருளாய் என்று பலகாலும் ஆச்ரமிக்கலாம்படி, தன்னுடைய ஸம்பர்த்தாலே வளராதின்றுள்ள திருவருந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொள்ளுமவன் அப்படியே நமக்கு ஸ்லபனா கைக்காக தின்றருளின திருமோகூரிலே.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும்போக, திருமோகூரிலேவந்து ஸுஸபனாய் நிற்கிறவன் ஆச்ரமிக்கப்போருங்கோள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார். [இடர்கெட இத்யாதி] “எம்மை - இடர்கெட-போந்தனியாய்” என்றாய்த்து ஈச்வராபிமானிகளுக்கும் சாபாநுகர்ஹ ஸமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. வேதாபஹாராதி து:க்கங்கள்போக. [எம்மை] - முன்பு “ஈச்வரோ஽ஹம்” என்றிருந்தவர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே, “ஏஹி பச்ச சரீராணி”. என்னுமாபோலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிடு மத்தனை. [போந்தனியாய்] - அவதரித்து ரக்ஷிக்கவேணு மென்பர்கள். [என்றென்றேத்தி - தொடர] - தங்கள் ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வடிப்பிட்டு ஆச்ரமிக்கக்கூக. [சுடர்கொள் சோதியை] - ஆபத்தாலேயாகிலும் நம்பாடே வரப்பெற்றோமே!” என்று உஜ்ஜ்வலையிருக்குமவனை யென்னுதல், விலக்ஷணமான அழகையுடையவனாகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமானவனைக் கிவர் து:க்கரிவர்த்தகனாக நினைத்தது என்னுதல். [தேவரும் முனிவரும் தொடர] - தேவதைகளும், சாபாநுகர்ஹஸமர்த்தரான ருஷிகளும்: “ஈச்வரோ஽ஹம்” என்றிருப்பாரும், ஐச்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பன்னுவாரும் என்னுமாம்.

[படர்கொள் பரம்பணப் பள்ளி கொள்வான்] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விக்ருதனுனவனைச் சொல்லுகிறது. அந்நயப்ரயோஜனரை அடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடர் ப்ரயோஜனாத்ரபரர்க்கு முகங்கொடுக்கக் கூர்ப்தி யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான். [படர்கொள் பாம்பு] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே வளராரின்றுள்ள திருவந் தாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான் திருமோகூர்] - தேவாதிகளுக்கு ஸுலபனுப்போலே நமக்கும் ஸுலபனுக்கக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கெட அடி பரவதும்] - நம்முடைய ஸகல து:க்கங்களும் போம்படி அவனுடைய திருவடிகளை ஆச்ரமிப்போம். [தொண்டர் வம்மினே] - என்னோடு ஸகோத்திரிகளாயிருப்பார் திரளுங்கோள்.

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் கெட, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலபனுப் பிற்கிறவனை யாச்ரயிக்கவாருங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யழைக்கிறார்.

[இடர்கெட வித்யாதி] - “எம்மை-இடர்கெட - போந்தனியாய்” என்றும்த்து ஈச்வராயி மாதிகளுக்கும், சரபாநுக்ரஹணமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. வேதாபஹாராதி-து:க்கங்கள் பேசுக. [எம்மை]-முன்பு “ஈச்வரோ஽ஹம்” என்றிருந்தவர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே “ஏஹி பச்ய சீ ராணி”என்னுமாபோலே தங்கன்வெறுமையை முன்னிடுமத்தனை. [போந்தனியாய்]-அவதரித்து ரகழிக்கவேணும் என்பர்கள். முன்பெல்லாம் உபேசுதித்திருந்தவர்கள், ஒன்று கெட்டவாறே படிக்காப்பாடாப் பிடிக்குமாபோலே, நாங்கள் ஆபந்நராய்வர கீ கிடக்கிறதென் ? என்பர்கள். [என்றென்றேத்தி - கொடர] - தங்கள் ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புஷம்ந்து வடிம்பிட்டு ஆச்ரயிக்கக்காக. [சுடர்கொள்சோதியை] - “ஆபத்காலத்திலேயாகிலும் நம்பாடே வரப் பெற்றோமே!” என்று உஜ்ஜ்வலனுயிருக்குமவனை யென்னுதல், விலக்ஷணமான அழகை யுடையனாகையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமானவனைக்கிடர் து:க்கநிவர்த்தகனாக நினைத்த தென்னுதல். [தேவரும்முனிவரும் கொடர] - தேவர்களும், ருஷிகளும், “ஈச்வரோ஽ஹம்” என்றிருப்பாரும், ஐச்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுவாரும். [படர்கொள்பாம்பணப் பள்ளி கொள்வான்] - அந்நயப்ரயோஜனரை யடிமைகொள்ளுகிறவன்கிடர், ப்ரயோஜனாத்ரபரர்க்கு முகங்கொடுக்கக்காகக் கூர்ப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான்! [படர்கொள்பாம்பு]-ஸ்வஸ்பர் சத்தாலே வளராரின்றுள்ள திருவந்நாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான்] - தன்னோட்டை ஸ்பர் சத்தாலே ஸர்வஜ்ஞனுனவனை அஜ்ஞரோபாதி நித்ரைக்கு இடங்கொடுக்கும்படி பண்ண வல்லனுய்த்துத் திருவந்நாழ்வான். [திருமோகூர்] - தேவாதிகளுக்கு ஸுலபனுப்போலே நமக்கும் ஸுலபனுக்கக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கெட அடிபரவதும்] - அவனுடைய திருவடிகளை நம்முடைய ஸகலது:க்கங்களும் கெடும்படி யாச்ரயிப்போம். [தொண்டர் வம்மினே] - நம்மோடு ஸகோத்திரிகளா யிருப்பாரடங்கத் திரளுங்கோள்.

தொண்டர்!வம்மின் நம்குடரொளியொருதனிமுதல்வன்*

அண்டபூவுலகளந்தவன் அணிதிருமோகூர்*

எண்நிசையும்கன்கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல்வினைய*

கொண்டகோயிலைவலஞ்செய்து இங்குஆடுதாழ்குத்தே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆச்ரயிக்க வாருங் கொள் என்கிறார். [நம் சுடர் ஒளியென்று தொடங்கி] - ஐகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய் அம்ராக்குதமான அழகையுடையவனுமாய் மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான அண்டோதரத்திலே மூன்று லோகத்தையும் அளந்து கொண்டவனுடைய சலாகையமான திருமோகூர் எட்டுத்திக்கும் ஈன்ற கரும் பொடு பெருஞ்செந்நெல் வினையும்படி பரிக்ரஹித்தகோயில்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆச்ரயித்து அநுபவிக்க வாருங்கோள்! என்கிறார். [தொண்டர் வம்மின்] - பகவத்விஷயத்தில் சபலரானார் வாருங்கோள், [நம் சுடரொளி ஒருதனிமுதல்வன்] - நிரவதிகதேஜோருபியாய் த்ரிவிதகாரணமும்

தானேயானவன்: 'நம்' - என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; தன்வடிவழகையும் ஜநகனு தன்னோட்டை ப்ராப்தியையும் நமக்கு அறிவித்தவன் என்னுதல். [அண்டம் மூவுலகளந்தவன் - அணி திருமோகூர்] - அவன்தனக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல். [எண்ணிசையும் இத்யாதி] - எட்டுத்திக்குலும் ஈன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல் செய்தாப்போலே இருக்கும் செந்நெல்; "அவன் ஸந்திதியிலே ஊரும், "அகாலபலினோ வருஷா:" என்கிறபடியேயாய்த்து என்கை. [வலஞ் செய்து] - ப்ரதக்ஷிணதிகளைப்பண்ணி. [இங்கு ஆடுதும்கூத்தே] - பந்தம்இது, வடிவழகு அது; ஆளபின்பு, ஆடாதே இருக்கப்போமோ? அங்குப்போனால், "அஹம்நமஹம்நம்" என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம்.

௪௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் எழுந்தருளியின்ற திருமோகூரை யாச்ரயித்து அநு பவிக்கவாருங்கோ னென்றிருர்.

[தொண்டர்வம்பின்] - பகவத்விஷயத்தில்சபலராயிருப்பார் வாருங்கோள். [நம்கடரோளி யொருதனிமுதல்வன்] - கிரவதிகதேஜோரூபியாய் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயானவன். 'நம்' என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல், தன்வடிவழகையும் ஜநகனு தன்னோட்டை - ப்ராப்தியையும் நமக்கறிவித்தவனென்னுதல். [அண்டம் மூவுலகளந்தவன்] - அண்டத்துக்குப் புறம்பேயிருக்கிறவன். மஹாபலீயாலே யபஹ்ருதமான அண்டோதரத்தில் முன்றுவகைப் பட்ட லோகங்களையும் அளந்துகொண்டவன். ஸ்ருஷ்டித்துவிகையன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரபலர்அபஹரித்தால் எல்லையடந்து கொண்டு ரக்ஷிக்குமவனென்கை. [அணிதிரு மோகூர்] - அவன்தனக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேச மென்னுதல். [எண்ணிசையும் இத்யாதி] - எட்டுத்திக்குலும் ஈன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந் நெல் விளையும்படி. [கொண்ட கோயில்]-திருவுள்ளத்தாலே பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல்செய்தாப்போலேயிருக்கும் செந்நெல். அவன் ஸந்திதியாலே ஊரும், *அகாலபலினோ வருஷா:* என்றிபடியேயாய்த்து. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணதிகளைப்பண்ணி. [இங்கு ஆடுதும்கூத்தே] - அங்குப்போனால் *அஹம்நமஹம்நம் என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப் போம்.

கூத்தன்கோவலன் குதற்றுவல்லகரர்கள் கூற்றம்*

ஏத்தும்நங்கட்கும் அமரர்க்கும்முனிவர்க்கும்இன்பன்*

வாய்த்ததண்பனைவளவயல்துழ் திருமோகூர்

ஆத்தன்*தாமரையடியன்றி மற்றில்ம் அரணே.

(6)

௪௬.—ஆறும்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின பரமாப்ததமனானவனுடைய திருவடிகளில் லது வேறு நமக்கு அரண்இல்லை என்கிறார். [கூத்தன் என்று தொடங்கி] - கோபாலனும், மநோஹாரி யான சேஷபுதங்கனையுடையனும், மிறுக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸரித் தார்க்கும் இன்றுஆச்ரயிக்கிற நமக்கும் ஓக்க இனியனுனவன். [வாய்த்த தண்பனை வளவயல்துழ் திருமோகூர்] - மிகவும் அழகிதான தீர்நிலங்கனையுடைய வளவிதான வயல்துழ்த்த திருமோகூரிலே.

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன்திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரண்இல்லை என்கிறார். [கூத்தன்] - நடக்கப்படுக்கால் வல்லாராடினாப்போலே இருக்கை. "புத்ர ப்ராதிகச்ச்சதி" - வழித்துணையாய் அவன் முன்னேபோக பின்னே போயிடத்து மடையழகு தானே ப்ரயோஜனமாயிருக்கை. "ஆடல்பாடலைவ மாறினர்தாமே" என்னக்கடவதிறே. இவன் திருக்குழல் வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக் கேட்டுப் பாட்டுத் தவிர்த்தார்கள், இவன்நடைகண்டு ஆடல்தவிர்த்தார்கள். [கோவலன்] - ஆச்ரயித்தாரை ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தாழ்வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோகூர்ப்ரதனாய் வழிநடத்தினவனிறே. ஆச்ரீதர்சிறுமை பாராதவனிறே. [குதற்றுவல்லகரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்கைப்பண்ணும் ப்ரபலரான அஸுரர்களுக்கு

மருத்யுவானவன். குதற்றுதல் - நெறிதவிர்ந்தல். இன்று ஆச்ரயிக்கிற நமக்கும், “வைகுந்தத்தமரகும் முனிவரும்” என்கிற நித்யாச்ரீதர்க்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த இத்யாதி] - அழகிதான நீர் நிலங்களும் வளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமபந்து. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்திலே, “அஹம் ஸ்மராயி மத்பக்தம் நயாமி” என்னும் பரமாப்ததமன். தன்னை அஞ்சின போது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனும்படியான ஆப்ததமன். [தாமரை அடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாய்த்துத் திருவடிகளில்போக்யதை. [மற்றிலம் அரணே] - வேறு சிலரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம். போக்யதை இல்லையாகிலும் அநாப்தனாகிலும் புறம்பு புகலில்லை யென்கை.

௬.—ஆறும்பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரக்ஷையில்கையென்றார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்படுக்கால் வல்லாராடினாப்போலேயிருக்கை. *ஆக்ரத:ப்ரயயௌ ராம:* என்றிறபடியே நடைச்சக்கரவத்துப்பிடிக்கலாயிருக்குமாய்த்து. அவன்முன்னேபோகப் பின்னே போகையாவது-கூத்துக்கண்டு போகையாய்த்து. “ஆடல்பாடலவைமாரினர்தாமே” என்னக் கடவதிறே - அவன் திருக்குழலை வாய்வைத்தபோது அபஸ்ரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக் கேட்டுப் பாடல்தவிர்ந்தார்கள்: அவன்நடையழகைக்கண்டு ஆடல்தவிர்ந்தார்கள். [கோவலன்] தன்னைத் தாழவிட்டு ஆச்ரீதரை ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோக்ஷப்ரதனாய் வழி நடத்தின வனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்குகளைப்பண்ணாநிற்பாராய், பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு மருத்யுவாயுள்ளவன். [ஏத்துமித்யாதி] - இன்றுஆச்ரயிக்கிற நமக்கும், “வைகுந்தத்தமரகும் முனிவரும்” என்கிற நித்யாச்ரீதர்க்கும்ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த இத்யாதி] - அழகிதான நீர்நிலங்களையும் வளவிதான வயலையுமுடைய திருமோகூரிலே நின்ற ருளின பரமபந்து. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்தில் *அஹம் ஸ்மராயி மத்பக்தம் நயாமி* என்னும் பரமாப்ததமன். தன்னை அஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனும் நிர்ப்பரனும் படியான ஆப்ததமன். [தாமரையடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்துத் திரு வடிகளில் போக்யதை. [மற்றிலம்அரணே] - வேறுசிலரை ரக்ஷகராக வுடையோமல்லோம். போக்யதையில்கையாகிலும் விடவொண்ணாதபடி புறம்பு புகலில்லையென்கை.

மற்றிலம்அரண் வான்பெரும்பாழ்தனிமுதலா*

கற்றும்நீர்படைத்து அதன்வழித்தொல்முனிமுதலா*

முற்றுந்தேவரோடு உலகுசெய்வான்திருமோகூர்*

கற்றிநாம்வலம்செய்ய நம்துயர்கெடும்கடிதே.

(7)

௭.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வகாரணமாகையாலே நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜ்ஜநீயமான படியானவனுடைய திருமோகூரை ஆச்ரயிக்கவே நம்முடைய ஸமஸ்ததுக்கங்களும் அப்போதே கெடும் என்கிறார். [மற்றிலம் அரண்] - வேறு அரணே வுடையோமல்லோம். [வானென்று தொடங்கி] - பரிச் சேதிக்க வொண்ணாதபடி பெரியதாம் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப் படைத்து, அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களோடுகூடியன எல்லாலோகத் தையும் உண்டாக்கினவனுடைய திருமோகூரை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜ்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை ஆச்ரயிக்கவே நம்முடைய துக்கங்கள் அப்போதே போம் என்கிறார். [மற்றிலம் அரண்] - இவ்வினியொழிய வேறுரக்ஷகரில்லை. [வான்பெரும்பாழ் தனிமுதலா] - கார்யஜாதமழித்தானும் அழியாமை யாலே வலிதாய், அபரிச்சின்னமாய், போகமோக்ஷங்களை விளைப்பதாய், அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமாக. [கற்றுவீர்படைத்து] - “அபரவ ஸஸர்ஜ்ஜாதேன” என்கிறபடியே, ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷித்து. [அதன்வழித் தொல்முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே தேவாதினைப்பற்றப் பழையறிய் மகந்

உகவாதார்க்கு நாசகமாயிறேயிருப்பது “மயாத்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச்சலோகாநநுத்தமாந்” என்று பகிழையைப் போகவிட்டாரிறே.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆச்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போம் என்கிறார்.

துயர்கெடும்கடிது]. நாம் அபேஷியாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப்போம் நம் முடைய துக்கங்கள். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியாவந்தொழுவின்] “வழித்துணரீக்கை” என்று கிலேசப்படுகிற ரீங்கள் ஆச்ரயியுங்கோள். [உயர் இப்பாதி] - உயர்ந்தசோகைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்குதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். (ஒளி ஸமுதாயசேரபை) சோகையைக்கண்டால் அவன்வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும் தடாகங்களைக்கண்டால் அவன்வடிவில் ச்ரமஹரதைக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும் “காசத் தடம்போல் வருவா”னிறே அவன்தான். [பெயர்களாயிரமுடைய] - சச்வரன்ரஷித்துப் படைத்த பெயர்களோபாதி போருமாய்த்து இவர்கள் பரஹிம்ஸைபண்ணிப்படைத்த பெயர்; “யஜ்ஞசத்ரு, ப்ரஹ்மசத்ரு” என்றப்போலேயிறே இவர்கள்பெயர். [வல்லரக்கர்புக்கழுந்தி] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழுந்துப்படி. [தயரதன் இப்பாதி] - சக்ரவர்த்திபெற்ற ரீல மணிபோலே யிருக்கிற தடத்தை - அடைந்துவந்து அடியவர் தொழுவின். *பதிதருமருவாரி வாரிவத் ஸ்வபோக்யம்* என்கிறபடியே அதுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், “காகுத்தந்தபாதாவ முகே பதஸ்ஸ;” என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாசகமாயிறேயிருப்பது. *மயாத்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச்சலோகாநநுத்தமாந்” என்று பகிழையையும் வழிநடத்துமவனிறே.

மணித்தடத்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்செவ்வாய்*

அணிக்கொள்நால்தடந்தோள்தெய்வம் அகரையென்றும்*

துணிக்கும்வல்லரட்டன் உறைபொழில்திருமோகூர்*

நணித்துநம்முடைநல்லரண் நாம் அடைந்தனமே.

(8)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணுள திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப்பேசுகிறார். [மணித்தடத்து என்று தொடங்கி] - ச்ரமஹரமான திருவடிகளையும், மலர் போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், பவளம்போலே சிவந்த வாயையுமுடையனும், தனக்குத்தானே ஆபரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தொள்களையுமுடைய கைவராய், ப்ரதிகூலரை என்றும் மாங்குரும் ஸ்வபாவனும், மிகவும் மிடுக்கமுள்ளவன் திரந்தரவாஸம்பண்ணுவதுஞ்செய்த பொழிலையுடைய திருமோகூர் ப்ரத்யாஸந்நமாயித்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணுள திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப்பேசுகிறார். [மணித்தடத்தடி] - தெளிந்ததொரு தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளி ருப்பது. ச்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அந்தத் தடாகம் பூத்தப்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - பவளம் போலே சிவந்த திருவதரத்தையுடையனாய். [அணிக்கொள் இப்பாதி] - தனக்குத்தானே ஆபரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தொள்களையுமுடைய கைவம். அவள் வழித்துணையாய்போது ச்ரமஹரமான வடிவும் தள் உகப்புத்தோற்றின ஸ்மிதவீக்ஷணமு முடையனும், ஒரு கலமதினுக்குள்ளேயோமபோலே அச்சங்கெடும்படியாய்த்துக் கொடுபோவது. [தெய்வம்] - விஜிக்ஷயோடேயாய்த்துக் கொடுபோவது. இவனுக்கு எங்கே என்ன தீக்குவருகிறது என்னும் அதிசயக்கவிலுலே, ஆசிலைவைத்த கையும் தாதுளாய்ப்போகை. [அகரரை என்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவர்க்கத்தை என்றும் துணித்தொடுக்கும் பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். “ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முகைஞ்சு” என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட்டிற்று. ப்ரத்யாஸநம். [நம்முடை நல்லரண்]-நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனம்]- ரக்ஷகபேஷையுடைய நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

௩௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்கு அரணு திருமோகரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்த தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ச்ரமணரான திருவடிகளென்னை. [மலர்க்கண்கள்] - அத்தடாகம் பூத்தாப்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - பாவளம்போலே சிவந்த திருவதரத்தை யுடையனாய், தனக்குத் தானே ஆபரணமாயிருக்கும் பெரிய நானுதி நத்தோள்களையுமுடைய தெய்வம். அவன் வழித்துணைவாகப் போம்போது, ச்ரமணரமான வடிகார் தன்னுகப்புத் தோற்றின ஸ்பரிதவிசுடிணைதிகளையும் உடையனாய், ஒரு கல்மதினுக்குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெட்டுப் போம்படியாய்த்துத் தோள்சிறுநிலை யொதுங்கினுக்குக்கும்படி. விஜிகை யோடேயாய்த்துப் போவது: “வழியிலே யெங்கே யென்னப்ரதிபந்தகம் வருகிறதோ?” என்று ஆசிலைவைத்தகையந் தானுமாயாய்த்துப்போவது. [அகரையென்றும் ஆணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸூரகர்க்கத்தை யென்றும் துணிக்கும் பெருமிடுக்கன். [உறைபெரழிந்திருமோகர்] - மீத்யவாணம்பண்ணுகிற பொழிசையுடைய திருமோகர். “ஸிம்ஹம் வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு” என்னுமாயோலே. [நணித்து] - மிட்டிற்று - ப்ரதயாஸநம். [நம்முடைநல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனமே] - ரக்ஷகர்பேரகையுடைய நாம் கிட்டப் பெற்றோம்.

நாமடைந்தநல்லரண் நமக்கென்றுநல்லமர்*

தீமைசெய்யும்வல்லகரரை அஞ்சிச்சேன்றடைந்தால்*

காமருபங்கொண்டு எழுந்தளிப்பான்திருமோகர்*

நாமமேநவின்னுஎன்னுமின் ஏத்துமின் நமர்கான்!

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகனுமிருக்கிறவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமோகரை ஆதரித்துநினைத்துவந்துங்கோள், நமக்குப் பந்துக்களானார் என்கிறார். [நாமடைந்த என்று தொடங்கி] - நமக்கு நாம் பற்றின நல்லரண் என்று உபாயஜ்ஞரான அமரர், பாதகரான அஸூரரை அஞ்சிச் சென்று ஆஸ்ரமித்தால் அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டும் வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கு மவனுடைய திருமோகரினுடைய.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ரக்ஷகனுளவன்வர்த்திக்கிற திருமோகரை, நமக்கு பந்துக்களானார் ஆதரித்து நினைத்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார். [நாம் அடைந்த இத்யாதி] - நமக்கு நாம் ரக்ஷகமென்று அடைந்த நல்ல அரண் என்று. [நல்லமர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே உபாயம் என்றிருக்கையாலே ‘நல்லமர்’ என்கிறார். இதிலே அஸூரர்களிற்காட்டில் வ்யாவருத்தி, பரஹிம்ஸையே யாத்னையா யிருக்கிற அஸூரர்களுக்கு அஞ்சிவந்து சரணம்புக்கால். [காமருபங்கொண்டு இத்யாதி] - ரக்ஷணுருபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகரினுடைய. [காமருபம்] - “நரஸ்பார்த்தநாம் கருதவா ஸிம்ஹஸ்யார்த்தநாம் ததா” என்கிறபடியே. ஊரின் பேரை வாயாலே சொல்லி அதை அநுஸந்தித்து பீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

௩௫.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகரை, நமக்குப் பந்துக்களானார், ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்தவித்யாதி] - “நமக்கு ரக்ஷகராக நாய்விட்டின நல்லரண்” என்று அவர்கள் பாகாமிருக்குமபடி. [நல்லமர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே உபாயமென்றநிசையாலே ‘நல்லமர்’ என்கிறார். அகரர்களிற்காட்டில் வ்யாவருத்தியித்தனையுமிதே. [தீமைசெய்யும் இத்யாதி] - பரஹிம்ஸையேயாத்னையாயிருக்கிற அஸூரர்களுக்கு அஞ்சி வந்து சரணம் புக்கால். [காமம் இத்யாதி] - ரக்ஷணுருபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற

திருமோகூர். [நாமமே நலின்று] - ஊரின் பேரை வாயாலே சொல்லி யநுஸந்தித்து, பரிதிப்ரகர் ஊத்தாலே எத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

ஏத்துமின் நமர்காள்! என்றுதான்குடமாடு

ஊத்தனை*குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்*

வாய்த்தஆயிரத்துள் இவை வண்திருமோகூர்க்கு*

சத்தபத்திவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை விரும்புவார்க்கு ஸகல துக்கங்களும் போமென்கிறார். [ஏத்துமின் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய திகயசேஷத்தங்களை உகந்திருப்பார் எல்லாரும் கண்டு வாடிக்கோளென்று தான் குடமாகையாகிற மனோஹாரி சேஷத்தங்களை யுடையனானவனைக் குறித்து அந்தரங்கங்குத்திகளாய்க்கொண்டு நேர்ப்பட்ட ஆயிரம் திருவாய் மொழியிலும்.

இ.—நிகமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை அப்பளிக்கவல்லார்க்கு துக்கவிவ்ருத்தி உண்டாம் என்கிறார். [ஏத்துமின்] - நம்சேஷத்தங்களை உகப்பார் எல்லாரும் கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி ஏத்துங்கோளென்று தானே சொல்லிக் குடக்கூத்தாடினவனை. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன் குடக்கூத்தை அநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான அடிமையிலே அதிகரித்தார். [வாய்த்த ஆயிரத்துள் இவை] - ஸர்வேச்வரனுக்கு நேர்ப்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளேயுள்ள இவை. [வண்திருமோகூர்க்கு சத்தபத்து] - வில்லுணமான திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த பத்து. “ரத்நஹாரீச பார்த்திவ:” என்னுமாபோலே இப்பத்தின் நன்மை யாலே இவை திருமோகூர்க்காயிருந்ததென்று கொடுத்தார். [இவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே] - இப்பத்தை அப்பளிக்கவல்லார்க்கு, சரீராவஸாதத்திலே “வழித்துணையில்கை” என்று க்லைசப்பட வேண்டாதபடி காளமேகம் வழித்துணையாம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய் மொழியை அப்பளிக்கவல்லார்க்கு துக்கவிவ்ருத்தியுண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷத்தங்களை யுகப்பார் எல்லாரும் கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி யேத்துங்கோளென்று, தான் சொல்லி, அதுக்கு விஷயமாகத் தான் குடக்கூத்தாடினவனை. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன் குடக்கூத்தை யநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான அடிமையிலே அதிகரித்தார். [வாய்த்த ஆயிரத்துள்ளிவை] - ஸர்வேச்வரனுக்கு நேர்ப்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளே வாய்த்தவையாய்த் து இவை. [வண்திருமோகூர்க்கு சத்தபத்து] பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த பத்து. “ரத்நஹாரீச பார்த்திவ:” என்னுமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியில் இனிமையாலே திருமோகூர்க்காயிருந்தனவென்று கொடுத்தார். [இவையேத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே] - இப்பத்தை அப்பளிக்க வல்லார்க்கு, சரீராவஸாதத்தில், “வழித்துணையில்கை” என்று க்லைசப்பட வேண்டாதபடி காளமேகம் வழித்துணையாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—கெடுமிடர் : ப்ரவேசம்

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுப்போகைக்கு நல்லதுணையைப் பெற்ற ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்யதேசம் ஏதோ?” என்று ஆராய்ந்து ஸாம்ஸாரிக ஸகலதாக்கங்களுமின்றிக்கே நிரதீசயபோக்யமாய், நித்யஸூரிகளுக்கும்புகூட ஸப்ருஹுணீயமாய், தமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்கைக்கு யோக்யமாபிருந்துள்ள திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யதேசமாக அத்ய வஸித்து, அங்கேபோய் ஸர்வசேஷங்குத்தியும் பண்ணவேண்டுமென்று அநுகூலஜநங்களோடேகூடப் போகையிலே உத்தியோகிக்கிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடு போகைக்குத் துணைபெற்ற ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்யதேசம் ஏதோ?” என்று ஆராய்ந்து, “திருவனந்த புரமே ப்ராப்யம்” என்று அறுதியிட்டாராய், ஸர்வேச்வரன் தான் வந்து விரும்பி வர்த்திக்கும்படியான போக்யதையாலும், அவன் நித்யஸூரம் பண்ணுகையாலே ஸாம்ஸாரிக துரிதம் தட்டாமையாலும், நித்யஸூரிகளும் இங்கே வருகையாலே அடியார்கள் குழாங்களும் இங்கே உண்டாய் அத்திரளிலே சென்று புகலாம்படியிருக்கையாலும், அவ்வருகே போக்குண்டானும் அவர்களோடே போகலாயிருக்கையாலும், வழிபோமிடத்தில் “ஹார்த்தா நுக்ருஹீத:” என்னும்படியானே ஆதிலாஹிகரில் தலைவனுய்த் தன்பேராகக் கொண்டுபோவான் ஒருவனாகையாலும், அங்குப்போனால் பெறக்கூடவ அடிமையை “கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்” என்று இங்கே பெறலாயிருக்கையாலும் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யமென்று அறுதியிட்டு, அங்கேபோய்ப் புகுகைக்கு அநுகூலஜனங்களோடே கூடப்போகைக்கு உத்தியோகிக்கிறார். உகந்தருளின நிலங்களிற்காட்டில் திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமென்கைக்கு அடி, “கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்” என்று அடிமைசெய்யவாயிருக்கையாலும், “அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்ரு அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்” என்று நித்யஸூரிகளும் இங்கே வருகையாலும் இவர் ஒன்றை ஆதரித்தால் அதுக்குத் தக்க பாசரமிட்டுச் சொல்லுமித்தனையிறே.

ஈடு.—“ஒருநகந்தம்” என்கிறதிருமொழியிலே பலதிருப்பதிகளையும் அருளிச்செய்த இதுக்குக் கருத்தென்?” என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “பிறந்தகத்திலின்றும் புக்ககத் துக்குப்போய் பெண்பிள்ளைகள் பந்துக்களிருந்தவிடமெங்கும் கண்டு விளவப்போய்போலே, ப்ராப்யபூரியணித்தானவாரே திருப்பதிகள்தோறும் புதுகிறார்” என்றருளிச்செய்தார். இவரும் அப்படியே திருப்புளிங்குடியிலேபுகுவது, திருக்காட்டகரையிலே புகுவது, திருமுழிக் களத்திலேபுகுவது, திருநாயாயிலேபுகுவது, திருக்கண்ணபுரத்திலேபுகுவது, திருமோகூரிலே புகுவது, திருவனந்தபுரத்திலே புகுவதாகிறார். ப்ராப்யபூரியேறப் போவதாக ஒருப்பட்டு, நடுவுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி வழிகொடுப்பாய்விடுகைக்குக் காளமேகத்தைத் துணையாகப்பற்றினாராய் நின்றது - ௨ம்; “அவ்வளவுதான் நமக்குப்போகவேணுமோ, இங்கே (நமக்கு) திருவனந்தபுரம் ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க?” என்று திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாக அத்யவஸித்து; அத்தேசமாகிற இதுதான், “வாசமே கமழுஞ்சோகை வயலணி யனந்தபுர” மாகையாலே, அவன் தனக்குவிரும்பிவர்த்திக்கவேண்டும்படி நிரதீசய போக்யமுமாய், அவன்வந்து வர்த்திக்கையாலே ஸம்ஸாரதுரிதமும் தட்டாதவிடமு மாய், இச்சரீரஸம்பந்தமற்று அவ்வருகுபோனால் செய்யுமடிமையை ருசி பிறந்தபோதே இங்கேசெய்யலாம்படியுமாய், இனித்தான் ‘அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்ரு நங்ககப்பணிசெய்வர் விண்ணோர்’ என்றபடியே நித்யஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற தேசமாகையாலே “அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ?” என்று ஆசைப்பட்டபடியே அவர்களோடேகூடவுமாய், அவ்வருகுபோக வேண்டிற்றுமெனும் “பெரியோரை யொருகாலும் பிரித்திலேன்” என்கிறபடியே அவர்களோடேபோகவுமாயிருக்குமிதே. உகந்தருளின நிலங் களில் தலைதான் - முதலிலே பகவத்விஷயத்தில் ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கு உடலுமாய், நடு பிறந்தால் *யேயதா மாம்ப்ரபத்யந்தே* என்கிறபடியே ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லிலுமாய்கையாலே

உபாயபாவமும் பூர்ணமாய், ப்ராப்யபூயியில் கொடுபோமீடத்தில், ஆதிவாஸிககணத்தில் ப்ரதாநனா தானே *ஹாந்தா நுக்ருஹீதஃ* என்கிறபடியே வழியில் ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கிக் கொடுபோகைக்கும் முற்பாடனாகைக்கும் உடலாய், ஸம்ஸாரபந்தமற்று அவ்வருகேபோனால் செய்யும்அடிமையை விரோதிடக்கச்செய்தே காதாசிக்கமாகச்செய்கைக்கும் உடலாயிருக்கு மிறே. ஆக, “ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கும் உடலாய், ருசிபிறந்தபோதே யுபாயமாகைக்கும் உடலாய், ஹ்ருகாபக்திவர்த்தகங்களுமாய், விரோதியும்கிடக்கச்செய்தே வடிமைசெய்கைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்” என்றறுதியிட்டு, கம்மோடு ஸம்பந்தமுடைய அதுகூலஜநங்கடங்க அங்கேபோய்த் திரளுங்கோளென்கிறார். இதுதான் அல்லாததிருப்பதிகளுக்கும் ஒவ்வாதோ? “பாவமும் வந்துவணங்கும்பெரழில் திருவாறன் விளைபதினை மேவிவலஞ் செய்து கைதொழக்கடுங்கொலென்னு மென்சின்தனையே” என்று இத்யாதிகளு முண்டேயென்னில்? - எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாமுண்டாயிருந்தாலும் ஒரோ விடங்களிலே ஓர் நுஸந்தாவியேசஷங்களைாடினால் அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மித்தனை மிறே.

கெடும்இடராயவெல்லாம் கேசவாவென்ன* நானும்

கொடுவினைசெய்யுங் கூற்றின்தமர்களுங்குறுகவில்லார்*

விடமுடையரவில் பள்ளிவிரும்பினுன்கரும்பலற்றும்*

தடமுடையயல் அனந்தபுரநகர்புதுதும்இன்றே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ராப்யமான திருவநந்தபுரத்துக்குப் போகைக்குப் ப்ரதிபந்தக கர்மங்க ளெல்லாம் போம்: தமக்கு இனிதாக “கேசவா” என்னும் இத்திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அங்கே போய்ப் புதுருவோம் வாருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார். [கேசவன்] - கேசுஹந்தா. [நானும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின்தமர்களும் குறுகவில்லார்] - என்றும் கொடிய ப்ரவ்ருத்திகளைப்பண்ணி நுவிவக்கடவ யமபடரும் கிட்டமாட்டார். [விடமுடையரவு என்னுமெலுக்கு] - ‘படர்கொள்பாம்பனைப் பள்ளிக்கொள்வான்’ என்று ஆசைப்பட்டாப்போலே ப்ரதிகூலர்க்கு வந்து அணுகவொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைய திருவநந்தபுரவான்மேலே ஆதரித்துக் கணவளர்ந்தருளு கிறவனதாய், “ப்ராப்யதோம்” என்று தெரியுப்படி மதுபாநமத்தமான வண்டுகளாலே அலற்றவும் பட்டுத் தாபத்ரயத்தைப் போக்கவல்ல பொங்கைகளோடு கூடிய வயலாலே அனைத்திருந்துள்ள திரு வநந்தபுரத்திலே இச்சை மிறந்த இன்றே போய்ப்புதுவோம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்ல, திருவநந்தபுரத்துக்குப் போவார்க்கு ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் கெடும்: அங்கேபோய்ப் புது வாருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார். [கெடும் இடராயவெல்லாம்] - இடர் என்று பேர்பெற்றவை யடங்கப்போம். “பாபேருருளரி குருணி” என்று பாபாநுருபமாக ப்ராயச்சித்தம் பேதித்திருக்கும்: திருநாமத்துக்கு அங்கன் ஒருரியதி இல்லை. “மேருமந்தரமாத்ரோ2யி - ஈச்யதி” என்கிறபடியே ஸ்கலபாபங்களும் போம். திருநாமங்கள்தான் பல வேணுமே? என்னில், —[கேசவாவென்ன] - ஒருவிரோதியைப் போக்கிப்படியைச்சொல்ல விரோதி வர்க்கமாகப் போமென்னுதல். ப்ரசஸ்தகேசனென்னுல், “கேசவக் கெசவாகே” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிக துரிதங்களெல்லாம் போமென்னுதல். “பாபேந்தநாக்மி:” என்னக்கடவதிறே. [என்ன] - அர்த்தா நுஸந்தாரம் வேண்டா; உக்திமாத்ரமே அமையும் பாபவிமோசனத்துக்கு, என்கிறது: [நானும் இத்யாதி]- தான்தோறும் க்ருரமான வ்ருத்தியைப்பண்ணும் யமபடரும் கிட்டமாட்டார். “ஸ்வபுருஷம்” இத்யாதி, “தஸ்யத்ருவராஹஸ்ய” இத்யாதி. [கில்லார்] - சக்தரஸ்வர். எரிகிறொருப்பிலே ஏறச் சக்தருண்டோ? [விடமுடைய இத்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச்சொல்லுகிறது. [விடமுடைய] - விரோதிவர்க்கத்துக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கை. [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நூற்றங்களை யுடைத் தாயிருக்கை [பள்ளிவிரும்பினுன்] - பரயங்கனிடையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண் வளருவது. “பாதேநாத்யாரோஹதி” என்னலாம்படி யாப்த்திருப்பது. [சுரும்பலற்றும்] “ஏதத் ஸாம

காயந்நாஸ்தே' என்று முக்தர் களித்து வர்த்திக்குமாபோலேயாய்ந்து, அவ்வுரில் திர்பக்குக்களும் வர்த்திக்கிறபடி, [தடமுடை வயல்] - ஸாம்ஸாரிகமான தூபத்தைப் போக்கும் விஜாதிகளைப்போலே ச்ரமஹரமாயாய்த்துத் தடாகங்களிருப்பது. [அனந்தபுராகர்] - கலங்காய் பெருககரம் போலன்றியே, இவ்வுடம்போடேவிட்டி அநுபவிக்கலாம் தேசம். [புருதும் இன்றே] - "காமத்தே புகுகிறோம்" என்று ஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்த இன்றே போய்ப்புக வாருங்கோள்.

௩௦.—முதற்பாட்டு. பரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்ல, திருவனந்தபுரத்துக்குப் போகைக்கு விரோதிமானவையெல்லாம்போம்; அங்கே புகவாருங்கோள் என்று அநுகூலரை யாளம்கிறார்.

[கெடுமி. ராயவெல்லாம்] - இடரென்று பேர்பெற்றவைவெல்லாம் கெடும். ப்ரஹ்மஹத் யைக்கு ப்ராயச்சித்தமாக த்வாதசவார்ஷிகம் சரித்தால் மற்றொருபாபத்துக்கு மற்றொருப்ராயச் சித்தம்பண்ணவேண்டியிருக்குமிறே; இங்கு அதுவேண்டா; *பாபேந்தநாக்ரி* என்கிறபடியே, ப்ராயச்சித்தமும் பலவா?ருக்குமோவென்னிவர்?—[கேசவாவென்ன] - அவன் ஒருவிரோதியை போக்கினபடிசொல்ல, விரோதியென்று பேர்பெற்றவைவெல்லாம் நசிக்கும்; ராவணனொரு வனும் ப்ராதிகூல்யம்பண்ண ராக்ஷஸஜாதியாக நசித்தாப்போலே, [எல்லாம்] - அதுபவிக்கக் கடவையும் முன்பேதொடங்கி அதுபவிக்கிறவையும் நசிக்கும்; "போயபிழையும் புகுதரு வானின்றனவும்." [என்ன] - உக்திமாத்த்ரமே இதுக்கு வேண்டுவது; கார்பத்தில்வந்தால் அர்த்ததக்ரியாகாரியாயே தலைக்கட்டும்; அன்றிக்கே, ப்ரசஸ்தகேசனாயிருக்கும் இரப்பைச் சொல்ல ஸம்ஸாதுரிதங்கள் அடங்கலுப்போம் என்னுதல், *கேசவ: க்லேசநாசக:*, என்கிற படியே; அன்றியே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு விரவாஹகனென்னுதல்; ஆனாலும் சொல்லிப்போரு மது முதற்பொருளே. [நானும் இதயாதி] - நான்தோறும் கொடிய செயலைச் செய்வக்கடவ ம்ருத்யுவுக்கு அந்தரங்கராயிருப்பாரும் வந்துவிட்டப்பெறுர்கள். யமனுக்கு அந்தரங்கரென்னு ஸ்வேச்வரனுடையார்பக்கவிலேவந்துவிட்டவோ? *ஸ்வபுருஷம்* இதுபாதி; *தஸ்யஸ்துஸ்தவா ஹஸ்ய* இதுபாதி - *ப்ரஹ்மம்யேபிருர்வந்தி* என்றிறே அவன்வார்த்தையும். "இவையெல்லாம் சாதுவராய்ப்போதுமின்களென்றான்" - அவர்களைக்கண்டால் "நாம் கடவோமல்லோம்" என்றுபோராடே, விட்டியதுவர்த்தித்துப் போரும்விடிகோள்! *ஸ்வநருஷம்*-யமன், தன்பரிகரம் கையும்பாசமும்சூலமும் நாயுமாய்ப்போருநிறபடியைப்பார்த்து, பாகவதர்களும் அல்லாதாரும் கலந்திருப்பார்கள்; 'பாகவதர்களமுன்னே இவன்விட்டிக் செய்வதென்?' என்று துணுக் கென்று சொல்லுகிறான். *ஸ்வபுருஷம்* - தனக்கு அந்தரங்கனாயிருக்கையாலே, தன்மேன்மை சொல்லவேண்டுமிடத்திலே தாழ்வுசொல்லுகிறானாய்த்துத் தவிரவொண்ணாமையாலே, *அபி வீக்ஷய* இவன்தான் காலிரண்டோலைமறுக்கத் தாமுடையனுக்குமுாய்த்து; சொற்செல்லு கைக்காக இப்படியிருக்கிறவனைப் பார்க்கிறபார்வையிலே கர்வகௌரவமெல்லாம் தோற்றும் படி பார்த்தானாய்த்து. *மதுஸூரிதப்ரபக்ஷம்* - "இவர்களை நலிந்தால்அவனுக்கென்?" என்ன; இவர்கள் அவன்பக்கவிலே நயஸ்தபரராசிரும்பர்கள்; இவர்களுக்கு வந்ததொன்றுக்கு அவன் மார்குதட்டிக்கொண்டு வரும். உன்னுடையோமாய்ப்போகிற எங்களுக்கு வேறுசிலர்க்கு அஞ்சவேண்டும்படி இருந்ததாசில் நீ பின்னை யாராய் இவ்விருப்பிருந்துவருகிறது? என்ன,— *ப்ரபுரஹ மயங்குணம்* - எனக்குஅடைத்தவிஷயத்தில் கொற்செல்லாதாசிலன்றோ எனக்குக் குறையாகது? நாம் கடவோமல்லாதவிஷயத்திலே நாம் ஆராயாரிந்தவோ? இதுதன்னைத் திரு மழிசைப்பிரானும் அருளிச்செய்தாரிறே - "திறம்பேன்மின்" இதுபாதி. "அவன்மமரெவ் லினையா" இதுபாதி. அவர்கள் தங்களிலே சொல்லிக்குக்கும் வார்த்தையிறே இது. "மாறு செய்த" இதுபாதி - சக்ரவர்த்திதிருமகனார் பேரை இவன்ஆராயவோ? ஒருதிருவேட்டையிலே பட்டர் மருவற்றங் கரையிலே பேரோலக்கமாகவிருக்க, "ஸந்தையயானது" என்று சிலர் விண்ணப்பஞ்செய்ய, "நாம் பெருமானுடையே துவக்குண்டு இன்றொருநாளும் கர்த்தவ்யத்திலே அல்பம் தாழ்வின்றோமென்றால் இது குந்தமாக யமன் கேட்கவோ? ஒருராஜாஇருந்து காட்டுக் கணக்குக் கேட்டுக்கொடு வாராயின்றால் ராஜாவுக்கு அந்தரங்கனாயிருப்பானொருவன்பேரை வாசித்தால், 'ஓங்காண்! அதுவிடக்க: மேற்சொல்' என்றால் பின்னையொருகாலமும் அப்பே

ரேடுத்து வாசிக்கப்பெறுதுகாண்" என்றாராம்: இந்தப்ரஸங்கத்திலே, "உனக்காகித் தொண்டு பட்டபுலவிலே விளைகள்நலியாமெம்பு கம்பி" என்றருளிச்செய்தார். "வன்னிலே உன் தமர்த் தென்றுந் நமன் தமர்கள்வர்போல்" இருவர் ஒருவழிப் போகப்பெறுர்கள். "கொடுமைசெய்யும்" இத்யாதி-விழுக்காடறியாதே வந்துகிட்டில் செவ்வதென்னென்னில், - "தடவரை" யித்யாதி - திருவாழியையிட்டுத் தோனைக்கழித்தல், ஓர் அப்பாலே தலையையுருட்டுதல் செய்யுமத்தனை. வாணன்பட்டது படுதல், ராவணன்பட்டது படுதல் செய்யுமத்தனை. "வேண்டாமை நமன் தமர் என் தமரை வினவப்பெறுவாரலரென்று உவகேழாண்டான்" - யமபடர் நம்முடையாரை வினவப்பெறுர்கள். அதுக்கடியென்? "வேண்டாமை". ஊர்க்கணக்கோ கோயிற்கட்ட ணத்திலேபுக்குப் படுக்கைப்பற்று ஆராய்வான்? "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்கிறவன் இவர்களுக்கையில் காட்டிக்கொடானே, "நின்னுமங்கற்ற வாவலிப்புடைமை - நமன் தமர்தலை கன்மீதே-நாவலிட்டுழிந்தருகின்றோம்." *ப்ரபவதி ஸம்யமநே*-உங்களைரியமிக்கப்போந்த என்னைப் போலல்லகாண் என்னை நியமிக்குமவன்; இவ்வோலக்கத்திலே வந்தாலிறே நான் ஆராய்வது? அவன் எங்குமுன்னிறே. [நானும் கொடுவினை செய்யுங்கூற்றின் தமர்களும்குறுக்கில்லார்] - பழைய தாக நலிந்துபோந்த வாஸகைகொண்டு பகவத் விஷயத்திலே முதலடியிட்ட இன்றும் டிட்ட யோ? [குறுக்கில்லார்] - "நிந்தோஷம் வித்தி"-சாவதுபிறப்பதாய்ப் போர்கவனாவது, பரிஹார மில்லாத தோஷங்களையுடையனாவது: ஆனாலும் அவனை கிர்த்தோஷனாகவே புத்தி பண்ணுவது. தோஷங்களுண்டாயிருக்க இப்படி கினைக்கவேண்டுவானென்னென்ன? *ப்ரயாவாத்* - இவனையோ பார்ப்பது? இவன்பற்றினவனைப் பார்க்கவேண்டாவோ? இவனை யாராய்கையாவது - பகவத் ப்ரபாவத்தைப் பரிச்சேதிக்கையாமிறே. [சில்லார்] - எரிசிற நெருப்பிலே கிட்கொருண்டோ? சிவாமகனுடைய சிவமநவாக்யங்கொண்டு கிட்டாமையல்ல விறே; தந்தாமை வேண்டாதாருண்டோ? [விடமுடையித்யாதி] - இனிமேல் ப்ரபயத்தைச் சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - செந்தெங்குக்கு முட்கட்டினுப்போலே ஒருவர்க்கும் முகங் கொள்ளவொண்ணாதிருக்கை; "வாய்ந்தமதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்" - விரோதி களாய்க்கிட்டினார் முடிந்துபோம்படியா யிருக்கும். [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைத்தாயிருக்குமிறே. [பன்னிவிரும்பினான்] - பர்வங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளர்த்தருகிறது. *பாதேநாத்யாரோஹதி* என்று துகைத்தேறலாயாய்த்து இருப்பது. [சுரும்பலற்றும்] - *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்று முகத்தர்செய்யுமவற்றை வண்டுகன்செய்யாரிற்றும். [தடமுடைவயல்] விரைனு மற்றைய வற்றுக்குப் போனியா யிருக்குமாய்த்துத் தடாகங்கள். [அனத்தபுரகக்] - கலங்காப்பெரு நகரத்துக்குப் போனியாயிருக்கும் - [புருதுமின்றே] - "க்ரமத்திலேபுகுமின்றே" என்றுஆதி யிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்தஇன்றே போய்ப்புகுவோம்.

இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில் எழுமையும்ஏதஞ்சாரா*

குன்றுநேர்மாடமாதே குருந்துசேர்செருந்திபுன்னை*

மன்றலர்பொழில் அனந்தபுரநகர்மாயன்நாமம்*

ஒன்றும்ஒராயிரமாம் உன்னுவார்க்குஉம்பருரே.

(2)

ஒ.—இரண்டாய்பட்டில், ப்ரதிபத்தகங்கள் போகைக்கு ஒருநீருநாமம் சொல்ல அண்ணம்; அது ஒன்றுமே ஆகிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரகசியம் என்கிறார். [இன்று என்றுதொடங்கி] - போலோமென்று இக்கைசிறந்த இன்றேபோய்ப் புகுவுதிகொளாகில் ஒருநாளும் ஒருதுக்கமும் ஸ்பந்தீமா. [குன்று என்றுதொடங்கி] - குன்றோடொத்த மாடங்களையும், அவற்றினருகே பரப்பரம் போந்த குருந்து முத லான வ்ருகடிங்களையும் மன்றிலே அலராதின்றுள்ள பொழிலையுமுடைய திருவநந்தபுரமாகிற நகரத்தில் ஆச்சரியபூதமான எம்பெருமானுடைய திருநாமம். [உன்னுவார்க்கு உம்பர்ணரே] - ஆராய்வார்க்குத் திருவநந்தபுரமே ப்ராயபூமி.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்குச் சொன்ன திருநாமங்கள்தானே ஓரோவொன்றே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமா மென்கிறார். [இன்றுபோய்ப் புகுதிராகில்] - போவோ மென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்த் திருவணந்தபுரத்தே சென்று புகுநீராகில். இதரவிஷய விரக்தி வேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே அமையுமோ? என்னில், —“யதஹரேவ விரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்” என்னவேண்டுவது, அதிக்குதாதிகாரமானவற்றுக்கு; ஸர்வாதிகாரமுமாய், ப்ராப்தமுமாய், முன்பே இவ்வினயிச்சித்து இவன் இச்சை பார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு, இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது. அப்ராப்த விஷயத்துக்கிறே அதிகாரிஸம்பத்தி வேண்டுவது? [எழுமையும் ஏதம்சாரா] - காலத்தவமுள்ளதனையும் ஒருநியஸம் வரராது. [சாரா] - அவன் திருமுகங்கொண்டு தவிர்க்கவேண்டா; இவ்வாச்யம் நமக்கு இருப்பன்று என்று, ஸர்வதுக்கமும் கழனும். ஏதத்தைவினைத்தாலும் விடவொண்ணாதபோக்பதைதயச் சொல்லுகிறது:—[குன்றுநேர் இத்யாதி] - குன்றோடொத்த மாடங்கள், மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே யாய்த்து மாடங்கள் இருப்பது. அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழலாம்படியாய்த்துக் குருந்தயிருப்பது. அதனோடே சேர்ந்த செருந்தி புன்னை என்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். ஊர்ச்சுற்றிலே அவர்ந்துகி. க்கும்படியான பொழிசையுடைய ஊர். இத்தால் - உகந்தருளின நிலங்களில் ஸ்த்தாவரங்களும் ஜ்ஞானாதிகரோபாதி உத்தேச்யமென்கை. [அணந்தபுரகர்மாயன்] - நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங்கொடுக்க மேன்மையோடேயிருக்கும் வைகுந்தமானகம்போலன்றியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் சீலாதிகள் வந்ததிக்கிற ஊர். [மாயன்] - தன்மேன்மை பாராதே, ஸம்ஸாரிகள் சிறுமைபாராதே முகங்கொடுக்கும் ஆச்சர்யபூதன். [நாமம் ஒன்றும் ஓராயிரமாய்]-ஒருநாமமே அநேகமாய்ப்படி ரக்ஷகமாய்; “உலகேழுளிக்கும் பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன்” என்கிறபடியே. [உள்ளுவார்க்கு உம்பருரே] - இந்நீர்மையையும் ப்ரயோஜனத்தையும் அநுஸந்திப்பார்க்கு இதுதானே பரமபதமென்னுதல், அவர்களுக்கு அந்தரம் ப்ராப்யம் பரமபதமென்னுதல். அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயேயிதே பரமபதம் உத்தேச்யமென்கிறது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு, ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்குச் சொன்ன திருநாமத்தானே ஆயிரம்ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாமென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்ப் புகுவதி கோளாகில். இதரவிஷய விரக்திதொடக்கமான அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டாவோ? இச்சமாத்ரமே யமையுமோ? வென்னில் “யதஹரேவ விரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்” என்கிற படியே அவை வேண்டுவது, அதிக்குதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு; ஸர்வாதிகாரமுமாய் ப்ராப்தமுமாய் முன்பே இவ்வினயிச்சித்து இச்சைபார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது; விஷயாதுருபமாக அதிகாரிஸம்பத்தி இவனுல் ஸம்பாதிக்க முடியாமையாலும் ஆட்பார்த்துழிதருமவஞகையாலும் வேண்டா. “யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம்” என்னுமவனிறே; விபீஷணனென்று பேராய், ராவணனுயிருந்தானென்று மீளாதேகிடீர். அதுவென்? அங்குநின்றார்வந்தா னொருவனைக் கைக்கொண்டதாகவமையாதோ வென்ன வேண்டா; குறைவாளர்க்கிறே நம்மால் அபேகையுள்ளது; அதுள்ளது ராவணனுக்கிறே. “விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா” என்று தனக்கென்ன ஒருகைம்முதலுமுண்டாகையாலே நாளைவரவ மாய்; அரைக்கணம் கிட்டரீடிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக்கேயன்றோ? ஆனபின்பு, அவனை யன்றோ முற்படக் கைக்கொள்ளவேண்டுவது? இனித்தான் இவனைக் கைக்கொண்டால், இவனும் இவன் தன்னோடே நால்கருமாய்ப்போம்; ராவணனைக் கைக்கொண்டால், துறுப்புக் கூடாகக் கைக்கொண்டதாகலாம்; மஹாராஜரோருவரையும் அங்கிகரிக்க வானரஜாதியாக வாழ்த்துபோனார். போலே. [எழுமையுமேதஞ்சாரா] - ஓருகாலமும் பொல்லாங்குவந்து கிட்டாது. [சாரா] - அதும்கு அவன் தான் நனைப்பிடவும் வேண்டா. “சும்மெனுதே கை கிட்டோடித் தூறுதன்பாயந்தன” என்கிறபடியே “நமக்கு இவ்விடம் ஆச்சர்யமல்ல” என்று தன்வையையெவந்து கிட்டாது; ராஜகுலஸம்பந்தத்தாலே விட்டோடிப்போம்; “வானோ மறி கடலோ” இத்யாதி. [குன்றுஇத்யாதி] - ஏதம் சார்ந்தாலும் சென்று புகவேண்டும்படி காணும் ஊரின் ஐச்சவர்யமும் போக்பதையும், மலைகளைப் புடைபாடத்தொனைத்து நெருங்க வைத்தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களும், அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழல்செய்தாப்போலேயிருக்கிற குருந்து, அத்தோடே சேர்ந்த செருந்தி, புன்னையென்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்

தவையென்னுதல். [மன்றலர்பொழில்] ஊர்ச்சுற்றிலே யலர்ந்துகிடக்குமாய்த்துப் பொழில்
கள். அன்றியே, மன்றென்று - மன்றலாய் மன்றலென்று-பரிமளமாய், அவருகையாவது - பரம்
புகையுமாய், பரிமளம் பரம்பாநின்றுள்ள பொழிலென்றுமாம். மன்றலை-மன்று என்று குறைத்
துக்கிடக்கெது. [குன்றுமேர்மாடம்] - "பிள்ளை திருநெறையூரையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு
ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுநிற்க நான் ஸேவித்துப் பேரணைன்; அல்லாதாரெல்லாம் ஐரென்று சடக்
கென வாராநிற்க, இவர்கள் திருமாளிகைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணாலே பருகு
வாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருநிற்படியைக் கண்டு," அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும்
செயல்ஒத்திருக்கச்செய்தே இவர்களான வாரியிருந்தபடியென்!" என்றிருந்தேன்" என்றருளிச்
செய்வர். [சேர் செருந்தி]-*ராகவோர்ஹதி வைதேஹி* போலேயாய்த்து. மேல் நித்யஸூரிகளைச்
சொல்லக்கடவதாயிருக்க, இங்கே ஸ்த்தாவரங்களைச் சொல்லுகிறது - உகந்தருவின கிணங்
களில் விலகுகுணரோடு ஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லையென்றிருக்கும் உத்தேச்ய புத்தியாலே:
நித்யஸூரிகளுக்கானால் அவ்வருகேபோக நினைவுண்டாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; நினையார்
கள்இத்தனை, சைதன்யத்தில் உறைப்பாலே; நினைக்கைக்கும் யோக்யதையுண்டிதே;
வேறுரிடத்தில் போக நினைக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லையிறே இவற்றுக்கு. பிள்ளை ஐநகாதப்ரம்
மராயர் திருமுடிக்குறையிலே மரம்பெட்டுவிநாநிற்க எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையை
நினைப்பது. ஆச்சான் திருவாலிநாடுதாஸர் நல்லன சில கரவன்பாக்குக்களை பட்டருக்குக்
கொடுவன்கொடுத்தாராய், அவற்றைக்கண்டு "இவையிருந்தபடியென்? திருவருள்
கமுகினின்றுவந்தனவையோ?" என்றருளிச் செய்தாராம். நீராலே வளர்ந்தவையன்றே,
அவனுடைய கடாசுந்தாலே வளர்ந்தவையிறே. [அனந்தபுரநகர் மாயன்] - ஸ்ரீவை
குண்டத்தைவிட்டு "தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்" என்னுமத்தாலே திருவனந்தபுரத்தை
விடமாட்டாதே நிற்கிற சிலகுணத்தியத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாமமொன்றுமோராயிரமாம்]-
ஐருதிருநாமந்தானே விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே; அப்படியே
ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரத்திரு நாமத்தையுடையவன். [உள்ளுவார்க்கு] - உத்தேச்யதை
குறைவற்றிருந்தது, இனி அநுஸந்திப்பாரேயிறே தேட்டம். [உள்ளுவார்க்கு] ஸ்ரீவைகுண்டத்
திலே நித்யஸூரிகளோலக்கங்கொடுக்க அவர்கள்நடுவே யிருக்கக்கடவ ஸர்வேச்வரன்,
"தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்". என்று இத்தேசத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற நீர்மையிலேந்
தத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு. [உம்பருடே] - திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பார்க்கு, அவ்விடந்
தானே யும்பருரென்றுமாம்; அன்றியே, உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பருரென்னவுமாம்.
அவ்விடந்தானுமத்தேச்யமாகிறதும் அவன்விடாதே வர்த்திக்கையிறே. இனி தர்மைக்ய
முடையவன் தான் இவ்விடத்தே வர்த்தியானின்னால் பிள்ளை இவ்விடமேஉத்தேச்யமாகத்
தட்டிக்கையிறே.

ஊரும்புட்கொடியும்அஃதே உலகெல்லாம்உண்டுமிழந்தான்*

சேரும்தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப்புதுதிராகில்*

தீரும்நோய்வினைகளெல்லாந் திண்ணம்நாம் அறியச்சொன்னோம்*

பேருமோராயிரத்துள் ஒன்றுநீர்பேசுமினே.

(3)

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், பாதிபந்தகங்கள் போகைக்கு இன்ன திருநாமமென்று இல்லை, ஆயிரத்
திறும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லவனையு மென்கிறார். [ஊரும்புள்ளன்றுமேலுக்கு] - ஸர்வவித
சோஷ்ருத்தியும் பெரிய திருவடியைக் கொள்ளுவதுஞ்ஞெய்து சுகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனுமானவன்
கன்வளந்தருளுகிற நிர்திசயபோக்யமான திருவநந்தபுரத்தைப் பரம்பராப்பென்று அங்கேபுருஷநி
கோளாகில், துக்கங்களும் துக்கஹதுவான பாபங்களுமெல்லாம் போம்; ஒருவார்க்கும் தெரியாத
ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாய்ப் நான்கள் சொன்னோம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்கு தேசப்ராப்தியே அநமயம், ஆமிரம் திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோள் என்கிறார். [ஊரும்புள்] - வாஹனமானது பெரியதிருவடி. [கொடியும் அட்தே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம், இது, நித்யஸூரிகளுக்குக் கொடுத்துவைக்கும் நாகாரசணாநுபவத்தை இன்றுசெல்லும்வனுக்கும் கொடுக்குமென்னுமிதக்காகச் சொல்லுகிறது. [உலகெல்லாம் உண்டுயிழ்ந்தான்] - ப்ரளயாபத்தில் ஆபத்தேழுதலாக வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து, உள்விருந்து கோவுபடாதடி வெகிளடுகாண உமிழ்ந்தான். [சேரும்] - இப்படி உபயவிபுதியையும் நிர்வஹிக்கிறவன் ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகத் தம்செஸ்ஸணமையால் வந்து கண்வளர்த்தருளுகிற நிர்விசயபோக்யமான திருவளர்த்தபுரத்தை. [சிக்கெனப் புகுதிராகில்] - “நச புராவார்த்ததே” என்கிறபடியே மீட்சிவிலாத ருசியோடேபோய்ப் புகுவதி கோளாகில், துக்கங்களும் துக்கஹேதுக்களான பாபங்களும் போம். [திண்ணம் காம் அறியச் சொன்னோம்] - அநுபவித்துக் கைவந்த நாவ்கள், ஒருத்தர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாக அறியும்படி சொன்னோம். இதுண்டாய்க் கழிந்தார்வார்த்தை யாகையாலே ஆப்தமென்கை. ப்ரதிபத்தி பண்ணுதார் இழக்குமித்தனை. துக்கநிலிருத்திக்கு தேசப்ராப்தியே அநமயம்; குணசேஷ்டதங்களுக்கு வாகையான திருநாமங்கள் ஆயிரத்திலும் ஒரு திருநாமத்தைச் சொல்லி அநுபவியுங்கோள்.

கடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்கு தேசப்ராப்தியேயமையும்; ஆமிரம் திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லி யநுபவியுங்கோ ளென்றார்.

[ஊரும்புள்] - பெரியதிருவடியை வாஹனமாகக்கொண்டு நடத்தும். [கொடியுமட்தே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்க்கு “சென்றற்குடையாம்” என்கிறபடியே உண்டாகச் சொல்லுகிற நாகாபாவம், இன்று போய்க்கிடமின வனுக்கும் வாசியறக் கொடுக்கு மென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. இவன் “அஹம் ஸ்வம்வகிஷ்யாமி” என்றிருத்தாலும் ப்லமில்லையிறே, “குருஷ்வ” என்று அவன்அப்படி கொள்வாதவன்று. இவனுக்கு, சிஞ்சிதகரியாதவன்று ஸ்வரூபஸார்பமில்லை. நிரபேக்ஷணதான் குறைவாயின்று இவனுடைய குறைவைத் தீர்க்குமாய்த்து. தான் ஸாபேக்ஷனுயின்று இவனை நிரபேக்ஷனுக்கும், இவனுக்கு ஸ்வரூபநித்தியுண்டாய்ப்படி பண்ணிக்கொண்டு நிரபேக்ஷனாகவேணுமிதே அவனுக்கு. இவனுடைய ஸ்வரூபநித்தயர்த்தமாக அவன் தன்னைத் தாழவிட்டா ளென்றால், அதுதானே நைரபேக்ஷயத்துக்கு உடலாயிருக்குமிதே அவனுக்கு. “இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்றபின்பிதே அவனுக்கு ஸ்வரூபநித்தியுண்டாய்த்து. [உலகு இத்யாதி] - ஸம்ஸாரஸ்ப்சமில்லாதாரை எல்லாவடிமையகனும் கொள்ளுகையன்றிக்கே, ப்ரளயாபத்தில் லோகத்தை வெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, பின்னை யுள்ளேகிடந்து தவரவொண்ணுதென்று வெகிளடுகாண வயிற்றித்தவன். [சேரும் தண்ணைந்தபுரம்] - ப்ரளயாபத்தில் ஐகத்துக்கு அவன்வயிற்றில் புகாதபோது உண்டான செல்லாமையோபாதியும் போருமாய்த்து, அவனுக்கு இத்தேசத்தில் புகாதபோது உண்டான தரிப்பறுதி; ப்ரளயாபத்தினின்றும் ஐகத்தையடைய ரக்ஷித்தவன். (ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக) வந்துசேருகிற விடமென்னுதல், அவன் நிர்ப்பரனாய்க்கொண்டு சாய்ந்தருளுகிற விடமென்னுதல். [தண்ணைந்தபுரம்] ப்ராத்தியாலே அவன்இப்படி வீருப்புநிலுனல்லன். போக்யதையாலே விடமாட்டாமையாய்த்து, உகத்தருளினம்ஸமில் இப்படி யிருக்க வேண்டாவோ? “தானுகந்தவூர்” என்னக்கடவதிதே. தானுமுதலு நித்யஸூரிகளும் உகக்குமிடமிதே பரம்பதம்; இங்குத் தன்னுகப்பேயிதே; இவர்கள் வைமுக்க்யம்பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும் தான் விடமாட்டாதே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறவிடமிதே [சிக்கென] - “நச புராவார்த்ததே” என்றபடியே மீளாத ருசியையுடையீர்களாய்க்கொண்டு கிட்டுவதி கோளாகில், [திரும்தித்யாதி] - துக்கங்களும் துக்கஹேதுக்களும் மெல்லாம் நசிக்கும். [திண்ணம்] - “ஸத்யம் ஸத்யம் புரஸ்ஸத்யம்” என்னுமாபோலே, [காம் அறியச் சொன்னோம்] - சரதமாக அநுபவத்தாலே கைகண்ட நாம், இதில் வாகியறியாத நீங்களும் இழக்கவொண்ணுதென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படுப்படி சொன்னோம். [ராம்] - நெடுநான் கலேசப்பட்டுக் கரைகண்டவரிதே. [சொன்னோம்] - இவரீக் கர்மவச்சராய்ப்படுமவர்கள், சொன்ன வார்த்தை

ப்ரதிபத்திபண்ணுமையாலே படுகிறார்களத்தனை, நம்மேல் குறையற நாம் சொன்னோம். செயலுக்கு தேசப்ராப்தி அமையுமென்றீர், இனிச்சொல்லியிருக்க வடுப்பதென் என்ன? - [பேரும்ஓர்இத்யாதி]- ஒருதிருநாமத்தானே ஆபிரம்படி ரகசுமான ஆபிரந்திருநாமத்தையுடைய வனென்று சொன்னோமிறே முன்பே; அதில் வாய்க்குத்தோற்றிற்று ஒரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள், [பேசுமினே] - மகஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டா.

பேசுமின் கூசுமின்றி ப்பெரியநீர்வேலைதழ்ந்து*

வாசமேகமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரம்*

நேசஞ்செய்துறைகின்றனை நெறிமையால்மலர்கள் தூவி*

பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியபஞ்செய்தவாரே.

(4)

ஐ.—நாலாம்பாட்டில், ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்கூக, திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அத்தவம்ப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்னபுண்ணியம் செய்தார்களோ? என்கிறார்; அவர்கள் பாக்கயம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோள். என்றுமாம், [பேசுமின் கூசுமின்றி] - அயோக்யரென்று கூசாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுங்கோள். [பெரியநீர் என்றுதொடங்கி] - பெரிய நிரையுடைய கடல்கூழ்ந்து நிரந்தரமான பரிமளத்தைபடைப சோலையோடுகூடினவயலாலே அனியப் பட்ட திருவனந்தபுரத்தை ஸ்ரீரம்பி அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்கூக, 'திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன பாக்கயவான்கள்! என்கிறார்; அவர்கள் பாக்கயம் பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம், [பேசுமின் கூசுமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதைபார்த்துக் கூசாதே, அத்தலையில் நீர்மையையும் ப்ராப்தியையும் பார்த்துப் பேசுங்கோள். வனவேழலகில் தமக்குப்பிறந்த இரூய்ப்பு இவர்களுக்கும் ஓக்குமென்றிருப்பாரே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - பெரியநிரையுடைத்தான கடல்கூழ்ந்திருப்பதாய் நிரந்தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடின வயலாலே அலங்குத்தமான திருவனந்தபுரம். சோலையின் பரிமளம் புறப்படாதபடி மதிலிட்டாப்போலையாய்த்துக் கடலிருப்பது. கடலில் நூற்றம் மேலிடாதபடியாய்த்துப் பரிமளம் விஞ்சுகிறுப்பது, [நேசஞ்செய்து உறைகின்றனை] - பரமபதத்திற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; "அதிகம் புரவாஸாச்ச" என்கிறபடியே. ஆர்த்தரகசுணத்துக்கு உடலான நேசமென்று ஸ்நேஹித்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே. அத்தேசத்துக்கு ஆர்த்தரில்லாக் குறையுண்டிறே. "ஆர்த்தரில்லாதவிடமும் ஒருவாஸஸ்த்தானமோ?" என்று அத்தேசத்தை வசைபாடியாய்த்திருப்பது. 'நேசஞ்செய்து உறைகின்றனை-பேசுமின் கூசுமின்றி' என்னுதல்; 'புண்ணியபஞ்செய்தவாரே - பேசுமின் கூசுமின்றி' என்னுதல். [நெறிமையால் இத்யாதி] - அந்யப்ரயோஜனராய், சூட்டுநன்மையிப்படியே புஷ்பாதுபுகரணங்களைக்கொண்டு அக்ரமமாக ப்ரயோகித்து அடிமைசெய்யுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிறு காட்டில் பாக்கயாதிகர்; ஸம்ஸாரத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தைபுடையவர்கள் பாக்கயாதிகரன்றோ? அப்போது, புண்ணியபஞ்செய்தவாரே! என்று ஆச்சர்யம். இவர்கள்படியைப் பேசும்போது ஸர்வேச்வரனைப் பேசுமிதற்காட்டில் கூச்சமறப் பேசுமாமிறே.

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்கூக, 'திருவனந்தபுரத்திலே புக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன பாக்கயவான்கள்! என்கிறார்; அவர்கள் பாக்கயம் பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோளென்றுமாம்.

[பேசுமின் கூசுமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதைபார்த்துக் கூசாதே பேசுங்கோள். நாம் மயர்வாரம்நிலைந்நுளப்பெறச்செய்தேயும், அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போக்தவாஸஸையாலே "அருகினைபேன்" என்று பேசுக்கக்குக் கூசினவிது, இவர்களுக்கும் உண்டென்றிருக்கிறார். பகவத்வீஷயத்தைப் பேசும்போது கூசத்தானவேண்டாவிறே; அப்ரதிபத்தியாலேயிறே பேசாதிருந்தது; ப்ராப்தவிஷயமென்றறியவே கூசாதே பேசலாமிறே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - மிக்கஐலத்தைபுடைத்தான கடலாலேகூழப்பட்டு, வாசமேகமழாநிற்குமாய்த்துச் சோலு,

சூழப்போந்தசோகையில் பரிமளம் புறம்புபோகாதபடி மதிஸீட்டாப்போலேயாய்த் திருப்பது கடல். [வாசமே கமழும்] - கடலில் நூற்றம் மேலிடாதபடி சோகையில் பரிமளமே விஞ்சியிருக்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோகையையுடைத்தான வயலாலே யலங்குதமான திருவனந்த புரத்தை. 'நேசஞ்செய்துறைகின்றூண் - பேசமின் கூசமின்றி' என்று கீதோடேகூட்டவ மாம்; அப்போது, "நேசஞ்செய்துறைகின்றூண் - பூசனை செய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாதே?" என்றது - ஆச்சர்யத்திலே யாகிறது. அன்றிக்கே, பெரியகீர் தொடங்கி - 'பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ் செய்தவாத்றை - பேசமின் கூசமின்றி' என்னவுமாம்; அப்போது, கூசமின்றிப் பேசுகையாவதென்? என்னில், பகவத்விஷயம்போலே வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிதே பாகவத விஷயம். [நேசஞ்செய்துறைகின்றூண்] - பரமபதத்தில் தவிரவொண்ணாமையாலே யிருக்குமத்தனை. அவ்விடத்தை வசைசொல்லியாய்த்து இங்கு வர்த்திப்பது: "ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடவல்லாதவிடமும் ஒரு வாஸஸ்த்தாநமாயற்றதோ!" என்று, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேசமென்று விரும்பிவர்த்திப்பது இங்கேயாய்த்து. *அதிகம் புவாஸாச்ச*. [நெரிமையால் மலர்கள் தூவி] - "ஸர்வேச்வரன் சேஷி; இவ்வாத்மஸ்து அவனுக்குசேஷம்" என்ற மூறைமையாலே, புகுபாத் யுகரணங்களை அவன்திருவடி களிலே பணிமாறி; அன்றிக்கே, அவன்தான் இத்தேசத்தை ஸ்நேஹித்து வர்த்திக்கிறாப் போலே தாங்களும் ஸ்நேஹத்தைபுடையராய் மலர்கள் தூவியென்னுதல்; இவர்கள் வர்த்திக் கிறவிடமென்று அவன் விரும்பி வர்த்தியோபாதி தாங்களும் ஒருப்ரயோஜகத்தைக் கணிசியாதே யாச்சரியத்தென்னவுமாம். [புண்ணியஞ்செய்தவாதே] - குட்டுகன்மாலைகள் தூயனவேந்தி அடிமைசெய்திறவர்களதும் ஓரடிமையாயற்றதோ! பூர்பரதாழ்வானப்போலேயாய்த்து அவர்கள் இளைப்பெருமானப்போலேயாய்த்து இவர்கள், அவன் விட்டுப்போரச்செய்தேயும், பாரதந்தர் யத்தாலே கிடமாட்டாதே கிடக்கிறார்களித்தனையிறே.

புண்ணியஞ்செய்து நல்லபுனலொடுமலர்கள் தூவி*

என்னுமின்எந்தைநாமம் இப்பிறப்பறுக்கும் அப்பால்*

திண்ணம்நாம் அறியச்சொன்னேம் செறிபொழில் அனந்தபுரத்து*

அண்ணலார்கமல்பாதம் அணுகுவாரமராவாச்.* (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆச்ரயிக்குமவர்கள் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர் என்றுகொண்டாடி, அப்படியே நீங்கலும் ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [புண்ணியம் என்று தொடங்கி] ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி நல்லபுனலோடு கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிமாறி என்ஸ்வாய்புடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள்; அடிமைக்கு விரோதியான இஸ்ஸம் ஸாரத்தை அறுக்கும். [அப்பால் என்றுமேலுக்கு] - வேறு அயர்வறுமமரர்கள் என்று சொல்லப்படு றேவர்களும் செறிந்த பொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திற் கண்வளர்த்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய நிர்நிசய மேக்யமான திருவடிகளை ஆச்ரயிக்குமவர்கள்; இப்பொருள் நிச்சிதம்; இது வ்யக்தமாகச் சொன்னோம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆச்ரயிருக்குமவர்கள் கித்யஸூரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே நீங்கலும் ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [புண்ணியம் செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி; வர்ணசாமநீர்மேதிகர் ததவ்யநாகமான பத்திரூபாபந ஹ்ருகத்தை கினைக்கிறது. "மத்பக்தோ மம்நாமய" என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனல் இத்யாதி] - நல்லபுனலோடேகூடின மலர்களைப்பரிமாறி; ஆர்ச்சநாதி களைச் சொல்லுகிறது. "மத்யாதீ மம்நமஸ்குரு" என்னக்கடவதிறே. [என்னுமின் எந்தைநாமம்] - என்ஸ்வாய்புடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள். இடறினவன் "அம்மே?" என்னுமபோலே வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தி யுங்கோள்; "ஸததம் கீர்த்தயந்த:" என்னக்கடவதிறே. [இப்பிறப்பறுக்கும்] - பிறவியினுடைய தோஷப்ரகர்யம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தயிறே. [அப்பால் - அமராவாச் - செறிபொழிலனந்தபுரத்து அண்ணலார்கமல்பாதம் அணுகுவாச்] - செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்த

புரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கு மவர்கள், “இப்பிறப்பறுக்கவேணும்” என்ன வேண்டாத நித்யஸூரிகளாவர்கள். இத்தால் - விரோதியைப் போக்குமளவன்றியே உத்தேச்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆச்ரயணியஸ்த்தல மென்கிறது. [திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்] - வ்யக்தமாக, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம் தேஹாத்மாபிமாநிகளான நீங்கள் அறியும்படி உங்கள் அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம்.

சுரு.—அஞ்சாம்பரட்டு திருவனந்தபுரத்தில் ஆச்ரயிக்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே, அங்கே நீங்களும் ஆச்ரயியங்கோளென்வீரார்.

[புண்ணியஞ்செய்து] - ஸ்வேஹத்தைப்பண்ணி. த்வாநம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யதையாக வுடைத்தா யிருக்குமிதே; ஆக, ஸத்கர்மபலமான பக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை நிகைத்திறது. *மத்பக்தோ மந்மநாபவ* என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனலொடு மலர் கள் தூவி] - நல்ல புனலொடே கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு பணிமாறி. இத்தால் - அர்ச்சநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. *மத்யாஜீ மாந்மஸ்குரு* என்னக்கடவதிறே, [என்னுமீன்] - *ஸததம் கீர்த்தயந்த* என்னுகின்றதிறே. [எந்தைநாமம்] - இடறினவன் “அம்மே” என்னுமாபோலே திருநாமம்சொல்லும்போது ஒரு அதிகாரிலம்பத்தி தேட வேண்டா; சீயர் பட்டரை “திருநாமம் சொல்லும்போது ப்ரயதனய்க்கொண்டுசொல்ல வேணுமோ?” என்றுகேட்க, “கங்கையிலேமுழுநீர்ப்போமவனுக்கு வேறொரு உவர்க்குழியிலே முழுநீர் போகவேணுமோ? மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிற இது அதிகாரிலம்பத் தியையும் தாமாட்டாதோ?” என்றருளிச்செய்தாராம். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ருசியே யாய்த்து வேண்டுவது: அவர்களே அதிகாரிகள். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - கண்டதிறே இதினுடைய இழையீடு கவிழ்த்துபார்க்கவமையுமே இதினுடைய அகவாயை; தன்னடையே விரக்தி பிறக்குமே. இப்படி ப்ரத்யக்ஷிக்கச் செய்தையும் கார்வகரமாகாதிருக்கிறதிறே வாஸநையின் கனம். ஒருசெட்டியை “இவன் தமிழுக்குத் தேசிகனுயிருக்கும்” என்று பட்டருக்குக்காட்டினார்களாய், “உனக்குஏதேனும் அபேஷையுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ?” என்ன, “சிலர் ‘காண்கிறதேஹத்துக்கு அவ்வருகு ஆத்மாவுமில்லை, தர்மாதர்மங்களுமில்லை, ஈச்வரனுமில்லை’ என்றிராநின்றார்கள்: சிலர் ‘இத்தேஹத்தான் அஸ்த்திரம்’ என்று இதின் தேரஷத்தை தர்சித்து ‘அவ்வருகே ஸ்த்திரமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றவேணும்’ என்றிரா நின்றார்கள்: விஷயமொன்றுயிருக்க இவ்விரண்டு பரிமாற்றமும் நடக்கிறபடியெவ்வனே?” என்ன; *மமமாயா தூரந்யயா* என்றும் *மாயாமேதாம் தூரந்தி தே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாக்யவான்களுக்கு இதினுடைய கோஷதர்சனத்தைப் பண்ணிக் கழித்துக்கொன்னுகைக்கும், பாக்யவாநர்க்கு இதிலே போக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகைக்கும் உப லாபாபி கர்மர் முகுணமாக இத்தை இடையெடுத்துக்காணும் ஈச்வரன்பண்ணிற்று” என்றருளிச்செய்தார். “இதுகண்டாய்” என்னும்படியா யிருக்குமிதே: நாம் நன்றாக நிகைத்திருக்குமதல்ல இதுக்கு ஆகாரம்: ஈச்வரன், வெளிச்சிறப்பைப் பிறப்பிக்க “இது அல்பம், அஸ்த்திரம்” என்று அறிந்தஇதுவேகிடாப் இதுக்கு நிகைகின்ற ஸ்வபாவம். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - இப்படி ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமான இத்தேஹஸம்பத்தத்தை யறுக்கும். [செறிபொழிந்தித்யாதி] - செறிந்த சோகையை வுடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாயியுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளைக் கிட்டுமவர்கள், [அப்பால் - அமரரா வார்] - “இப்பிறப்பறுக்கும்” என்ன வேண்டாத தேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அடிமை சொந்திறவர்களும், திருவனந்தபுரத்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் திருவடிகளை யாச்ரயித்த வர்கள். ஆக, இத்தால் விரோதியைப் போக்குமளவொன்றியே உத்தேச்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆச்ரயணியஸ்த்தலமென்கிறது. [திண்ணம்] - நிச்சிதம், [நாம்அறியச்சொன்னோம்] - அவனுலே மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாபிமாநிகளான நீங்களும் அறியும்படி உங்கள் அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம்.

அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு ஆதிசேனந்தபுரத்து*
 அமரர்கோன் அர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்*
 நமர்களோர்சொல்லக்கேண்மின் நாமும்போய்நனுகவேண்டும்*
 குமரனூர்தாதைதுன்பம் துடைத்தகோவிந்தனுரே (8)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களும்வந்து அடிமைசெய்கிறது திருவனந்தபுரத்திலேயா தலால் திருநாட்டிற்காட்டில் பரமப்ராப்யம் திருவனந்தபுரம்; நாமும் இங்கே அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார். [அமரரென்று தேவங்கி]—தேவர்களாப்திரிகிற ப்ரஹ்மாதிசேனாக்கும் காரணபுதனாவன் கன்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே அயர்வறுமமரர்களுக்கு ப்ரதானான ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கைநீட்டுவார் அயர்வறுமமரர்கள். [நமர்கள் என்றுமேலுக்கு]—பந்துக்களாயுள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோன்; தேவஸேனாபதியாய்ப் பெருமிடுக்கான ஸாப்ரஹ்மன்யனுக்குக்கூட ஐநகனாவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த துக்கத்தைப்போக்கின் க்ருஷ்ணனை நாமும் போய்க்கிட்டவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கையாலே திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யம்; அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார். [அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு]—மதுஷ்யாதிகளிற காட்டில் சிலகாள் ஏறவிருக்கிற இத்தைக்கொண்டு தங்களை நித்யமென்று அபிமானித்திருக்கிறவர்களுக்கு [திரிகின்றார்கட்கு]—மதுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் பந்தகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரியா நிற்பார்கள் மதுஷ்யார்களுடைய விரக்திக்கு அவர்கள் பரிசுஹித்தவளவிறே த்யஜிக்கவேண்டுவது? ப்ரஹ்மாவுக்கு சதுர்த்தசபுவமும் த்யஜிக்கவேணும். [ஆதிசேர் அனந்தபுரத்து]—காரணபுதன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே. [அமரர்கோன்ர்ச்சிக்கின்று இந்யாதி] ஸ்ரீஸேனாபதி-பாழ்வான் அடிமை செய்யுமிடத்திலிருந்துக் கைநீட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்]—நம்மோடு குடற் றுட்க்குள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோன்; ‘வலுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்’ என்கிற நம்மினையே நினைவாயுள்ளார் கேளுங்கோன். [நாமும்போய் நனுகவேண்டும்]—அந்த நித்யஸூரிகள் திரளிலே அடிமைபிலே ருசிகையுடைய நாமும் சென்று கிட்டவேணும். இங்கேவிந்ந்து மனோதிக்கு மளவு போராது; அந்திரளிலே சடக்கெனப் புகவேணும். அவர்கள்நடுவே ஸம்ஸாரிகளான நமக்கு கிட்டவெண்ணுமோ? என்னில்,—[குமரனூர் இந்யாதி]—தேவஸேனாபதியாய் ப்ரபவான ஸாப்ரஹ்மன்யனுக்குக்கூட ஐநகனாவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த துக்கத்தைப்போக்கின் க்ருஷ்ணனை; வானனுக்குத் துணையாயிருக்கிற ருத்ராதிசேனாதுக்ககரிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறவன் நமதுக்கத்தைப்போக்கச் சொல்லவேணுமோ? ருத்ராதிசேனாதுக்கு துக்ககரிவர்த்தகனாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையார்க்கும் எளியனாயிருக்குமென்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இங்கேயானகயாலே திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்; அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணும் மென்கிறார்.

[அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு]—மாம்பழத்தோடு ஒருஸம்பந்தமில்லாத கொன்றுக்கு மாம்பழவுண்ணிவென்று பேராயிருக்குமாபேரலே, இக்கரையராய் இவ்வருகுன்னாரிற்காட்டில் நாலுநாளெழ லீவீத்திருந்து சாஹ இவ்வளவையேகொண்டு தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸுக்கு ஓரவஸைமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அதில்லாதாரப்பேரலே துர்மாவந் பண்ணிக்கொண்டு திரிவர்களாய்த்து. [திரிகின்றார்]—பந்தகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரிவர்களாய்த்து. இவனவெல்லவீரே யவர்களுக்கு. விடும்போது ஒரு தேஹமாத்திரமாதல், ஒரு ஸ்திரீயாதலாயிருக்கும் இவனுக்கு; ப்ரஹ்மாவுக்கு அண்டமித்தனையும் விடவேண்டியருமீதே. [ஆதிசேர் அனந்தபுரத்து]—இவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் ஸரம்யம் காரணத் வத்திலேயாய்த்து. அவர்களுக்கு, ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொடுக்கும்; இவர்களுக்கு, தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும்சேர்த்து இத்தேஹம் ஷுணந்தோறும் நசிக்க உண்டாக்க

நடத்திக்கொடுக்கும். ஐகத்காரணபூதனுனவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவனந்த புரத்து. [அமரர்கோன் இத்யாதி] - ஸ்ரீஸேநாபதி யாழ்வான் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறான்; நித்யவாஸரிக னெடுத்துக் கைகீட்டுவார். [நமர்களைச் சொல்லக் கேண்மின்] - “வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டுநாம்” என்று சொன்ன துக்குள்ளே யடங்கும்படி. என்னோடு நிருபாதிக ஸம்பந்தமுடையாரடங்க நான்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளுங்கோள். பந்துக்களா யிருப்பார்க்கு நல்வார்த்தை சொல்லவேணுமிறே. [நாமும்] - அடிமையிலே ருசியுடையநாமும், நித்யவாஸரீகளோடு ஒருகோவையாய்ச் சென்றுவிட்ட அடிமைசெய்யவேணும். [போய் நணுக வேண்டும்] - இங்கேயிருந்து மனோரதிக்குமனவு போராது, போய்ப்புகவேணும். அவர்கள் நடுவே ஸம்ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவொண்ணுமோவென்னில் - [குமரனார் இத்யாதி] - (தேவஸேநாபதியாய் ப்ரபலனுள் ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஐகதனுனவனுக்குப் பாதகத் தால்வந்த துக்கத்தைப் போக்கினக்குஷணகை) தேவர்களும் அஸுரர்களும் கூட்டுப்படையாய் எதிரிட்டுவருமன்றும், அவர்கள் ஆபந்ரானால் அவர்கள் ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்கும வனுய்த்து அவன்: ஆனபின்பு, நமக்கு அத்தேசத்தைப் ப்ராபிக்கைக்கு ஓரருமைப்படவேணு மோ? துர்மாகுகளுக்குத் துக்ககிவ்ருந்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்குமவன், அபிமாநகுந்யரான நமக்குத் தன்னைக் கிட்டுகையில் அருமைப்படுத்துமோ? ருத்ராதிசுக்குத் துக்க நிவர்த்தகனா யிருக்கும்; பசுக்களுக்குத் இடையர்க்கும் கையாளாயிருக்கும். ‘கோவிந்தனாரை - நாமும் போய் நணுகவேண்டும்.’

துடைத்தகோவிந்தனாரே உலகுயிர் தேவும்மற்றும்*.

படைத்தளம்பரமழர்ந்தி பாம்பனைப்பள்ளிகொண்டான்*.

மடைத்தலைவாளைபாயும் வயலணியனந்தபுரம்*.

கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினைகளைபலாமே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்று அடிமைசெய்ய, இதுக்குமுன்பெல்லாம் அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்றும் துக்கம் இப்போதே போமென்கிறார். [உலகுயிர் என்று தொடங்கி] - லோகத்தைபும் தேவர்களையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின ஆசிரிதர்க்கு பஸ்யனுள் ஸர்வேச்வரனுமாய், திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுவதுஞ்செய்தவனுடைய, ஐஸம்ருத்தியாலே களித்து மடைத்தலைமீலே வானை பாயா நின்னுள்ள வயலாலே அலங்கருதமானதிருவனந்தபுரத்தில் திருவாசலிலே திருவலகுதிருப்பணி செய் பப்பெற்றால்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலேசென்று அடிமை செய்ப்பெறில், ஒருதேசவிசேஷத்திலே சென்று அடிமை செய்ப்ப் பெற்றிலோமென்றும் துக்கம் போமென்கிறார். [துடைத்த கோவிந்தனார் இத்யாதி] - துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்பயபூர்விகையா யிறே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. “க்ருஷ்ணாஹ்நிலோகாநாம்”. [உலகுயிர் இத்யாதி] - லோகத்தையும் தேவ ஜாதிகளையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கினவன். இவன், அதிப்ரவருத்தமானவன் ஸம்ஹரித்து, யின்பு, புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] - ஆசிரிதபஸ்யனுள் ஸர்வேச்வரன். [பாம்பனைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] - ஐஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வானை பாயாநின்னுள்ள வயலாலே யலங்கருதமான தேசத்திலே. ஸாமகாந்தாலே முக்தர் களித்து வர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து அத்தேசத்தில் நித்யக்குக் களும் களித்து வர்த்திக்கும்படி. [கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகுதிருப்பணி செய்ப்பெற்றால். [கடுவினை களைபலாமே] - அடிமைசெய்யப் பெருமைபாலுண்டான க்லைசமெல்லாம் போம், சேஷத்வஜ்ஞாகம்பிறந்தால், ஸ்வரூபா நுரூபமானவருத்தி பெருமைபால்வரும் க்லைசம் ப்ராயச்சித்தத் தால் போக்குமதன்றிறே.

கடு.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், ஒருதேசவிதேசத்தே சென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்னும் துக்கம் போ மென்றோர்.

[துடைத்தகோலிந்தனரே இதுபாதி] - துடைக்கை - ஸந்தரிக்மை, அப்பயபூர்விகை யாயிதே ஸ்ருஷ்டரிருப்பது. *சுருஷ்ணவலுரி லோகாநாம்* "வையமேழம்கண்டான் பிள்ளை வாயுனே." [உலதுயிரித்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாத்மகனையும் உண்டாக்கின. இவை அதிபரவருத்தமான வன்று ஸம்ஹரித்து, பிள்ளை புருஷர்த் தோபயோகியான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] ஆசிரிதபவ்மனான ஸர்வேச்வரன், [பாம்பினைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தபுரத்தானமேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய, [மடைத்தலைஇதுபாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வான்கள் பாயாசின்னுள்ள வயலாலே அவந் கருதமான தேசத்திலே; முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணிக் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அத்தேசத்தில் தீர்ப்குக்களும் களித்து வர்த்திப்பது. [கடைத்தலைசிக்கப்பெற்றால்] - திரு வரசலிலே திருவலகுதிருப்பணி செய்யப்பெற்றால். [கடுவினைகளையலாமே] - அடிமை செய்யப் பெறுமையாலுண்டான க்லேசமெல்லாம் போம். சேஷதவஜ்ஞானம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரு பமான வருத்திபெறுமையால் வரும் க்லேசம் ப்ராயச்சித்தத்தால் போக்கு மதன்றே.

கடுவினைகளையலாகும் காமனைப்பயந்தகாளை*

இடவகைகொண்டதென்பர் எழிலணியனத்தபுரம்*

படமுடையரவீற் பள்ளிபாசேற்றவன்பாதங்காண*

நடமினோநமர்களுள்ளீர்! நாம்உமக்கறியச்சொன்னோம். (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடி களைக் காணப்போருங்கோள்' என்று ஸ்ரீஸுவஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார். [கடுவினை] - மிக்கவினை. [காமனை என்றுதொடங்கி]-விஷயமான திருவனந்தபுரத்தை, லோகத்தைமெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றக்கடவனான காமனுக்கு ஐந்தனும், அவனிலும் முத்தனான சுருஷ்ணன், ஸத்தாநமமாகக் கொண்டதென்பர். தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தாலே விரித்தபணங்களையுடைய திருவனந்தபுரத்தானமேலே நிரந்தரமாகப் பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண நடவுங்கோள். எனக்கு பந்துக்களாயுள்ள நீங்கள் இல்லம்ருத்தியை பறியாதே இழக்கலாகா தென்று சொன்னோம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார். [கடுவினை களையலாகும்] - அநுபவவிரோதியாய்ப் போக்கவரிதான பாயம் போம். [காமனைப் பயந்தகாளை] - இது நான்உபதேசிக்க வேண்டுவது அவனை ப்ரத்யக்ஷிக்குந்தனையுமிதே. காட்டையடங்கத் தன்னழகாலே பிச்சேற்றித்திரியும் காமனுக்கும் உத்பாதகனாவன். [காளை] - யெளவனம் ப்ரஸவாந்தமாயிருக்க, பருவத்தால் அவனிலும் இளகிப்பதித்திருக்கும். [இடவகை இதுபாதி] - அழகாலே அலங்கருதமான திருவனந்தபுரத்தை வரஸஸ்த்நாநமாகக் கொண்டதென்று விசேஷஜ்ஞர். வாய்புலற்றுகிற்பர்; "பத்மநாபம் விதுர்ப்புதா:", [படமுடை இதுபாதி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விஸ்த்ருதபண்ணான திருவனந்தபுரத்தானமேலே நிரந்தரமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண. பயின்றவென்று - வீசி விரிவிட்டெழுப்பினும் எழுப்பவொண்ணாதபடியிதே படுக்கைவாய்ப்பிருப்பது. [நடமினோ நமர்களுள்ளீர்]-என்னோடு குடற்றுடக் குடையாரடைய நடவுங்கோள். [நாம் உமக்குஅறியச் சொன்னோம்] - "வரிவாளவினனைப் பள்ளிகொள் வின்ற கரியாங்கழல்காணக் கருதும்கருத்தே" என்று சபலரான நாம், "ஏகம்துக்கம் ஸாக்ஷிச நென" என்னும்படியிருக்கிற உங்களுக்கு நெஞ்சிலேபடச் சொன்னோம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்த்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக்காணப் போருங்கோளென்று, அதுகூலரை யழைக்கிறார்.

[கடுவினைகளைப்பலாகும்]-நம்மாற்போக்கவரிதான பாபங்களைபும் போக்கலாம். [காமனைப் பலந்தகாளை] - உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுமது அவ்வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கு மளவுமே! நாட்டைத் தன்னழகாலேவெருட்டித் திரிபிற காமனுக்கும் உத்பாதகனயிருக்கும். இருவரையும் கூடக்கண்டால் "முறைகெடச்சொன்னுங்களை" என்றிருக்கும். *ப்ரஸவாந்தஞ்ச யெளவகம்* என்றதும், இவ்விஷயத்திலே மற்றைப்படியாயிருக்கிறது காணும். [இடவகை கொண்ட தென்பர்]-இவ்விடத்தை வரஸஸ்த்தாகமாகக்கொண்டதென்று, அறிவுடையாரடங் கச் செவிசிப்பாய்ந்துவிடப்பர்கள்; *பத்மநாபம் விதுர்ப்புதா* [எழிலணியனத்தபுரம்] - பாம பதத்தில் ஒருபுதுமை செய்வவொண்ணாதிறே; அங்குத்தையிற் காட்டில் இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமிருக்கிறபடி. [படமுடையரவில்] - ஸர்வேச்வரன் சாய்த்தருளினால் அவனுக்குப் பிறக்கும் விகாஸம்சொல்லுகிறது - படமுடையரவென்று. [பன்னியின், நவன்] - ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞமான வஸ்துவும் உணர்த்திய நம்படியாய்த்துப் படுக்கைவாழ்ப்பு. [பாதம் இத்தாதி] திருவடிகளைக்காணும்படியாக, "வரீவாளரவினைப்பன்னிகொள்கின்ற கரியாங்கமல்காணக் கருதும்கருத்து" என்றிருக்கும் என்றொரு ஓருகுடற்றுடக்குடையாரடங்கதும் போகப் பாருங் கோள். திருவத்யயாம் பாடாரிங்க, இத்தைக் கேட்டருளி, ஆளவந்தார் "நமக்குஆம்வா ரோடே ஒருஸம்பந்தமுண்டாக வேணும்" என்று, அப்போதே ஸ்ரீபாதத்தையுடையாரைக் கூட்டிக்கொண்டெழுந்தருளினார். [காம்] - கண்வளர்த்தருளுகிறவழியில் கூவடறிந்து, "யுவரே தூமவர் - எம்மையானும் பரமன்" என்னக்கூவ நாம். [உமக்குஅறியச்சொன்னோம்] - அவ்வடி வைக் காணவேணுமென்ற அபேகைகூடிய உங்களுக்கு அறியும்படிசொன்னோம்.

நாம்உமக்கறியச்சொன்ன நாள்களும்நனியபவான*

சேமம்நன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபொழிலனத்தபுரம்*

தூமநல்லினரமலர்கள் துளையவாய்ந்துகொண்டு*

வாமனனடிக்கென்றேத்த மாய்த்தறும்வினைகள்தானே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நாளேலறியேன்" என்றும், "மரணமானால்" என்றும் சொன்ன காலம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, அடிமைக்கு கிரோதி யான கர்மங்களைல்லாம் நசிக்குமென்கிறார். [நன்குடைத்து] - மிக உடைத்து. [தூமநல்லினரமலர் என்று மேலுக்கு] - வாமநனுடைய திருவடிகளுக்கென்று நல்ல ஸமாஸாதநோபகரணங்களை ஸம்பா தித்து அவனை ஆசிரமிக்க, அடிமைக்கு ப்ரதிபத்தகங்களைல்லாம் தானே நசிக்கும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், சரீராவஸாநமணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்யவிரோதியான கர்மம் போமென்கிறார். [நாம் உமக்கு இத்தாதி] - "நாளேலறி யேன்" என்றும், "மரணமானால்" என்றும் நாம் உங்களுக்குச்சொன்ன காலம்அணித்தாய்த்து, "தஸ்மிந்நஸ்தயிதே பீஷ்மே" என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையை இவர் சொல்லுகிறார். [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபொழில் அளந்தபுரம்] - ஸம்ஸாரபயத்துக்கு மிகவும் ரக்ஷகமான போக்யமு மான தேசம். போக்யமான தேசந்தானே பயசார்திக்கு ஹேதுவாகப் பெற்றது. [நன்குடைத்து] - மிகவுழுடைத்து. [தூம நல்லினரமலர் இத்தாதி] - புஷ்பாதுபகரணங்களை விலக்கணமாக்கிக்கொண்டு [வாமனன் இத்தாதி] தன்னுடைமை பெறுகக்கூட தான் இரப்பாளனுமவனை, அஸ்யப்ரயோஜனராய் ஆசிரமிக்க, அடிமைக்கு ப்ரதிபத்தகங்கள் தானே நசிக்கும்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. சரீராவஸாநம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்த புரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்யவிரோதிகர்மங்கள் தானே நசிக்குமென்கிறார்.

[நாய்உமக்குஇத்யாதி]-“நானேலறியேன்” என்றும் “மரணமானால்” என்றும் சொல்லிப் போந்த நாய்களும் கிடம்பாவாப்பதின. பிறர்க்கு அப்படித் தாம்சொன்னாரோ வென்னில்,— மானேண்ணியிலே “மரணமானால்” என்று சச்வராபிப்பாயத்தைத் தாம் அறிந்து, அதைப் பிறர்க்கு உபதேசித்தாரிறே. இதிலும் பரோபதேசமிறே. *தஸ்மிக்ஸந்தமிதே* இத்யாதி - பிஷ்மன் முடியாநின்றான், பின்னை இவ்வர்த்தம் கேட்கலாவார் இல்லையென்று அவன் அருளிச் செய்தவார்த்தையை, இப்போது இவர்தாம் அருளிச்செய்தார். *அஸ்தமிதே* - கண்ணுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாரும், கொஞ்சக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாருமாக, ஆதித யர்கலிருவாராய்த்து; “ஞானமாகி நாயினாதி.” *ஜ்ஞாநாயல்பிஷ்யந்தி* ஸ்வரூபத்தோபாதி நித்யமாயிருக்குமிதே தர்மபூதஜ்ஞாநமும்; இனி இதுக்கு உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரம் ஜ்ஞாநப் ரஸா த்வாரத்தை யபேக்ஷித்தாயிருக்குமிதே. அவன்போனால் பின்னைக் கொள்வாரும் கொடுப் பாறுமின்றிக்கே பரிமாற்ற மறும். இதுக்கு பாட்டர் அருளிச் செய்ததாக, பரிஞாபப்பர் - ‘ஒரு மீத்பின் தலையில் கிடவாதவன்று கொள்வார் கொடுப்பாரின்றியே வளியிலையனுப்ப போம்’ *தஸ்மாத் த்வாம் சோதயாம்யஹம்* - ஆகையாலேகாண் உன்னை தவிர்ப்பித்து “அவன்பக்கலிலே போய்க்கேள்” என்று சொல்லுகிறது. [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்மர் செறிபொழிவனந்த புரம்] - சிவதிசயபொக்யமான தேசந்தானே மரணத்தைச்சுக்கு ரக்ஷகமாம். [தூமநல்லிராமலர் கள்]-என்றான தூபம், பரிமனத்தையுடைத்தான நல்புஷ்பங்கள் இவற்றை. [துவளறஇத்யாதி] தனக்கும் அவனுக்கும் ஸத்ருசமரம்படி விலக்கணமாகக்கொண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] - தன்னுடைமைய பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுக்குமவன் திருவடிகளுக்கு என்றேத்த. [மாய்ந்தரும்வனைகள்தானே] - இவன் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான பரிமாற்றத்திலே யந்வயிக்க விரோதிகளடைய நசித்துப்போம்.

மாய்ந்தறும்வினைகள் தானே மாதவா!என்ன*நானும்

ஏய்ந்தபொன்மதிள் அனந்தபுரநகர்எந்தைக்கென்று*

சாந்தொடுவிளக்கந்துபந் தாமரைமலர்கள்நல்ல*

ஆய்ந்துகொண்டேத்தவல்லார் அந்தமில்புகழினாரே.* (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்களுடைய மானாத்தம்யம் பேசநிலமன்று என்கிறார். [ஏய்ந்தபொன் மதிள்] - சேந்திருந்துள்ள பொன்மதிள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்கள்பெருமை பேசநிலமன்று என்கிறார். [மாய்ந்தறும் இத்யாதி] - மாதாபிதாக்கள்சேர்த்தியைச் சொல்ல அநாதி காலாரஜ்ஜிதமான துக்கங்கள் தானே போம். [ஏய்ந்த இத்யாதி] - அங்குத்தைக்குத் தகுதியான மதினையுடைய திருவனந்த புரத்திலேவந்திக்கிற என்ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பாத்யபகரணங்களைக்கொண்டு ஆச்ரயிக்கவல்லார் [அந்தமில் புகழினாரே] - “அமரராவார்” என்கிறவனவன்றிக்கே, விண்ணுளாரிலும் சீரியராவார்.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமை பேச நிலமன் தென்கிறார்.

[மாய்ந்தறும் வினைகள் தானே மாதவாவென்ன]-மாதாபிதாக்கள் பேரைச்சொல்ல அநாதி காலாரஜ்ஜிதமான துக்கங்கள் தானே போம். [மாதவாவென்ன - மாய்ந்தறும்வினைகள்]-அப்பா வென்ன உச்சி குளிருங்காணும். [ஏய்ந்தஇத்யாதி] - அங்குத்தைக்கு கடான பொன்மதினை யுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வந்தித்திற என் ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பாத்யபகரணங்களைக் கொண்டு ஆச்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில்புகழினாரே] - “அமரராவார்” என்கிறவனவன்றிக்கே விண்ணுளாரிலும் சீரியராவார்.

அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராதிதன்னை*
கொந்தலர்பொழிற் குருகூர்மாறன் சொல்லாயிரத்துள்*
ஐந்தினோடைத்தும்வல்லார் அனைவர்போய் அமருலகில்*
பைந்தொடிமடந்தையர் தர்வேய்மருதோளிகளை யே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு போக்யராவரென்றோர், [அந்தமில் என்று தொடங்கி] - முடிவில்லாத புகழையுடையனும் திருவனந்தபுரத்திலே ஸந்திவித னான ஐசக்காரணபூத புருஷனை, ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத் திருவாய்மொழியிலும்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு போக்யராவர் என்கிறார். [அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராதிதன்னை] திருவனந்தபுரத்திலே நிரவதிக குணனாய் ஐசக்காரண பூதனானவனை. பரமபதத்தில் குணம் ஸாவதிபோலேகாணும். நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐந்தினோடைத்தும் வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்துசேர்த்துச் சேர்த்தி களைக் கொண்டாடுமாபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுபவிக்கிறது. [அனைவர் இத்யாதி] - பரம பதத்திலே, "சதம் மாலாஹஸ்தா:" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய கொண் டாட்டத்துக்கு விஷயபூதராவர். "முடியுடைவாளவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள" என்றத்தோடு "வேய்மருதோளிகளைய - அனைவர்" என்கிற இத்தோடு வாசியில்கை. "மதிமுகமடந்தைய ரேந்தினர் வந்தே" என்னக்கடவதிதே.

ஈ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு போக்யராவ ரென்றோர்.

[அந்தமில்இத்யாதி] - திருவனந்தபுரத்திலே நிரவதிக குணனாய், ஐசக்காரணபூதனான வனை; ஆச்ரயிக்கிறவர்களும் அந்தமில்புகழினார்: ஆச்ரயனியனும் அந்தமில்புகழினான்காணும், பரமபதத்தை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்திலேவந்து ஆச்ரதர்க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே புகழுக்குஞ்முடிவிலையாய்த்து அவனுக்கு; ஸம்ஸாரத்தையிட்டு உகத்தருளினிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலே புகழுக்கு அந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இவனை அடிமைகொள்ளு கையாலே புகழுக்குளலையிலையாய்த்து அவனுக்கு; அவனுக்கு அடிமைசெய்கையாலே புகழுக்கு அந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தால் இவனுக்குப் புகழுண்டாவிலாய்த்துப் பரமபதத்திலிருந்தால் அவனுக்குப் புகழுண்டாவது. இவ்விதத்தை விடவிட இவனுக்குப் புகழுண்டாமாபோலே, அந்நிலத்தைவிடவிட அவனுக்குப் புகழுண்டார். இருவர்க்கும் இரண்டும் அவய்யலாபமிதே. [கொந்தலர்பொழிற் குருகூர் இத்யாதி] - சித்யவஸந்த மான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐந்தினோடைத்தும்வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்துசேர்த்துச் சேர்த்துகளைக் கொண்டாடுமாபோலே ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுபவிக் கிறது. [அனைவர் இத்யாதி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப்போய், "சதம் மாலாஹஸ்தா:" இத்யாதி கிறது. [அனைவர் இத்யாதி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப்போய், "சதம் மாலாஹஸ்தா:" இத்யாதி களிற்சொல்லுகிறபடியே, அங்குத்தை யப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய ஆதரத்துக்கு விஷயபூதராவ ரென்றபடி. "முடியுடைவாளவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள" என்றத்தோடு "வேய்மரு தோளிகளை - அனைவர்" என்கிற இத்தோடு வாசியில்கை. "மதிமுகமடந்தையரேந்தினர் வந்தே" என்னக்கடவதிதே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்

மூன்றாம் திருவாய்மொழி—வேப்பமருதோன் - ப்ரவேசம்

— + — + —

ஒ.—மூன்றாத்திருவாய்மொழியில், ப்ராப்யபூமியில் போக்யதைதையும், அங்குப்போனும் அடிமைசெய்யும்படியையும் அதுஸந்தித்து ப்ரீதராம், அப்போதே ப்ராப்யபூமியில் செல்லப்பெருமையாலும் பண்டு பலகால்பிரிந்த வாஸநையாலும் ப்ரக்ருதியிலே யிருக்கிறமையை அதுஸந்தித்தும், நான் நீளைத்ததே செய்யக்கடவதாக எச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரீயத்தை அதுஸந்தித்தும் அவனுக்குத் தம்மை விஷயிகரித்தல்லது நிறைவொண்ணாத பரம்பக்தி தமக்கில்லையாகவும் பார்த்தும், “இப்ப்ரக்ருதியிலே இன்னமும் தம்மை வைத்தருளில் செய்வதென்?” என்றும் பயத்தாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இரவெல்லாம் எம் பெருமானோடே ஸம்சலேஷித்து விடிந்தாலும் பிரியக்கடவதாக அவனுக்கு நீளைவின்றிக்கே மிருக்கச் செய்தே, ஸகலஸத்தவங்களும் உணர்ந்து னோம்புவதுஞ்செய்து, ரூபில்கள் கூவுவது, மயில்களாடரிப்பது, இளங்காற்று வந்துதடையாடாடிப்பது, கன்றுகளும் பசுக்களும் காடெல்லாம் ப்ரவாஹித்பதுமாகி கொண்டு போதுவிடிந்தவாறே பண்டி என்றும் இக்காலத்திலே பிரியக்கண்ட பழக்கத்தாலே வெருவி, அவன் பசுமேயக்கப்போகிறானாக அதிசங்கைபண்ணி, அவன்வந்திரே அவனைப்பிரிந்தால் படும் வ்யஸநத்தைப் படுகிறொரு பிராட்டி, அவ்வப்பிரிந்து இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகைகமழ்தென்ற விலும் படும் வ்யஸநத்தை அவன்முன்பே படாநின்றுகொண்டு தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று தோஷமும் ப்ரக்ருதியுமாய், அவன்பக்கல் பரிவுடையாரெல்லாருடைய பரிவுவயுடையான இவள், வ்யஸநத்தின் மிகுதியாலே, “பகநீரைமேய்க்கப் போகவேண்டா என்று வாயாற்சொல்லவும் கடிமையாகிநிலேன்; நான் நீளைத்தன சொல்லவல்லேனும்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கைபை எந்தலைமேலே வைத்தருளி உன்னுடைய இருக்கைகளாலே தோக்கியருளி என்னைத் தரிப்பித்தருளவேணும்” என்றும், “ஸப்ரமாதமான காட்டில் பசுமேயக்கப்போகாதிதாழியவேணும்” என்றும் சொல்லி மிகவும் ஆர்த்தையாய்க் கூப்பிடுகிறார். எம்மா வீட்டில், தம்முடைய தாதர்த்த்யத்தை ஆசைப்பட்டார்; இத்திருவாய்மொழியில் நான் ததர்த்தமாகவுமாய், தவிரவுமாய் எம்பெருமானுக்கு ஸம்ருத்திகளுண்டாம் இத்தனை வேண்டுவ தென்கிறார்.

இ.—மூன்றாத்திருவாய்மொழியில், திருவந்தபுரத்தில் போக்யதைதையும் அங்குப்போனும் அடிமைசெய்யும்படியையும் அதுஸந்தித்து, அந்த ப்ராப்யபூமியிலே புகவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தார்; அப்போதே செல்லப்பெருமையாலே அஸ்த்தானேபயசங்கையாய் விழுந்தது. ப்ராப்யபூமியில் அப்போதே செல்லப்பெருமையாலும், ப்ரார்த்தித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெருமையாலும், முன்பு பலகாலும் பிரிந்த வாஸநையாலும், அநாதிகாலம் வானிதமான அசித்தஸம்ஸாரதகத்தாலும், எச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரீயத்தாலும், - அதாகிறது - சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தும் ஸ்ரீபரநாழ்வான் வளைப்புக்கிடக்க மறுத்து யீண்டுபோரும்படியுமிதே ஸ்வாதந்த்ரீயமிருப்பது; அத்தாலும், - அவன்தான் வந்து மேல்விழும்படியான பரம்பக்தி நமக்கில்லையென்றிருக்கையாலும், “இன்னம் ப்ரக்ருதியிலே தம்மைவைக்கில் செய்வதென்?” என்றும் பயத்தாலே அவஸந்நரானவர், தம்நுதசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இவை நான் பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்க, கலக்கத்தாலே பயப்படுகிறார். அத்தேசத்தில் புகப்பெற்றநிலோம் என்ன வேண்டா; “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்று உபக்ரமத்திலே சிதிலராம்படியான ப்ரேமபாரவச்யத்தாலே இப்போது போகமாட்டாதொழிகிறார்களையாலே, அங்கேசென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றநிலோமென்ன வேண்டா; புகழும்நல்லொருவனிற்படியே இவர்கொழுதலாக த்ரிவிதகரணவ்யாபாரங்களையும் அவன் தளக்கெல்லாவடிமையுமாக நினைத்திருக்கையாலே, அசித்தவாஸனைக்கு அஞ்சவேண்டா; விலக்ஷணவாஸனையாலே தூர்வாஸனையைப் பரிஹரிக்க இருக்கிறவரல்லாமையாலே, ஸர்வசத்தியைக்கொண்டு பரிஹரிக்கும்வாரிறே; இன்னம் முடியானேயிற்கரணங்களையுடையவர்க்கு பயநிலையின்றே, அவன்ஸ்வாதந்த்ரீயத்துக்கு அஞ்சவேண்டா; விரோதியை இடையிலே துணித்துக் கொண்டு போகக்கூட உடலாகையாலே; “அஹம்த்வா ஸர்வபாபேய்யே மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றானிறே. பக்தியில்லையென்று அஞ்சவேண்டா; அது உபாயமல்ல. இங்ஙனேயிருக்க, ப்ரேமத்தாலேஸந்த இருட்சியாலே அஸ்த்தானேபீதராய் தம்நுதசையை அந்யாபதேசத்தாலே சொல்லுகிறார். ராத்திரியெல்லாம்

க்ருஷ்ணனோடே ஸம்ச்லேஷித்து, ப்ரபாதஸமயத்திலே ஸகலஸந்த்வங்கனும் உணர்ந்து, குயில்கூவுவது, மயில்களாலிப்பது, இளங்காற்று ஸஞ்சரிப்பது, கன்றுகள் பசுக்கள் காடெங்கும் பரம்புவதாஹிறவற்றைக் கண்டு, அவனுக்குப் பிரியக்கடவதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணுள்ளும் இக்காலந்தன்னிலே, பிரிந்து போந்த வாஸநையாலே அவன் பசுமேய்க்கப் போகிறானாக அதிசங்கைப்பண்ணி, போனானாக அந்யலஸித்து, “நீயும்பிரிந்தாய்; நீ பிரிந்தால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலியாவின்றன: பசுமேய்க்கப் போமது எனக்கு அநயிமதம். நீபோகவேண்டா என்றுசொல்லவொண்ணாதபடி என்னுடையநாக்கு நீரற்றுவாராவின்றது. நான் நினைத்தது சொல்ல வல்லேனும்படி உன்னுடைய அணியிடு தாமரைக் கையை எந்தையிலே வைத்தருளி உன்திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்; அஸ்ரராக்ஷஸ ஸஞ்சாரத்தாலே ஸப்ரமாதமானகாட்டில் பசுமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்.” — “மாதா மிதா ப்ராதா” என்று இவ்வாத்மாவுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமென்று உணர்ந்தால் தன்னிழலிற்காட்டில் இவனுக்குப் பரியவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது; ஆஸபின்பு, - “நீபோகில் நானுன்னாகவாட்டேன்” என்று இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகைகமழ்தென்றவினும் அவனைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸந்ததை அவன் ஸந்திதியிலேபட, அததைப்பார்த்து, “நாம் போகக் கடவோமல்லோம்; நாம்போக நினைப்பதும் செய்தி லோம்” என்று தான் போகாமையை இவன்நெஞ்சிலே படுத்த, அத்தாலே தரித்தாளொரு பிராட்டி பேச்சாலே தம் தசையை யருளிச்செய்கிறார். எம்மாளிட்டில், தம்முடைய தாதர்த்த்யத்தை ஆசைப்பட்டார்: இதில் அவன்ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்குமிதுவே புருஷார்த்தமென்கிறார்.

சுரு.— திருவனந்தபுரத்திலேபுக்குப் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெருமையாலே, அதிசங்கைபண்ணவேண்டும்படியாய் வந்து யிழுந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யவேணுமென்று பாரித்தார்; பாரித்த படியே அத்தேசத்திலே போய்ப் புக்கு அடிமைசெய்யப் பெற்றிலர். அத்தேசத்திலே அப்போதேபோய்ப் புகப்பெருமையாலும், பாரித்தபடி அடிமைசெய்யப்பெருமையாலும், நெடுநான் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாலும் - அநாதியாய்குகிற அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவரசத்தாலும், ஈசுவர ஸ்தாதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சின படியாலும், - அதாவது - சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்கு மறுத்துப் போன ஸ்வாதந்தர்யமிறே, — இனி ஸர்வேசுவரன் தானேவந்து விஷயிகரிக்கைக் கிடான பக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கையாலும், (இன்னமும் ப்ரக்ருதியிலே வைக்கில் செய்வதென்? என்னும் பயத்தாலே அவஸந்தராய்) தமக்குப்பிறந்த தசாவிசேஷத்தை ஒருபிராட்டிபாகுரத் தாலே அருளிச்செய்கிறார். பயர்வருத்திக்கு உடலான இதுதானேயிறே இப்போது இவர்க்கு பயமேதுவாகிறது. இப்போதே அத்தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெற்றிலோம் என்றிருக்க வேண்டா; அவனை அநுஸந்தித்தால் “காலமும் நெஞ்சறியும்” என்று பக்திபாரவச்சயத்தாலே இப்போது அடியிடமாட்டாது ஒழிகுராகையாலே, அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோ மென்று அஞ்சவேண்டா; புகழ்நல்லொருவனிற்படியே இறந்தவிடத்தேயிருந்து ஏதேனுமாகச்சொன்ன வற்றையே தனக்கு அடிமையாகக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தாலே. இன்று நினைத்தவற்றையும் செய்தவற்றையுமெல்லாம் தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்கும்வலிறேயவன். இனித் தமப் பன் பகையாக அவனிலும் இவன் அண்ணியனென்று வரலின்ற ப்ரஹ்மலாதனிறே முடிவிலே வந்து எதிரிட்டான். ஆக, ப்ரபந்தனுக்குப்பிறந்த நெளிவுபோலலே அசித்ஸம்ஸருஷ்டனுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞானத்தை விசுவஸிக்கவொண்ணாது என்றிறே இவர்தாம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நினைத்து “தேறென்என்னை” என்று அஞ்சிற்றும்; அங்னனஞ்சவேண்டா, முடியானேயிற கரணங்களை யுடையவராகையாலே; அவன்ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத் தஞ்சவேண்டா; *ஸ்ர்வ பாபேயோமோஷமிஷ்யாயி* என்று விரோதியைத் துண்டித்துக்கொண்டு போகைக்கும் உடலாரிருக்கையாலே. பக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கவேண்டா; ப்ரபத்தியை யுபாயமாகப் பற்றினவராகையாலே. இனி, *நோபஹும் ஸ்மரம்* என்க்படியே இத்தை ஸ்மரியாதபடியான ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் படுத்துகிறபாடியே இது. ப்ரதவக்ஷமும் அஞ்சித்தகரமாய், கட விருக்கச்செய்தே “பிரிந்தான்” என்று ப்ரமிக்கும்படி பிரிவால்வந்த வரஸை மேற்கொள்ளு கிறதிறே. போக்பதைகிடந்து, படுத்துகிறபாடியே. “மயர்வறமதிரலமருளினன்” என்று -

மேய்க்கைக்கு நீபோகிற ஒருபகல் ஆயிரம்ஊழி யாகாநின்றது என்று இவன் சொல்ல : “இதொரு வ்லபாவமிருக்கும்படியே?” என்று பரிதானம் அவன் நோக்க; நீ பக மேய்க்கப்போமதினுங்காட்டிலும் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கி நோவுபடுத்தா நின்றாய்; கருஷ்ணனே / நீயிருக்கிற லோகத்தில் க்ருபாதத்தவயில்லை, அங்குண்டாகிலும் உன்பக்கல் கருவயயில்லை என்கொள்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன்யிரிகிறு னென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே குயில் தொடக்கமான பதார்த்தங்களின் த்வரிகளாலும் அவன்னோக்காலும் தளக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை, தோழிமார்க்குச் சொல்லும் பாசுரத்தாலே அவன்தளக்குச் சொல்லுகிறான். [வேய்மருதோனின்] - பகமைக்கும் சுற்றுடடமைக்கும் செவ்வகக்கும் வேசையப் போவியாகச்சொல்லலாம் தோள்கள்இரண்டும். [இணைமெலியுமாலோ] - நீ சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் தோள்களிரண்டும் பட்டபாடு பாராய்! நன்தோளழகைத் தான்சொல்லுமவளல்லன்; அவன் கொண்டாடக் கேட்டுப்போந்தவளாகையாலே சொல்லுகிறான். ராஜபுத்ரனுக்கு “பூந்தோட்டமழியாநின்றது” என்பாசைப்போலே, உன்போகோப கரணங்கள் அழிகிறபடி பாராய்! என்கிறான். கிண்ணகத்திலே அடிச்சுடுமாபோலே, அவன் கூடி யிருக்கச்செய்தே ப்ரார்த்திஜ்ஞாதத்தை யநுவர்த்தித்துத் தோளின் மெலியாநின்றன. இவன்ண்கிதி யிலும் அகவாயிற் பிரிவுகிடக்கையாலே அதின்கார்பம் உடம்பிலும் உண்டாகாநின்றது. [மெலியு மாலோ] - இனி கீவந்தாலும் அணத்தஸம்மென்கை. [ஆலோ] - விஷாதாதிசயஸந்திகையாய்க் கிடக்கிறது. [மெலியும் என்தனிமையும்] - நாட்டாருடைய மெலியும் தனிமையும்போலல்ல, என்மெலியும் தனிமையும். உன்தனிமையும் உன்மெலியும்போலல்ல. “யிக மேனி மெலிவெய்தி” என்றும் “தயியமாலோ” என்றும் பிரிவிற்சொன்னவையுமன்று; அவன்கூட விருக்கச்செய்தே வந்த மெலியும் தனிமையுமிதே இது, இங்ஙன்கூடுமோவென்னிலை: “தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்று” என்னுமவன் கூடவிருக்கச் செய்தே பிரிந்தானாகச் சொல்லவும் தட்டில்லையிறே; இவன்தன்னானும் ஸமாதேயமன்று; போனானாட்டு வருகிறுனல்லன்; போககிளைத்தானாய்த் தவிருகிறுனல்லன். அவனும் இவன்தோளில் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு “காம் பிரித்தோமோ” என்று ப்ரயிக்குமத்தனை; அதுதான் இவன்தன்னுடைய ஸ்ளபாக்யபலமிதே. முன்பு பிரிந்தால் இவனுடைய ஆற்றுகை தோழிமார் சொல்லக் கேட்டுப்போகு மித்தனை; இப்போது, தானேயிருந்து காணப்பெற்றான். தோழிமாரோட பண்ணும் வருத்தகீர்த்தனத்தை இவன்தன்னோடே பண்ணுகிறான். [யாதும் கோக்கா] - ஒன்றும் கோக்கா. என்மெலிவாதல், என்தனிமை யாதல், ஒன்றும் பார்க்கிறானவிலலை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதல் - விரும்புதல். பரம்பரம் விரும்பத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. பிரிவுக்குஉடலான கலவியன்றிக்கே நித்யஸம்சலேஷத்துக்கடியான ப்ரீதியோடே கலவாநின்றன. நீ கலிகிறதுக்குமேலே குயில்களும் நலியாநின்றன, நீ நலியவரவிட்ட பதார்த்தங்களிலும் நீயேநலலை. [கடவுமாலோ] - தனியிருப்பில் என்னோவைக்கண்டால், கலவிக்குப் போக்குவிடுகிற தங்கள் வாயைப் புதைக்க வேண்டாவோ? [கணமயிலைவ] - ஒரு திரளாக பாதகமகா நின்றன. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே விருக்கையாலே, முகத்தைத் திரியாவதது ‘அவை’ என்கிறான். [கலத்தாறுமாலோ] - “இத்தனியிருப்பிலே கலக்கையாவது ஸ்தீர்வதம்” என்றிருக்கவேண்டாவோ? இவற்றுக்குக் கலவியால் உண்டான ஹர்ஷம் உண்டங்காமையாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருதம் பண்ணுகின்றன. “பச்ய லக்ஷ்மண ந்ருத்யந்தம் மயூரமுபந்ருத்யதி, மயூரஸ்ய வகே நூதம் ரக்ஷஸா நஹ்ருதா ப்ரியா”. இம்மயிலினுடைய பேடை அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையாய்த்தில்லை யாகாதே! “புண்டரீகவிசாலாக்ஷீ கதமேஷா பவிஷ்யதி” என்னவேண்டியிருக்கிற தகையிலே, நீயும் உன்னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தே போகாவின்றாய். [ஆமருஷினிரமேய்க்க] - உன்னோடு மருவித் தன்னிலொத்த பக விந்ரகளை மேய்க்கைக்கு. [மருவினாநிர] - “மேய்ந்தபுலிலும் கடைவாய்வழிசோர்” என்கிறபடியே, அவனை பொழியில் துரியாதவைபிறே. ரக்ஷிக்கும்போதும் திரளாகவேணுமோ? [நீ போக்கு ஒருபகல்] - நீ போகிற ஒருபகலென்னுதல், உன்னுடைய போக்கான ஒருபகலென்னுதல்; இவை சப்தத்திலே யிறுக் குண்டு. போகவிடுகிற ஒருபகல், நீ கழிக்கிற ஒருபகலென்னுதல்; இது சப்தத்துக்குச்சேரும், சொல்லிப் போருமதன்று. “ஒருபகலெனவேயன்றிே?” என்ன, —உன்னப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய்; உனக்கிறே ஒருபகலாயிருக்கிறது; அதுதானே எனக்கு அநேககல்பமா விராநின்றது; “யதாப்தகோடி ப்ரதிம; க்ஷணஸ்தேநயிராயுதத்”. [தாமரைக்கண்கள் கொண்டொசுந்தியாலோ] - “காம் பிரிந்திலோம், பிரியகிளைத்திலோம், இப்படி யிருக்க, போனோமுமாய், போனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலிந்ததா

விருக்கிற இது. ஒரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருக்கும்படியே !” என்று ஸாதாமாசுப்பார்க்க, அழகிய திருக்கள் களாலேனோக்கி நோவுபடுத்தாநின்றும் என்கிறான். இந்நோக்கிற்காட்டில் நீ பகமேயக்கப்போக அமைபு மென்கை. “முன்புத்தை நோக்கு ஸம்ருதிவிஷயமாகச் சொல்லுகிறான்” என்பாருமுண்டு ‘சுர்தி’ - என்னகயாலே இப்போது பார்த்தானாகவேணும். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் நோக்கை மாற்றவந்தினன். [தகவிலை தகவிலைவேகென்னு] - [தகவிலை] - நீ இருந்த லோகத்தில் கருபயிலில்லை. [கண்ணு - நீ - தகவிலை] - ஜகத்திலுண்டாகிலும், கருஷ்ணனே ! உன்பக்கல் கருபயிலில்லை என்னுதல்; வீபஸையாலே உனக்கு கருபயிலில்லை என்று நான் கொடியெடுக்கிறேனென்னுதல். “ஸ்தாஸிவாஸஸ்படோ: கருணா குதஸ்தே” ‘ஸத்யம் ஸத்யம் புலஸஸத்யம் உத்த்ருத்ய புதுருக்யதே’. விலக்காதவளவைக்கொண்டு பிறரை யின்னதாகிறதென் ? உன்பக்கல் கருபயிலில்லை; “ஏவமார்த்தாஸுயோஷிதஸு க்ருபா கஸ்யநஸாயதே”.

௯௫.—முதற்பாட்டு. அவன்பிரகிருனென்கிற வ்யாஸமும் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே நூல்தொடக்கமான பாதகபதார்த்தங்களின் த்வரியாலும் அவன்னோக்காலும் தனக்குப் பிறத்தே அவஸாதத்தைத் தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவன்தனக்குச் சொல்லுகிறான்.

[வேயித்யாதி]-சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் வேயை ஒருவகைக்குப் போனீயாகச் சொல்லலாயிருக்கிற தோள்களிரண்டும் மெலியாநின்றனவென்கிறான்; செருக்கனுமிருக்கும் ராஜபுத்ரனுக்கு “உன்பூத்தோட்டம்அழிகிறது” என்பாரைப்போலே. தன்பிரிவில் இவளாற் றுமை கேட்டார்வாய் கேட்கையன்றிக்கே கைம்மேலே காணலாயிருக்கிறதுகாணும் இவன் மெலிவு. இவளுடைய ப்ராம்தியை யறுவர்த்தித்து, லிண்ணகத்திலே பாடிச்சுடுவாரைப்போலே அவன் கூடவிருக்கச் செய்தேயும் மெலியாநின்றனவாய்த்துத் தோள்கள். கூடவிருந்தாலும் ப்ரயோஜுமில்லையிறே அகவாயிலே பிரிவுண்டானும்; அதின் காரியமான மெலிவு பிறத்தன் திரில் வாதிறே. தன்தோள்கள் மெலிகிறிதத்தை “உன்னுடையதோள்கள்மெலியாநின்றன” என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறான் காணும்! தேவதத்தனென்றத்தோடு வாஸுதேவசப்தத் தோடு வாசியறும்படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிறே இவ்வாத்மவஸ்து விருப்பது. நீ கலக்கப் புகால் விடாயாறுவதென்கே? மெல்லியல் தோள்தோய்க்திறே விடாயாறுவது. [இணை] - நீ சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வெருவும் தோள்கள் படுகிறபாடு பாராய்! தன்னழகைத் தான் கொண்டாடுமவனல்லனே; அவன்சொல்லக் கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்லுகிறானிறே. இனி நீ வந்தாலும் அஸத்தமைந்திடாய். [ஆலோ!] - விஷாதாதிசய ஸஞ்சகமிருக்கிறபடி. [மெலிவும் என் தனிமையும்] - நாட்டார்மெலிவும் தனிமையும்போ லல்லவிறே என்மெலிவும் என் தனிமையும். உன்மெலிவும் உன்தனிமையும்போலல்ல; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிற தனிமையும், பிரியாதிருக்கச்செய்தே வருகிற மெலிவுமிறே இது. “பொன்செய்பூண்மென் முலைக்கென்றுமெலியுமே” என்றும், “மிகமேனிமெலிவெய்தி” என்றும், “தமியமாலோ” என்றும் சொன்னவற்றி னளவல்லவிறே. அவன்அஸத்தியில் பட்டவையிறே அவை; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிறதிறே இது. “தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்று” என்று தாம் போவார் தம்மை வைத்தன்றோ போகக்கூடவது என்னக்கடவ அவனுக்கு, கூடவிருக்கச் செய்தே போனானென்று மனைக்கவுமாயிறே ப்ரமேஸ்வபாவத்தாலே. அவன்தான் போனானும் வருகிறானல்லன், போகமினைத்தானாய்த் தவிருகிறானல்லன்; அவனானும் அப்ரதிக்ரியமிறே இது. அவன்தானும், இவன்மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு “நாம்பிரிந்தோமோ? என்று ப்ரமிக்கும்படியிறே விருக்கிறது. இருவரும் இருவர்க்கும் ஸமத்தங்காயானால் தெலியவிர தில்லை. இதுதான் அவனுடைய ஸௌபாக்யபல மிகுந்தபடியிறே. முன்பு இவன்பிரி வாற்றுமையால் பட்டவையெல்லாம் தான் கண்டறியானே; தோழிமார் மந்தையார்கொல்லக் கேட்டார்வாய் கேட்டுமித்தணியிறே; *வாணி வாத* இத்யாதிவத்; இப்போது, தன் கண்ணாலே காணப்பெற்றானே. இவன்தான் தோழிமாரோடு சொல்லுமத்தை, இப்போது அவன் தன்னோடே சொல்லுகிறானிறே. [யாதும்நோக்கா] - ஓன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தோளின் மெலிவும் தனிமையும் இவையொன்றும் பார்க்கிறனலில்லை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதலாவது விருப்பம். இவற்றினுடைய கலவி பிரிவுக்கு உடலாயிராமையாலே மேன்மேலென விருப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்குமிறே. கலவி பிரிவோடே வ்யாப்தமென்னும்

பயமில்லை இவற்றுக்கு. [குயில்களும்] - நீயேயன்றிக்கே, இவையும் பாதகமாகாவின்றன். நீ பாதிக்க வரவிட்ட பரிகரத்திற்காட்டில் இன்னமும் நீதானே நல்கை. [கூவுமாலோ] - என் தசையைக்கண்டால் இவற்றுக்கு வாயைப்புகைக்க வேண்டாமோ? பிரித்து கோவுபடுகிற என்படியைக் கண்டால் "நஞ்சுபோலே நம்முடைய தவறி இவளுக்கு பாதகமாம்" என்று தவிரவேண்டாமோ? *கல்யாணாராத்யதே சிந்தம்* - உருவினவான் உறையிலேயேயிடவேண்டும்படி காணும் இவனுடைய தசை. [கணமயில்] - எதிர்த்தகையையும் தனியேவைத்து நோவு படுத்தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவாரைப்போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியை யுடையவா யிரா யின்றதாய்த்து இவை. [அவை] - நஞ்சுமயிலும்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து 'அவை' என்பிருள்; கண்டொண்டு காணப்போகாமையாலே ஒரு திரளாக பாதகமாகாவின்றதாய்த்து. [கலந்து] - "இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்திரீவதம்" என்றறித்து மீளுகிறதில்லை. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு விட்டு ஸஸம்பரமருத்தம் பண்ணுகின்றனவென்று பரத்யகசித்துவைத்து, 'அவை' என்னும் போது முகத்தை மாறிச்சொல்லுகிறோம் இருந்ததிறே. *மயூரஸ்ய* - இருவராயிருப்பார் எல்லாசையும் பிரித்தானென்றேயிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டுபோய்த் திலோ? *வநே* - திருவயோத்தையாலேவந்து பிரித்தானல்லவென! போகத்துக்கு ஏகார்தமானகாட்டிலேயிறே. *ரக்ஷஸா நஹ்ருதா ப்ரியா* - நீர்மைகேடான அப்படுகொலைக்காரனால் பிரிக்கப்படாதது இதொன்றுமேயாகாதே [ஆமருவுஇத்யாதி] - இவ்வளவில் *கதமேஷா பவிஷ்யதி* என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாயின்றான். உன்னோடே மருவித் திரளா யிருக்கிற ஆகிரையுண்டு-பகிரை; அத்தைமேய்க்க, "மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோர" விறே நிற்பது; வேறென்றின்றிக்கே இவனோட்டைச் சேர்த்தியேயிறே இவற்றுக்கு தாரகம். [இனம்] - அவனுடைய ரக்ஷயகோடியிலே யக்வயித்தாலும் தனியராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்க நினைவான்; திரளாயிருப்பாரையாய்த்து அவன் ரக்ஷிக்க நினைப்பது. [நீபோக்கொருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல்; உன்னுடைய போக்கான ஒருபகலென்னுதல்; அன்றிக்கே, பகக்களை மேய்க்கைக்காக நீபோகவிடுகிற பகல் என்னவுமாம். "இதெல்லாம் ஒருபகலனவே யன்றோ?" என்றான். [ஆயிரம் இத்யாதி] - உன்னைப் போலேயென்று இராதேகொன்னாய் என்களையும். இரவொன்றும் பகலொன்றும் உத்தேசம்மாயிருப்பார்படியா யிராதுகான், எல்லாக்காலத்திலு மொன்றே போதுபோக்காக இருப்பார்க்கு. "யதா஽ப்தகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ் தேநவிநா஽பவத்". 'போனோமல்லோம், போகநினைத்தோமல்லோம்; நாம் கூடவிருக்கச் செய்தே பிரித்தோமாகக்கொண்டு நோவுபட்டுப் பதார்த்தங்களுடைய பாதகமாயிருப்பதே! இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவம் இருக்கும்படியென்?' என்று கண்ணிலே குளிரளொகமினான்:— [தாமரைக்கண்கள்கொண்டிரியாலோ] - நீ நோக்காலே கவிவதில் இன்னம் பசுமேய்க்கப் போகையே நன்று. "முன்புத்தைகளைக்கு ஸ்மருதிவிஷயமாய்ச் சொல்லுகிறான்" என்பாரு முண்டு: "ஈர்தி" என்கையாலே இப்போது கவியாகின்றாய் என்றே சொல்ல அமையுமிறே. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை] - ஐகத்தில் க்ருபையில்குமிடர் என்பிருள்; அவனை விலக்குகிறார் இல்லையாகாதே, நம்மோடு விரோதித்தாரை இன்னதாகிறதென், இவன் நம்மை நவியாநிற்க? ஒன்றுக்கு அந்நதோஷமுண்டு, ஒன்றுக்கு ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு: ஆனபின்பு, இவை நம்மோடே விரோதிகளைப் ப்ராப்தமன்றோ? மயில், ஸுப்ரஹ்மணயாலுடைய வாஹநமாகையாலே ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு: குயில், பஸிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புஜிக்கையாலே அந்நதோஷமுண்டு. [நீ - தகவிலை] - உனக்குத் தகவிலை. "தகவுடையவனே" என்று கூப்பிடுமவன்கிடர், அவன்ஸந்தியிலே இப்போது 'தகவிலை' என்பிருள், நீ தகவுடையவன்கிடே. மேலில் "தகவிலை" என்றதுபோலன்றிகே, முற்பட்டதுக்குத் தகவிலையென்று பொருளாய், காட்டில் க்ருபையில்லைபென்னவுமாம்; அன்றியே இரண்டும் தகவிலை என்றேயாய், அப்போது இரட்டிப்புக்குக் கருத்து - நீ தகவுடையவன்கிடே யென்னுமிடத்துக்குக் கோடியெடுக்கிறேன் என்பிருள். *ரவமார்த்தாஸு யோஷிதஸு* க்ருபா கஸ்ய நஜாயதே* என்றபடியே.

தகவிலீதகவிலீயேயேநீகண்ணு! தடமுலைபுணர்தொறும்புணர்ச்சிக்காரா*

சுகவெள்ளம்வகைம்பிறந்து அறிவையுழர்க்சுதுழ்ந்து அதுகனவென
நீங்கியாங்கே*

அகவுயிரகமகந்தோறும்உள்புக்கு ஆனியின்பரமல்லவேட்கை அந்தோ!*

மிகமிகஇனிஉள்ளைப்பிரிவையாமால் வீவநின் பசுநிரைமேய்க்கப்

போக்கே. (2)

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவ்வளவு இப்பிராட்டி சொல்லாநிற்கச்செய்தே இவள் தரிக்கைக்காகப் பலகாலும் அணைத்தருள, நீ இவ்வளவு ஸம்ச்சலேஷித்து நிரதிசயஸுகம் பிறக்கச்செய்தே அந்த ஸுகமெல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னுமதினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாப்போலே பொய்யாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ச்சலேஷந்தனினையே சொல்லிற்றுகவுமாம். [தடமுலையென்று தொடங்கி] - தடமுலைபுணர்தொறும் புணர்ச்சியின் அவ்வல்லாத ஸுகவெள்ளம் அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தையும் உடந்து என்னுடைய அறிவுகெடும்படி பெருகினது, ஸ்வப்நம்போலேயாய்; போய். [ஆங்கே என்று மேலுக்கு] - அத்தனையிலே ஸம்ச்சலேஷவிச்சலேஷங்களால் இடமுடைத்தான ஹ்ருதயத்திலுள்ளாண்டான அவகாசங்கள் தோறும் உள்ளே சென்றுபுக்கு அபிநிவேசம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே விராநின்றது; பலகாலும் உள்ளைப்பிரிவையுண்டாம்படி நீ பசுநிரை மேய்க்கப் போம் போக்கெல்லாம் வீவனவாகவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவள் தரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ச்சலேஷமெல்லாம் நீபோகக்கடவை என்னுமதினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாப்போலே பொய்யாய், நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ச்சலேஷத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [தகவிலீதகவிலீஇத்யாதி] - [நீகண்ணு - தகவிலீயே] - பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்ந்தயனே யாகாநின்றாய். க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கேயாவிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிதே. "நாம் பிரிய நினையாதிருக்க நிரத்தயள்என்கிறது தன்ஆற்றாமையாலேயே" என்று அதுக்குப்பரிஹாரமாகஅணைத்தாள். [தடமுலைபுணர்தொறும்] - "அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே" என்று கைகெகிழ்ந்தவிடத்திலே உடம்பு வெளுக்கும்; அதுக்குப் பரிஹாரார்த்தமாகத் திரியவணைக்கும்; ஆக, இப்படி அதிசங்கையும் பரிஹாரமுமாய்ச் செல்லுமித்தனை யாய்த்து. தடமுலையென்றது - போக்தாவா ஸுண்டறுக்கவொண்ணாத போக்யதாப்ரகர்ஷம்; "மலராள்தனத்துள்ளாள்" இத்யாதி. [புணர்ச்சிக்காராச் சுகவெள்ளம்] - கலவியினவல்லாத ஸுகஸாகரம்; கலக்குவிடத்தில் இருவர்க்கும் அநுருபமாயிதே ஸுகயிருப்பது. அவள் ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாயிருக்குமபோலேயாய்த்து போக்யதாப்ரகர்ஷமும்; அதனிற்பெரிய அவாவிதே இவளது. [விசம்பிறந்து இத்யாதி] - அந்த ஸுகம் அபரிச்ச்சிந்நமான ஆகாசத்தைக்கடந்து மயர்வறமதிநை மருளப்பெற்ற அறிவையும் மூழ்த்தும்படி பெருகின்றென்னுதல்: விசம்பென்று - பரம்பதம், அறிவாகிறது உபயவிபூதியையும் வினாக்குகைகொள்ளும் தன்னறிவென்னுதல். [கனவென நீங்கி] - ஸ்வப்நகலிப மென்னலாம்படி வற்றிப்போய். இத்த்ரஜாலங்ககளென்றும் கனவென்றும் அஸ்திரங்களைச் சொல்லக்கடவதிதே. கலந்தபோது ஸுகம் அபரிச்ச்சிந்நமாயிருக்கும், பிரிவைக்கண்டவாதே பெருக்காறு அடிகடுமாபோலே துக்கமும் அபரிச்ச்சிந்நமாயிருக்கும். [ஆங்கே] - அத்தனையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸத்தாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுள்ளாண்டான அவகாசந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ச்சலேஷவிச்சலேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிதே யிருப்பது; அவ்வவகாசங்களினுள்ளே சென்றுபுக்கு, ஆச்ரயத்தினவன்றிக்கே அபிநிவேசம் பெருகிவாராநின்றது. ஸம்ச்சலேஷஸுகம் புக்கவிடமெங்கும் ஆற்றாமையாய்த்து. அஹுபரிமாணமான ஆத்மாவால் பொறுக்குமளவன்று ஆகாசஸுகமும், துக்கமும், ஸ்வரூபேணுவஸ்த்திதியும் என்றுமுன்று; ஸ்வரூபேணுவஸ்த்திதியில் நிற்கிறதில்லை. [அந்தோ] - இது உனக்கு உபதேசிக்கவேண்டுமதே! கலவியில் இருவரும் கூடக் கலந்து பிரிவா லாற்றாமை உனக்கு உபதேசகம்யமாவதே! கலவிக்கு இருவராய், நோவு ஒருதலைக்கேயாவதே! இனிமேற் செய்யவடுப்பதென்னென்ன? - [பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு - வீவ] - போக்கு - போக்குக்கொளாவை, "பசுவந்தன" என்னுமபோலே, [வீவ] - தவிர்வனவரகவேணும். அதுவேண்டுகிற தென்னென்ன -

[மிகமிகஇனி உன்னைப்பிரிவையாமால்] - போகில் மேன்மேலெனப் பிரிவுண்டாம். பிரிவையென்று செய்யுட்பாடாய், பிரிவாமென்றபடி. உன்னைப்பிரிகையுண்டாம். [இனி] - முன்புத்தைப் பிரிவுகளுக்கு ஜீவித்திருந்தேனாகிலும் இனி ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்.

சுரு.—இரண்டாம்பாட்டு. இவன் தரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம் ச்லேச ஸுகமெல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னுமிதினாலே ஸ்வப்நம்கண்டு விழித்தாப் போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்றிருள். பூர்வவருத்தமான ஸம்ச்லேஷத்தையே சொல்லிற் றுகவுமாம்.

[தகவிலை இத்யாதி] - (நீ - கண்ணு - தகவிலையே) - க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கு ஸ்வம்மாயிருக்குமென்று ப்ரஸித்தமிதே. பெண்களுக்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்த்தயனே யாகா நின்றாய். “நம்மை நிர்த்தயனென்பதே! பிரியநினைத்தோமல்லோம்; பிரிந்தோமல்லோம்” என்று இவன் தரிக்கைக்காக நெருக்கி யணைத்தான். [தடமுலைஇத்யாதி] - நூரூயிரந்தரம் அணையா நிற்கச்செய்தேயும் “அணைக்கிறது பிரிவைக்கொதே” என்று அணைத்த கை நெகிழ்த்தவிட மெங்கும் இவனுடம்பு வெளுக்கப்படுக்கவாதே, அதைதக்கண்டு இதனுடைய ஸமாதாநார்த்தத் தமாக அணைக்க, இங்ஙனே அதிசங்கையும் ஸமாதாநமுமாய்ச் செல்லுமத்தனை. இதுதான் பூர்வ ஸம்ச்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். இப்போதை ஸம்ச்லேஷத்தன்கையே சொல்லுகிறது. [தடமுலை] - தன்னையறியப்புகார் படுவத்தையாய்த்து இவற்றை அநுபவிக்கப்புக தானும், படுவது; துலைய அநுபவித்து முடிக்கப்போகாதாய்த்து; போக்தாவாலும் உண்டறுக்க வொண்ணாத போக்யதாதிசயத்தைச் சொன்னபடி. [புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்] - ஸம் ச்லேஷத்துக்கு அடங்காத ஸுகஸாகரம். கலக்கிற இருவர்க்கும் ஈடாயிதே ஸுகமிருப்பது. அவன்ஸ்வரூபம் இயத்தாநநிதமாய் இருக்குமாபோலேயாய்த்து போக்யதாப்ரகரஷமும்; “அதனிற் பெரிய என் அவா”விறே இவனது. அன்றியே, [புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காராச்சுக வெள்ளம்] - அதாவது - ஸம்ச்லேஷம் காதாதிக்கமாய், ஸுகம் நிரதிசயமாயிருக்கை. “நிலத் தினும்பெரிதே வானிலும் உயர்ந்தன்று, நீரினு மானவன்றே சாரல், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்புக் கொண்டு பெருந்தேனிழைக்கும் நாடெனுநுட்பே” என்னக்கடவதிறே. குறிஞ்சிப்புக் கொண்டு பெருந்தேனிழைக்கை. இஸ்ஸுகந்தான் எவ்வளவுபோருமென்னில்! [விசம்பு இத்யாதி] - ஸர்வபதார்த்தங்கனையும் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்குமதிறே ஆகாசமா கிறது; அதுதன்னைக் குளப்படியாக்கி, மயர்வறமதிகலமருள்பெற்ற அறிவையும்வினாக்குகை கொள்ளாநின்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, விசம்பென்று - பரம்பதமாய், - “தாமரைக்கண்ணு னுலகு” என்னக்கடவதிறே ஸுகாதிசயத்துக்கு. ஆக, - தரிபாத்திபூதியையும் விஞ்சி, உபயவிபூதியையும் தன்னுள்ளேயரம்படியிருக்கிற அறிவையும் மேலிறும்படியாய்த் திருக்கிறது. [அது கனவெனநீர்] - அது ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி கழிந்ததாய்த்து. அதின்பரப்பைக் கண்டவாதே அதுக்கு ஓர்அவதியில்லை யென்னும்படியாய்த்திருந்தது; அதுவும் வற்றினபடி யைக் கண்டவாதே, இது பெருக்காறுவற்றி அடிசுடாப்போலேயாய்த்து. அப்படி கலந்த வனிறே பிரிந்தானும். கனவென்றும் இக்கரஜாலமென்றும் - அபர்யாப்தமான கலவியைச் சொல்லக்கடவது; இதுவும் அநந்தரம் காணவொண்ணாதபடியாயிருக்குமே. [ஆங்கே] - அத் தசையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்த்தானமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்தி லுண்டான அவகாசந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடை பட்டிறையிருப்பது ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷம் அவகாசத்தைபுண்டாக்கும்; அந்த அவகாசமுள்ள விடமெங்கும் ஆற்றாமை புகுக்கது. [ஆவியின்பரமல்லவேட்கை] - அனுபரிமாணமான ஆதம் வஸ்துவின் அளவல்ல அபிரிவேசம்; “என்றனவன்றால் யானுடையவன்பு” என்றாரே அவரும்; ஆசரயத்தின் அளவல்லவாய்த்து அபிரிவேசம். ஸுகதுக்கங்களும், அவையொழிந்த ஸ்வரூபேனாவஸ்த்திதியும் என்று மூன்றுஉண்டிறே; அதில் ஸ்வரூபேனாவஸ்த்திதியிலேதான் நிற்கப்பெற்றதோ! [அந்தோ!] - இதுதனக்கு உபதேசங்கொண்டறிய வேண்டுவதே! கலக்கிற போது இருவரும்வேண்டிப் பிரிவல்லவந்த ஆற்றாமைக்கு நான் சொல்லவேண்டும்படியாவதே! கலவிக்கு இருவராய் ஆற்றாமை யொருதலையிலேயாவதே! ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்

னென்னில்?—[சீன்பகவிராமேய்க்கப்போக்கு - வீவ] - அதுதான் தவிரவேண்டுமென்று என் னென்னில், - [மிகமிகவிவியுன்னைப் பிரிவையாமா?] - மேன்மேலென உன்னைப்பிரிவாம். [பிரிவை] - என்கிறவிதஞ்செய்யுட்பாடாய், பிரிவுண்டாம்படி வருகிற பகவிராமேய்க்கப்போக்கு வீவ. "பகவந்தன்" என்னுமாபோலே போக்குக்கள் தவிரப்படுவனவாக [இனி - வீவ] - இதுக்கு முன்புள்ளகாலமெல்லாம் பிரிந்துபோந்தாயேயாகிலும், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் தவிரவேணும்.

வீவன் தீன்பகவிராமேய்க்கப்போக்கு வெவ்வுயிர்கொண்டுள்ளதாவிலேமால்*
யாவருந்து கையில்கீழ்ப்பாவிருந்து உன்னஞ்சனமேனியையாட்டி - வ்யாக்யானம்*
போவதன்று ஒருபகல்நீயகன்றால் பொருகயற்கண்ணினை நீரும்நில்லா*
சாவதில்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தொழுந்தையோம்
தனிமைதானே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்திருக்க இடைப்பெண்களான நாங்களை ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நசிக்கவேணு மென்கிறான். [வெவ்வுயிர்கொண்டு என்று தொடங்கி] - வெவ்விதாக நெடுமுச்செறிந்து என்னுடைய ஹ்ருதயம் தக்தயாகாநின்றது; நீ மோனவாதே ஸர்வமும் ப்ரதிகூலமாய்; இவ்வவஸாதத்தோடே நான் ஜீவித்திருப்பதுஞ்செய்து ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய உன்னுடைய ஸஞ்சாரமும் காணேன்; நீ போனால் பகல் குறைந்து காட்டாது; வ்யஸநம் பொறுக்க மாட்டாமையாலே அலமந்துபோருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர் மாறுநெனவில்லை. [சாவது இவ்வாய்க்குலத்து என்று தொடங்கி மேலுக்கு] - எங்களுடைய விச்சேஷம் நசிப்பதென்றுமாம் முடிந்து பிழைக்க வேணுமென்று கருத்து. எங்களுக்கு விநாசமாவது தனிமையென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நசிக்கவேணுமென்கிறான். [வீவன்இத்யாதி] - "பகமேய்க்கை ஸ்வதர்மமாகையாலே அதுக்காகப் போக்கைத் தவிரலாமோ?" என்ன; உன்போக்கிலே நான்முடிவன்; ஸத்ரீவதம் ப்பலிக்கவரும் தர்மம் தர்மமல்ல காண்! இது உளக்கு முடிவாகிறபடி எங்ஙனே? என்ன,—[வெவ்வுயிர் இத்யாதி] - உன்போக்கை விளைத்து வெவ்விதாக நெடுமுச்செறிந்து, அத்தாலே ஹ்ருதயம் உலர்ந்து, விரஹாக் நிவாலே வேவாநின்றது. நான் போனால் வ்ருத்தகிர்த்தாதலே தரித்தாலோவென்ன? —[யாவரும் துணையில்கீ] - நீபோனால் உதவக்கடவ தோழியரும் துணையல்லர்; குயில்முதலான பதார்த்தங்களும் ப்ரதிகூலமாய். துணையான உன்ஸந்ரிதியில் எல்லாரும் துணையாய், நீபோனாலொரு துணையில்கீ. [யான் இருந்து] - அவ்வவஸாதத்திலும் நூறே பிராயமாயிருப்பன். விலக்ஷணவிஷயமாகையாலே முடியவுமொட்டாது, தரிக்கவுமொட்டாது. நலையாலே முடியவுமொள்ளுது, ஆற்றாம தரிக்கவுமொட்டாது. [உன் அஞ்சளமேனியை யாட்டட்காணேன்] - இருந்தால் ஜீவிக்கும் ஜீவமும் பெறேன், ச்ரமஹரமான வடிவயக்கொண்டு என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணேன். உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? இவ்வடிவைப் பிரித்தார் பிழையா ரென்றிருக்க வேண்டாவோ? காமினியாகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் இழியாளிறே; வடிவையிற்ற ஆசைப்படுவது. [ஆட்டம்] - மடையாட்டம். இவ்வுதலாம் ஒரு பகலளவுக்கேயெள்ள - [நீயகன்றால் - போவதன்று ஒருபகல்] - நீ பிரிகையாலே ஒரு பகலாவது போகிறதில்லை. முப்பது நாழிகை சென்றால் ஒரு கண்ணமும் குறைந்து காட்டுகிறதில்லை. உளக்குப்போலே யென்றிருந்தாயோ எனக்கும்? காலத்தினுடைய குறைவும் நிறைவும் விஷயாதீநமாயிறே யிருப்பது. கலையில் கல்பம் ஷுணமாய், வ்யதிரேகத்தில் ஒருஷுணம் கல்பமாயிறே யிருப்பது. [பொருகயல் இத்யாதி] - வ்யஸநத்தாலே அலமந்து பொருகிறகயல்போலே யிருக்கிற கண்களும் நீர்மாறுகிறதில்லை. கண்ணீர் என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத்தகையிலும் என்னால் அத்தைத் தகையப்போகிறதில்லை. பிள்ளைச் செய்யவடுப்பதென்? என்ன, — [சாவது இத்யாதி] - இவ்வாய்க்குலத்திலே இடைச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தண்ணியோமான எங்கள் தனிமை. [சாவது] - நசிப்பது. அதாவது - முடிந்து பிழைக்கவேணு மென்கை. [தனிமைதானே - சாவது] -

எங்களுக்குத் தனிமைதானேயிறே மரணமாவது? தனிமையென்றும் விநாசமென்றுயிரண்டிலேயே
யென்றுமாம். நாங்கள் ஜீவிக்கவுமாம், தவிரவுமாம். இந்த ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேணும்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. நீ உபேகித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஒருதலைக்
காமம் நசிக்கவேணுமென்றிருள்.

[வீவன் இத்யாதி] - உன் பகலிரமேய்க்கப் போக்குநிமித்தமாக, நான்வீவன் - நான்
முடிவன். “அதுஎனக்கு தர்மமன்றோ?” என்றிராதே, உனக்கு ஸ்த்ரீவதமாய்ப்பலிக்கக்
கிடாய் புகுதிருது. இப்போது முடியும்படி வந்ததென்னென்னில், - [வெவ்வுயிர் இத்யாதி] -
என்னைப்பார்க்கமாட்டாயோ? உன்னுடைய போக்குநிமித்தமாக நெடுமூச்செறிந்து அதுவே
வேதவாக உலர்ந்த என்னுடைய ஹ்ருதபமானது, விரகாம்பிகொளுந்தி எரியாநின்றது;
இதிலே நீரைச்சொரியவல்லியே யென்றிருள். [எனதாவி] - உன்னைப்போலெயென்றிராதே
கொள்ளாய் அல்லாதாரையும், [யாவருந்துணையில்லை]-துணையான நீதானேபோனாய்; நீபோனால்
துணையான தோழிமார்தானே யில்லை. குயில்மயில் தொடக்கமானவைதானே ஊர்ப்பகை
யாய்த்து. [யானிருந்து] - நீபோனால் படுவுற்றதத்தான் படப் பெற்றேறோ? எல்லாம் பட்டும்
நூறேபிராயமாயிருந்தது; இன்னம் ஒருகால் கரணவாமென்னும் நசை முடியவொட்டாதிறே,
பிரிந்த விஷயந்தான் முடியவுமொட்டாது, தரித்திருக்கவுமொட்டாது; அர்ஜுனுடன் பின்பிருந்து
எளிவரவுபட்டாப்போலே. [உன்னஞ்சனமேனியை யாட்டங்காணேன்] - இருந்தார் ஜீவிக்கும்
ஜீவநத்தைத்தான் ஜீவிக்கப் பெற்றேறோ? ஏழையராசி தேட்டமாயிருக்கிறதுகாணும்
இவனுக்கு இப்போது [உன்] - உன்னை நீதான் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிதியே.
கண்டாயாகில் “நம்மைப் பிரிந்தவர்கள்பிழையார்கள்” என்றிருக்கவேண்டாவோ? [மேனியை] -
ஸ்வரூபத்திலாதல் குணத்திலாதல் இழியும்வளன்றே; காரிநீ உடம்பை ஆசைப்படுமவனிறே!
[ஆட்டங்காணேன்] - அவ்வடிவோடே என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் கரணப் பெறுகிறிலேன்.
‘இதெல்லாம் ஒருபகலைக்கே’ என்றான்-[போவதன்று இத்யாதி]-உனக்குப்போலே என்றிராதே
கொள்ளாய் எங்களுக்கும். நீ போகின்றால், காழிகைமுப்பது சென்றாலும் மலைபாளர்
வளைப்புப்போலே ஓடிப்போதாய்த்து; அது பகலின் ஸ்வபாவமல்ல;—[நீமகன்றால்]- உன் ஸ்வ
பாவத்தாலே. பகலின் ஸ்வபாவமாகில் கூடவிருந்தபோதும் போகாதொழியவேணுமிதே.
கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதற்போலே யாய்த்து, நீமகன்றால் பகல் போகாதபடி.
அவன்கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதே: “மாரணகைக்கண்டேன், பகற்கண்டேனிறே”
“போவதன்றொருபகல்” என்று இதுதானும் சொல்லமாட்டாதே காணும் அவனிருக்கிறது;
“கலவி செல்லாநிற்கச்செய்தே பிரிவைநினைக்கையாவதென்?” என்றிறே அவனிருப்பது!
“பிரியேன்” என்னவல்லன் ஈன்றானே பண்டே. [பொருகயல் இத்யாதி] - உன்போக்கை
நினைத்துப் பாய்கிற கண்ணகிர் என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத்
தகையிலும் நீரைத் தகையப் போகிறதில்லை, பொருகிற கயல்போலேயாய்த்துப் பிரிவை
நினைத்துத் தடுமாறுகிறபடி. அதுக்குச் செய்யவேண்டுமென்தென்? என்ன-[சாவது இத்யாதி] -
இவ்விடைக்குலததில் இடைச்சிகளாய்ப் பிறந்த தண்ணரியோமான எங்களுடைய தனிமை
சாவது. நீ போகிலும் போகிறாய், இருக்கிலும் இருக்கிறாய்; இத்தனிமை நசிப்பது.
“இவனுக்கு நான் நூறுபின்னை பெறவேணும்” என்ற ஸாவித்திரையப்போலே சொல்லுகிறாள்.
அன்றிக்கே, [தனிமைதானே-சாவது]-எங்களுக்குத் தனிமையென்றும் விநாசமென்றும்
இவ்விடைக்காண! தனிமைதானே விநாசமென்னவுமாம், “மின்னலாலிலேன்” என்னும
வரிறே; “இறப்பதற்கேயெண்ணாது” என்றிரே யவரும். அன்றிக்கே, [தனிமை - சாவது] -
இத்தனிமை சாலப்பொல்லாதென்னவுமாம். இவ்வொருதலைக்காமம் போவது, கைக்கிளைத்
தலைவி பொறையழிந்தால் எல்லாம் சொல்லப்பெறுமிதே.

தொழுத்தையோந்தனிமையுந்துணைபிரிந்தார்துயரமும் நினைகிலை
கோவிந்தா*நின்
தொழுத்தவிற்பசுக்களையேவிருமிந் துறந்தெம்மையிட்டு அவை
மேய்க்கப்போதி*
பழுத்தநல்லமுதின் இன்சாற்றுவெள்ளம் பானியேன்மனமகந்தோறும்
உள்புக்கு
அழுத்த*நின்செங்கனிவாயின்கள்வப்பணிமொழி நினைதொறும்
ஆவிவேமால். (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், இவன் போகிறுனென்று இப்பிராட்டி, நோஷுபடப்புக்கவாரே, “உன்னைப் பிரிய ஸம்பாவனையுண்டோ?” என்று மற்றும் ஸவித்யமாகச் சிலவார்த்தைகளை யருவிச்செய்ய, இவையிறே என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறான். [தொழுத்தையோம் என்று தொடங்கி] - கோவிந்தா! அபிமதரைப்பிரிந்தார்படும் விசுவேஷமும், உன்னைப்பிரிந்து நாங்களபடும் வ்யஸநமும் நினைக்கிறிலை; உன் தொழுவிடிறற்கும் பசுக்களையே ஆதரித்து அசேதநபதார்த்தங்களைப் பொகடுமாயோலே எங்களைப்பொகட்டு அவை மேய்க்கப் போகக்கடவை. [பழுத்த நல்லமுது என்று தொடங்கி] - பகவமாய் விலகுகுணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே போக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழிகளை ஹ்ருதயாவகாசந்தோறும் மறக்கவொண்ணாதபடி ஸத்திரமாக்க, உன்னுடைய சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயில் ஸர்வஸ்வாபஹாரகமம்மன பணிமொழிகளை நினைதோறும் ஆவி வேவாநின்றது.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவன்போக்கை நினைத்து நோஷுபடப்புக்கவாரே, “உன்னைப்பிரிய ஸம்பாவனையுண்டோ?” என்று இப்புகடகளிலே ஸவித்யமாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிப்புக, இவையிறே என்னை யழிக்கிறதென்கிறான். [தொழுத்தையோம் தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற்பெண்கள் திரண்ட திரளிலே படுகிற தனிமையிறே, தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தங்கள்தோலவியைச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார் துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று - உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி, “துணையென்றால் தவிஷ்டமாயன்றுகா ணிருப்பது” என்னும் ஆச்சான். அவனே துணை; அல்லாதா ரெல்லாம் கழுத்துக்கட்டி, தொழுத்தையோம்தனிமையும் அறிகிறிலை, துணைபிரிந்தார் துயரமும் அறிகிறிலை. பிரிகிறேன் நான்களென்றும் அறிகிறிலை; பிரிகிறது உன்னையென்றும் அறிகிறிலை. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையறையும் ரக்ஷிக்கவன்றோ கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணிற்று [உன்தொழுத்தவிற்ப பசுக்களையே விரும்பி] - உனக்கு ரக்ஷயவிரண்டானால் ஒருதலையை விரும்பவேண்டு கிறதென்? உன்தொழுவினிலே வளைத்துண்டை பசுக்களையோ விரும்பலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை விரும்பலாகாதோ? பிரிந்தால்வரும் ஆற்றாமையறிவாதார் வேணுமோ ரக்ஷிக்கைக்கு? [பசுக்களையே விரும்பி] - இவர்களை யனைத்துக்கொண்டிருக்கும் தகையிலும் நினைவுஅங்கேயாய், கண்ணியென்பது, பசுவென்பதாகாநிற்கும்; மித்த்யாபரிரம்பணமே யாய்த்துள்ளது. அமுதஞர் “பசுவிள் காலிலே முட்பாய்ந்தால் இடையன்தலைகாண் சீக்கொள்ளுமது” என்பர். உடம்பில் முட்பாய்ந்தால் துக்காநுபவம் ஆத்மாவதிறே. [துறந்து] - அவற்றை விரும்பித் தங்களை ஸர்வவரித்தான் என்றிருக்கிறார்கள். [எம்மை விட்டு] - அசேதநபதார்த்தங்களைப் பொகடுமாயோலே எங்களைப்பொகட்டு. [அவை மேய்க்கப்போதி] - கூடவிருக்கும் போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும். அவற்றினின்பு போனால் கம்மை நினைப்பதும் செய்யாள். அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஆயாஸமுண்டு; எங்களுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஸத்திரியேயமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - “நாம் போகையாவதென்? போனாற்றான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என் ஆற்றாமை உங்களுக்குண்டோ, மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பசுமேய்க்கப்போகிறேன் இத்தனையன்றோ?” என்று சிவகீசபாஷணத்தைப் பண்ணினான்; இவையிடாய் உன்மறத்தை எங்கள்பக்கல் வரவொட்டாதவை. பகவமாய் விலகுகுணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே போக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழியுண்டு - சொல்லுகிறவார்த்தையென்னுதல்; கலையிலே ஒருவகையான வாகம்ருதத்தைச் சொல்லுதல். [பானியேன்] - அம்ருதம் நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப்

பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து, "பிரியேன்" என்னுமது விஷயமயிரே. ஹ்ருத்யாங்காசந்தோறும் பிரிக்கவொண்ணாதபடி யழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற வாயிச். [கன்வப்பணிமொழி]- எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்தபேச்சுக்கள். பிரிவநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தை யாகையாலே கெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிரேயிருப்பது. [கன்வம்] - நினைவொன்றும் செயலொன்றுமாயிருக்கை. [நினைதொறும்] - "தரிக்கலாமோ?" என்று நினைக்கப்புகும். அதுதான் பாதகமாம்! பின்னையும் விடமாட்டான்; இப்படி யுருவச்செல்லாநிற்கை. [ஆவிவேமால்] - தனக்கு ஆச்ரயமான ப்ராணானது வேவாநின்றது. ஷுணிக பதார்த்தம்போலே உத்பத்தியும் விநாசமுமாய்ச் செல்லாநிற்கை. அக்கி ஆச்ரயாசிபாயிரே யிருப்பது?

௨௫.—நாலாம்பாட்டு. இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாரே "உன்னைப் பிரிகைக்கு ஸம்பாவகையுண்டோ?" என்று இப்புடையிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தை சொல்ல, இவையிரே பென்னை யழிக்கிற தென்கிறான்.

[தொழுத்தையோம்தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் கூடிப்படுகிற தனிமையிரே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தாங்கள்தோற்ற தோல்வி தோற்றச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார் துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று-உன்னைப் பிரிந்தா ரென்றபடி. "துணையென்றால் தனிப்பட்டமாயன்றுகா ணிருப்பது" என்னுமாச்சான். இவர் களும் அவனுக்குத் துணையாய், அவனும் இவர்களுக்குத் துணையாய் நிருப்பது; துணையாக ஒருதலையிலே வ்யவஸ்த்திதமாய்த்து; துணையாவனவனொருவனுமேயாய்த்து; அல்லாதாரடங் கலும் கழுத்துக்கட்டியாயாய்த்திருப்பது: "வன் துணை" யிரே. தொழுத்தையோம்தனிமையும் கினைதிறிலை, துணைபிரிந்தார் துயரமும் கினைதிறிலை பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் பிரிகிறது உன்னையென்றும் பார்க்கிறிலை. [கோலிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ கோலிந்தாபிஷேகம் பண்ணிற்று. பிறவிப்பாடும் பிந்தொட்டு மிரே. அதாவது - தன்ஸ்தீ? ஆர்த்தையாயிருந்தாலும் பசுக்களை விரும்பி அவற்றுக்குப் புல்லும் நீருமுள்ள இடந்தேடுமித்தனையிரே. [நின் இத்யாதி] - உனக்கு ரக்ஷய்கோடி இரண்டானால் ஒருதலையி விரும்பயெண்டுமிறதென்? இரண்டு தலையையும் ஒக்கவிரும் பினாலாக தோ? [நிந்தொழுத்தனின்] - ஓரிடத்தே வளைத்துவைத்த பசுக்களையேயோ ரக்ஷிக்கலாவது? உன்னைக்குள் அகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? இவர்களையினைத் துவிட்டுப் பிள்ளையிரே பசுமேய்க்கப்போவது. [பசுக்களையே] - றீ போனால் பிரிவுக்குஆற்றாமைப்பட அறிவாதாரையேயோ றீ ஆதரிப்பது? [விரும்பி] - இவர்களையினைத்துக் கட்டிக்கொடு கிடந்தாலும், கண்ணியென்பது, கன்றுகள்விட்டுக் கொடுபோகாநின்றதென்பதாய் வாய் வெருவது அவற்றையேயாய்த்து. இங்கிருக்கும்போதும் நெஞ்சு அங்கேயாய்த்து. இவ்வுள்ளது மித்தயா பிரரம்பணமே. பிள்ளையறகறும், "ஒருபசுவின்னாலிலே முன்பாய்ந்தால் இடையன் தலையாண் சிக்கொள்ளுவது" என்பராம் சரிரத்திலேயோன்று வந்தால் ஸுகது:க்கங்கள் அனுபவிப்பான் ஆத்மாவிரே. [துறந்துளம்மை] - அவற்றை விரும்பவிரும்பத் தங்களை ஸக்கவ லிந்ததென்றிருக்கிறார்கள். [எம்மைஇட்டு] - அசேதரபதார்த்தங்களைப் பொகடுமாபோலே எங்களைப்போகட்டு. இவர்களுடனுக்கும்போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும்; அவற்றின் பின்னே போனால் இவர்களை நினைவான். [அவைமேய்க்கப்போதி] - அவற்றினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகப் போகக்கடவை. அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸமுண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஸத்திரிபேயமையு; "இடறவென்பிள்ளையப் போக்கினேன்" "எற்றுக்கென் பிள்ளையப் போக்கினேன்" என்று வயிறுபிடிக்கவேண்டும்படியாயிருக்கும்து; எங்களுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸம் வேண்டா, கூடவிரக்கவமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - "நான் போகையாவதென்? போனால்தான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என்னுற்றமை உங்களுக்குண்டோ? நான் மாதா பிதாக்களுக்குப் பரதர்த்தரானால் அவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்வவேண்டுமையாலே போகிறே னித்தனையன்றோ? போனாலும் நெஞ்சு இங்கேயானீரோ?" என்றும்போலே சில நீசபரக்ஷணங் களைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் எங்களை மறக்கவொண்ணாதபடி பண்ணுகிறது. பசுவாய் களைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் எங்களை மறக்கவொண்ணாதபடி பண்ணுகிறது. பசுவாய் அநிலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே போக்யமாய்ப்படி

சொல்லுகிற வார்த்தையென்னுதல்; அன்றிக்கே, கலவிபிலே ஒருவகையைச் சொல்லிற்று கஷமாம். அதாவது வாகம்ருதமென்றபடி; “வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிப்பிக்கின்றான் என்னக்கடவதிறே. [பரிசேயன்] - அம்ருதமே நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து “பிரியேன்” என்னுமிது விஷஸம்மிதே. [மனமகத்தோறும்இத்யாதி] நம்ருதயாவகாசத்தோறும் மறக்க வொண்ணுதபடி யமுத்த, மன்னுடைப சிவந்தகணிபோலே யிருக்கிற வாயினுடைய [கள்வப்பணிமொழி] - இச்சாற்றுவெள்ளத்துக்குணற்றுவாய் காணும்; எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்த பேச்சுக்கள். பிரிவைநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தை யாகையாலே, கெஞ்சை யழிக்கக்கடவதாயிறே யிருப்பது. நினைவுஒன்றும் சொல்வுஒன்றுமாயிருக்கை. [நினைதொறும்] - “இவை தாரகமாமோ?” என்னுமினைவாலே நினைக்கப்படுமே: அதுபாதகமாமே; பின்னையும் விடமாட்டானே; இங்ஙனே யுருவச் செவ்வு மித்தனை. [ஆவி வேமால்] - தனக்குஆசரயமான ப்ராணானது வேவாநின்றது. அக்வி ஆசரயாசியாயிறே யிருப்பது. “பழுத்தால்வழுதி னின்சாற்றுவெள்ளமான - மின்செங்கனிவாயின் கள்வப்பணி மொழி - பரிசேயன் மனமகத்தோறும், உன்புக்கமுத்த - நீ மறக்கவொண்ணுதபடி யமுத்தப் பண்ண, அவற்றை நினைக்கநினைக்க ஆவி வேவாநின்றது.

பணிமொழிநினைதொறும் ஆவிவேமால் பகல்நிறமேய்க்கியபோயகண்ணு*

பினியவிறும்மல்லிகைவாடைதாவப் பெருமதமாலையும்வந்தன்ருலோ*

மணிமிகுமார்வினின்முல்லைப்போது என்வனமுலைகமழ்வித்துன்வாயமுதந்

**அணிமிகுதாமரைக்கையை அந்தோ அடிச்சியோந்தலைமையை [தந்து*
நியனியாய்], (5)**

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நான் உன்னுடைய ஸந்திதிமிலே வர்த்தியாநிற்க, நீ இப்படி படுகிற தென்?” என்று எம்பெருமான் இப்பிராட்டிக்குஅருளிச்செய்ய; இப்பிராட்டியும், “நீ பசுமேய்க்கப் போகக் கடவையான பின்பு, நீயும்போனாய்; நீபோனால் நலியக்கடவ ஸந்தியை தொடக்கமான பதார்த்தங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆவிய்கருதிகளைப்பண்ணி உஜ்ஜிவிப்பித்தருளவேணும்” என்கிறாள். [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பினியவிறும் மல்லிகைவாடை தாவப்பெருமதமாலையும் வந்தன்ருலோ]-அவரானின்றுள்ள மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவ; பெருங்கிளர்த்தியான ஸந்தியையும் வந்தது. [மணிமிகுமார்வினின்என்றுமேனுக்கு]-கொணல்துபாதிக்கள் திறம்பெறுமாபடியான உன்னுடைய திருமார்பில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைக் கமழப்பண்ணி, உன்னுடைய வாய முத்திகைத்தந்து அணி மிக்கிருந்துள்ள அழகிய திருக்கையை எங்கள் தலைமேலே ஐயோ! வைத்தருளாய்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நான் ஸந்திவிதினாயிருக்க நீ இப்படிப்படுகிறது என்?” என்ன: “நீ பசுமேய்க்கப் போகக்கடவையானபின்பு, நீயும்போனாயே; நீ போனால் நலியக்கடவ ஸந்தியாதிபதார்த்தங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆவிய்கருதிப்பித்தருளவேணும்” என்கிறாள். [பணிமொழி இத்யாதி] - பிரிவைநினைத்து “பிரியேன்” என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தையாலே, உன்னைப் பிரியாமெக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல. உன்னது கள்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய்; இது அநுபவத்துக்குப் பாகரமிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே மெய். நான் போனேனோவென்ன? [பகல்நிற இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப் போனாய். [கண்ணு] - என்று ஸம்போதித்து, அவன்தனக்கே “நீபோனாய்” என்கிறுனிறே. [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பினிஇத்யாதி] - நீபோனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்கள் நலிகையாலே, போனமை நிச்சிதம் என்கிறாள். மல்லிகை கமழ்தென்றல் ஆகாரந்தாத தூவல் நலியாநின்றது. கட்டவிழுகிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்தியானிவேஷத்தைக் கொண்டுவந்து தோற்றினுப்போலே வாடையானது குளிக்காற்றும் வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - தன்மேல் வெக்காயந்தட்டாமே கடக்கவின்று விசாநின்றது. “பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:”, மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறை கொட்ட வருமாபோலே வாலையை முன்னோடவிட்டுக்கொண்டு பெரிய கிளர்த்தியோடே ஸந்தியையும் வந்தது. இவனை முடிக்க

வேணுமென்று ஸந்தையயானது கூட்டுத் தேடிக்கொண்டு வாராநின்றது. [வந்தன்னுலோ] - வந்தால் பரிஹரிக்கவொண்ணுது. அர்த்தஜ்ஞானனைக்குறித்து பகதத்தன் விட்ட சக்திக்கு மார்வையேற்றப்போலே, நடுவேபுகுந்து நோக்காய், ஸந்திஹிதனாயிருந்த என்னை, நீ செய்யச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, - [மணியிகு மார்வினி] - ஸ்ரீகௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படியான மார்வென்னுதல். திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துபத்திற்புகரே யாம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவொண்ணுதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபயிருப்பது. ஸ்தரீக்கு ஸ்தநம்போலே, ஸ்ரீகௌஸ்துபம் புருஷோத்தமசிஹ்நயிறே. அம்மார் வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகிய முலையைப்பரிமளிதமாக்கி. ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு தோளில் மாலையோடு வாசியற போகோபகரணமாயிருக்கிறபடி. தோளில் முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை முலைக்கு ஆக்கவேணுமென்கையாலே, கலவியை அக்ரம்யமாகச் சொல்லுகிறது. [உள்வாயமுதம் தந்து] - கலவியில் உன்மஸ்தகரஸ்மானவளவில் தடுமாற்றத்திற்குப் பரிஹாரமான தாழ்ந்தபேச்சுக்களைச் சொல்லுதல், வாகம்ருதத்தைச் சொல்லுதல்; பேச்சென்றேயாய்த்துச் சொல்லிப் போருவது. “உன் போக்கு எனக்குஅநியமதம், அத்தைத்தவிர்” என்று சொல்லப்புகு, அநிதாண்ணுதபடி “நாநீ வருகிற தில்லை; அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை எந்தலைமேலே வைகிடாய்” என்கிறான். ஆபரண ப்ரகரமாய் அதுதான் யிகையாம்படி தனக்குத்தானே ஆபரணமான கையை, [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்த்து விடாய்க்குச்சமைத்துவைத்த தண்ணீரை வார்க்கச் சொல்லவேண்டுமதே! என் ஆற்றமுமெனய நான் உனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்படியாவதே! [அடிச்சியோம்] - கலவியில் தோற்ற தோவ்யியாலே சொல்லுகிறான். [தலைமேலே நீ அணியாய்] - எங்கள் சிரஸ்தோதத்துக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை வைவாய். “வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளுங்கோள்” என்ன, “எங்கள் பேற்றுக்கு நாங்கள் யந்நம்பண்ணுமவர்களோ? நாங்கள், நீவிரும்பி மேல்விழப் பெறுமவர்களன்றோ?” [அணியாய்] - ஆபரணங்களுக்கு அவன்கையோலேயாய்த்து இவர்கள்தலைக்கு அவன்கை. ஆற்றமும மிக்கவளவிலும் அவனாலே பெறவிருக்குமவர்களிறே. “நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்.” “மதியமூர்த்தநமஸ்க் கரிஷ்யதி” என்னக்கடவதிறே

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “நான் ஸந்திஹிதனாயிருக்க நீஇப்படிப்படுகிறதென்?” என்ன,—“நீ பசுமேய்க்கக்கடவாரான பின்பு, நீயும்போனாய்;நீபோனால் நலியக்கடவ ஸந்த்யாதிபதார்த்தங்கனால் நலியுபடுகிற என்னை ஆச்வரிப்பித்தருளவேணும்” என்கிறார்.

[பணிமொழிக்கோதொறும்ஆகிவேமால்] - பிரிவைநினைத்து “பிரிவேன்” என்று சொல் லுமென்வார்த்தைபோலே உன்னைப் பிரியாமெக்காகச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல; உன்னது கள்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய், இது அதுபவத்துக்குப் பாகரயிட்டுச் சொல்லுகிறதாகையாலே மெய். “நான்போனன்றோ?” என்ன,—[பகல்இத்யாதி] - பகலெல் லாம் பசுமேய்க்கப்போனும். [கண்ணு] - என்று ஸம்போதித்து, அவனதனக்கே “நீ போனாய்” என்கிறானிறே! [மேய்க்கய] - மேய்க்க. [பிரிவிஇத்யாதி] - நீபோனால் பாதுகமாகக்கடவ மல்லிகைகமழ்த்தென்றல் தொடக்கமானவை மறுவலிடுகையாலே நீபோனமை நிச்சித மென்கிறான். கட்டவிழ்ந்த மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாதையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்த்யாஸிவேஷத்தைக் கொண்டு வந்து தோற்றினுப்போலே, வாதையானது குளிர்காற்றாய்வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - வெக்காயம் தட்டாமே கடக்கின்ற வசு நின்றது: “பத்மகேஸர ஸம்ஸ்குஷ்ட:” மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்படைகொட்ட வரும் போலே வாதையாய் முன் நடக்கவிட்டுக்கொண்டாய்த்து மாலே வருகிறது. இவனை மதித்த படியாலே கூட்டுப்படையாய் வாராநின்றதாய்த்து. [வந்தன்னுலோ] - வந்தது இடாய்; உடம்பிலே பட்டொழிந்ததுகிடாய், பகதத்தன் விட்ட அஸ்தரத்துக்கு அர்த்தஜ்ஞானப் பின்பு யிட்டு உன்மார்வையேற்றப்போலே, நடுவேபுகுந்து கட்டிக்கொண்டிடாய், பெரிய மிளாத் தியையுடைய மாலையானது வரும் என்றஞ்சுகிறதல்ல, வந்தது, ஆனால் செய்யவாடுப்ப தென்னென்ன - [மணியிகுமார்வினி] - ஸ்ரீகௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படியான மார்வ் என்னுதல்; திருமாவடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துபத்திற்புகரேயாம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியி லும் கழற்றவேண்டாதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபயிருப்பது; “நிரதிசயஸ்கஸ்யா” என்னக்

கடவதிறே. இவளுடைய ஸ்திரீத்வத்துக்கு ஸ்தனம்போலேயாய்த்து, அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம். புருஷோத்தமத்வ ஸக்ஷணமிதே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைப் பரிமளிதமாக்கி ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு தோளில்மாலையோடு வாசியின்றிக்கே போகோபகரணமாயிருக்கிறதாய்க்து. தோளில்முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை என்முலைக்கு ஆக்கவேணும் என்கையாலே, அக்ராம்யமாகக் கலலியைச் சொன்னபடி. குளித்துப் பூசுகுட விருப்பாராப் போலேயாய்த்து இம்முலைகள். இவை ப்ரஹ்மசாரி முலையாகமே, இம்மாலையில் பரிமளத்தாலே இவற்றை வாஸ்தேதமாக்கால்; அம்மாலையில் பரிமளம் இங்கும் கொது அங்குமாகப் பண்ணவேணும். அம்மாலையில் பரிமளம் முலையிலே யாம்போது கலலியையொழிவக்கடாதிறே; *கிம்முகம் வரமாலாஸங்க்ரமஸ்ய* என்றாப்போலே. [வாயமுதம்தந்து] - ஸம்சுலேஷரஸம் உம்மஸ்தகமாக மிக்கவாறே தாரணூர்த்தமாகச் சில பேச்சுண்டிதே பேசுவது. அப்பேச்சாதல்; அன்றிக்கே, வாகம்ருதத்தைச் சொல்லுமாம். பேச்சு என்று நிர்வஹித்துப்போகுவது. [அணிஇத்யாதி]. உன்போக்கை நினைத்து நாரீர் வருகிறதில்லை. அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்சையை என் தலைமேலே வைக்கவல்லியே? நாரீர்வருகைக்கு இவர்களுடைய முந்திரீகைப்பழம் இருக்கிறபடி. [அணிமிகுதாமரைக் கை] - ஆபரணப்ரகரமாய் அதுதான் மிகையாம்படி *ஸ்வபூஷணபூஷாஹா:* என்கிறபடியேதனக்குத் தானே ஆபரணமென்ற கையை. *பசுமேய்க்கப்போனூல் வருமனவும் எனக்கு தாரகமாக உன்சையில் ஆபரணத்தைத் தா; உன்சையில் ஆபரணத்தைத்தா* என்று அவர்களுக்கு அற்றுக்காட்டி வாங்கியிட்டுவைக்குமே; பசுமேய்க்கப்போகைக்குத் தான் ஒப்பித்தபடியைச் சொன்னாராகவுமாம். அதைச்செய்து அவன் போகப்புக்கவாறே சிதிலையாடுவாரிறே. [தாமரைக்கையை] - ஆபரணங்கள் மிகையாம்படியான கையை. [அத்தோ] - சேர்ந்து குளிந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு வாராயென்று சொல்லவோண்டுவிதே யுனக்கு! [அடிச்சியோம்] - அழகுக்குத் தொற்ற தோல்வி சொல்லுகிறான். [தலைமிசை நீயணியாய்] - ஆபரணத்துக்கு அக்கைபோலேயாய்த்து அக்கைக்கு இவன்தலை. "பாதபங்கபமே தலைக்கணியாய்" என்பது, "அடிச்சியோம்தலைமிசையணியாய்" என்பதாய், காலக்கையைப்பிடித்துக் காரியம் முற்று விக்ஷப் பார்க்கிறார்கள். *மத்யமுர்த்தநாமலங்கரிஷ்யதி* என்றிறே இவர்களிருப்பது. இவ்விப்ப் பந்தகங்களெல்லாம் அறிவாரார்? வேணுமாயில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளாய்!" என்றான்; காலன்கொண்டு மொதிரமிடுவாரைப் போலே என்பேற்றுக்கு நான் யதநம்பண்ணுமனானே? நீயே மேல்விழுந்துகரக் கொள்ளுமனன்னோ நான்? என்றும் அத்தலையாலே பெறவிருக்குமவர் களிறே இவர்கள் தான். [அணியாய்] - ஆற்றமை மிச்சதென்னு அல்லாழக்குச் செய்யோங் காண்! நீ செய்வுற்றை நாங்கள் செய்யவோ?

அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய் ஆழியங்கண்ணு! உன்கோலப்பாதம்*
பிடித்ததுநடுவுனக்கரிவையரும்பலர் அதுநிற்களம்பென்மையாற்றோம்*
வடித்தடங்கண்ணினை நீரும்நிலை மனமும்நிலைமனக்கதுதன்னுவே*
வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வேம்எமதுயிரழல்மெழுகிலுக்கே (6)

ஒ.— ஆறாம்பாட்டில், போனபோன விடங்களெல்லாம் உனக்கு அபிமதைகளான பெண்கள் அநேகர் உளர்; உனக்கு ஒருகுறையிலினை; நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறீலோம்; உன்போக் கானது, எங்களுக்கு அஸற்றமென்கிறான். [அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய் ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலேயிருக்கிற அழகியகண்களாலே என்னைக் குளிர்நோக்கி எந்தலைமேலே கையை வைத்ததுள வேணும். [உன்கோலப்பாதம் பிடித்தது நடுவுனக்கு அரிவையரும்பலர்] - "நான்போகிறேனுக்கொண்டே இங்ஙனப்படுகிறது; போனால்தான் உன்னைப்பிரிந்து தரிப்போ?" என்ன, —நீயோனவிடத்திலே நடுவே உன் திருவடிகளையிடிப்பார் உனக்கு அபிமதைகளும் பலர். [அதுநிற்க எம்பென்மையாற்றோம்] - அவர்கள் இடையாட்டம் நிற்க, நாங்கள் எங்கள் பென்மையொண்டு செலுத்தமாட்டோம், ஓயிக்க மாட்டோம் என்று கருத்து. [வடித்தடங்கள் என்றுமேலுக்கு] - கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள்

நீர்மாறுகிறதில்லை, நமஸ்ஸு சிதிலமாகாதின்றது. ஆகையாலே எங்களுக்கு உன்னுடைய பசுநிரை மேய்க்கப்போக்காகிறது அஸஹ்யம், நீயோகிருமென்று எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே சிதிலமாய் வேலா நின்றது.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அபிமதைகள் பலர் உள்; உனக்கு ஒரு குறையில்கூட, நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன்போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்ய மென்கிறுள். [ஆழியங்கண்ணு - அடிச்சியோம் தலைபிசை நீ அணியாய்] - கண்ணுலே குளிரநோக்கவும் வேணும், தலையிலே கையை வைக்கவும் வேணுமென்கிறுள். உனக்குத் தோற்றரை “ஐயோ!” என்று குளிரநோக்கி ஈர்க்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே ச்ரமஹரமாய், தர்சநீயமான கண். [தலைபிசை நீ அணியாய்] - என்கிற அதிளருகேயாகையாலே, ‘ஆழியங்கண்ணு’ - என்கிற ஸம்போதகத்துக்கு - குளிரநோக்கியருள வேணுமென்று கருத்து. நான் போகிறேனாகக் கொண்டோ நீங்கள் படுகிறது? இது உங்களைக்குறித்து நான் சொல்லும் வார்த்தையன்றோ? எனக்குப் போக்குண்டோ? போனால் விஷயந்தரமுண்டோ? என்ன, —[உன்கோலம் இத்யாதி] - அதாகிக் உன் திருவடிகளையேபற்றி வர்த்திப்பாரும் அநேகரிக்கையோ? உனக்குப் போனவிடமெங்கும் பெரிய திருகாளன்றோ? [நடுவு] - போகிறகார்யமொழிய நடுவே. [அரிநவயர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்க வல்லவர்கள். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? “ஷோடச ஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி” அன்றோ. [அதுநிற்க] - அதுகிடக்கிடாய். ஆளைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிட்டு உன்னை நியமிக்கப்போகிறோமோ? [எம்பென்மை யாற்றோம்] - எங்களுடைய ஸ்த்ரீத்வம்கொண்டு ஆற்றமாட்டோமென்கை. ஜீவிக்கமாட்டுகிறிலோ மென்கை. ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருந்தித் தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, —[வடித்தடங்கண்ணினை நீரும் நில்லா] - எங்களைப் பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பார்க்குள்ள லக்ஷணமுண்டாவிருந்ததோ? கூர்த்துப் பெருத்தகண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. ‘ஓராளும்ஒருநோக்கும் நேரம்படி இதொரு கூர்மையே! போக்யதை மித்பரப்பு போக்தாக்களவன்றிக்கே விருப்பதே!’ என்று நீ வாய்வெருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீரும்நில்லா] - உன்னைத்தகையிலும் கண்ணநீர் தகையப்போகிறதில்லை. [மனமும்நில்லா] - “நெஞ்சிம் தையத்தாலே கண்ணநீரைத்தகையோம்” என்னவொண்ணாதபடி மனத்தில் தையமும் போய்த்து. [எமக்கு] - பிரிவினும் நெஞ்சு நெகிழாதொழிகைக்கு நீயன்றே நாங்கள். [அதுதள்ளுலே] - மகஸ்ஸு = சிதிலமாகையாலே. [வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு] - உன்னுடைய பசுநிரை மேய்க்கப் போக்காகிறது எங்களுக்கு வெடிப்பு - வெடிப்பாவதென்? என்ன - [வேம் எமதுவீர் அழல்மெழுகிலுக்கே] - எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே சிதிலமாய் தஹியாநின்றது.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அபிமதைகள் பலருளர்; உனக்கு ஒருகுறையில்கூட, நாங்கள் உன்னைப் பிரித்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன்போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறுள்.

[அடிச்சியோத்தலையிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணு] - தோற்றரை ஈர்க்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே ச்ரமஹரமாய் தர்சநீயமான கண். ‘நீயணியாய்’ - என்றிறவதின்குடே ‘ஆழியங்கண்ணு’ என்கையாலே - திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கவேணும். ‘உங்களுக்கையாலே ஸ்பர்சிக்கவேணும்’ என்றன்றோ நாளிரும்பது? எனக்குப் போக்குண்டோ? போனால் உங்களையொழியப் புறம்பு விஷயந்தான்னைக்குண்டோ வென்ன? - ஒங்கான்! இதுகிடக்கிடாய்! [உன்கோலம் இத்யாதி] - உன் திருவடிகளைப் பற்றி யிரடப்பார் அநேகர்: உனக்குப் போனபோனவிடமெங்கும் பெரியதிருகாளன்றோ? [நடுவு] - போகிறகார்ய மொழிய நடுவே. [அரிநவயர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? “ஷோடசஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி” “பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்.” [அதுநிற்க] - அதுகிடக்க. ஆளைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடப் புகுகிறோமோ? [எம்பென்மை யாற்றோம்] - எங்கள் ஸ்த்ரீத்வம்கொண்டு ஆற்றமாட்டுகிறிலோம். நீ போனால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம். ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருமனசும் கருத்தி தரிக்கவேண்டாவோ வென்ன - [வடித்தடங்கண்ணினை நீரும்நில்லா] - எங்களைப்பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பா ருடைய லக்ஷணமுண்டோ எங்களுடம்பில்? கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள்

கீர்மாறுகிறதில்லை. “ஓராளும்தொருநோக்கும் நேரம்படி. இதொருகூர்மையே! போக்யதை யில் பரப்பு போக்தாக்கள் அளவன்றியே இருக்கும்படியே!” என்று நீ வாய் வெருகும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீரும்நில்லா] - நீ நிற்கிறாயும் நீர் நிற்கிறதில்லை. உன்னைத் தகையிலும் கீரைத் தகையப்போகிறதில்லை. “நில்லாவாவதென்? வருந்தித் தகையவேண்டாவோ” என்ன, —ஊற்றைத் தகையவேறுமே இது கிர்தும்போது? என்கிறான். ஆனால், ஊற்றான நெஞ்சைத் தகையுமித்தனைபன்றோ வென்ன? [மனமும் நில்லா] - தைப்பபங்கம் பிறந்து நாங்கள் படுகிறபாடு பாராயோ? வருந்தி நெஞ்சைப் பிடித்து தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, —[எமக்கு] - நீயாகவேனுமே யதுக்கு; பிரிகைக்கும் பிரிவில் நெஞ்சினையாமைக்கும்; “யாமுடையாயல் தன்மனம்கல்”விறே. [அதுதன்னாலே] - இப்படி மனஸ்ஸு சிதிலமாகையாலே, [வெடிப்புவின்புகாரைமேய்க்கப் போக்கு] - நீ பக மேய்க்கப் போகிற இது - வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்னென்ன? [வெடித்தபாதி] - எங்க ளுடைய ப்ராணனானது அக்கிலகாசத்தில் மெழுதிதுங்காட்டிக் கருவி வெந்துபோகா நின்றது. உன் பசுரையேய்க்கப் போக்கானது வெடிப்பு - விகாசம்.

வேமமதுயிர் அழல்மெழுதலுக்கு வெள்வளைமேகலைமூன்றுவிழ*

தாமலர்க்கண்ணினைமுத்தஞ்சோரத் துனைமுலைப்பயந்தெனதேசன்கள்வாட*

மாமணிவண்ணு! உன் செங்கமலவண்ணமென்மலரடி நோவநீபோய்*

ஆமகிழந்துகந்தவைமேய்க்கின்று உன்னோடசரர்கள் தலைப்பெய்யில்

யவன்கொல் ஆங்கே? (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்னுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகள்தோவ நீபச மேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்வந்துகிட்டில் என்ன பரமாதம் புகுரக்கடவதென்கிறான். [வெள்வளை என்று மேலுக்கு] - விரஹகாச்சுத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும், அழகிய கண்கள் நீர்சோரும்படியாகவும், முலைகளும் விவர்ணவர்ப்த தேன்களும் வாடும்படியாகவும். [மாமணி வண்ணு] - பெருவிலையான நீலமணிபோன்ற திருநிறத்ததவுடையவனே!

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பகமேய்க்கப் போனால், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டில் என்னுய் விளைவுமென்கிறான். [வேம்மதுயிர் இத்யாதி] - உனக்கு பாவபத்தியில்நிலையாகில் எங்கள் உபதேசங்கொண்டாகிலும் அறிவாய். [எமதுயிர்] - உனக்கிலலையென்னு மிடம் கண்டோயிறே. [வெள்வளைஇத்யாதி] - சங்கவனை. விரஹகாச்சுத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும். பிறரறியாமைக்காகப் பலகாலுமெடுத்திடுவது பேணுவதான லும் அவை விராச்சயமாக வில்லாவிறே. அழகிய தாமரைப்பூப்போலே பிருக்கிறகண்கள் சோகாச்சு விழும்படியாகவும். ஆனந்தாச்சுவுக்கு போக்யமான கண்களை சோகாச்சுவுக்கு இலக்காக்கப் புகுகிறாயே. ஸம்ச்சலேஷததையில் ஆனந்தாச்சுனைக்கண்டு, தாமரையிலே முத்துப்பட்டாப்போலே “இதொரு கண்ணழகே!” என்று கொண்டாடும் நாயகஸமாதியாலே தன்கண்ணழகச் சொல்லுகிறுவிறே. [துனைமுலைப்பந்து] - நீசேர்த்தியழகு கொண்டாடும் முலை விவர்ணமாய், எனதோள்கள் ஆச்ரயமிழந்த தளிர்போலே வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணு] - முன்பு அவனிழவைச்சொன்னான் இப்போது தன்னிழவைச்சொல்லுகிறான். பெருவிலையான நீலமணிபோன்ற வடிவவயுடையவனே! இவ்வடிவைக் கொண்டே போகப்புகுகிறது? [உன் செங்கமல வண்ணமென்மலரடி நோவ] - விகாசம் செவ்வி ழுளிர்ந்தி னாற்றத்துக்கு தாமரையை ஒப்பாகச்சொல்லும், ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சொல்லாவதில்லை. [நீபோய்] - புக்கவிடத்திலே ஊர்ப்பூசல் விளைக்கும் நீ போகக்கடவையோ? குணதிகுண சக்கரவர்த்தி திரும்புகளும் வழிகொடு வழிபோகிறாயன்றே. போகத் தவிராதானும் “அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாயி” என்று முன்னேபோய் நான் வழிபண்ணிகுறையன்றோபோவது. [ஆமகிழந்து இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றியே பசுக்களைவிரும்பி. [உகத்தவை] - நீ அவற்றுக்கு உகந்துகொண்டு மேய்க்கிறவிடத்திலே. நீ அந்ய பரான சசிந்ரத்திலே, [உன்னோடு அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்] - உன்னோடே துஷ்ப்ரக்குதிகள் கிட்டில்.

கருமுகைமாலையே நெருப்புக்கிட்டிடுப்போலே. [யவன்கொல்ஆங்கே] - அங்கு என்ஆய் விளையுமென்ற படி. நாம் புக்கவிடத்தில் வெற்றியல்லதுண்டோவென்ற: "ஹதோவா ப்ராப்ச்யஸே ஸ்வர்க்கம்" என்று சொல்லுகிறபடியேயுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்குமோ? அங்குப்பிறக்கும்ப்ரமாதந்நதத் தன்வாயாற்சொல்லமாட்டாமையாலே, என்னுய் விளையுமென்கிறுள்.

௬௫.—எழாம்பாட்டு. 'நாங்கள்கோவுபட, உன்னுக்குமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டினால் என்னுய்விளையும்?' என்கிறுள்.

[வேம் இத்யாதி]-உனக்கு பாவபந்தரில்லாமையாலே தெரியாவிட்டால் எங்கள் உபதேசங் கொண்டு அறிந்தாலாகாதே? 'எமதுயிர் வேம்' என்கையாலே, உனக்கு அதில்லை என்றதா மிறே. [வென்வகைஇத்யாதி]-சங்குவகை. விரஹகாச்சயத்தாலே வென்வகைகளும் மேகலைகளும் கழன்றுவிழும்படியாகவும், பிறர் அறியாதபடி பலகாலும் எடுத்திருவது பேணுவதானாலும், அவை விராச்சயமாக நில்லாவிடே: ஆகாசத்தில் தொங்காதே: அப்படி.காணும் உடம்பு க்ருசமானபடி. [தாமலர்இத்யாதி] - நாயகஸமாதிபாலே சொன்னபடி. என்? தன்கண்ணைத் தானே நாயகன் இப்படி சொன்னானுவென்னில், "கண்களாயதுணைமலர் - காவியும் நிலமும் வேலும் கயலும் பலபலவென்றிருக்கும்" என்றுவிறே. [தாமலர்க்கண்ணினைமுத்தஞ்சோர்] - உனக்கு ஓர் அபூர்வம் காணலாம்; போகாதேகிடாயென்கிறுள். தாமரைப்பூவிலே முத்துப் பட்டது: நேத்ராபூதமான முத்திறே. அவனுக்குத் தோழிசொல்லச் செவ்யேறுகேட்டுச் சொல்லுகிறுள். 'ஞாலமெய்தற்குரியன வொண்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்திற்றின' என்று (கருத்தறிந்தபடியைத் தான்) சொன்னானே. [துணைமுலைபயந்து] - நீ சேர்த்தியழகு சொல்லிக் கொண்டாடும் முலைகளானவை வைவர்ணயத்தை பஜியாபின்றன; 'அவனுடைய கோயிற் கொண்டாடும் முலைகளானவை வைவர்ணயத்தை பஜியாபின்றன; 'அவனுடைய கோயிற் கட்டணமறிவிறது' என்கிறுள். [எனதோள்கள்வாட] - அவயவிபோனால் தோள்களை பின்னை வாடுமித்தனையிறே. அப்பாயோஜகத்திலேவின்று பரக்கிறதென்? இதுக்குமுன்பு அவனிழவு சொன்னான்; மேல் தன்னிழவு சொல்லுகிறுள். [மாமணிவண்ணு]-கிலரத்தம்போன்ற வடிவை யுடையனே! மா என்று - கறுப்பு. இவ்வடிவைக் கொண்டே நீபோகிறது? வெய்யில் கானல் பொறுக்குமோ இவ்வடிவு? உன்னைப் பிரிந்தறியாயே! [உன் இத்யாதி] - விகாஸாதிகளால் தாமரைபை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாயிருக்கும். மார்த்தவத்துக்கு ஒப்பில்லை. [நீபோய்] - தன்காலாலே போகவேணும் அவன் என்றிருக்கிறுள் காணும். *அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ந்ருத்தந்தீ குசகண்டகாந்* என்னுமவனிறே. போக்குத்தவிராவிட்டால் பின்னை வழிக்குக்கடவார் வழி திருத்தினால் போகவேண்டாவோ? [நீபோய்] - குணதிகனான சக்ரவர்த்திதிருமகனோ வழிபோய் வழிவருகைக்கு; போனபோனவிடமெங்கும் பூசல்வகைக்குமவனிறே. [ஆமகிழ்ந்து] - எங்களைப் போலே உபேஷித்திருக்கிறாஸ்கையே பசுக்களை. [உகந்தவை மேய்க்கின்ற] - அவற்றின் பசு வுண்டான விருப்பத்தாலே அவற்றையகந்து மேயாவிட்புதி. [மேய்க்கின்ற] - மேயாபின்றவிடத் தில் அய்யபரண அந்த க்ருத்தந்திலே. [உன்னோடசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்]-கருமுகைமாலையும் காலாக்ஷியும் கூடினப்போலையிறே. [யவன்கொலாங்கே] - ஆங்கு - யவன்கொல்? எவன் கொலென்றபடி. அங்கென்னுய்விளையுமோ? நாம் என்கேனும்போவதும் ஆரே னுங்கிட்டிலும் வெற்றியெம்மதன்றோ என்னுமே அவன். "அவ்வவஸத்தெளவித்ருச்யேதயுத்தேஜயபராஜயென்" என்றிறபடியே - யுத்தத்திலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்வவஸ்த்திதமன்றோ? அதுமற்றைப்படி வாகிவெய்வதென்?" என்றுஅஞ்சாரின்றேன். அவர்கள்கிட்டில் அங்கென்னுய்விளையுமோ? அது தன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே, என்னுய்விளையு மென்கிறுள்.

அசுரர்க்குத் தலைப்பெய்யில்எவன்கொல்? ஆங்குஎன்று ஆருமென் னுருமேர் ஆன்பின்போகேல்* கசிகையும்வேட்கையும்உள்கலந்து கலவியும் நலியும்என்கைகழியேல்* வசிசெயுந்தாமரைக்கண்ணும்வாயும் கைகளும் பிதகவுடையும்காட்டி* ஒசிசெய்நுண்ணிடைபிளவாய்ச்சியர் தீயுக்கும் நல்லவரோடும்உழிதராயே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நீ பசுமேய்க்கப்போனால் என்னப்ரமாதம்புகுகிறதோ? என்று அஞ்சா நின்றேன். உன்னை விச்சலேஷிக்கவும் கஷமையாடிறிலேன்; ஆன்பின்பு, உன்னுடைய ஸௌந்தர்பத் தாலே உனக்கு அபிமதைகளாயிருப்பாரை வசீகரித்து அவர்களுக்கும் நீபுங்கூட எங்கண்வட்டத்திலே உலாவித்திரியவேணுமென்கிறான். [ஆழம்] - அழந்தும். [கசிகையும்] என்றும் தொடங்கி - உன் னோட்டை ஸங்கமும் உன்னோடு ஸம்ச்சலேஷிக்கவேணுமென்னும் அபிநிவேசமும் இப்போதே உன்னோட் கை ஸம்ச்சலேஷமும் நீபோனால் ஸம்ருதமாய் பாதிக்கும் : ஆன்பின்பு, என்னைக் கழியப்போகாதெனறிய வேணும். [வசீ] - வசயம். ஓசைகை - துலாநுகை.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்று அஞ்சாவின்றேன்; உன்னைப்பிரியவும் மாட்டேன். பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாகக்கொண்டு அபிமதவிஷயங்களை மிகைத்துப்போகிறாயாகில் என்கண் வட்டத்திலே உனக்கு அபிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறான். [அகரர்கள் இத்யாதி] - யதாஸங்கல்பம் நீ வெற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்குமுன்னே நான் தலைப்படுவன்? நான் உனக்கு வேண்டாவோ? என்கிறான். [ஆழம்] - அழந்தும். அதுக்கு நம்மால் செய்யலாவதென்? என்ன-[ஆன்பின் போகேம்] - பசுக்களின் பின்பு போகாதேனான். 'ஜாத்யுகிதமான தர்மத்தை விடப்போமோ? அவ்வளவும் தரித்திருக்குமத்தனை யன்றோ?' என்ன,—பிரியில் தரிக்கலாம்படியோ நீ கலவியிற் பரிமாறிற்றென்கிறான்; அபிமதவிஷயத்தோடே மிருக்கச்செய்தே ஸந்த்யாவந்தமப்பண்ண நினைப்பாருண்டோ? ஸ்வஜாதத்தை விட்டோ ஸ்வதர்மத்தை ரக்ஷிப்பது? [கசிகையும்] - ஸ்கேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேலும் உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அபிரிவேசமும்; அருகேகிருக்க, பிரிந்தால் பிரக்கும் அலாபப்பு உண்டாம்படியிறே அபிரிவேசம். [கலவியும்] - கலக்கும்போது தலைதடுமாறாகப் பரிமாறும் பரிமாற்றமும், [உங்கலந்து நலியும்] - என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸம்ருதமாய் பாதிக்கும். அதுக்கு நம்மால் பரிமாறாமென்னென்ன? — [என்கைகழியேல்] - நான் அனைத்த கைக்குள்ளேயிருக்கப் பார். 'இவர்கள் சொல்லுவது கேட்கைக்காக ஏகதாரவரதனோன்?' என்ன,—'உனக்கு அபிமதைகளானோடு கலக்க வேண்டா வென்கிறேனல்லேன்; அவர்களோடே என்முன்னே ஸஞ்சரியாய்' என்ன,—அவர்களை அழைத்துத் தருவார் வேண்டாவோவென்ன; உனக்குக் குறையுண்டோ தூதுசெய் கண்களிருக்க என்கிறான்:—[வசிசெய் உன் தாமஸர்க்கண்ணும்] - இனிப் பொருந்தோமென்று பெண்கள்நெஞ்சிற் பிறந்த மறமெல்லாம் தீரும்படி வசீகரிக்கவல்ல கண்ணும். [வாயும்] - கண்ணாலே மிகைத்தத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிற வாயும். [மக்களும்] - அந்நோக்குக்கும் ஸமிதத்துக்கும் தோற்றவளவில் அதுவர்த்தித் தனைக்கும் கைகளும். [பீதகவுடையும்] - அவற்றுக்குத் தோற்றுவிடும்போது நடுவே தகையும் திருப்பீதாம்பரமும். "பீதாம்பரதர: ஸர்கவீ". [காட்டி] - உனக்கு அவர்களை அறழ்க்கைக்குப் பணி யுண்டோ? வடிவவக் காட்ட அமையாதோ? [ஓசிசெய் நுண்ணிடை] - பண்டே தொட்டாரோடே தோஷ மாம்படியான இடை. இதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்டிடைபய யுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவந்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத் துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் விடக்கிறது? [நீயுக்கும் கல்வீவர்] - வடிவழகும் பருவமுமொழியவே நீஉகந்த நன்மையை யுடையவர்கள்; அவர்களோடே கூட எங்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க அமையும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு, நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்றஞ்சாவின்றேன்; உன்னைப் பிரிய வும்மாட்டேன். பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாக அபிமதவிஷயங்களை மிகைத்துப்போகிறாயாகில் என் கண்வட்டத்திலே உனக்கு அபிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறான்.

[அகரரித்யாதி] - நீவெற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்கு முன்னே நான் தலைப்படுவன்? நான் உனக்குவேண்டாவோ? என்கிறான். [ஆழம்] - அழந்தும். அதுக்கு நம்மால் செய்யலா வதென்? என்ன,—[ஆன்பின்போகேம்] - பசுக்களின் பின்பு போகாதே கெரன்; என்வழியே போகப்பார்ப்பது. காமியருகேயிருந்து ஸந்த்யாவந்தமப்பண்ணப்போக என்னக்கடவதோ? ஸ்வதர்மாதஷ்ட்டாகம் பண்ணுவது ஸ்வஜாதத்தைவிட்டோ? 'ஜாத்யுகிததர்மத்தைத் தவிரப் போமோ? வருத்தி தரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன,—பிரியில் தரிக்கலாம்படியோ நீ கலவியில் பரிமாறிற்றென்கிறான்:—[கசிகையும்] - ஸ்கேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேல்உன் னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அபிரிவேசமும். [கலவியும்] - ஸம்ச்சலேஷமும். [கசிகை

இத்யாதி] - நீபண்ணும் ஸ்நேஹமும், அருகேயிருக்கச்செய்தே யகலவிற்குந்தாரைப்போலே மேன்மேலெனப் பண்ணும் அபிரிவேசமும், தலைதறிமாறுக்க கலப்பதான இவையும், நீபேர நின்றவாரே ஒருதயத்திலே புருக்குநலியும். ஆனால் சொங் வேண்டுவதென்? என்ன, -[என்கை கழியேல்] - நான் அணைத்த கைக்குள்ளில்லின் நகவா தொழியவேணும். ஜாத்யுசிததர்ம மநுஷ்ட்டிப்பது என்னைமுடிந்தோ? "போகாதொழியப்போவோ? புறம்பேயும் நமக்குஅபீர்த விக்ஷயங்களுண்டாயிராதோ? அவர்களுடனும் பரிமாற வேண்டியிராதோ?" என்னுன் மேல் இவன் சொல்லுமது கேட்கைக்காக. எங்களுக்கு அந்நிர்ப்பந்தமுண்டோ? நீகைகழியப் போகாதொழியுமத்தனையன்றோ வேண்டுவது? நீ விரும்புக்குக்குமயர்களோடே என் கண் வட்டத்தே பரிமாறப்பார் என்ன, -ஆனால், அவர்களை யழைத்துத்தருவாரா? என்ன, [வசிகெயுன் தாமரைக்கண் னும்] - உனக்கு தூதுசெய்கண்களுண்டாயிருக்கப் புறம்பேபரிகரம் தேடி அழைக்கவேண்டியிருந்ததோ? இனிப்பொருந்தோம் என்றிருப்பார்நெஞ்சுகளில் மறந்தைமாற்றி அவர்களை வசிகரித்துத்தரும் கண்களும், அந்நோக்கில் கருத்தைஆவிஷ்கரிக்கும் வாயும், அந்நோக்கிலும் முறுவலிலும் நேர்விரிக்கமாட்டாதே ஸ்நேஹயாலே களிழ்ந்தவர்களை எடுத்துக்கொள்ளும் கைகளும், ஸ்பர்சத்துக்குத் தோற்றவர்களைக் கீழ்ப்போகாதபடியாகத் தன் செல்லாமையாலே எறட்டுக்கொள்ளுகிற திருப்பிதாம்பரமும். "பீதாம்பரதா:ஸ்ரக்ஷி" என்னக் கடவதிறே. [காட்டி] - உனக்குப் புறம்பே யழைத்துத்தருவார் வேண்டியிருந்ததோ? பிதாத்தைவிழிவிட்டு வடிவைக்காட்டவமையாதோ? [ஒசெய்இத்யாதி] - பண்டே தொட்டா ரோடே தோஷமான இடை. அதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்ட இடையை யுடையவர் கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத் தாலும் உன்னைத் துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் இடக்கிறது! நீ போகாநிற்க, இடையிலே தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லார் அநேகர். [நீயுக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகு உண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே; எங்களைப்போலே யிருக்கவொண்ணாதே, நீயுக்குமவர் களாகவும் வேணுமே. நீயுக்கும்படி விலக்கண்களான அவர்களோடே என்கண்வட்டத் திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்.

உகக்குநல்லவரோடும்உழிதந்து உன் தன்திருவுள்ளம்இடர்கெடுத்தோறும்*
நாங்கள்

விபக்கஇன்புறுதும்எம்பென்மையாற்றேம் எம்பெருமான்! பசுமேய்க்கப்
போகேல்*

மிகப்பல அசுரர்கள் வேண்டுமென்கொண்டு நின்ற உழிதருவர்களுக்கே
அகப்படி அவரோடும் நின்றோடு ஆங்கே அவத்தங்கள் விரியும் என்கொற்
கொள் அந்தோ! (9)

[illegible]

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'உங்கள் எண்ணிதியிலே சிலரோடே கூடப் பரிந்துரை இஷ்டமாகக் கூடுமோ?' என்ன; எங்கனோட்டை ஸம்ச்சிலைத்திற்காட்டிலும் உன்திருவுள்ளத்தில் பரியமே எங்களுக்கு

இஷ்டம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமானதேசத்திலே போகாதொழியவேணும் என்கிறான். [உகக்கு நல்லவர் இத்தயாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே, நீ உகக்கும்படியான விலகுகளைகளோடே கூட ஸஞ்சரித்து, அவர் களோடே பரிமாறப்பெற்றிலோமென்று திருவுள்ளத்தில் உண்டான விடாயால் வந்த துக்கம் கெடும் தோறும், [நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்] - புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன் உகப்பே ப்ரயோஜனமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். மிகுதி எதிற்காட்டில் என்னில்; எங்களோடே கலக்குமதிற் காட்டில் என்னுதல், உள்ளிற்காட்டில் நீ உகந்தவர்களை உகப்புதோம் என்னுதல். [எம்பென்மையாற்றோம்] - உன் உகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்திரீதவம் எங்களுக்கு அஸஹ்யம்; அதுவேண்டா. [எம்பெருமான் பகமேய்க்கப்போகேல்] - உனக்கு எழுத்து வாங்குகிறோம்; நீ பகமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லியே! நீங்கள் இவ்வளவு நிரப்பாதிக்க நான் போகாவின்றேனோ? ஸ்வதர்மத்தைச் செய்யப்போனால்தான் வருவதென்? என்ன, - [மிகப்பல அசுரர் இத்தயாதி] - பல அஸுரர்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள். [வேண்டு] - நீ உகக்கும்வடிவுகள் என்னுதல், காமரூபிகளாகையாலே நவிகைக்கீடான வடிவென்னுதல் - களையும் வருவரும் விளாவாய் வருவாருமாவர்கள். ஸ்ரீபுருந்தா வரத்தில் எழும் பூண்டுகளும் அஸுரானிடமாவிறேனிருப்பது. [கஞ்சன் ஏவ] - "தோற்றமும் அவன் பக்கல் கொலைதப்பாது" என்று போகார், மேல்விழுவர்கள், மேல்விழந்தாலும் வெற்றிலோடல்லது மீளுவதோமோ என்ன? [அகப்படில்] - புத்தத்திலே ஐயாபஜய வ்யவஸ்த்தையுண்டோ? அவர்களைகையிலே அகப்படில் அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்கு விளையும். இப்படிச் சொல்லச் செய்தேயும் தள்ளிரத்தையிடுவதற்கு, ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே பேசாதிருக்க, [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே நாள் சொல்லுகிற வார்த்தையை புத்திபண்ணும். [அந்தோ] - எங்களை அறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ?

ஈடு. - ஒன்பதாம்பாட்டு, "உகக்குநல்லவரோடும் உழிதராய்" என்று நான் போகா மைக்காகச் சொன்னவார்த்தை இத்தனையொழிய, உங்கள் ஸங்கீதபிலே நான் சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு அரிஷ்டமன்றோவென்ன; எங்களோட்டைக் கலவியிற் காட்டில் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு மிகவும் ஸுகம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திற் போகாதொழியவேணும் என்கிறான்.

[உகக்கும்இத்தயாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே நீயுக்கும் வைலகுகண்யத்தை உடைவவர் களோடே எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரித்து. [உன் தன் இத்தயாதி] - நாம் இன்னொன்றோடு கலக்கப்பெற்றிலோமென்று உன் திருஉள்ளத்தில் வரும் இடர்கெடும் தோறும். [நாங்கள் இத்தயாதி] விஸ்மயத்திலேயாதல், மிகுதியிலேயாதல் கிடக்கிறது வியப்பு. புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்னாகப்பே ப்ரயோஜனமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். எதிற்காட்டிலென்னில்; - எங்களுடன் கலக்குமதிற்காட்டில் என்னுதல்; அன்றிக்கே, நீயவர்களோடே கலந்தால் உனக்குப்பிறக்கும் ஆநந்தத்திற்காட்டில் என்னுதல். நான் இப்படிச்செய்தால் நீங்கள் மிகவும் இன்புறுவதாகச்சொன்ன இது கூடுமோ? என்ன, - [எம்பென்மையாற்றோம்] - உன்னாகப் புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்திரீதவம் நாங்கள் வேண்டோம். நீயுகந்தாரையொழிய உன்னை உகக்குமவர்களுல்லோங்கொண் நாங்கள்; உன்னைத் தனித்து உகப்பான் ஐக்கறைக்கியன்றோ? [எம்பெருமான் இத்தயாதி] - உனக்கெழுத்துவாங்குகிறோம்; நீ பகமேய்க்கப் போகாதொழிய வல்லியே? நான்தான் போகாவின்றேனோ? ஸ்வதர்மாதஷ்டாநத் துக்காகப் போனால்தான் வருவதென்? என்ன, - வருவது சொல்லுகிறான். [மிக இத்தயாதி] - மிகவும் பலவசுரர்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள். ஸ்ரீபுருந்தாவரத்தில் எழும்பூண்டு களடங்க அஸுரமயமாயன்றோவிருப்பது [வேண்டிருவவகொண்டு] - நீயுக்கும்வடிவைக் கொண்டன்னுதல். "காமரூபிகளாகையாலே" உன்னை நவிகைக்கீடான வடிவைக்கொண் டென்னுதல். [கஞ்சன் ஏவ] - கம்ஸப்ரேரிதராய் வருகையாலே "தோற்றுப்போகிலும் அங்குக் கொலைதப்பாது" என்று மேல்விழுவர்கள். ஆர் ஏஷல்என்? ஆர் மேல்விழிள்ளன்? நாம புக்க போரிலே வெற்றி கொண்டன்றோ மீளுவதுஎன்ன, - [அகப்படில்] - அது மற்றைப்படியாகிற் செய்வதென்? புத்தத்தில் ஐயாபஜயங்கள் அப்பவஸ்த்திதமன்றோ? ஆனால்தான் வருவ தென்னென்ன, - [அவர் இத்தயாதி] - அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்குகள்

வினையும். இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஆணைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருந்தான். [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே, நான்சொல்லுகிற வார்த்தையை புத்திபண்ணும். [அந்தோ] - எங்கனவறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ?

அவத்தங்கன் வினையும்என்சொற்கொள் அந்தோ! அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ*

தவத்தவர்மறுகநின்றுழிதருவர் தனிமையும்பெரிதுஉனக்குஇராமனையு*
முவர்த்தலை* உடன்திரிகிலையும்என்றென்று ஊடுறஎன்னுடையாவிலேமால்*
திவத்திலும்பகநிரைமேய்ப்புஉவத்தி செங்கனிவாய் எங்கனாயர்தேவே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கம்ஸப்ரேரீதரான அஸுரர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே, நம்பிமூத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநிறநியென்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேன் என்கிறான். [அசுரர்கள் என்று தொடங்கி] - பல்வான்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்எவ, தபஸ்ஸுபண்ணும் ருஷிகள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்; “உனக்கென் வருகிறதோ? என்று தவத்தவர் தாங்கள் மறுக என்றுமாம். [தனிமை என்று தொடங்கி] - “அவன்ஸந்திநிலில் திமைசெய்ய வொண்ணாது” என்று ராமனோடும் ஹருதயம் சேர்நிறிலே: ஹருதயம் சேராவிட்டால் கூடத்திரிவதும் சேர்நிறிலே என்று மிகவும் என்னுடைய ஆத்மாவேவாநின்றது. [திவத்திலும் என்று மேலாகு] - “இதொருஸ்நேஹப்ரக்ரிஸை மிருக்கும்படியே! நான் போகென்றே நீங்கள் பயப்படவேண்டுவது?” என்று அவர்கள் ஈடுபடும்படி முறுவல்செய்ய, “செங்கனிவாய் எங்கனாயர்தேவே! திருநாட்டிற்காட்டிலும் பகநிரைமேய்ப்பு உவத்தி; ஆனபின்பு போனாயேயல்லையோ?” என்கிறான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “கம்ஸப்ரேரீதர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே நம்பி மூத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநிறநியென்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேன்” என்கிறான். [அவத்தங்கன் இத்யாதி] - அநிசங்கைபோக்கி அர்த்தக்கரியாகாசியன்று என்றிருக்கவேண்டா; நான் சொல்லுகிற வார்த்தையைப் பரதிபத்திபண்ணும். [அந்தோ] - ஹிதமேயாகிலும் நான் சொன்னவார்த்தையாக அமைபுமே நீ கேளா தொழுகைக்கு. [அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ] - ஜம்மமே தன்னணிபர்; அநேகர்: முன்கையுரணிபர்: ஸார்க்களுள் கம்ஸன் ப்ரேரிக்கிறான்; இவர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற காடன்றோ? [தவத்தவர் மறுகநின்று உழி தருவர்] - என்னையிறே விடலாவது. நீநல்லவர்கள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியா நிற்பர்கள்; தபோநிஷ்டரான ருஷிகள் ஸ்வரகூஷணத்துக்கு உன்கை பார்த்திருக்குமவர்கள், தபோவிக்கந்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரிப்பார்கள்: “காப்பபூதா!” என்றும் “ஏஹி பச்யசரிராணி” என்றுமிருப்பார்கள். “அவர்களால் உனக்கு என் வருகிறதோ” என்று கலங்க என்றுமாம். [தனிமையும் பெரிது உனக்கு] - “ஏகதா து விகாராமம் க்ருஷ்ணே ப்ருந்தாவநம்பயென” என்று நம்பிமூத்தபிரானையொழிய ஸஞ்சரிக்கும் காவம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையும் உவர்த்தலை] - “அவன்ஸந்திநிலிலே தீம்புசெய்ய வொண்ணாது” என்று அவனோடும் ஸஞ்சபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலே. [உவர்த்தலை] - உவர்த்தலையுடைய. [உடன்திரிகிலையும்] - செஞ்சில் பொருத்தயில்லாவிட்டால், எதிரிகள் அஞ்சும்படி கூடத்திரிந்தாலாகாதோ? [என்றென்று ஊடுற என்னுடைய ஆவி வேமால்] - உன் போக்கன்றே என்னை நனிகிறது: அவனை யொழியத் திரிகிற இதுவே என் செஞ்சை மறுபாடுருவச் கூடாநின்றது. [ஊடுற] - உன்ருற. உங்க னோடருக்கிற இருப்பைக்குலைத்து நீங்கக்கொண்டுபோவனோவென்ன—[திவத்திலும் பகநிரை மேய்ப்பு உவத்தி]. பரமபதத்தில் இருப்பைக்குலைத்தன்றோ பகமேய்க்கப் போந்தது? அவ்விருப்புக் குலைந்துவந்திருந்ததும் இப்போது பொல்லாதென்றிருக்கிறார்கள். அவ்விருப்பிலேயிருந்தானாகில் இப்போது வநிறெரிய வேண்டாநிறே. நம் பேறிழவுகொண்டு கார்யயிலிலே. வஸ்து ஸுரகூபிதமாயிருக்கு மென்றிறே இவர்களிருப்பது. பரமபதத்தில் இருப்பைவிட்டுப் பகமேய்க்கப்போகக்கூடவ உன்னை, “எங்களை உபேக்ஷித்தாய்” என்று இன்னதாகப் புகுகிறோமோ? அவ்விருப்பிலும் பகமேய்க்க என்றலுயப் புதி யென்றுமாம். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - “இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமே!” என்று ஸ்மிதம்

பண்ணினான்; அதிலே ஈடுபடுகிறார்கள். "அவ்விருப்புக்குலைந்து போந்தமையுண்டு; உங்களைவிட்டுப் போவதோ?" என்று ஸ்மிதம்பண்ண: ஒர்இருப்பைக்குலைந்து போரக்கடவையானபின்பு, எங்களையும் பிரிந்து போனாலுமேயோ? என்கிறான்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. முன்கைமிடுக்கரான அஸுரர்கள் கம்ஸப்ரேரீதராய் ஸஞ்சரிக்விதகாட்டிலே, நம்பிமூத்தபிரானையுமொழியத் தனியே திரியாசிறந்தியென்று மிகவும் நோவு படாதின்றேனென்கிறான்.

[அவத்தங்கவரித்யாதி]. - அதுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகவேணுமென்றிருக்கவேண்டா; சொன்னவார்த்தையைப் பரதிபத்திபண்ணவமையும். [அந்தோ] - அதுஷ்ட்டாநகேளரவத்தால் இழியாதொழிகையன்றிக்கே என்வார்த்தையாக அமைவதே கொள்ளாமக்கு! [அசுரர் இத்யாதி] - ஐம்மத்தால் தண்ணியருமாய், தாங்கள் பலருமாய், முன்கை மிடுக்கருமாயிருப்பார்கள்; அதுக்குமேலே, துஷ்ப்ரக்ருதியான கம்ஸனெவவாய்த்து வருவது. [தவத்தவர் மறுகரிந்துஉழிதடிவர்] - என்னையிறே ஏனக்குவிடலாவது; நீநல்லவர்கள் குடல்மறாகும் படி ஸஞ்சரியாமிற்பர்கள்; தபோஷ்ட்டரான ருஷிகள்: ஸ்வரஷணத்துக்கு உன்கைபார்க் திருக்குமவர்கள்; தபோஷிகந்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாமிற்பர்கள்; *கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா:* என்றும் *ஏஹி பர்ய சரீராணி* என்றுமிருக்குமவர்கள்; "அவர்களால் உனக்குஎன்வருகிறதோ?" என்றுகலங்க வென்றுமாம். அன்றிக்கே, ஸ்ரீநாரதபகவான், ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜர், பெரியாழ்வார், பின்னையுறங்காவில்விதாஸர் தொடக்கமானாரைச் சொல்லிற்றதல். ஆனால் ஸ்நேஹிகளானவர்களுடையவிரோதியைப் பின்னைப்போக்கவேண்டாவோவென்ன, [தனிமையும் பெரிதுனக்கு] - உன்கால் நெடுகநெடுகத் தனிமையே மிக்குவிட்டதே யுனக்கு! *ஏகநா து லிநாராமம் க்ருஷ்ணே ப்ருந்தாவநம்யயெள* என்று நம்பிமூத்தபிரானையொழியவே ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையுமுவர்த்தலை] - "நம்பிமூத்தபிரான்ஸந்திதயில் தீம்பு செய்ய வொண்ணாது" என்று அவனுடனும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறீலை. [உவர்த்தலை]- உவர்த்தலையுடைய. [உடன்திரிக்லையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், தூரத்திலேகண்ட எதிரிஈடுக்கு "இவர்களிருவரும் கூடித்திரியாசின்றார்கள்" என்று அஞ்சும்படி ஓக்கத்திரியதும் செய்கிறீலை. [என்றுஇத்யாதி]-கீபோகிருயென்றல்ல, நம்பிமூத்தபிரானுடன் கூடித்திரிமிறிலைபென்றாய்த்து என்னுடைய ஹ்ருதயம் வேகிறது. [ஊடுற] - உள்ளுற வென்றபடி. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது வேவாசின்றது. இப்படி கிர்ப்பந்திக்கைக்கு நான் இவ்விருப்பைக்குலைந்து போகாதின்றேனென்கொன்ன—[திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புலத்தி] - ஆமாம்; நீ ஓரோ விருப்புக்கள் குலைத்துக்கொண்டு போந்தறியாயிறே. பரம பதத்தினிருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுநிரைமேய்க்கப் போந்தது. அங்கேயிருக்கவும் பெற்ற தில்லை. அங்குமின்றும்போந்தது பொல்லாதாகச்செய்ததென்றிருக்கிறான். அங்கேயிருந்தானுநில இங்கு என்வயிறுஎரியவேண்டாவே, நாம் பெறுவோம் இழப்போம்: இவ்வஸ்து தானழியாதொழியலாய்த்தே. அவர்களைவிட்டும் பசுக்களை விருப்பக்கடவ நீ எங்களை யுபேகதிக்கச் சொல்லவேணுமோ? அங்குமின்றும்போந்திலேயும் என்னவொண்ணாதே அவனால். "இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருத்தபடியேன்!" என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான். [செங்கனிவா பெங்களாயர் தேவே] - அதிலே ஈடுபடுகிறார்கள். "அவ்விருப்புக் குலைந்து போந்தமையுண்டு, உங்களை விட்டுப்போவதோ?" என்று ஸ்மிதம்பண்ண; இவர்களும் வாய்க்கரையிலே யழைந்துகிறார்கள்

செங்கனிவா பெங்களாயர்தேவு அத்திருவடிதிருவடிமேல்*பொருநல்
சங்கனிதுறைவன்வண்டென்குருகர் வன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள்*
மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாகை அவனோடும்பிரிவதற்கிரங்கி* தையல்
அங்கவன்பசுநிரைமேய்ப்போழிப்பான் உரைத்தன இவையுர்பத்தவற்றின்
சார்வே, (11)

ஒ.—நிகமத்தில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், எம்பெருமானை “பக நிரைமேய்க்கவேண்டா” என்று விராட்டி நிஷேதித்த பாசரமான இதுவும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒரு திருவாய்மொழியே! என்று விஸ்பிதராகிறார். [செங்கனிவாய் என்று தொடங்கி] - தான் பகநிரை மேய்க்கப் போகானம் தோற்றும்படி முறுவல் செய்கையாலே வெந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளத் தைவுடையனும் ஆசிரிதபஸ்யனும் ஆயர்தேவான ஸ்வாபியுடைய திருவடிகளிலே, சங்குகளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலாகிற ஆற்றையுடையராய் ஸ்மருத்தமான திருநகரியையுடையரான பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். [மங்கையர் என்று தொடங்கி] - இடைப் பெண்கள் அவனோடு பிரிகிறோமென்று நோவுபட்டுச் சொன்ன பாசரத்தை அவர்களிலே ஒருத்தி பக நிரைமேய்க்கப் போகவேண்டாவென்று சொன்ன.

இ.—நிகமத்தில், அவளை, “பகநிரை மேய்க்கவேண்டா” என்று நிஷேதித்தபாசரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழியே! என்று விஸ்பிதராகிறார். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - தன்முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாப்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளிலே சொல்லிற்று. “பும்ஸா ம்ந்ருஷ்டசித்தாப ஹாரிணம்” என்னக்கடவதிறே. [பொருநல் இத்யாதி] - இவர் இருத்தவிடத்தே ஸத்துக்கள் சேருமா போலே, சங்குகளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலையுடையராய், ஸ்மருத்தமான திருநகரியையுடையராய், பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும். [மங்கையராய்ச்சியர் இத்யாதி] - அவனோட்டைப் பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதபடியாலே ஒருபருவத்தில் இடைப்பெண்கள் அநுஸந்தித்த தொடையாய், அவர்களிலே ஒருத்தி “பகநிரை மேய்க்கவேண்டா” என்னுமரத்தான்; “எல்லாரும் திரளச் சொன்னால் அவன் செவிப்படாது” என்னுமத்தாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்போலே அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத தரமுடையாளொருத்தியை வார்த்தை சொல்லவிட்டார்கள்; இப்படியாகிலிறே, “அடிச்சியோம்” என்றும், “தொழுத்தையோம்” என்றும் “ஆழுமென்னுருயிர்” என்றும், “என்சொற் கொள்” என்றும் சொன்ன பன்மைகளும் ஒருமைகளும் சேர்க்கிடப்பது. [இவையுய்ப்பத்து அவற்றின் சார்வே] - கீழ்ச்சொன்ன திருவாய்மொழிகளானகே இதுவும் ஒரு திருவாய்மொழியே! என்றாய்த்து விரவஹித்துப் போருவது. அவ்வளவன்றிக்கே, கீழில் திருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன ப்பலமே இதுக்கும் ப்பலமென்னுதல்; மங்கையராய்ச்சியர் ஆய்ந்த மாஸ்யாற் ப்பனித்த ப்பலமே இதுக்கும் ப்பல மென்னுதல். அவர்களுக்கு அவன் போகாமல்நீண்டானாகில் இவர்களுக்கும் அதுவே ப்பலமாய், அவனோடே வித்யஸம் ச்வேஷம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

ஈ.—நிகமத்தில், அவளை “பகநிரைமேய்க்கப் போகவேண்டா” என்று நிஷேதித்த பாசரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழியே! என்று விஸ்பிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய்இத்யாதி] - அவ்வயிரவுருக்கான முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாப் போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமிதிருவடிகளிலே சொல்லிற்று “செங்கனிவாய்” என்கையாலே தங்களைத்தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; “ஆயர்தேவு” என்கையாலே தன்பருவத்திலுள்ளாரைத் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; “பும்ஸா ம்ந்ருஷ்டசித்தாபஹாரிணம்”. [அத்திருவடிதிருவடிமேல்] - அந்த ஸர்வஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே அவன் சேஷிதவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; திருவடிமேலென்னையாலே இவரும் சேஷிதவத்திலே நின்றார். [பொருநற்சங்கனிதுறைவன்] - தாமிருந்தவிடத்திலே ஸத்துக் களடங்கதூர் வந்துசேருமாபோலே யாய்த்து, திருப்பொருநலில் சங்குகள் வந்துசேரும்படி. [மங்கையர்இத்யாதி] - அவனோட்டைப்பிரிவு பொறுக்கமாட்டாமையாலே ஒருபருவத்திலிடைப் பெண்கள் அநுஸந்தித்த தொடையாய். [தையல்இத்யாதி] - “ஸைப்போலே யெல்லாரும் திரண்டு வார்த்தை சொன்னால் செவிப்படாது” என்றுபார்த்து, அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தரமுடையாளொருத்தி பகமேய்க்கப்போகாமே மீட்டைக்கூகச் சொன்னவையாய்த்து. “அடிச்சியோம்” என்றும் “தொழுத்தையோம்” என்றும் “ஆழுமென்னுருயிர்” என்றும் “என்சொற் கொள்” என்றும்சொன்ன பன்மைகளும்

ஒருமைக்கு பொல்லாத் கேடுகூடுகிறது. [இவைமுடிந்தது அவற்றின்சாரவே] - 'அவை' என்கிறது கீழிற்றிருவாய்மொழிகளையாய், "அவற்றினருகே இதுவுமொரு திருவாய்மொழியே!" என்று ஆச்சர்யத்திலேயாகியாய்த்து சிவன் அருளிச்செய்ததும் வ்யாக்யானம் பண்ணிற்றும். அன்றிக்கே, [இவைமுடிந்தது அவற்றின்சாரவே] - கீழிற்றிருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன ப்பலம் இதுக்கும் ப்பலமென்றதாக்கமாம். அன்றிக்கே, அவையென்றிறது - "மங்கையராய்ச்சிய ராய்க்கமாலீ" என்கிறவற்றையாய். இவையும் அவற்றோடொக்கும், அதிலுடைய ப்பலமே யிதுக்கும் ப்பலம், அது சிவர்த்தகமாலில் இதுக்கும் பெறுண்டாம். அவர்கள் "கீடோகாதே கொள்" என்ன அவன் தவிர்த்து அவர்களுடனே கவந்தாப்போலே, இது கற்றாகும் அவனோடே சித்யஸர்ச்சிலேஷம் பண்ணப்பெறுவர். "செற்கனியா பெங்களாய் தேவ அனனொடும் பீரிவதற்சிரந்தி - மங்கையராச்சிய ராய்க்கமாலீ - கைதால் அங்ககன் பகிரை மேய்ப்பொழிப்பா னுரைத்தன - அத்திருவடி திருவடிமேல் பொருநகல்சங்கணி துறைவன் - வண் தென்குருகூர் என்சா. கோபன் சொல்லாயிரத்துள் - இவைமுடிந்தது அவற்றின்சாரவே, என்றவயம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காந் திருவாய்மொழி—சார்வே : ப்ரவேசம்

ஒ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், "உம்மை ஒருநாளும்பிரியேன்" என்று இவரை ஆச்சலிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும்பீரானவர் ஆழ்வார், விடுமின்முற்றத்திலும் பத்து டையடியவரிலுமாக ப்ரஸ்துதமான பக்தியோகமாகிற உபாயம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்தகரித்து அத்திருவாய்மொழிகளில் பக்திவர்த்தகமாகச்சொன்ன குணங்களைப்பராமர்சியாவின்று கொண்டு, பக்தியோகத்தை நிகழிக்கிறார். எம்பெருமானே, "பகமேய்க்கப் போகாதொழிய வேணும்" என்று அபேகிக்க, அவனும் அப்படியே தவிருகையாலே பீரானவர் ஆழ்வார், அவன் பக்திலப்ய நென்னுமிடம் நிச்சிதமென்றொருவரென்றுமாம்.

இ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், பிரியவினவின்றிக்கேயிருக்க அதிசங்கையாலே பிரிந்தார் படுமவ்யஸந்ததைப்பட்டு அத்தாலே அவஸந்தரான இவரை, "உம்மை ஒருநாளும் பிரியேன்" என்று ஆச்சலிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும்பீரானவர், விடுமின்முற்றத்திலும் பத்து டையடியவரிலுமாக ப்ரஸ்துதமான பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்தகரித்து, அத்திருவாய்மொழி களில் பக்திவர்த்தகமாகச்சொன்ன குணங்களைப்பராமர்சியாவின்றுகொண்டு, தமக்குப் பேற்றுக்கு உடலாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். "மயர்வறமதிநல மருளினன்" என்று முதல் திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லிற்றிறே. இவருடைய பக்திதான் "உபயபரிசர்மிதஸ்வரந்தஸ்ய ஐகார்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலபய:" என்று ஜ்ஞாநகர்மா துக்குறவீத வேதாந்தவிஹித பக்தியன்று. அதுவாகில் அபஞ்சராதிகரணர்வாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். அந்த ஜ்ஞாநகர் மங்களிதுடைய ஸ்த்தாரத்திலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ப்ரபக்திதொடக்கமான ப்ராய்ஸார்தர்க்கதமான அவஸ்த்தைகளிறே இவரது அப்படி விடுமின்முற்றத்திலும். பத்து டையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேசித்த பக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை நிகழிக்கிறார். ஸாத்யத்தோடே பொருந்துகையாவது- ஸாத்யத்தை லபிக்கை. அதாகிறது: — ஸாக்ஷாத்தாரம், கீழ், இவர்க்கு அநுஸந்தானமில்லையே வெள்ளிற்; அவையெல்லாம் ஒருரஸவிசேஷங்களைப் பற்றச்சொல்லிற்று. இதில், உபக்ரமத்திலே தாம் விதித்த பக்தியை நிகழிக்கிறார். "பகமேய்க்கப் போகாதொழிய வேணும்" என்று அபேகிக்க அவனும் 'தவிரந்தோம்' என்று சொல்லுகையாலே பீராய், அவன் பக்திலப்யநென்னுமிடம் நிச்சித மென்கிறார்" என்று, பின்னாந் நிர்வாகமும்.

ஈடு.—தம்மைப்பிரிய நினைவின்றிக் கேயிருக்க அதிசங்கையாலே பிரிந்தார் படும் வ்யஸைநதைப்பட்டு, அத்தாலே யவஸைநரானவரை, “உம்மையொருநாளும் பிரியேன்” என்று அவன் ஆச்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும் பரிதராணுர்-கீழ். முதல் திருவாய்மொழியிலே, தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டும்தெல்லாம் சொல்லியற்றது; இனி அந்த தத்த்வந்தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிதே. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தையும், “படமுடையரவிற பள்ளிபயின்றவன்” என்றும் “கடைத்தலைச்சிக்கப்பெற்றால்” என்றும் அநுஸந்தித்தார் - கெடுமிடரிலே; அந்தப்ராப்யம் அப்போதே கைபுருர்ப்பெறுமையாலும் நெடுகான்படப் பிரிந்துபோந்த வாயஸையாலும் வெருவி இவர் அவஸைநராக, இவர்க்கு ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாதத்தை அநுஸந்தித்து அவனும் ஆச்வஸிப்பிக்க ஆச்வஸ தராய் நின்றார் - வேய்மருதோளினையிலே. ஆக, முதல்திருவாய்மொழியிலே - தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டும்தெல்லாம் சொல்லி, அவ்வஸ்துதானே ப்ராப்யமாயிருக்கையாலே அந்தப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமான பக்தியோகத்தை வீடுமின் முற்றத்தாலே சொல்லி, அந்த பக்திமான்களுக்கு அவன் ஸுலபனாயிருக்கும் என்று அவன்ஸௌலப்யத்தை பத்துடையடியவராலே சொல்லி, ஆக, வீடுமின் முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருத்திப்படியைச் சொல்லி, அத்திருவாய்மொழிகளில் பக்திவர்த்தகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்சியாகின்றுகொண்டு, தாம் தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுவோர். இதில்.

இவ்விரண்டுகோடியும் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாக இவர்களைத்திருப்பது ப்ரபத்தியையிதே. முதல்திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்திக்கு ஸுலபமான சப்தமுண்டோ வென்னில், —“அருளினன்” என்றாரிதே. இனித்தான் இவருடைய பக்தி வேதாந்தவிஷயமான பக்தியல்ல; அதுதன்னையே பார்க்குமன்று அபகுத்ராதிகரண ந்யாயம் ப்ராஸங்கிக்கும். அதுதான் இவ்வாழ்வானுடையப்ரபாவத்தாலே கூடாதோவென்னில்; அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோதிக்கும். “அருளினன்” என்றிற இப்புடைகளிலே யிதே இவருடைய உக்திகள். *உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகஸம்ய:” என்ற ஐநூறகர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப்பிறக்குமதிதே பக்தியாகிறது; அந்த ஐநூறகர்மங்களினுடைய ஸ்த்தானே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதுக்கு அந்தரமான பரபக்தி தொடங்கிப் பிறந்ததாயிருக்கும் இவர்க்கு. இனித்தான், இவர்வழியேபோய் இவருடைய பேறே பேறாக நினைத்திருந்த பாஷ்யகாரரும், ப்ரபத்தியைப்பண்ணி, பின்னை பக்திதொடங்கி ப்ரார்த்தித்தாரிதே. அவன்உபாயமானாலும் இவனுக்கு ருகியுண்டாய் ப்ராப்யனித்தியுண்டாக வேணுமே; இல்லையாகில் புருஷார்த்தத்தமாகாதே; ப்ராப்யம் இன்னதென்று நிஷ்கர்ஷித்து அந்த ப்ராப்யாருசி கண்ணழிவற உடையவனுக்கிறே அவன் ப்ராபகனாவது; ஆகையாலே, இவருடைய பக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிதே இருப்பது. ஆக, வீடுமின் முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேசித்த பக்தி தம்முடையபேற்றுக்கு உடலாயிருந்தபடியைச் சொல்லி, இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்த்தபடியைச் சொல்லி நிகழ்க்கிறார் இதில். இது ஸாத்யத்தோடே சேர்த்திருப்பது ப்ராப்தியுண்டானானுள்ளோ வென்னில்? - ஸாக்ஷாத்காரருபமான அநுஸந்தாகமுண்டாக வமையுமிதே இப்போது; குணம் அநுபாவமானால் அந்தகுணவிசிஷ்டமாக இங்கேயிருந்து உபாஸியாகின்றானிதே. ஆக, உபாஸாக வேளையிலும் அதிருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லையிதே. ஆனால் பின்னைக் கீழுமெல்லாம் இந்த ப்ராப்யாநுஸந்தாகமே யன்றோ பண்ணிப் போந்ததென்னில்; அவற்றைப் பற்றிப் பிறந்தன சிவ ஸ்வரீசேஷங்களைச் சொன்ன இத்தனையிதே அவ்விடங்களில்; உபகரமித்த அந்தத்ததை யுபஸம்ஹரிக்கையென்று மொன்று உண்டே; அதைச்சொல்லுகிறது - இங்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, பின்னான் ஒருருவிலே “நீபகமேய்க்கப்போகவேண்டா” என்றான்; ‘ஆகில் தவிர்த்தேன்’ என்றான்; இவன்தனை ஸுலபனில்லையிற், இவன் பக்திஸப்யனென்னுமிடம் கிச்சிதமென்றோர்” என்று பணித்தான். இன்னமும் முதல்திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யத்தை அருளிச்செய்தார்; அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாக, வேதாந்தங்களில் பக்தியென்றும்

ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டு உபாயங்களை விதித்தது; அவை யிரண்டிலும், பக்தி தீக்ரவரீணி காதிகாரம்; ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம். அதில் ஸர்வாதிகாரமுமாய் தாம் திருவுள்ளத்தாலே தமக்கு உபாயமாக அங்கீகரித்த ப்ரபத்தியை வீடுமின்முற்றத்திலே அருளிச்செய்தார்; தீக்ர வர்ணிகாதிகாரமான பக்தியை, பத்துடையடியவரிலே அருளிச்செய்தார். ஆக, இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்செய்த பக்திப்ரபத்திகள் ஸ்வாஸாத்யத்தோடே பொருந்தின படியை அருளிச் செய்திருர் சார்வே தவநெறி, கண்ணன்கழலினை, இரண்டாலும். அதில், சார்வே தவநெறியாலே-ப்ரபத்தி ஸ்வாஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்திருர், “சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தான்கள்” என்று-தபச்சபத்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. *தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம்தபஸா மதிரிக்தமாஹு:” என்றுதபஸ்ஸுக்களில் மிக்க தபஸ்ஸாகச் சொல்லிற்றே ப்ரபத்தியை. “பண்டே பரமன்பணித்த பணி வகையே - கண்டேன் - கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த வினையாசினவெல்லாம்” என்றும், “இருமைகளைகழிந்திங்கென்னையாள்கின்றான்” என்றும், *மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ ஆஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்போமோக்ஷமிஷ்யாமி* என்ற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார். ஆள வந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான்பணிப்பது; - “ப்ரபத்திவிஷயமாகவாய்த்து வீடுமின்முற்றம்”. உடையவரும் அப்படியே ப்ரபத்திவிஷயமாக அருளிச்செய்து கொடு போந்து, பாஷ்யம் அருளிச்செய்தபின்பு, ‘ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாது என்று வீடுமின்முற்றத்தையும் பக்திவிஷயமாகக் அருளிச்செய்தார். ஆக, முதல்திருவாய்மொழியில் சொன்ன ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்திபகமான கைங்கர்யத்தையும், கெடுபீடரிலே ‘பட முடையரவிற்பன்னியின்றவன்’ என்றும் ‘கடைத்தலை சீப்பக்கப்பெற்றால்’ என்றும் அருளிச் செய்து, அக்கைங்கர்யத்தில் களைபறித்து, ‘உன் தன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுத்தோறும் நாம்கள் வியக்கவின்புலமும்’ என்று உத்தரகண்டத்தில் நமச்சப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்து, கெடுபீடராலும் வேய்மருதோலினைவாலும் - முதல்திருவாய்மொழியை நிகழித்து, சார்வேதவ நெறியாலும் கண்ணன் கழலினைவாலும் - வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வாஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது.

சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தான்கள்*

கார்மேகவண்ணன் கமலநயனத்தன்*

தீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்றநேமியான்*

பேர்வானவர்கள் பிதற்றுர்பெருமையனே.

(1)

ஒ-முதற்பாட்டில், உபயனிபூதியுத்தரூபிருந்துவைத்து ஆசிரிதஸுப்பனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலய மென்கிருர். [சார்வே என்று தொடங்கி] - ஆசிரிதபல்யனான கருஷ்ணானுடைய திருவடிகள் பக்தியோகத்துக்கு ப்ராப்ய மென்னுமிடம் நிச்சிதம். “வணக்குடைத் தவநெறி” என்றுசொல்லுகிற அதை, இங்கு ‘தவநெறி’ என்கிறது. “தாமோதரன்தான்” என்று உரலிஞாடினைந்திருந்த ஸௌலப்யத்தை ப்ரத்யபித்கு பண்ணுகிறது. [கார்மேகவண்ணன் என்று மேலுக்கு]-கறுத்தமேகம்போலே ச்ரமஹமான திருநிறத்தையும் அழகியதிருக்கண்களையு முடையனும், ஸர்வத்துக்கும் ஈச்வரனும், ஐதரகடினத்துக்கு உறுப்பான திருவாயியை யுடையனும், அயர்வறுமம ரர்கள் தோற்றுப்பேசும் பெருமையை யுடையனான தாமோதரன் என்றநவயம்.

இ-முதற்பாட்டில், உபயனிபூதியுத்தரூபிருந்துவைத்து ஆசிரிதஸுப்பனானவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலய மென்கிருர். [தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தான்கள் - சார்வே] - தவநெறிக்கு - பக்தி மார்க்கத்துக்கு. “வணக்குடைத் தவநெறி” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “மாம் நமஸ்குரு” என்ற வணக்கத்தைக் கரணசரிமமாக உடைத்தாயிருக்கும்பேறு பக்தி. அன்றிக்கே, “யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:” என்று ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது. இவன் ஒருகால் தலை வணங்க, பெருவருந்தமான காயக்லேசமாக நனைத்திருக்கும் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம்.

[தாமோதரன்] - “உரலிளே டிணைந்திருந்து” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வாதிகளும்வைத்து, ஓரிடைச்சி கட்டவும் அடிக்கவும் தன்னைக்கொடுத்து, அத்தால்வந்த தழும்பாலே அதுதானே தனக்குத் திருநாமமாய்ப்படி யிருக்கிறவன். [தாள்கள்] - தன்னை உகப்பார்க்கு அவன் இப்படிஎளியனானால் அவனை உகப்பார் அல்லெனலப்பயத்துக்குத் தோற்று அவன்திருவடிகளைப் பெறு மித்தனையிறே. சார்வு - ப்ராப்யம். “பத்துடையடியவர்க்கெளியன்” என்றும் “எளிவருமியல்லினன்” என்றும் ‘அவன் சார்வு’ என்றார்; இங்கு, சார்வேயென்று அவதரிக்கிறார். எப்படிப்பட்டவன் இங்கு ஸுலபனாகிறு னென்னில், - விலக்ஷண விக்ரஹத்தை யுடையனும் உபயவிபூதியுத்தனானவன் என்கிறார்;—[கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கொண் டெழுந்த காளமேகம்போலே சீரமஹரமான வடிவையுடையவன். அடியிலே இவனுக்கு ருசியைப் பிறப்பித்து பக்திபர்யந்தமாக வளர்த்து அதுபகவமானால் பின்னைத் தானேப்ராப்யமாய்ப்படி யிருக்கிற வடிவு. கறுத்தமேகமென்னுதல்: கார்காலத்து மேகமென்னுதல். “புயற்கருகிறத்தான்” என்றத்தை நினைக்கிறது. [கமலநயனத்தன்] - அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமாய் அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாசகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [நீர்வானம் இந்யாதி] - விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமே யன்றியிலே ஸ்வரூப வைலக்ஷணப்பத்தைச் சொல்லுகிறது. பஞ்சபூதங்கள், தத்த்கார்யமான தேவாதிபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நேயியான்] - ஐகக்ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையவன். கித்ய விபூதியிலும் கையுத்திருவாழியுமா யிறே யிருப்பது. [பேர்வானவர்கள்] - அமரரான ப்ரஹ்மாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னுதல், வானவர்கள் பேர்பிதற்று மென்னுதல். [பிதற்றும் பெருமையனே] - அளவுடையாரும் அடைவுகெடப் பேசும்படியான பெருமையை யுடையவன். “யாவையும் யாவரும்தானும் அமைவுடை நாரணன்” என்றத்தை நினைக்கிறது. இப்படி உபயவிபூதிநாதனும்வைத்து, தன் விபூதியிலே ஒரு பதார்த்தத்துக்கு சேஷமாய் வந்து அவதரித்து, கட்டவும் அடிக்கவுமாய்ப்படி யிருக்கிற - தாமோதரன் - தவநெறிக்கு - சார்வே.

சுரு. —முதற்பாட்டு. உபயவிபூதியுத்தனா யிருந்துவைத்து ஆச்ரிதஸுலபனானவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலப்ப மென்கிறார்.

[சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்] - ‘தவநெறிக்கு - சார்வே’ - “பத்துடை யடியவர்க்கெளியவன்” என்றும் “எளிவரும் இயல்வினன்” என்றும் சொன்ன அவன் திருவடிகள் சார்வேன்கிறார். சார்வு - ப்ராப்யம். [தவநெறிக்கு] - பக்திமார்க்கத்துக்கு (தபோமார்க்கமென்றபடி) - “வணக்குடைத்தவநெறி” என்றாரே அங்கே: அத்தைச்சொல்லு கிறார்; “தவநெறி” என்னுங்காட்டில் பக்தியைச்சொல்லிற்றுமோவென்னில்; - “நமஸ்யந்தக்ஷ மாம்” என்று நமஸ்ஸைக் கரணசீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிறே பக்தி; இவன்ஓருப்ராஹ் மத்தைப் பண்ணினால் “இவன் நம்மை நோக்கிக் குவாலாக வருந்தினான்” என்று இதுதன்னைப் பெரிய காயக்லேசமாக நினைத்திருக்குமவன்கருத்தால் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே. “யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:” என்று ஜ்ஞாந விசேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லிற்றாகவுமாம். [தாமோதரன்தாள்கள்] - “உரலிளேடிணைந்திருந்தேய்வெளிவு” என்றத்தைச் சொல்லு கிறார் இங்கு. யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்டு தழும்புகமந்ததுவே திருநாமமாயிருக்கு மவனிறே; யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்பாடுருகானுண்பின்பு, அவனையுகப்பார் அவன் காகிலக் கட்டிக் கொன்னுமித்தனையிறே. எப்படிப்பட்டவன் ஸுலபனாகிறுனென்னில், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய் உபயவிபூதியுத்தனானவன்கிறார்! என்கிறார். [கார்மேகவண்ணன்] - நீர் கொண் டெழுந்த காளமேகம்போலே சீரமஹரமான வடிவையுடையவன். பக்திதனக்கு இவன்தான் க்ருஷ்பண்ணவேண்டா, ருசிக்கு உத்பாதகமுமாம், பின்பு அத்தைவளர்த்து அது பகவமானால் தானே ப்ராப்யமாய் வடிவையுடையவன். “காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர் மேலி”யிறே. கார்காலத்தில் மேகம்போலேயென்னுதல், கறுத்தமேகமென்னுதல். “புயற் கருகிறத்தான்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [கமலநயனத்தன்] - அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்குமிறே திருக்கண்கள். அதுக்ரஹமடையத் தோற்றுவது கண்வழியே யிறே. வாதஸ்யப்ரகாசகமான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவழகு கண்டு மேல்விழுகை யன்றிக்கே, மேன்மையாரும் மேலேகிறவேண்டுமவனுய்த்து. [நீர் வானம்இந்யாதி] - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபவைலக்ஷணப்பத்தைச் சொல்லுகிறது. “யாவை”

யும்பாவரும் தானுமமைவுடை நாரணன்" என்றத்தை நிகழ்க்கிறார். ப்ருதிய்யாதி பஞ்ச பூதங்களையும் சொன்னவார்களால் - அவற்றின் கார்யமான தேவாதி விசேஷங்களையும் நினைக்கிறது; இத்தால் - ஸீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது- [நேமியான்] - கையுத்திருவாழியுமாய் நித்யவிபூதியிலே யிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது [பேர்வானவர்கள்] இவ்வருகில் ஆக்கனான தேவர்களன்றிக்கே அவ்வருகில் பெருமக்கள் ஏத்தும்படியான பெருமையை யுடையவன். அன்றிக்கே, "வானவர்கள் - பேர் - பிதற்றும் பெருமையன்" என்றமாம். இங்கு ருசியுடையாரும் பிதற்றுமித்தனை; ப்ராப்யம்கைபுருந் தவ்வருகுபட்டாராயிருக்கிறவர்களும் பிதற்றுமத்தனை, கார்பேகவண்ணனாய், காலநாணத்தனாய், நீர்வானம் மண் ணெரி காலாய்கின்ற நேமியானும், பேர்வானவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனுயிருந்துவைத்து - தாமோதரனானவன் திருவடிகள் - தவநெறிக்கு - சார்வே; இது நிச்சிதம்.

பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்* காண்டற்

கருமையனே ஆகத்தனையாதார்க்கு* என்றும்

திருமெய்யுறையின்ற செங்கண்மால்* நானும்

இருமைவினைகடிந்து இங்கென்னையாங்கின்றனே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சரியப்பதியான ஸர்வேச்வரன் என்னுடைய ப்ரதிபத்தங்களைப் போக்கி நான்தோறும் என்னை இவ்வேகத்திலே அடிமைகொள்ளாதின்று னென்று, தம்முடைய ஸாபத்தைப் பேசுகிறார். [பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - ப்ரஹ்மாதிருக்கும் ஈசுவரன். [காண்டற்கருமையனே ஆகத்தனையாதார்க்கு] - "பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்" என்றேது. [என்றும் திருமெய் என்று மெலுக்கு] - என்றும் பெரிவிராட்டியார் திருவுடம்பிலே உறைவதுஞ்செய்து. அத்தாலே, மதுபாநமத்தனரப்போலே சிவந்ததிருக்கண்களை யுடையான ஸர்வேச்வரன். இத்தால் - "மலர்மகள் விரும்பும் நமரும்பெறலடிகள்" என்கிறவிடத்தை ப்ரத்யபிஷ்டை பண்ணுகிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனாய் சரியப்பதியாய்வந்து என் விரோதியைப் போக்கி இங்கே அடிமைகொள்ளாதின்று னென்று, தாமோதரத்வம் தமக்கு ப்பலித்தபடியைப் பேசுகிறார். [பெருமையனே இத்யாதி] - ஊர்த்வலோகஸ்த்தராய் "ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குத் தங்களுக்குமேலில்லை" என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிருக்கும் ஈசுவரன். "அமைவுடைமுதல்கெடல்ஒடினிட யறநிலைதுவாம் அமைவுடை அமரர்" என்றத்தை நினைக்கிறது. துர்மாயம் களத்திருக்கையும் விடுமிடத்துக் காற்கட்டுக் குவாலாயிருக்கையுயிரே நம்மிற்காட்டில் வ்யாவுருத்தி. [காண்டற்கு இத்யாதி] - தானே மேல்விடா நின்றால் இசைவின்றியே யிருப்பார்க்குச் சிட்டவொண்ணாதுபடியா யிருக்கும். "பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. என்றுமொக்கப் பிராட்டி திருமேனிலிலே உறைகிற. [என்றும்] - "அகலகில் லேனிறையும்" என்கிற நித்யவாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [செங்கண்] - அவனோட்டை ஸஹவாஸத்தாலே, மதமுதிதனரப்போலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [மால்] அவனோட்டைச் சேர்த்தியால்வந்த பெருமையையுடையவன். "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:" "அரும்பெறலடிகள்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [இருமைவினைகடிந்து - நானும்-இங்கு என்னையாங்கின்றனே] - புண்பாப்பருபகர்மங்களைப் போக்கி, ஒருதேசவிசேஷத்தி லன்றிக்கே இவ்வேகத்திலே நான்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளாநின்றான்; அங்கு-குணதுபவம்; இங்கு - குணஹ்நாஸத்தாலே தரிக்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு, ஸர்வேச்வரனாய் சரியப்பதியாயிருந்துவைத்து என் விரோதியைப் போக்கி என்னை இங்கே அடிமைகொள்ளாநின்றானென்று, கிழ்ச்சொன்ன ஸௌல்பயம் தமக்கு ப்பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - "அமைவுடை முதல்கெடலொடி விடை யற நிலைதுவா மமைவுடையமரர்" "என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அல்லாதாச் சேழையிருக்க

தாங்கள் விலகடினமான தேசங்களிலே இருக்கிறார்களாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும் தாங்களே கடவுர்களாக நினைத்துத் தங்களைக் குவாலாக நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தன்னை யாச்ரயித்து ஸ்வரூபம் பெறவேண்டும்படியான பெருமையையுடையவன். [வானத்து] - அவ்வாசியே அவர்களுக்குடன்து. அவனைப்பார்த்தால் நம்மோடு அவர்களோடு வாசியில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நம்மிலும் கனவியராயிருப்பார்கள். நமக்குப் பற்றினவனவேயிறே விடவேண்டு வது, அவர்களுக்கு த்ரைலோக்யமும் விடவேணும். [காண்டற்குஇத்யாதி] - தானேவந்து மேல்விழா நின்றால் விலக்கானமையின் றிக்கே யிருப்பார்க்குக் காண அரியனாயிருக்கும். ஸம்பந் தம் இன்று. தேடவேண்டா: பெறவேணும்மென்கையும் வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது. "பிறர்களுக்கரியவித்தகன்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. [என்றும்திருமெய்யுறையின்றி] - ரஹஸ்யத்தில்நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறதிறே. "அகலதில்லே"னிறே. "மலர்மகள்விரும் பும் நமரும்பெறலடிகள்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. என்றுமொக்கப் பெரிய பிராட்டியார் வர்த்திக்கிற திருமேவியையுடையவன். [செங்கண்] - அவனோட்டை நித்யஸம்ச்சேஷத் தாலே, நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே செவ்வி பெற்ற திருக்கண்களையுடையவன். [மால்] - யஸ்ய ஸா னுகாத்மஜா* என்றவையுடையனாகையால் வந்த பெருமையைச் சொல்லுகிறது: "அரும்பெற லடிகள்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. [நானும் இத்யாதி] - (இருமைவினைகடிந்து - நானும் - இங்கு என்னையாள்வின்றானே) - புண்யபாபரூப கர்மங்களைப் போக்கி, இத்ததைவிட்டு ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் கொள்ளக்கடவ அடிமையை இஹலோகத்திலே நாள்தோறும் கொள்ளாவின்றான். அங்குப்போனால் குணநுபவத்தாலே ஸத்தையை கீர்வஹிக்கும்; இங்கு குணஜ்ஞாநத்தாலே தரிப்பியாநிற்கும்.

ஆள்கின்றனாழியான் ஆரால்குறைவுடையம்*

மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர்கடிந்தோம்*

வாள்கெண்டையொண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்*

தாள்கண்டுகொண்டு எந்தலைமேல்புனைந்தேனே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நம்பினைப்பிராட்டிக்கு நாதனானவனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு எந்தலைமேலே புனையப்பெற்றே னென்கிறார். [ஆள் கின்றான் ஆழியான் ஆரால்குறைவுடையம்]-ஸர்வேச்வரன் என்ன அடிமைகொள்ளாநின்றான். இனி, ஆரைக்கொண்டு கார்யமுடையோம்? [வாள்கெண்டை யொண்கண்] - ஒளியையுடைய கெண்டையோலே யிருக்கிற அழகிய கண்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நம்பினைப்பிராட்டிக்கு வல்லப னானவனுடைய திருவடிகளை சிரோபூஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார். [ஆள்கின்றான் ஆழியான்] - வகுத்த ஸர்வேச்வரன் அடிமைகொள்ளாநின்றானென்னுதல்; ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாய் விரோதியைப் போக்கி அடிமைகொள்ளாநின்றான் என்னுதல். அசக்தனானதன்னாலே ஸாத்யமான அசேதநக்ரியாகவா பங்கள் கொண்டு விரோதியைப் போக்குமவரன்றே இவர்? ஸர்வசக்திகையில் திருவாழியின் கூர்மை யாலே போக்குமவரிறே. [ஆரால் குறைவுடையம்] - என்னால் வரும்தொகு குறையுமில்லை; யமாதிகளால் யாமே போக்குமவரிறே. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லை. [பிறவித்துயர் கடிந்தோம்] - துக்கஹேதுவான ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கத்தையும் ஓட்டினோம். பரமபதத்திலே புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப் போகாதவைதிகபுத்ரர்களுக்கு மீளவேண்டிற்றிறே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று: ருசிலுநகனும் அவனையாய்ப் பேறும்அவனாலேயாயிருக்கிற எனக்குப் புரரால்ருத்திப்ரஸங்க மில்லை யென்கை. இதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்? [வாள்கெண்டை இத்யாதி] - ஒளியையுடைத்தாய்க் கெண்டையோலே முக்த மாய் தர்சந்யமான திருக்கண்களையுடையவனாய், ஆத்மகுஹேபேதையான நம்பினைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய அவளடியாகவந்த பின்பு, என்னுடைய கர்மவச்யகையாலேயாதல், அவன்

ஸ்வாதந்தர்யத்தாலேயாதல் இழக்கவேண்டுமோ? அவன் என்னைக் கடாசுரியானிட்டான், அவன்கடாசுத் துக்கு இலக்களிப்போகிறான். அவன் ஸ்வாதந்தர்யங்கொண்டாடினால் அவன்நோக்கு இழக்குமிறே. என்ஜீவத்தைப் பறித்தாலாகில் தன்ஜீவத்தை மிழக்கிறான். [தான்கண்டுக்கொண்டு]-தாளாலே அவனைக் கண்டுகொண்டென்னுதல், தானைக் கண்டுகொண்டென்னுதல். “மீன் செம்மாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்றும், “கோலமா மென்சென்னிக்கு” என்றும் ஆகைப்பட்டபடியே, எந்தலைமேலே சூடப்பெற்றேன் என்கிறார்.

ஸு. — மூன்றும்பாட்டு. மறுவலிடரதபடி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பினைப்பிராட் டிக்கு வல்லபனுடையனுடைய திருவடிகள் சிதிராபூஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆன்கின்றான் ஆழிபான்] - ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளாரின்றனென்னுதல்; வகுத்த ஸர்வேச்வரன் அடிமைகொள்ளாரின்றான் என்னுதல். பின்பையும் அவன்கை பார்த்திருக்கவேண்டும் அசேதந க்ரியாகலசபங்களைப் புண் கட்டாதிருப்பார்கள் சிலர்; “கூரப்பனல்லால்” என்று அம்பின் கூர்மையையும் “சுடர்வட்டவாய் துதி கேடீயீர்” என்று திருவாழியில் கூர்மையையும் கொண்டு பெறவிருப்பார்கள் சிலர். அசக் தனுடைய தன்னாலே ஸாத்யமான க்ரியாஜாதத்தைப்பற்றிப் பெறவிருப்பார்கள் சிலர்; எரித்தல்வரு பனுடைய ஸர்வசக்தியைப்பற்றிப் பெறவிருப்பார்கள் சிலர். க்ரியாஜாதத்தை நெழிச்சொல்லி, “கெடுவாய், என்னையன்றோ பற்றுமிறது” என்றானிறே. [ஆரால்குறையுடையம்] - என்னாலே இழக்கவேண்டுதல், ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துவிட்டலாதல், அவன்தன்னளவும் சென்றால் பின்பையும் ஒன்றைப் பார்த்திருத்தல் செய்வேண்டும்படியாய் இருப்பதொன்றை யோ நான் பற்றிற்று? ‘ஆரால்’ - என்கிறார்களானும்; என்றும் ஒருசேதானாலே பெறென்றிருக்கு மவராகையாலே. [ரின்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லை. [பிறவித்துயர்கடித்தோம்] - ஸம்ஸாரதூரிகத்தை போட்டினேனும். பரமபதத்தில் புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப் பெறல் வாமையாலே கடலில்புக்க துரும்புபோலே ரிளப்போந்தார்களிறே வைதிக புத்தர்கள். “மயர் வறமதிநலமருளினன்” என்று ருசிமுன்னாக அவன்தரப் பெறவிருக்கிற நமக்குப் புரரால்குத்தி ப்ரஸங்கமுண்டோ? “கடித்தோம்” என்கிறாரிறே; அவன் செய்வானாக எறட்டுக்கொண்ட கார் யத்துக்கு “ஸ்த்திதோஷம்” என்னலாம்படி யிருக்குமிறே; [வான் இதயாதி] - அவன் ஸ்வாதத் தர்யம் தலைமெடுத்ததாகில் அடுகுவளம் தடைப்படும்போலேயானும், இனி என்னாலேதான் விடப்போமோ? அவனுலேதான் விடப்போமோ? என்னுடைய பாரதந்தர்யம்போலே அவ னுடைய ஆச்ரிதபாரதந்தர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? அவன்ஸ்வாதந்தர்யம் தலையெடுத்ததோ தன் னுடையமிகுகிறான். “மணநோக்கமுண்டானி”-றே ஒளியையுடைத்தான கெண்டைபோலே முத்தமாய், வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டு இருக்கவேண்டும்படி யான அழகிய கண்களையுடையளாய் ஆத்மகுணோபைதயான நப்பினைப்பிராட்டிக்கு வல்ல யான மாமென்சென்னிக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மயிர்கழுளிப் பூசுந் விருப்பாரைப் போலேயிருக்கிற போக்யதைசொல்லுகிறது. “மீன் செம்மாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்று ப்ரார்த்தித்தவத்தைத் தலையாகப்பெற்று க்ருதக்ருத்யனுனென்.

தலைமேல்புனைந்தேன் சரணங்கள்* ஆலின்
இலைமேல்துயனெருள் இமையோர்வணங்க*
மலைமேல்தான் நின்று என்மனத்தாஸிருந்தானை*
நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேனே. (4)

ஒ. — நாலாம்பாட்டில், என்னுடைய ந்ருதயத்திலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே ஒருவராலும் விச் லேஷிக்கப்பண்ண வொன்னுமையை நிச்சித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தனுயிருந்தேன் என்கிறார்.

[ஆலினிலேமேல் என்று தொடங்கி] - என்பாடு வருகைக்காக ஆலினிலேமேல் வந்து கண்வளர்ந்தருளி அவர்வனுமமர்கள் அடிமைசெய்த திருமலையிலே நின்றருளி என்னையிசைத்து என் ற்றுதயத் திலே புகுந்திருந்தவன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், என்மநஸ்ஸிலே யிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஒருவராலும் விச்சேஷிப்பிக்க வொண்ணாதென்று நிச்சயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்தேன் என்கிறார். [தலைமேல் இந்நாதி] - அமர்ச்சென்னிப்புவான திருவடிகளைச் சூடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப் போகையன்றிக்கே கிட்டப் பெற்றேன். [ஆலினிலேமேல் துயின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறக்கைக்குப் பண்ணின க்ருஷியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரளயபத்தில் ஸகலலோகங்களையும் தனிதிருவயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனாயிருப்ப தெனாரு ஆலின்தனிரிலே கண்வளர்ந்தான்; அதுதனக்குமேலே, நித்யஸூரிகள் அடிமைசெய்த திருமலையிலே வந்துவிந்ருள். தன்னுடைய ஆபத்தஸக்தவத்தையும், ஸர்வசக்திவத்தையும், மேன்மை போடேகூடின ஸௌலப்பயத்தையும் காட்டி என்னையிசைத்து என்மநஸ்ஸிலேபுகுந்து ஸத்தாவர ப்ரதிஷ்டடையா யிருந்தவனை. [நிலேபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்து] - அவ்விருப்பப என்னும் போக்க வொண்ணாமையை நிச்சயித்து, அவன்போகைக்கு உறுப்பாக என்னும் செய்பனாவது ப்ராதி கூலயமிதே; நெஞ்சைக் கொண்டிருக்கையாலே அதுசெய்ய வொண்ணாதிதே. [இருந்தேனே] - இனி ஒருபயமில்லையென்று கிர்ப்பயனாயிருந்தேன். “ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி” என்று அவனுடைய ரகசுகதவத்தையறிந்தாலும், போக்யதைபயறிந்தாலும், ஒன்றிலும் சலிபாளிதே.

சுரு.—நாலாம்பாட்டு. என்மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஒருவராலும் விச்சேஷிப்பிக்கவொண்ணாதென்று நிச்சயித்து அத்தாலே க்ருதர்க்குத்தயனாயிருந்தேனென்கிறார்.

[தலைமேல்புனைந்தேன் சரணங்கள்] - அமர்ச்சென்னிப்பூச் சூடப் பெற்றேன். ப்ரார்த்தித் துப்போகையன்றிக்கே அத்திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளப் பெற்றேன். இப்பேறு இவர்பெறுகைக்கு அவன்க்ருஷிபண்ணிபடி சொல்லுகிறது மேல்: அவன் வண்டடத்தினுட்கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணிற்று, இவர் இப்பேறுபெறுகைக்கு. [ஆலினிலே மேல் துயின்றான்] - தன்னைக்கொண்டு கார்யமுடையார் சிலரைக் கண்டிலன்; எல்லார்க்கும் ஆராய்ச்சிப்படும்படியான செயலைச்செய்வோமென்று பார்த்தான்; வேண்டாவென்பாரைக் கண்டதில்லை. அது ஸாத்தித்தவாதே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகவந்து திருமலையிலே கின்றான்; அதுவும் ஸாத்தித்தவாதே இவருடைய ஹ்ருதபத்திலே வந்துபுகுந்தான்; இங்கு விலக்குவாரில்லாமையாலே ஸத்தாவரப்ரதிஷ்டடையாக விருந்தான். பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்துளித்துங்காணும் இவர்களுக்கிலே புகுந்திருந்தது. பனிக்கடலிற் பன்னி கொளைப் பழகண்டோடிவந்து இவருடைய மனக்கடலிலே வாழப்புக்கான்; இப்படியிருந் தவனை. [நிலேபேர்க்கலாகாமை] - இவன்போகைக்கு உறுப்பாக என்னுலாவதெல்லாம் செய்தேன், அதுக்கும் கேட்பானாயிருந்திலன். [நிச்சித்திருந்தேன்] - “ந பிபேதி” என்கிருந்தேன். அவன்படியையறித்தால் இவனுக்கு கிர்ப்பயனாயிருக்கத் தட்டில்லையிதே. “ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி குதச்சந” - தன்சோகம் மறுநனையும்படியான ஆனந்தம் இவன்பக்கலிலே உண்டென்றறிந்தால், பின்னை இவன்சோகம் போகைக்குக் குறையில்கையிதே. “குதச்சந” பின்னை புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின ப்ராதி கூலயத் துக்கும் அஞ்சவேண்டா.

நிச்சித்திருந்தேன் என்நெஞ்சம்கழிபாமை*

வைச்சக்கரத்தன்னால் கள்வம்பெரிதுடையன்*

மெய்ச்சப்படாநிறிர்க்கு மெய்போலும்பொய்வல்லன்*

நச்சப்படும்நமக்கு நாகத்தனையானே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்நிறத்தில் செய்தருள நீனைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அதிய நிலமல்ல என்கிறார். [வைச்சக்கரத்தன்னால்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன்

[மெய்ச்சப்படான் என்று தொடங்கி] - அநாச்சரிதர்க்கு குணங்களால் கொண்டாடப்படான்; அவர்களுக்கு மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்வல்லவன்; ஆச்சரிதஸம்ச்சிலைஷக போக்யஞானவன் ஆச்சரிதரான் நமக்கு நச்சப்படும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் என் திறத்திற்செய்தருள நினைத்திருக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய வில்மன்று என்கிறார். [நிச்சித்திருந்தேன் இத்யாதி] - தானே க்ருஷிபண்ணித் தன்பேறுகவந்து என் நெஞ்சிலே யிருக்கையாலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகான் என்னுமிடத்தை நிச்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணால்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வஸ்வாமி, கைப்பற்றினாரை ஒருகாலமும் விடாசென்றகை. [கன்வம் பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைவிட்டுப் போகாமையே யன்றிக்கே இங்கே யிருந்தே ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணாதே தான் அறிந்ததாக அநேகத்தைப் பாரியாநின்றான். அர்ச்சிராதிவதியே கொடுபோக நினைப்பது அமாவகாத்தாலே ஸ்பர்சிப்பிக்கத் தேடுவது, அப்ஸரஸ் ஸுக்கோயிட்டு எதிர்கொள்ளத் தேடுவதாகாநின்றான். [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்குணங்களைச் சொல்லி ஏத்தினுப் போலே, அநாச்சரிதர் கிட்டிக்கொண்டாடப்படான். இரண்டும் இவர்க்குப் பேறுமிறையிருப்பது. [மெய்போலும் பொய்வல்லன்] - பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனுயிருக்குமா போலே, துர்யோதனாதிதனுக்குச் செவ்வை செய்வாரைப் போலே யிருந்து பொய்யாய்த்தலைக்கட்டுப்படி செய்ய வல்லன். [நச்சப்படும் நமக்கு] - தன்னை யொழிபச்செல்லாத நமக்குக் கிட்டி ஆச்சரியிக்கலாம்படி யிருக்கும் [நாகத்தணையானே] - சிலர்க்கு அரியனுயிருக்க நமக்குக் கிட்டலாயிருக்கிறது எத்தாலே? என்னில், ஆச்சரிதஸம்ச்சிலைஷகபோகனுயிருக்கையாலே, அவனுக்கு அபிமதனுமாய் நமக்குக் கிட்டுகைக்கு அடியுமாயிறே திருவனந்தாழ்வான் இருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் என் திறத்தில் செய்யநினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய வில்மன்றென்கிறார்.

[நிச்சித்து இத்யாதி] - நீரிலே விடந்தும் பர்வதாக்கரத்திலே நின்றும் தன் பேறுகத் தபஸ்ஸுபண்ணி வந்து என்னெஞ்சிலே இருக்கையாலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகா நென்று நிச்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணால்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன். ஆச்சரிதரை ஒருகாலமும் கைவிடாதவன்; “எப்போதும் கைகழலானேமியான்” என்னக்கடவதிறே. [கன்வம்பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைக் கைவிடாமையே யன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து நாம் அறியாதிருக்கத் தான் அறிந்ததாகக்கொண்டு அவ்வருகே சுவாலைப் பாரியாநின்றான். பரமபதத்தேறக் கொடுபோக ஒருப்படுவது, அமாவகை இருவித்து ஸ்பர்சிக்க நினைப்பது, மதிமுக மடந்தையரை வரக்காட்டி எதிர்கொள்ளப் பார்ப்பதாய்க் சுவாலைப் பாரியா நின்றான். “இதுதான் ஸர்வஸாதாரணமாகிற் செய்வதென்” என்று அஞ்ச வேண்டா; [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்குணங்களைச் சொல்லிப் புகழ்த்துப்போலே, பிறர் தன்குணங்களைச் சொல்லிப் புகழலாம்படியிரான்; அவர்களுக்கு துஷ்ப்ராபனுயிருக்கும். [மெய்போலும் பொய் வல்லன்] - அர்ஜுனாநாதிகள்பக்கன் இருக்குமாபோலேயிறே துர்யோத நாதிகள் பக்கலிலும் இருப்பது; கார்யத்தில்வந்தால் மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்து தலைக்கட்டும். “இதுதான் நம்மளவிலும் ஏறிற்செய்வதென்?” என்றஞ்சவேண்டா. [நச்சப்படும் நமக்கு] - உகவாதார்பக்கலில் செய்புற்றை நம்பக்கல் செய்வான். அதுக்கு வீச்வாஸமென்னென்னில், - [நாகத்தணையானே] - நம்மோடு ஸஜாதீயர்பக்கல் செய்வதுகொண்டு கார்யமென்? நம்மோடு ஸஜாதீயர்பக்கல் பரிமாறினதன்றோ நமக்குப் படிமா. நம்மோடைய பேற்றுக்கு அடியுமாய் நமக்கு ஸஜாதீயருமானாரோடு பரிமாறும்படி இதுவன்றோ?

நாகத்தணையானே நாடோறும்ஞானத்தால்.

ஆகத்தணைப்பார்க்கு அருள்செய்யுமம்மாளை.

மாகத்திளமதியம் சேரும்சடையானே*

பாகத்துவைத்தான்தன் பாதம்பணிந்தேனே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆச்ரயிப்பாரையும் குணதோஷம்மாராதே நித்யாச்சரிதரைப் போலே விஷயிகரிக்கும் ஸ்வபாவனு ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றே என்கிறார். [ஞானம்] - பக்தி. நான்தோறும் அருள்செய்யும் என்றநவயம். [மாகத்தினையாதியம் என்று தொடங்கி மேலுக்கு] - ஐசுவர்யத்துக்கு ஸர்வமான பிறைபைச் சூடி ப்ரயோஜநாத்ரபரதைக்கு உறுப்பான ஸாத கத்வம் தோற்றும்படியான ஐடையையுடையவனைத் திருமேனியில் ஒருபார்ச்சவத்தில் வைத்தவனுடைய திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றேன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆச்ரயித்தாரையும் நித்யாச்சரிதரைப்போலே விஷயிகரிக்கு மவன் திருவடிகளிலே கீர்மமனாய் விழப்பெற்றே என்கிறார். திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாத்ர பர்க்கும் வாசியையாதே உடம்புகொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றே என்கிறார் என்றுமாம். [மாகத்தினையாதியம்] - தன்னை உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனை. [ஞானத்தால் ஆகத்தனைப் பார்க்கு - நான்தோறும் அருள்செய்யும்] - ஞானம் - பக்தி, பக்தியாலே கொஞ்சிலே யனைக்கவினைப்பார்க்கு, அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை ஒரு நாளும் விடான். [அம்மனை] - ஆசானேசமுடையார்க்குத் தன்பேராக விடாமெக்கு ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [மாகம் இத்யாதி] - ஸுகப்ரதானன் என்று தோற்றும்படி சந்த்ரனைக்குடி ஸாதகத்வஸர்வசமான ஐடையையுடையதுமான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியில் ஒரு பார்ச்சவத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப்பெற்றேன்.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. இன்று ஆச்ரயிப்பாரையும் நித்யாச்சரிதரைப்போலே விஷயிகரிக்கு மவன் திருவடிகளிலே கீர்மமனாய் விழப்பெற்றேன் என்கிறார். (திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாத்ரபர்க்கும் வாசியையாதே உடம்பு கொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றே என்கிறாரென்றுமாம்)

[மாகத்தினையாதியம்] - உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனுய்த்து - [நான்தோறும் இத்யாதி] - இஞானத்தால் ஆகத்தனைப்பார்க்கு நான்தோறும் அருள்செய்யுமவனுய்த்து. (இப் போது, ஞானமென்று - இஞானவிசேஷமான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. பக்தியாலே ஹ்ரு தயத்திலே கொடுபுகுந்து சேர்ப்பார்க்கு நான்தோறும் அருள்செய்யுமவனுய்த்து.) இவனால் ஐப்போதும் நினைக்கப்போகாதே! அக்குறைதீர ஏகரூபனு தான் நான்தோறும் அருள்செய்யு மாய்த்து. [மாகம் இத்யாதி] - ஸுகப்ரதானனென்று தோற்றும்படி சந்த்ரனைக்குடி ஸாதகத்வ ஸர்வசமான ஐடையையுடையதுமான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியிலே ஒருபார்ச்சவத்தில் இடங் கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பெற்றேன்; இனி எனக்கொருகுறையுண்டோ?

பணீநெஞ்சேநானும் பரமபரம்பரனை*

பிணியொன்றும்சாரா பிறவிக்கெடுத்தானும்*

மணிநின்றசோதி மதுகுதனென்னம்மான்*

அணிநின்றசெம்பொன் அடலாழியானே*

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனை, நெஞ்சே! நான்தோறும் அநுபவி; அவன்தானே ப்ரதி பத்தகங்களையெல்லாம் நீக்கி அடிமைகொள்ளும் என்கிறார். [பிணி என்று தொடங்கி] - ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வானே, நெஞ்சே! நான்தோறும் பணி; ஒருதுக்கங்களும் ஸர்வமியா. துக்கநேதுவான ஸம்ஸாரத் தைக்கெடுத்து அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி என்றுமேலுக்கு] - நீலமணியினுடைய ஒளியை யுடையனாய், ப்ரதிகூலநிரைநல்வபாவனாய், எனக்கு பக்யனுமாய், தனக்கு அபரணமாய் நிற்பதுத செய்து செம்பொன்போலே கிருக்கும்நிறத்தையுடைய ப்ரதிகூலரை யடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திரு வாயியையுடையவன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நம் ப்ரதிபந்தங்களையெல்லாம் தானே போக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நான்தோறும் அநுபவி' என்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். [பணிகெஞ்சே இத்யாதி] -

நெஞ்சே! நான்தோறும் அநுபவிக்கப்பார். [பரம பரம்பரீன]-ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வருகான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பராரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனுளவனை. [பிணிஒன்றும் சாரா]-ஸதஸதுக்கங்களுக்கும் நம்மை ஸ்பர்சிபா. அந்த துக்கங்களுக்கடியான ஜம்மத்தைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணி நின்றசோதி]-லீலமணியின் ஒளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருந்துள்ள வடிவையுடையவன். அடிமைகொள்ளும் வடிவிருக்கிறபடி. [மதுகுதன்]-அவ்வடிவை அநுபவிப்பார்க்கு விரோதியானவற்றை மதுவைப் போக்கினுப்போலே போக்குமவன். [என்னம்மான்]-அப்படியே என்விரோதியைப்போக்கி முகத் தந்தவன். [அணிநின்ற செம்பொள் அடலாழியானே]-தன்னைக்குத் தானே ஆபரணமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோர்முகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். அநுபவத்துக்குத் தானே விஷயமாய், விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தானே ஆபரணமான பரிகரத்தை யுடையவன்.

ஈடு.—ஏதாம்பாட்டு. 'நம் ப்ரதிபத்தகங்கனையெல்லாம் தானேபோக்கி அடிமை கொள்ளுமவனை நான்தோறும் அநுபவி' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருவிச்செய்திருர்.

[பணிஇத்யாதி]. நெஞ்சே! நான்தோறும் அநுபவிக்கப் பார். நல்ல வாய்ப்பாரிருந்தது. [பரம்பரம்பரீன]-இந்த்ராநினைக்குப்பராரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பராரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனுளவனை. [பிணிபொன்றும்சாரா]-துக்கங்க்கொன்றும் நம்மை ஸ்பர்சிபாது. அந்த துக்கங்க்குக்கடியான ஜம்மத்தை அடிவேரோடே போக்கி நம்மை நித்யபகைக்கர்யம் கொள்ளுமவன். [மணிநின்றசோதி] ஜம்மத்தையுண்டாக்கினாலும் விடலாயோ வடிவறிகுக்கிறபடி. லீலமணியினொளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவை யுடையவன். [மதுகுதன்]-அவ்வடிவறையை அநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோதிகளை, மதுவைப் போக்கினுப்போலே தள்ளிக்கொடுக்குமவன். [என்னம்மான்]-இப்படி என்விரோதியைப் போக்கி முகத் தந்தவன். [அணிஇத்யாதி]-அநுபவிப்பார்க்கு விரோதிகளையும் போக்கி, திருக்கைக்குத் தானே ஆபரணமாய், அநுபவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோர்முகமான திருவாழியைக்கையிலேயுடையவன். அநுபவத் துக்கும் தானேயாய் விரோதிரேஸநத் துக்கும் தானேயான பரிகரத்தையுடையவன்.

ஆழியான் ஆழியாரர்க்குமப்பாலான்*

ஊழியானாழிபடைத்தான் நிராமேயத்தான்*

பாழியந்தோளால் வரையெடுத்தான்பாதங்கள்*

வாழிபென்னெஞ்சே மறவாதுவாழ்கண்டாய்.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், "அவனை அநுபவி" என்றவாறே பரிதமான நெஞ்சைக்கொண்டாடி, 'நெஞ்சே! அவனைவிடாதே அநுபவி' என்கிறார். [ஆழியான் என்றுதொடங்கி]-திருவாழிதொடக்கமான நித்யாஸூரிதனர யுடையனும், அவர்க்கறிதொட்டிலும் ஸ்வரூபகுணங்களால் விலாஸாதியனும், காலசேஷமான ப்ரளயகாலத்திலும் உளனாய்க் காலேயுறக்கித் ஸகலபதார்த்தங்களையும் படைப்பதுஞ்செய்து, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுள்ளேவந்து திருவவதாரம்பன்னி பசுமேயப்பதும் செய்து, அவற்றுக்கு வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காக, ஜகத்துக்கெல்லாம் ஒதுங்க இடம்போரும்படியான அழகிய தோள்களாலே கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணுவதுஞ் செய்தவனுடைய திருவடிகளை.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், "அவனை அநுபவி" என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, 'அவனை இடைவிடாதே அநுபவி' என்கிறார். [ஆழியான்]-ஸர்வேச்வரத்வ ஸரிசகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். [ஆழிபமரர்க்கும் அப்பாலான்]-கம்பீரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுளவன். [ஊழியான்] காலசேஷமான ப்ரளயகாலத்தில் தான் ஒருவனுமேயுள்ளாய். [ஊழிபடைத்தான்]-காலேயுறக்கித் ஸகலபதார்த்தங்களையும் "பஹு-ஸ்யாம்" என்றுசொன்ன ஸங்கலபத்தாலே உண்டாக்குமவன். [நிராமேயத்தான்]-தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே ஒருபதார்த்தத்துக்கு சேஷமாய் அவதரித்து, சேஷகாபேஷையுடைத்தான பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். அப்பசுக்களுக்கும்

இடையர்க்கும் இக்தாணுக்வந்த ஆபத்திலே மலையையெடுத்து ரக்ஷக்குமவன். பாழி என்று - வலியாதல், இடமுடைமையாதல் தோளின்மீதிலே ஒதுங்கினால் ஒருகணையத்துக்குள்ளே யிருப்பாசைப்போலே பயங்கெடுத்த தோளென்னுதல்; லோகமடங்க ஒதுங்கினாலும் விஞ்சியிருக்கும் தோளென்னுதல்; “பாஹு*ச்சாயாமவஷ்டப்த:” [அந்தோள்] - ரக்ஷகமாகையன்றிக்கே, “மல்லாண்ட திண்ணோள் மணிவண்ணு” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணவேண்டியிருக்கை. [பாதங்கள்] - ஆபத்தினாலுடைய திருவடிகள். [வாழி] - மேற்சொல்லப்படுகிற கார்யத்தை நினைத்து, “ஆயுஷ்மன்” என்னுமா போலே, உனக்குஇது நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். [என்னெஞ்சே] - புறம்புள்ளாரைச் சுமையெடுத்துத் தன்வழியே கொடுபோகாநிற்க, முறையிலே நின்று என்வழியே நின்ற நெஞ்சே! ஈட்டார்க்கு பந்தமாகாநிற்க எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - இதரவிஷயங்களிற்போ லன்றியே, விஸ்மரிக்கை ஸ்வரூபநாச மென்னும்படியான விஷயங்கிடாய். “ஸ ஹாரி:” என்னக்கடவதிறே. [வாழ்கண்டாய்] - உன்பேற்றுக்கிறே நான் கால்பிடிக்கிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. “அவனை அநுபவி” என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாய், “அவனை இடைவிடாதே அநுபவி” என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேச்வரத்து ஸாதகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். [ஆழி இத்தயாதி] - அத்திருவாழியாழ்வானோபாதி, கம்பீரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூப ஸத்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்குமவன். [ஊழியான்] - நித்யஸூரிகளும் தானுமாய்ப் பரமபதத்திலே பேரோலக்கமாக விருக்குமவன், இங்கு உண்டான கார்யவர்க்கமடங் கலும் அழிந்து காலசேஷமான காலத்திலே தான்வந்து தோற்றுமவன். [ஊழிபடைத்தான்] - காலேரபலாஷிதமான ஸகலபதார்த்தங்க்கூடியும் *பஹு*ஸ்யாம்* என்கிற வங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கினவன். [நிரைமேய்த்தான்]-இப்படி ஸகல பதார்த்தங்க்கூடியும் தான் படைத்து, “தன்னை வேறே சிலர்படைத்தார்கள்” என்னலாம்படிவந்து அவதரித்து, பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமின்றிக்கே, பண்ணும் ரக்ஷணத்தைவிலக்காத பசுக்களை ரக்ஷித்தவன். [பாழியந்தோளால்] - இவன்இப்படி இவற்றை நோக்காநிற்க, இந்தரன் பசிக்ரஹத்தாலே இவை நோவுபடும்படியாகக் கல்வரஷத்தை வர்ஷிக்க, அதை மலையையெடுத்து நோக்கு மவன். பாழியென்று - வலியாதல், இடமுடைமையாதல். புறம்பெங்கும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாநிற்க, இவன்தோள்மீதிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு மதினாக்குள்ளே யிருப்பாரைப் போலே பயங்கெட்டிருக்கலாம்படியான வலியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் இத்தோள்மீதிலே ஒதுங்கினாலும் திருவாய்ப்பாடியளவன்றிக்கே இன்னமும் பத்துத்திருவாய்ப்பாடிக்கு இடம்போருமென்னும்படியான ரக்ஷத்தவத்துடிப்பு இருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றதல்; *பாஹு*ச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாந்மக:” என்கிறபடிபே - ஒதுங்கினவர்கள்சுருங்கி கிழலேவிஞ்சியிருக்குமாய்த்து. [அந்தோள்] - அழகிய தோள். “திண் டோள்மணிவண்ணு உன்சேவடிசெவ்விதிருக்காப்பு” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியாய்த்துத் தோளழிகுப்பது; “சந்தரத்தோ”ளிறே. [பாதங்கள்] - கோவர்த்தநரிரையை மெடுத்துப் பரிஹரித்தவனுடைய திருவடிகள். [வாழி] - மடுவே மங்களாசாஸனம்பண்ணுகிறார் நெஞ்சை; மேல் சொல்லப் படுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுகக்காக. *யாமோஷதிமிவாயுஷ் மன்* என்னுமாபோலே, உனக்கு இஸ்ஸம்குத்திமாறுதே சென்றிறுக வென்கிறார். [என்னெஞ்சே] - புறம்பெங்கும் ஆத்மாவுக்கு சேஷமான மகஸ்ஸுத் தான் சுமையெடுத்தாநிற்க, என்வழியிலே போந்து முறையிலே நின்ற நெஞ்சே! ஆத்மாவுக்குக் கரணகோடியிலே யர்வாரித்த நெஞ்சுதானே பந்தஹேதுவாகா நின்றதிறே புறம்புள்ளார்க்கு இங்ஙனன்றிக்கே, என்வழியே போந்து எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - கைபுகுந்ததென்னு இதரவிஷயங்களிலே செய்வுற்றைச் செய்வாதேடாய். [வாழ்கண்டாய்] - உன்னுடைய வாழ்ச்சிக்கு நான் கால்பிடிக்க வேண்டுமென்றே? பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனிறே. மறவாது வாழ்கண்டா மென்கையாங்கிலுள்ளது, கீழ்ச்சொன்ன வ்சேஷணங்களுக்கு ப்ரபோஜனமென்னென்னில்;— புறம்புபோய் மணிகுழக்கவொண்ணுதே! ரக்ஷகனாகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே. ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமுடையவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; ரிபேகுகுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதி

கருங்கும் நிர்வாஸகனுனவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; ஒருக்காலுளனுவது இலனுவதாகாபிறிற்
வனுக்கு என்றுமுளனுனவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இலையில்லாதவன்று உண்டாக்கினவன்
ரக்ஷகனாகவேணும்; உண்டானவன்று ரக்ஷகனாகக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் குலறபயின் றவற்றை
யும் ஸோக்குமவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இருந்த படியாமாசில் மறந்துகாண்!

கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்*காண்டலுமே

விண்டே பொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்*

தொண்டே செய்துள்ளனும் தொழுதுவழியொழுக*

பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகையே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஐந்தமாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தருத தபோஜ்ஞாநாதிகளால் ஸாத்யமான பக்தி
யோகத்தாலே ஸப்யமான எம்பெருமானே, நான் கேவலம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றே
னென்று, ஸ்வஸபத்ததைப் பேசுகிறார். [கண்டேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான்திருவடிகளைக்
கண்டேன்; கண்டபோதே, என்னுடைய ஸகலதுக்கங்களும் நீங்கிற்றின. [தொண்டேசெய்து என்று
மேலுக்கு] - நித்யநகங்கரயம் பண்ணும்படியாகப் பண்டே ஸர்வேச்சுவரன் அருளிச்செய்தபடியே, அவன்
ப்ரஸாதத்தாலே, முதற்பாட்டில், பக்தியோகம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே ஸந்தித்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்
தருவிச்செய்தார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய உபாயமான ப்ரபத்தி தனக்குஸாத்யமானதிருவடிகளோடே
ஸந்தித்தமையை அநுஸந்தித்தருளிச் செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “ஐந்தமாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு” என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்யமான
பக்தியாலே ஸபிக்கப்படுமவனை அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப் பெற்றேன் என்கிறார். [கண்டேன்] -
என்றும் கேட்டேபோம்விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றேன். [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்தியொழியவே
ஜ்ஞாநஸாபமே அமையும்படியான போக்யவிஷயமென்கிறது. [காண்டலும் இத்யாதி] - கண்ட போதே,
வினையென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் விட்டுப்போய்த்து. “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி”
என்னுமவளடியாக வந்ததாகையாலே தட்டில்லையிறே. [தொண்டேசெய்து] - பரபக்த்யாதிகளையுடையனும்,
[என்றும்தொழுது வழியொழுக] - நித்யநகங்கரயத்தைப் பண்ணி அதுவே யாத்நரயாய்ச் செல்லும்படி.
[பண்டே இத்யாதி] - நமக்காக இன்றன்றிக்கே ஸர்வாதிகள் ஸர்வஸாதாரணமாக அன்று அருளிச்
செய்த பாசரத்தின்படியே, “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ—ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றிறே
பாசரம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு, *ஐந்தமாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு* என்கிறபடியே அநேககால
ஸாத்யமான பக்தியாலே ஸபிக்கப்படுமவனை கேவலம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றே
னென்கிறார். இப்பாட்டிற்சொல்லுகிற ப்ரபத்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற பக்தியைச்
சொல்லிக்கொண்டு போந்தார் கீழ், அதுக்கும்அடி அவனாகையாலே சொல்லுகிறாராதல்.
ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானதுதன்னையே சொல்லுகிறாராதல், தாம் பெற்றவழியே சொல்லுகிறா
ராதல்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டேபோகக்கடவ விஷயத்தைக் கண்ணாலே காணப்
பெற்றேன். தம்முடைய ப்ரபத்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை-ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்
பெற்றபடியைச் சொல்லுகிறார். இத்தால் - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்
காரத்தைச் சொன்னபடியிறே. [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்தியை யொழியவே ஜ்ஞாநஸாபமே
யமையும்படியாய்த்து போக்யத்தையிருக்கும்படி. [காண்டலுமே] - கண்டவளவிலே. [விண்டே
பொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்] - “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அவளடியாக
வருகிறதிறே. வினையாயினவடங்கலும், “இவர் கேவலரஸ்ஸர், அடியுடையராயிருந்தார்”
என்று விட்டுப்போய்த்தின. [தொண்டேஇத்யாதி] - அச்சிலோகத்துக்கு இதுவும் கருத்தென்
கிறார் இவர். ஒன்பாதிசமானது போகக்கடவதே; உபாயத்துக்கு ப்பலப்ரதத்வமுண்டே. “இனி

ஸ்வரூபம் லீலைநின்றதாயிருக்குமிதே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாயிருக்குமிதே” என்று அங்கு அர்த்தப்ராப்தமானதுதன்னையே இங்கே வாய்விடுகிறார். [தொண்டேசெய்தென்றும் தொழுதுவழியொழுக] - ஸ்வரூபம் நித்யமானபின்பு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படியாக. [பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம்] - அவன் *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* ஈன்கிரபடியாலே நான் அவன் திருவடிகளைக் காணப்பெற்றேன்.

வகையால்மனமொன்றி மாதவனை*நானும்

புகையால்விளக்கால் புதுமலரால்நீரால்*

திசைதோறமர்கள் சென்றிறைஞ்சுநின்ற*

தகையான்சரணம் தமர்கட்கோர்பற்றே.

(10)

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட ஸமாச்ரயனியனும் அவர்களுடைய அபிலஷிதப்ரதனான ஸர்வேச்வரன்திருவடிகள், அநந்யப்ரயோஜநரான பக்திமான்களுக்கும் ப்ரபந்த்நீக்கும் நல்ல அபாச்ரயமென்னுமிடம் நிச்சிதமென்றுகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான பக்தியோகத்தை நிகழிக்கிறார். [வகையால் மனமொன்றி] - சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறவழியாலே ஏகாக்ரசித்தராய், [மாதவனை என்று தொடங்கி] - சரிய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதனான தன்னை புஷ்பாதி ஸமாபாதநோய கரணங்களைக் கொண்டு திக்குக்கள்தோறும் வந்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்கள் நாள்தோறும் ஸமாச்ரமிக்கலாம்படி நீன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாதநாந்தரபரரோடு ப்ரபந்தரோடு வர்சியற அவனை அபாச்ரயமென்று உகத்தத்தை நிகழிக்கிறார். [வகையால் இத்யாதி] - சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழிதப்பாமே ஏகாக்ரசித்தராய், சரிய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதனானவனை. இவன் செய்ததுகொண்டு த்ருப்தனும்படி பண்ணுவாருண்டென்னுதல்; இவன்செய்தது கொண்டு குறை நிரம்பவேண்டும் ஆர்ணவம்மன் என்னுதல். [நானும்] - ஆச்ரயணத்துக்குக் கரலரியதில்லை யென்கிறது. ஆராதனோப கரணங்களுக்கும் நியதியில்லை, ஸம்பலித்தபடியே அமையுமென்கை. [திசை இத்யாதி] - ஸர்வதோதிக்க மாக ப்ரஹ்மாதிகள் கிட்டி ஆச்ரமிக்கலாம்படி நிற்பிற ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய திருவடிகள். [தமர்கட்கு ஒர்பற்றே] - அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு அந்விதீயமான அபாச்ரயம். பக்திமான்களுக்கு ப்ரபந்தனும் உபாயமாயிருக்கும்; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்வவவறிதோபாயமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாதநாந்தரபரரோடு ப்ரபந்தரோடு வாசியற அவனை உபாயமென்று உகத்தத்தை நிகழிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழியே நெஞ்சு ஒருமைப் பட்டு. [மாதவனை]-வித்யதிக்ரமத்துக்கும் அகவநாநத்துக்கும் அஞ்சவேண்டா; லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக இவன்செய்தவை என்னுவது, அதுக்கும் ப்ரபலம் இவனைவந்து மிட்டாந்து, 'இவன் வழிபேராமையும் நெஞ்சுஒருமைப்படாமையும் இவன்நிலையிலே ஏறட்டுக் கைவிடக் கடவதே?' என்பாரும் அருகேஉண்டு. இத்தால் - அந்தச்லோகத்திலே வக்ஷஸீஸம்பந்தமும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஸ்வரூபாநுரூபந்தி தர்மங்கள் சொல்லவுமாம், சொல்லாதொழியவுமாயிதே; ஆகையிதே, த்வயத்திலே பிரிய அநுஸந்திக்கவுமாய் திருமந்த்ரத்தில் ஒன்றாகவநுஸந்திக்க வுமாயிருக்கிறது. *அந்தர்க்கதனானமேவ தேவதாம் பஜதே* என்று சொல்வாரின்றதிலே; அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களையும் சொல்லுகையாலே. [நானும்இத்யாதி] - காலரியதியின்றிக்கே, ஆராதனோபகரணங்களுக்கும் நியதியின்றிக்கே, தங்களுக்குக் கைவந்த உபகரணங்களைக்கொண்டு, பெரியதிருநாளைக்கு ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்து ஆச்ரமிக்கும்படியான ஸ்வபாவத்தை யுடையவ

ஹ்ரை ப திருவடிகள்; தந்திருவடிகளைப் பற்றினுக்கு, பின்னையும் புறம்புபோய் ஒருபற்றுத் தேடவேண்டாதபடியான பற்று. அகம்ப்யப்ரபோஜநரான பக்திமான்களுக்கும், ப்பலப்ரதனய உபாயமாயிருக்கும்; தன்னையே பற்றினுக்கு அய்யவஹிதோபாயமாம்.

பற்றென்றுபற்றிப் பரமபரம்பரனை*

மல்திண்டோள்மாலை வழுதிவளநாடன்*

சொல்தொடையந்தாதி ஓராயிரத்துளிப்பத்தாய்*

கற்றூர்க்கோர்பற்றூரும் கண்ணன்கழலிணையே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றூர்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலப மாமென்கிறார். [பற்றென்று தொடங்கி] - ஸர்வேச்வரனும், பலத்தையடைத்தாய்த் தின்னிதான தோள்களையுடையனும், ஆச்சரிதர்பக்கல் வ்யாமுத்தனுளவளைப் பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவள] நாடன் என்று மேலுக்கு - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய் அழகிய தொடரைய யுடைத்தாய் அநுதாதியான ஆச்சரித்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றூர்க்கு.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றூர்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலபமா மென்கிறார். [பரமபரம்பரனை மல்திண்டோள் மாலை - பற்றென்றுபற்றி] - ஸர்வாதிகளும், விரோதி போக்குகைக்கு ஈடான தோள்மிடுக்கையுடையனும், ஆச்சரிதர்பக்கல் வ்யாமுத்தனுளவளை, பரமப்ராப்ய மென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் இத்யாதி] - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய், அழகிய தொடரையயுடைத் தாய், அந்தாதியான ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தைக் கற்றூர்க்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ப்ராப்யமாம். “தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வு” என்று ஆழ்வார் அறுதி யிட்டபேற்றைக் கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றூர்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார்.

[பற்றென்றுபற்றிப் பரமபரம்பரனை] - ஸர்வேச்வரனை ப்ராப்யப்ராபகமென்று பற்றி. [மல்திண்டோள்மாலை] - இயன் ப்ராபத்திபண்ணி அத்பவஸிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; ராஜணத்தில் அவன்பக்கல் ஒருகுறையுமில்லை. இவர்கள்விரோதிகளைப் போக்குகைக்கிடான மிடுக்கையும் வ்யாமோதறுத்தையும் உடையவனென்கிறது [வழுதி இத்யாதி] - *பாட்டியேகேயே ச மதுரம் ப்ரமான்ஸ்திரிபிரவிதம்* என்கிறபடியே, அழகியசொற்களாலே தொடுக்கப்பட்ட அந்தாதியான ஆய்ந்திலும்வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் கற்றூர்க்கு. [கண்ணன் கழலிணை - ஓர்பற்றூரும்] - “தாமோதரன் தாள்கள் - தவகெறிக்கு - சார்வே” என்றபடியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளே, இனி அவ்வருகுபோய் ஒன்று தேடிப் பற்றவேண்டாதபடியான பற்றாகும்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி—கண்ணன்கழலினை : ப்ரவேசம்

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், பக்தியோகத்தை நியமித்தபின்பு, பக்தியோகப்ரகாரம் எங்
கனே என்றறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணுதென்று பார்த்தருளி, அதுக்கு ஆலம்பநமான
திருநாமத்தை யுபதேசித்து, “இத்தை அநுஸந்தித்து அதில்கொல்லுகிறபடியே மனோவாக் காயங்களை
ச்ரியபதிபக்களிலே ப்ரவணமாகி ப்ரதிபூர்வமாக புஷ்பாத்யபகரணங்களைக்கொண்டு நிரத்தர ஸமாரா
தநம்பண்ண அதுக்குஉண்டான வித்தங்களெல்லாம் தானேபோக்கியருளி இவனைட்டு ஆராதிப்பித்துக்
கொள்ளும்” என்று கீழ் பலவிடத்திலும் ப்ரஸ்துதமான பக்தியோக ஸ்வரூபத்தை வருணிச்செய்து, எம்
பெருமான் தம்மைத் திருநாட்டுக்குக் கொடுபோக முடுகுசிறையை அநுஸந்தித்து, “பின்பே அவஸர
மில்லை” என்று இத்தோடே ப்ரோபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை
அருளிச்செய்தார் - கீழ்; பக்தியோகப்ரகாரம் எங்ஙனையிருக்கும்படி என்று அறியவேணுமென்றிருப்பார்
இழக்கவொண்ணுதே என்று பார்த்தருளி பக்திக்கு ஆலம்பகமான திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து
இதினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநமே மோகஷேனுதுவென்று, “அதடியாக மனோவாக் காயங்களை ப்ரவண
மாக்கி புஷ்பாத்யபகரணங்களைக் கொண்டு ஆராதியுங்கோள்! ச்ரியபதியாகையாலே ஸ்வாராதன்,
நீங்கள்இதிலே இழிய விரோதிவர்க்கம் தானேபோம், இப்படி தன்னோடு பரிமாறுவார்க்கு ஸுஸபனும்,
அதில் இழியுமிடத்து அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, ருசியே அமையும்” என்று உபதேசிக்கையிலே
ஒருப்பட்டு, சச்வரன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோகையிலே முடுகுசிறையாலும் உபதேசிக்கிற
இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாகவும் பாகரம் கருக்கக்கொண்டு உபதேசித்து, இத்தோடே
ப்ரோபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு—பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொன்னார்-கீழ்; அந்
தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாதே சச்வரன் தம்மைக்கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியையக்
கண்டு; அநுபிறது-“மரணமானால்” என்றது அவனுக்கு கெடுநாளாய், அவ்வளவும்பொறுக்க
மாட்டாதே அவன் கொடுபோகையிலே த்வரிக்க அத்நையநுஸந்தித்து; “நமக்குப்போக்குத்
தவிராதபின்பு இனி இவர்கள் தங்களுக்கு பக்திமான்களுடையபரிமாற்றமிருக்கும்படியும் அறிய
வேண்டுமதொன்றாகையாலே அத்நையுபதேசிப்போம்” என்றுபார்த்தார். இவர்தாம் எம்
பெருமானாரோபாதிபும் க்ருபையுடையவர் காணும். “இதுதான் ஒன்று இவர்களுக்குக் குறை
கிடந்ததாறதென்?” என்று அது இருக்கும்படியை யுபதேசிப்போமென்றுபார்த்தப ப்ரோப
தேசத்திலே ஒருப்பட்டு, அவன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக த்வரிக்கிறபடி
யாலும் “கேட்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகவேணும்” என்னுமத்தாலும்
பாகரப்பரப்பறுப்படி கருங்கக் கொண்டு; அந்தபக்திக்கு ஆலம்பகமான திருநாமத்தைச்
சொல்லி, இதிலிழிவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரம் இன்னகென்றும், அதில் அர்த்தாநு
ஸந்தாநமே மோகக்ஷாதநமென்றும், அவ்வழியாலே பக்தியைப்பண்ணுங்கொள்ளென்றும்
கரணத்ரயத்தாலும் அவனை ஆச்ரயியுங்கொள்ளென்றும், இப்படி ஆச்ரயிப்பார்க்கு அவன்தான்
ஸுஸாமினென்றும், ச்ரியபதியாகையாலே ஸ்வாராதனென்றும், இவனையிடுவித்து ஆச்ரயிப்
பித்து இதுதன்னையே அவன் திருவுள்ளத்திலேபடுத்திக் குவாணாக்குவாரும் அருகேயுண்டென்
றும், ‘ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் அதிகாரிஸம்பத்திலேண்டா, ருசியுடையாரென்னாரும் இதுக்கதி
கரிகள், என்றும், ‘புஷ்பாத்யபகரணங்களைக் கொண்டு ஆச்ரயியுங்கோள்’ என்றும் இதிலே
யிழிய விரோதிகள் தன்னடையேபோமென்றும், இப்புடைகளிலேசொல்லி, நாம் இன்னமும்
சிலநான் இங்கேயிருக்கிறோமென்றிக்கே போக்கு அணித்தானபின்பு எல்லாரும் இத்தைக்
கொள்ளுங்கொள்ளென்று உபதேசித்து, அத்தோடே, தொடங்கின ப்ரோபதேசத்தைத் தலைக்
கட்டுகிறார்.

கண்ணன் கழலினை* நண்ணும்மனமுடையீர்*

எண்ணும் திருநாமம்* தின்னம் நாரணமே.

(1)

ஓ.—முதற்பாட்டில், கண்ணன் கழலினை - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே சேருகைக்கு இச்சை புடைய நீங்கள் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம் நாரணன் என்னுமிதுவே; இது நிச்சிதம், மந்த்ரமென்னுதே, நாமமென்றது - நிபமங்கள் வேண்டாவென்னுமிடத்தை ஸ்மிசிக்கிறது. நாரணன் என்கிற பதத்தில் சதூர்த்தியையும் நமஸ்ஸையும் தவிர்த்து இல்லாத மகாரத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகையாலே புறம்பில் மந்த்ரங்களில் தப்பானவை இம்மந்த்ரத்தின் ப்ரமாவத்தாலே தப்பாகாது என்று கூறுதது.

இ.—முதற்பாட்டில், பக்தியுத்தராய்க்கொண்டு அவனை அநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரம் இன்னதென்கிறது. [கண்ணன் கழலினை] - விப்ரக்ருஷ்டமான பரமபதத்திலே யிருக்கையன்றியே இங்கேவந்து அவதரித்து, அதிலும் அதிகாரம் ஆராய்கைக்கு வலிஷ்டாதிகளும் வாசல் காப்பாருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸர்வஸூலபஞ்ஞ க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை. [கழலினை] - தூதுபோதல் ஸாரத்தியம் பண்ணுதல் செய்யும் திருவடிகளை. நண்ணுகை - கிட்டடுகை. பிரிந்துபோந்து கிட்டினுரைப் போலே யோக்யவஸ்துவா யிருக்கிறபடி. [நண்ணும் மனமுடையீர்] - “நிதியுடையவர்கள்” என்னுமா போலே, இச்சைதானே குவாலாயிருக்கிறபடி. இதுக்கு ஓர் அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, இச்சையே வேண்டுவது. விவக்ஷண புருஷார்த்தமாயிருக்க ருசிமாத்ரமே அறையுமாகிறது; இதுக்கு ஸத்ருசமான அதிகாரம் ஸம்பாதிக்க வொண்ணாமையாலும், ப்ராப்தவிஷயமாகையாலே அதிகாரா பேஷுயில்லாமையாலும். ‘கழலினை’ என்று “தாமோதரன் தான்கள் - சார்வே” என்றத்தை அநுபாஷிக்கிறார். [எண்ணும் திருநாமம்] - எப்போதும் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம். மந்த்ரமென்னுதே, திருநாமமென்கிறது - அதிகாரி நியதியாதல் அங்கநியதியாதல் வேண்டா வென்கைக்காக. மந்த்ர நாமக்ரஹணத்துக்கு அதிகாரமும் வேண்டாதே ஸரஸமுமாயிருப்பது. அதுதான் ஏதென்றிம்? — [நாரணமே] - அவதாரணத்தாலே இவ்வளவே பூர்ணமென்கை. ப்ரணவத்தையும், நமஸ்ஸையும், சதூர்த்தியையுமொழியப் பூர்ணமென்கை. “அங்கம் தப்பிற்று; ஸ்வரம் தப்பிற்று; நீ ப்ரஹ்மராக்ஷஸனுய்ப் பிற” என்னுமதில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. [திண்ணம்] - பெறுகிற பேற்றின் கனத்துக்குப்போருமோ என்னவேண்டா; நிச்சிதம்; “ஸத்யம் ஸத்யம்”.

ஈடு.—முதற்பாட்டு, பக்தியுத்தராய்க்கொண்டு அவனை அநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ர மின்னதென்றோர்.

[கண்ணன் கழலினை நண்ணும்மனமுடையீர்] - கீழ்ச்சொன்னதுதன்னைத் திரிய முருக்கால் அநுபாஷிக்கிறார். இவர்களுக்குக்கேட்கவேண்டுவத்தைச் சொல்லுகைக்கு உறுப்பாக. “சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன் தான்கள்” என்றாரே; அதுதன் னையிங்கே ‘கண்ணன் கழலினை’ என்கிறார். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கிட்டவேணுமென்றிருப்பீர். [கண்ணன் கழலினை] - பரமபதத்திலேசென்று காணவேண்டும்படியிருக்கையன்றிக்கே, ஸர்வஸூலபஞ்ஞவன் திருவடிகளை. ஆச்ரிதர்க்காகத் தூதுபோதல் ஸாரத்தியம் பண்ணுதல் செய்யும் திருவடிகள். [நண்ணும்] - பிரிந்துகடினுரைப் போலே யிருக்கிறதுகானும்; *ஆஜகாம* போலே. [மனமுடையீர்] - “நிதியுடையீர்” என்னுமாபோலே, இதுதன்னையே குவாலாக ினைத்திருக்கிறார். இதுக்கு அதிகாரிஸம்பத்தி தேடவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகள். ஸ்வர்க்கபலமானதுக்கு அதிகாரிநியதியும் ப்ராயச்சித்தமும் வேண்டாநின்றது; அபுகராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு அதுவேண்டாதொழிந்தது - ப்ராப்யத்துக்கநுபமான அதிகாரம் இவனுல் ஸம்பாதிக்கமுடியாமையாலே. [எண்ணும் திருநாமம்] - அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமென்னுதல், பக்திமாஸ்கைச்சொல்லுகையாலே அதுதான் “அது, அது” என்னும்படியிருக்கையாலே சொல்லுதல். எண்ணும் திருமந்த்ரமென்னுதே, நாமமென்கிறது—இதுக்கு ஓர் திகாரிநியதி, அங்கநியதிவேண்டா; ப்ரஜை தாய்பேரைச்சொல்லுமோபாதி

யவையுமென்கைக்காக, அதுதான் எது? என்னில், - [நாரணம்] - இதுதான் ஸ்வாமியாசகமா யிருக்கையாலே, 'அம்மே!' என்பாரைப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. இதுவும் இன்ன மெதுவும் வேணுமென்றால் [நாரணமே] - இவ்வளவேயைமையும். கனத்தபேற்றுக்கு இவ்வளவுபோருமோ? என்னில், - [திண்ணம்] - நிச்சிதம். *ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்ய முத்த்ருத்யபுஜ முத்யதே* என்னுமாபோலே, திண்ணமென்கிறது. அவதாரணத்தாலே - ப்ரணவத்தை யொழியவும் நமஸ்ஸையொழியவும் சதுர்த்தியையொழியவும் இவ்வளவேபூர்ணமென்கை. நாரணமென்று - இல்லாதமகாரத்தையும் கூட்டி உள்ளவற்றைக் குறைத்துச்சொல்லுகை யாலே, அளத்திற்பட்டதெல்லாம் உப்பாமாபோலே இத்தோடேகூடினதெல்லாம் உத்தேச்ய மென்றும், குறைந்தாலும் "அங்கம் தப்பிற்று, ஸ்வரம் தப்பிற்று" என்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் போகவேண்டுமவற்றிற் கூட்டி இதுக்கு உண்டானவாசி சொல்லுகிறதாயிற்று.

நாரணனெம்மான்* பாரணங்காளன்*

வாரணம்தொலைத்த* காரணந்தானே,

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'நாரணன் எம்மான்' என்று இப்பாட்டுக்கு, நாராயணனுளவன், எனக்கு ஸ்வாமியுமாய், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனுமாய், ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனும், ஸர்வகாரணமான க்ருஷ்ணன். 'எம்மான்' என்கிறது - ஸர்வாரஸிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங் காளன்' என்கிறது - நித்யவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலைத்த காரணன்' என்கிறது - திருவவதாரங்களுக்கு உபலக்ஷணம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டிலும், மூன்றாம்பாட்டிலும் இதிலுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இது ப்ரஸ்துதமான விடங்களில் அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கடவதாயிருப்பதொரு நியதியுண்டிதே இவர்க்கு. [நாரணன்] - சப்தோபாதாநம். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] பூமிக்கு அபிமானியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனுளவன். [வாரணம் இத்யாதி] - ஆச்ரிதவிரோதிரஸநஸ்வ பாவனும், ஸர்வகாரணமாயிருக்கிறான் க்ருஷ்ணன்தான். 'எம்மான்' என்கிறது - ஸர்வவிபூதியோ பாவனும், ஸர்வகாரணமாயிருக்கிறான் க்ருஷ்ணன்; 'பாரணங்காளன்' என்று - நித்யவிபூதியோகத்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலைத்த' என்றவிடம் - அவதாரத்துக்கு உபலக்ஷணம்.

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டு. இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றாம்பாட்டிலும் இதிலுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதேனுமாகத் திருமந்திரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, மூன்றே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பு வாசகசப்தத்தைச் சொல்லுதல், மூன்றே இதுதன்னைச் சொல்லிப் பின்னை அர்த்தத்தைச்சொல்லுதல் செய்யக்கடவதாயிருப்பதொரு கிரீடப்பந்தமுண்டு இவர்க்கு. "என் பெருக்கக்கலத்தொன்பொரு ஸீறில - வன்புகழ்க்காரணன்" என்னுதல், "யாவையாய்வாருந் தானுமமைவுடைகாரணன்" என்னுதல்; "நாரணன்முழுமேழுலகுக்கும் நாதன்"; என்னுதல். "நாராயணன் நங்கள்பிரானவனே" என்று "அவனேயகல்ஞாலம் படைத் திடத்தான்" என்னுதல் செய்வர்.

[நாரணன்] - மேல் அர்த்தோபந்யாஸம் பண்ணி நினைத்து, சப்தோபாதாநம் பண்ணு கிறார். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - பாரணங்கு உண்டு - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, அவனுக்குச் சிவாஹகன், பூமிக்கபிமாநிபிரிதே. 'பாரணங்காளன்' - என் னையாலே - நித்யவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது; 'எம்மான்' என்கிறது - ஸர்வவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்; ஆக உபயவிபூதியுத்த மென்றபடி. குற்றஞ்செய்தது பொறுக்கைக்கொரு விபூதியும், பொறுப்பிக்கைக் கொருவிபூதியுமாய்த்து. *க்ருதாநஸ:* குற்றம் தகிரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை சகலிக்கும் ஈச்வரன்; குற்றம் நீரம்பி அதுதாபயில்லாதாரைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி: "தலையறுக்கச்சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச்சொல்லுகிறதென்? நம்முடைய நிக்ரஹமாகில் அதுக்குமுலம் நிக்ரஹம் ப்பலிக்கும்படிபண்ணிப் பின்பு அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணவேணுமோ?" என்றிருக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. [வாரணம்தொலைத்த] - தன்னைப்

பெறவேணு மென்றிருப்பாருடைய ஆக்ரயணவிரோதிகள், குவலயாபிடம்பட்டது படும். விரோதிகிரஸநம் இதுக்கு உறுப்போயென்றில், - முதலிலே தொடங்கி அதில் சொல்லிக் கொண்டு போருவிறது ரக்ஷணமிதே; அதுக்குக் களைபிறுந்தி கோக்கவேணுமே. *அவ-ரக்ஷணே* என்னக்கடவதிறே. [காரணன் தானே] - இவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித் யாதிகள் ஸ்வாதீதமாக வுடையனூரிகுக்கையும் அதுக்கு அர்த்தமிதே.

தானேயுலகெல்லாம்* தானேபடைத்திடந்து*

தானேயுண்டுமிழ்ந்து* தானேயாள்வானே.

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், [தானே உலகெல்லாம்] - எல்லாலோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி உரும தானேபண்ணி தானே அவற்றை ஆள்கையாலே அந்த லோகங்களாகிறான் தானே. ஆக, இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றும்பாட்டிலும் திருமந்தரார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான ஸர்வவித ரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது. [தானே உலகெல்லாம்] - "ஸர்வம் க்கல்விதம் ப்ரஹ்ம" என்கிறபடியே நான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ஸர்வமும். "தஜ்ஜலாசிதி" என்று ஸாமானாதிகரணயத்துக்கு நியந்தநம் சொன்னுப் போலே, இங்கு ஸாமானாதிகரணயத்துக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது மேல்:—[தானே படைத்து] - "தம:.....ஏகீபவதி" என்கிறபடியே ஸுலக்ஷ்மசிதசிந்சரீரண தானே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கி, அசிதவிசேஷிதமான தசையாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கேயிருக்க தயமான மநாவாய்த் தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான பூமி, "என்னை உத்தரிப் பிக்கவேணும்" என்னவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம் பண்ணிற்று. [தானே உண்டு] - ப்ரளயம் வரப்புகா நின்றது என்று அறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து] - "புறப்படவிடவேணும்" என்று அர்த்தியாதிருக்க, தானே உமிழ்ந்தபடி. ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ரக்ஷிக்கையாலே - தானே உலகெல்லாம்.

ஈ.—மூன்றும்பாட்டு, ஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான ஸர்வவிதரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானேயுலகெல்லாம்] - *ஸர்வம் க்கல்விதம் ப்ரஹ்ம* *தத் த்வமஸி* என்னக்கடவதிறே. தானே படைத்திடந்து தானேயுண்டுமிழ்ந்து தானேயாள்வானாகையாலே, தானேயுலகெல்லா மென்றிறது; *தஜ்ஜலாந்* இதில்த். இங்குச்சொல்லுகிற தாதாத்மயம் ஸ்வரூபேண ஐக்யம் சொல்லுகிறதல்ல; சரீராத்மபாவத்தாலே சொல்லுகிறது. காரணத்வம்சொல்லில் விகாராஸ் பதமாமென்று சங்கித்து, சரீராத்மபாவத்தாலேசொல்லுகிறது. சரீரகதமான பால்யபெளவ நாடிகள் ஆத்மாவுக்குத்தட்டாதாப்போலே, இவற்றைப்பற்றிவரும் விகாராதிகள் அவனுக்கு வாராதென்று தோஷாஸ்ப்சம் சொல்லுகைக்காகச் சொல்லுகிறது. [தானேபடைத்து] - *தம:ஏகீபவதி* என்றெபடியே ஸுலக்ஷ்ம சிதசிந்சரீரியான தானே ஸகலலோகங்களையுமுண்டாக்கி. அசிதவிசேஷிதமான தசையாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே தயமானமநாவாய்த் தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே - இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான பூமி "என்னைவெடுக்க வேணும்" என்று அபேக்ஷிக்கவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம்பண்ணிற்று. [தானேயுண்டு] - ப்ரளயம்வரப்புகாநின்றதென் றறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து] - உள்ளேகிடந்து நோவுபடு மித்தனையல்லது, "என்னை வெளிகாடுகாணப் புறப்படவிடவேணும்" என்றறியாதிருக்க, தானேயுமிழ்ந்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகையாலே [தானேயுலகெல்லாம்]- *ஸர்வம் க்கல்விதம் ப்ரஹ்ம*.

ஆள்வானுழிநீர்* கோள்வாயரவணையான்*

தாள்வாய்ப்பலரீட்டு* தாள்வாய்நாடிரே.

(4)

ஒ.—தாள்வாய்ப்பாட்டில், [ஆள்வான் ஆழிநீர்]- "ஆபோ நாரா:" என்கிற வழியாலே திருமந்தரார்த்தத்தை நீர்வழியாதினாலுக்கொண்டு எம்பெருமான்திருவடிகளிலே இத்திருமந்தரத்ததைச் சொல்லிக்

கொண்டு நல்ல செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள்தோறும் ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [கோள்வாய்]-
ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவா யிருந்துள்ள வாய்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “ஆபோ நா ரா” என்கிற வழியாலே திருமந்தரத்தை நிர்வசித்து திருமந்த்
ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணி ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [ஆழிரீர் - ஆள்வான்]-
காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுர்முகனாய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அத்தசையிலே சேதநலமஷ்டியை ரஷித்தவன்
[கோள்வாய்] - மிடுக்குடைய வாய் என்னுதல்; ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவா ன வாய் என்னுதல். [அரவகிண
யான் தாள்வாய்] - ஆச்ரீதஸூபைனாகையாலே ஸ்வாராதனுடைய திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணி
மாறி நாள்தோறும் ஆச்ரயியுங்கோள்; இப்படிசெய்ய, ஸ்வரூபா நுரூபமான பேறு ரிச்சிதம் என்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. “ஆபோ நாராஇதி ப்ரோக்தா” என்றும் ஒரு நிர்வசனப்ரகார
முண்டிறே இதுக்கு; அவ்வழியாலே திருமந்தரத்தை நிர்வசித்து, திருமந்தரத்தைச் சொல்லிக்
கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியைப்பண்ணி ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[ஆள்வான்] - இவற்றையடைய அடிமைகொள்ளுமவன். [ஆழிரீர்-ஆள்வான்] - அடிமை
கொள்ளும் ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுர்முகனாய்க் கண்வளர்ந்தருளி,
அத்தசையிலே சேதநலமஷ்டியை ரஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்கையடைய
வாயென்னுதல், ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவா ன வாயென்னுதல். [அரவகிணயான் தாள்வாய்
மலரிட்டு] - ஸ்வாராதனென்றதாய்த்து. அந்தராயிதிருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணி
மாறி. [நாள்வாய் நாமரே] - நாள்தோறும் ஆச்ரயியுங்கோள்; அத்திருவந்தரம்பா னுடைய
பேறு உங்களுக்குப் பெறலாம்.

நாடர்நாடோறும்* வாடாமலர்கொண்டு*

பாடரவன்நாமம்* வீடேபெறலாமே.

(5)

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், [நாடர் நாள்தோறும்] - நாள்தோறும் செவ்விப் பூவைக்கொண்டு
அவனை ஆச்ரயித்து அவன்திருநாமத்தை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்ல அவன்திருவடிகளைப் பெறுகை
நிச்சிதம் என்கிறார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன்திருநாமத்தை
ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படி செய்யவே ஸ்வரூபா நுரூபமான வ்ருத்தியைப்
பெறலாம் என்கிறார். [நாடர்என்று தொடங்கி] - ப்ரீதிபூர்வகமான வ்ருத்திக்குக் காலநியதியில்லை.
உங்கள் அபிரிவேசத்துக்கு அநுரூபமான விலகண புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன்திருநாமத்தை
ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாகச் சொல்லுங்கோள். இப்படிசெய்யவே, ஸ்வரூபா நுரூபமான வ்ருத்தியைப்
பெறலாம். அங்கு, சூட்டுளையாலைகள் கொண்டு ஆராதிக்கையும் “அஹமந்தமஹமந்தம்” என்று
பாட்டுமாயிறேயிருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன்
திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படிச்செய்யவே
ஸ்வரூபா நுரூபமான வ்ருத்தியைப் பெறலாமென்கிறார்.

[நாடர் நாள்தோறும்] - பசித்தபோதெல்லாம் உண்ணுமாபோலே, [வாடாமலர்
கொண்டு] - உங்களுடைய அபிரிவேசா நுரூபமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு. [பாடர்-அவன்
நாமம்] - “ஏதத்தணம காயந்நாஸ்தே” என்று முக்தர் ஸாமகாமப்பண்ணுமாபோலே, அவனுடைய
திருநாமங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாகப் பாடுங்கோள். நாமரென்கையாலே. மாநலவ்யாபாரத்தைச்
சொல்லீற்று; வாடாமலர்கொண்டென்கையாலே - காயிகத்தைச் சொல்லீற்று. பாடரென்கை
யாலே - வாசிகத்தைச்சொல்லீற்று. [வீடேபெறலாமே] - ஸ்வரூபா நுரூபமான வ்ருத்தியைப்
பண்ணவே, “ஸ்வேகநுபேணுபிஷ்பத்யதே” என்கிறத்தைப் பெறலாம். இனியத்தைச் செய்யப்
பெரியத்தைப் பெறலாம்.

மேயான்வேங்கடம்* காயாமலர்வண்ணன்*

பேயார்முலைபுண்ட* வாயான்மாதவனே.

(6)

ஒ.—ஆரூம்பாட்டில், [மேயான் வேங்கடம்] - ஆச்ரயணியானாகச் சொல்லுகிற எம்பெருமானைக் கண்டாலன்றோ ஆச்ரயிக்கலாவதென்னில்: ஆக்ரிதர்க்காகக் கருஷ்ணஞயவந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளிப் பரநிலநீராவதல்லவாயினும் சரமஹரமான திருநிறத்தைமுண்டயனான சரிய;பதியானவன், ஆச்ரயிப்பாராகது என்தாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான்; அவனை ஆச்ரயிபுக்கோள் என்கிறார்,

இ.—ஆரூம்பாட்டில், ஆச்ரயணியனைக்கண்டு ஆச்ரயிக்கவேண்டாவோ? என்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆச்ரயிபுக்கோள் என்கிறார். [மேயான் இத்யாதி] - உங்களை ஆச்ரயிப்பித்துக்கொள்ளுகைக்குத் திருமலையிலே பொருந்திவர்த்திக்கிறவன், ஆச்ரயணத்திலே இழிந்தாரைக் கொண்டு முழுகும்வடிவை புண்டயவன். விரோதிவர்க்கம் செய்யுமது என்னென்னில்; அது பூதனை பட்டது படுமித்தனை. நம் பூர்வவருத்தம் பாராதே ரகசிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஈ.—ஆரூம்பாட்டு. நீர்சொன்னபடியே செய்யலாவது ஆச்ரயணியனைக் கண்டாலன்றோ? கண்டாச்ரயிக்க வேண்டாவோவென்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆச்ரயிபுக்கோளென்கிறார்.

[மேயான்வேங்கடம்] - (வேங்கடம் - மேயான்) உங்களை யாச்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுகைக் காகத் திருமலையிலே பொருந்திவர்த்திக்கிறவன். கண்டவாதேதான் பழிக்கலாயிருக்குமோ சொன்னில்?—[காயாமலர்வண்ணன்] - துரும்பும் எழுந்தாடி அடிமையிலே மீண்டல்லது நிற்க மொண்ணுதபடியான அடிவுபடைத்தவன். விரோதிவர்க்கம் பிண்ணச் செய்வதென்னென்னில் [பேயார்முலைபுண்டவாயான்] - பூதனைபட்டது படுமத்தனை, [மாதவனே] - நம் பூர்வவருத்தம் பாராதே விஷயிகர்ப்பிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

மாதவனென்றென்று* ஒதவல்லீரேல்*

தீதொன்றுமடையா* ஏதம்சாராவே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், [மாதவனென்றென்று] - பகதியோகம் பூர்ணமாக அதுஷ்டிக்குவும் இனிமையோடு திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டிகோளாகில், பெற்றதே உடலாகக்கொண்டு அதுகரணம் பண்ணும் ஸ்வபாவவயான பெரியிராட்டியாருக்கு வல்லபனுாவனுடைய மாதவனென்னும் திரு நாமத்தைப் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாக உச்சரிக்கவல்லிகோளாகில், பண்டுபண்ணின யாபங்கள் நடுக்கும்; மேல் செயவும் யாபங்கள் உங்கனோடு ஸம்பந்தியாவென்கிறார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆச்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்த:புரபரிகரமானார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவே, பூர்ணோபாஸத்தில் ப்பலம் ஸித்திக்கும் என்கிறார். [மாதவன் இத்யாதி] - “ஸ்ரீவல்லபன்” என்னும் திருநாமத்தை உங்களுக்கு ருசியில்லையோவாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க் கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாகச் சொல்ல வல்லிகோளாகில், பூர்வாகங்கள் நடுக்கும்; உத்தராகங்கள் ச்லேஷியா. முன்புள்ளவற்றை மறக்கும், பின்புள்ளவற்றில் நெஞ்சு செல்லாது. கிழ்ச்சொன்ன திருமந்தரமும் இப்பாட்டிற்குச்சொன்ன ஸ்ரீமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்குப் பர்யப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச் சொன்னவர்களுக்குப் பேற்றுக்குச் சொல்ல வேண்டாமிதே.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆச்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்த:புரபரிகரமானார்வார்த்தையைச் சொல்லவே, பூர்ணோபாஸத்தில் ப்பலம் ஸித்திக்குமென்கிறார்.

[மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்] - நாராயணசுப்தக்கோடே இத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பாருங்கோள். “நாரணமே” என்றுரே-இமே. [ஓதவல்லீரேல்] - உங்களுக்கு ருசியில்லையாகிலும் பரப்பேரிதராய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகச் சொல்லவல்லிகொள்கில். [திதொன்றும்அடையா] - பூர்வாகம் நசிக்கும். [ஏதம்சாராவே] - உத்தராகத்துக்கு அவிச் லேஷமேயாம். பூர்வாகத்தை விஸ்மரிக்கும், உத்தராகத்தில் நெஞ்சுசெல்லாது. கீழ்ச்சொன்ன திருமந்தரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்குப் பரப்பாதமான பின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச்சொன்னவர்களுக்குப் பேறு சொல்லவேண்டாவீரே.

சாராவேதங்கள்* நீரார்முகில்வண்ணன்*

பேராரோதுவார்* ஆராரமரே.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில். [சாரா ஏதங்கள்] - நீராலேபூர்ணமான மேகம்போலே விருந்த திரு நிறத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்கள் ஏதேனும் தன்னியலுந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும் அவர்வறுமயராக்ளோடு ஒப்பர்களைன்று ஆசிரயிப்பார்க்கு ருசுவுத்பாதநார்த்தமாக அவர்களுடைய ச்லாக்யதையை யருவிச்செய்கிறார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அதிகாரியியதில்லை; ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸுலிரிகளோடொப்பர் என்கிறார். [சாராஏதங்கள்] - து:க்கங்கள் நம்மைவந்து திட்டப் பெறு. [நீரார் முகில் வண்ணன்] - நீராலேபூர்ணமான மேகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். அவ் வடிவக் காணுந்தனையுமிதே உபதேசிக்கவேண்டுவது. [பேர் ஆர் ஒதுவார்] - அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் யாவர் சிலர். [ஆரார் அமரே] - அவர்கள் ஏதேனும் ஐம்மவ்ருத்தங்களை யுடையராகிலும், அவர்களிருத்தபடியே நித்யஸுலிரிகளோடு ஒப்பர்கள். இத்தால் - ஆசிரயிப்பார்க்கு ருசி பிறக்கக்கூக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அதிகாரியியதியில்லை, ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸுலிரிகளோடு ஒப்பர்களைன்கிறார்.

[சாரா ஏதங்கள்] - ஒரு பொல்லங்குகளும் வந்துவிட்டாது. [நீரார்முகில்வண்ணன்] - நீராலே பூர்ணமான மேகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். (அவ்வடிவு காணுந் தனையுமிதே உபதேசிக்கவேண்டுவது.) [பேராரோதுவார்] - அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர். [ஆராரமரே] - அவர்கள் ஏதேனும் ஐம்மவ்ருத்தங்களை யுடையரே யாகிலும், அவர்கள் இருத்தபடியே நித்யஸுலிரிகளோடு ஒப்பர். அவ்வோஜம்ஸத்திதிகளிலே நித்யஸுலிரிகளோடு ஒப்பர்கள். (ஆசிரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்கூக அவர்களேற்றம்அருளிச் செய்கிறார்.)

அமரர்க்கரியானை* தமர்கட்கெளியானை*

அமரத்தொழுவார்கட்கு* அமராவினைகளே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், [அமரர்க்கு அரியானை] - ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்கு துர்லபனும், அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு ஸ்லபனாயிருக்கிறவனை, அநந்யப்ரயோஜநாய்த்தொழ, ப்ரயோஜநாத்ர ப்ராவண்யம் தானேபோம் என்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஐம்மாதிகள் அப்ரயோஜகமானாலும் அன்பப்ரயோஜகளுக்கேனுமே என்னில்; ஆப்தோபதேசத்தைப்பற்றி இழியவே ப்ரயோஜநாத்ரபரதானேதுவான பாயங்கள் தானே அஃகும் என்கிறார். [அமரர்க்கு இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்கு துர்லபனானவை; “யந்நாயம்பக

வாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி". அந்ந்யப்ரயோஜனர்க்கு ஸ்ஹபனாஸவணை: "ஸோ஽ப்யகச்சத்" "ஸ்க்ரீவம் சரணம்கத:" "இமௌ ஸம் முநிசார்த்தூல கிங்கிரௌ" ஜ்ஞானாதிகரான ப்ரஹ்மாதிகளையாகிலும் ப்ரயோஜனாத்ரபர்க்கு துர்பலன்; ஒரு வேடுவிச்சியாகவுமாம், ஒரு குரங்காகவுமாம், ருஷிகளாகவுமாம், அவர்களுக்குக் கையாளாயிருக்கும். [அமரத் தொழுவர்கட்டு] - அந்ந்யப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு ஆச்ரயிக்க இழியவே, ப்ரயோஜனாத்ர ப்ராவண்யத்துக்கு அடியான கர்மங்களானவை தானேபோம்.

௩௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜந்மா திகன் அப்ரயோஜகமானாலும் ப்ரயோஜனாத்ரபரதா ஹேதுவான பாபங்கள் செய்வதென்னென்னில்; ப்ரயோஜனஞ்ஞயராய்க்கொண்டாச்ரயிக்கவே அவை தானே போமென்கிறார்.

[அமரர்க்கு அரிவாணை] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞானரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்குந் ஸ்வயத்தந்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாதவகை; *யந்நாவம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி*. [தமர்கட்டுகளி யாணை] - அந்ந்யப்ரயோஜனர்க்கு ஸ்ஹபனாஸவணை, ஒரு குரங்காகவுமாம், ஒரு வேடுவிச்சி யாகவுமாம், ருஷிகளாகவுமாம், அவர்களுக்கெனியனாயிருக்கும்; *ஸ்க்ரீவம் சரணம்கத:", *ஸோ஽ப்யகச்சம்ஹாதேஜா:*, *இமௌ ஸம் முநிசார்த்தூல* என்று சொல்லுமிறபடியே [அமரத் தொழுவர்கட்டு] - ஒதுப்ரயோஜனத்தைக் கணரிசியாதே அந்ந்யப்ரயோஜனராய்க் கொண்டு தொழுவர்க்கு. [அமரவினைகனை] - ப்ரயோஜனாத்ரபரதைக்கு அடியான விரோதிகள் வந்து கிட்டா.

வினைவல்லிருளென்னும்* முனைகள்வெருவிப்போம்*

சுனைநன்மலரிட்டு* நினைமின்நெடியானே.

(10)

ஒ —பத்தாம்பாட்டில். [வினைவல்லிருளென்னும்] - பகவத்கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகங்களாய் மிக்கிருந்துள்ள அஜ்ஞானவாஸநாதிகள் பீதமாம், தானேபோம்; ஆச்ரிதவிஷயத்தில் எல்லா உபகாரங் களையும் பள்ளிஞாலும் "தன்னும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்கும் ஸ்வபாவனாஸவணை அழகிய செவ்விப்பூக்களைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நினையுங்கோள் என்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவ்வளவேயன்றிக்கே கைங்கர்யப்ரதிபந்தகங்களும் போம்; ஆனபின்பு, அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [வினைவல்லிருளென்னும் முனைகள்] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரபலமான அஜ்ஞானம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்பந்தம், இவற்றைப் பற்றிவரும் ருசிவாஸனைகளாகிற இத்திரள்கள். [வெருவிப்போம்] - "நமக்கு இதுநிலமன்று" என்று பீதமாய்ப்போம். அழகிய செவ்விப் பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாற நினையுங்கோள். [நெடியானே] - எல்லாம் செய்தாலும், "ருணம் ப்ரவ் ருத்தமிவ மே" என்றிருக்குமவன். "ஸ்மந்தூ" என்கிறபடியே இவன் ஒருகால்கினைக்க "அஹம் ஸ்மராயி" என்று என்றுமொக்க நினைக்குமவன்.

௩௫.—பத்தாம்பாட்டு. அவ்வளவேயன்றியே, கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகங்களும் போம்; ஆனபின்பு, அவனை யாச்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[வினைஇத்யாதி] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரபலமான அஜ்ஞானம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்பந்தம், இவற்றைப் பற்றிவருகிற ருசிவாஸனைகளாகிற இத்திரள்கள். [முனை] - திரள். [வெருவிப்போம்] - "நமக்கு இதுநிலமன்று" என்று பீதமாய்ப்போம். அன்றிக்கே, முனையென்று - முகமாய், முகங்கெட்டுப் போமென்றுமாம். [சுனைநன்மலரிட்டு] - அப்ராக்குத த்ரவ்யம் தேடியிடவேணுமென்னவேண்டா. [நினைமின்] - "சிந்திப்பே யமையும்" உங்க ளுக்குப் பார்க்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் நினையுங்கோள்; *ஸ்மந்தூ* என்கிறபடியே. [நெடியானே] - நீங்கள் ஒருகால் நினைத்துவிட்டால், பின்னை அவன்தானே *அஹம் ஸ்மராயி* என்று உங்களை நினைத்தபடியே யிருக்கும்; ஒருகால் நினைத்து இவனைப்போல் கலங்கவேண்டுவ தில்லைமிற அவனுக்கு. ஸங்குண ஸம்பந்தனுடைய அகர்மவச்யனுமாகையாலே உருவ நினைத்தபடியே யிருக்குமிற அவன்.

நெடியானருள்சூடும்* படியாய்சடகோபன்*

நொடியாயிரத்திப்பத்து* அடியார்க்கருள்பேறே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், [நெடியானருள் சூடும்.] - ஸர்வேச்வரனுடைய அருளுக்கெல்லாம் பாத்ரபூதராகையே ஸ்வபாவமான ஆழ்வாருடைய உக்தியான ஆழிநந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியானது, அப்யஸித்தவர்களை பகவதவிஷயிகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார்தம்மைப்போலே பகவதவிஷயிகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார். [நெடியான் இப்பாதி] - ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரஸாதங்களுக்கெல்லாம் பாத்ரபூதராகையாலே அதுவே ஸ்வபாவமான ஆழ்வார். “ஆற்ற நல்லவகை காட்டும்” என்று ஸாத்திசுக்க ஸாத்திசுக்க அநுபவிக்குமளவன்றிக்கே, இப்போது அவன் கொடுத்த அருளெல்லாம்கொண்டு தரித்து நின்று அநுபவிக்கவல்லராகை. நொடிதல் - சொல்லுதல், [அடியார்க்கு] - அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு. [அருள்பேறு] - ப்ரஸாதலாபம். “நெடியானருள் சூடும்படியான்” என்கிற இவர்பேற்றைப் பண்ணிக் கொடுக்கும்.

ஈ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார்தம்மைப்போலே பகவதவிஷயிகாரபாத்ர மாக்கு மென்கிறார்

[நெடியான் இப்பாதி] - ஸர்வேச்வரனருளுக்குப் பாத்ரபூதராகையே ஸ்வபாவமான ஆழ்வார். அதாவது - “ஆற்ற நல்லவகை காட்டும்மமான்” என்று தன் குணசேஷத்தங்களை ஸாத்திசுக்கஸாத்திசுக்க அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு போந்தபடியை யநுந்தித்துவிஸ்மிதரானார் - சிழ்; இப்போது, அவன்கொடுத்த கொடுத்த அருளெல்லாம் உண்டதுக்கவல்லரானாய்த் து. நொடிதல்-சொல்லுதல். [இப்பத்தடியார்க்கருள்பேறே] - இப்பத்துத்தானே, இத்தையப்யஸித் “நெடியானருள் சூடும்படியான்” என்றதுவே பேறுக்கும். (அடியார்க்கு - அப்யஸித்தார்க்கு. தார்க்கு, அருள்பேறு = ப்ரஸாதலாபம்.) ஈச்வரன்கொடுத்த ஸாதர்ம்யம் ஆழ்வார்கொடுக்க மாட்டாமையில்கையே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீவ திருவடிகளை சரணம்

ஆறாம் திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார் : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், பக்திஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தருளி அந்யமரகை கொடுத்த தன்னையொழியச்செல்லாததன்மையான ஆழ்வாருடைய படியை அநுஸந்தித்து, அவரையொழிய ஒருக்கணமாத்ரமும் செல்லாதபடி திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் தான் இவரோடே ஆத்மாவதியாக நிரந்தரஸம்சலேஷம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே பதமுநின்று வைத்து, “இவர்தாமே சொல்லக் கொடுபோகவேணும்” என்று அதுக்கு அவரை ப்ரதீகடனாகத் தம் பக்கம் பரதந்தரனாயிருக்கிறவனுடைய நிர்ஜேஷாக வ்யாபிஷத்துத்தை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராய், திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, “நாம் பெற்றபேறு கண்டாயே!” என்றுசொல்லி மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், இப்படி பக்திஸ்வரூபத்தை உபதேசித்துக் கையொழிந்தவகந்தரம் அவன்பக்கலிலேயிவர்க்கு விடாய் பெருகிவருகிறபடியைக் கண்டு, இதுக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே ஸங்கிஹிதனாய், “கஜீவேயம் சுஷணமபி” என்கிறபடியே - இவரையொழிய ஒருக்கணமாத்ரமும் செல்லாத படியை யுடையனாய், “இவரோடே ஆத்மாந்தமாக கிரந்தரநுபலம் பண்ணவேணும், அதுசெய்யுமிடத்து

விச்சேத சங்கையில்லாதபடி பரம்பதத்திலே கொடுபோவோம்” என்று பதறுகிறக்கச்செய்தே, “இவர் பாதந்தர், நம்மை நியமிக்கமாட்டார்” என்று அறியாதே “இவர்க்குத் தாள்பாதந்தரனாய் இவர் நியமிக்கக் கொடுபோகவேணும்” என்று அவஸாபரதீக்ஷனாகிறவனுடைய வ்யாமோஷாதிசயத்தைக்கண்டு, “ஸ்வாதிகனுனவன் நம்மைக்குறித்துப் பாதந்தரனாவதே!” என்று விஸ்மிதராய், இதுக்கு உசாத்துனை யாவார் ஆர்? என்று பார்த்தவிடத்தில், ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிவிஷய பாவணராகையாலும், நித்ய ஸாரிகள் விப்ரக்ருஷ்டராகையாலும், இனித் தமக்கு உடன்கேடான நெஞ்சம் தாமுமனவாரே, அதைக்குறித்து, “நாம் பெற்றபேறு கண்டாயே!” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகினார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், இவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்று போந்தார்; இப்போது, ஆச்ரித பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்கிறார். இருந்தும்வியந்திற்காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமென்? என்னில்; — “அடியார் தம்அடியனேன்” என்று ஹேதுவோடே அநுபவிக்கிறார்.

௪௫.—பொய்ந்தின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவுமவர, ஈச்வரனை ஆழ்வார் பின் தொடர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இதுதொடங்கி, ஆழ்வாரை ஸர்வேச்வரன் பின்தொடருகிறபடி சொல்லுகிறது.

இப்படி பக்திஸ்வரூபத்தை அபதேசித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் தன்பக்கலிலே இவர்க்கு விடாய்பெருகுதிறபடியைக் கண்டு, இவர்க்குமுன்பே விடாய்த்துத் திருவாட்டாற் றிலே தங்குவேட்டையாகவந்து நிற்கிறவனாகையாலே இவரைக் கொண்டு போகையிலே அவனுக்கு த்வரைமிக்கது. இவரளவல்லவிறே அவனுடையவிடாய்: *நஜீவேயம் ஷண்மபி* என்னும் ஏற்றமுண்டிறே. “ஆழ்வாரும் நாமமாய் அநுபவிக்கவேணும்” என்று பாரித்து, “அதுசெய்யுமிடத்தில், அவ்வநுபவத்துக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி ஏகாந்தமாயிருப்ப தோரு தேசவிசேஷத்திலே கொடுபோய்வைத்து அநுபவிக்கவேணும்” என்று பாரித்து, “அதுசெய்யுமிடத்தில், இவர்க்குப் பாதந்தரனாய் இவர் நியமித்தபடி செய்தோமாகவேணும்” என்று இவர்அநுமதியொழியச் செய்யமாட்டானாய் நின்றான்; ஸர்வேச்வரனைத் தாம் நியமிக்க மாட்டாரே தம்முடைய பாரதந்தர்யத்தாலே; இப்படி தம்பக்கலிலே அபிநவேசாதிசயத்தைப் பண்ணுகிறவனுடைய மேன்மையையும், அப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடையவன் தம்பக்கல் பாதந்தரனாய்த் தாமநிற்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இதுதனக்கு உசாத் துணையாக ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் சப்தாதிவிஷயங்களிலே அர்யபரராய் அவற்றோடே பணிபோந்திருந்தார்கள்; அவன்தன்னைப் பார்த்தவிடத்தில், அபிநவேசாதிசயத் தையுடையனாய் முன்னடிதோற்றாதே யிருக்கிறவனாகையாலே அவன் இதுக்காளாகமாட்டிற் றிலன்; இனி இவ்விஷயிகாரத்துக்கு இலக்கான தாமும் தம்மோடு உடன்கேடான நெஞ்சமே யாயிருந்தது; அந்நெஞ்சைக்குறித்து, “அவனுடைய மேன்மையிருந்தபடியும், அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்பக்கல் தாமநின்றநிலையும், நாம் பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடியு மெல்லாம் கண்டாயே! நம்கார்பம் விழுந்தபடி கண்டாயே!” என்று, இத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தோடேகூட்டி இனியராகினார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், ஸர்வேச்வரனாகிறான், ஸர்வநியந்தாவாய் ஸ்வதந்தரனாயிருப்பானோருவ னென்றிருந்தார்; இப்போது அங்ஙனல்ல; ஆச்ரிதபாரதந்தர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். முன்பெல்லாம், தம்மாலே பாரதந்தர் யத்தை இழந்தார்; இப்போது, அவனாலே பாரதந்தர்யத்தை இழக்கிறார். அதுதான், இருத்தும் வியந்திலே சொல்லிற்றில்லைபோ? என்னில்,—அதில் இதுக்கு வாகியுண்டு - “அடியார் தம் அடியனேன்” என்று ஹேதுவோடே அநுஸந்திக்கிறார்.

அருள்பெறுவாரடியார்தம் அடியனேற்கு* ஆழியான்
அருள்தருவானமைகின்றான் அதுநமதுவிதிவகையே*
இருள்தருமாஞாலத்துள் இனிப்பிறவியான் வேண்டேன்*
மருளொழிநீமடநெஞ்சே வாட்டாற்றுளடிவணங்கே.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படா நின்றுகொண்டு, அதுதானும் நான் விதித்தபடியே செய்வானுயிராநின்றான் என்கிறார். [ஆழியான்] - திருவாய்மொழி வாண விஷயீகரித்தாப்போலே இனி, [இருள் என்றுதொடங்கி] - அஞ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையில் நசையற்றேன்; ஸாதுவான நெஞ்சே! நீஉகந்தருளின கோயில்களில் நசையாலே, "ஸம்ஸாரத்தைவிட்டுத் திருநாட்டுக்குப் போவேனல்லேன் நான்" என்றுபண்ணின பரமத்தைத் தவிர்; அவன் தந்தருளுறையடியே திருவடிகள் அதுபவி.

இ.—முதற்பாட்டில், ஈசுவரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான். அதுதானும் நாம் விதித்தபடியே செய்வானுயிராநின்றான் என்கிறார். [அருள்பெறுவார் அடியார்] - ஸர்வேசுவரன் அளவிறந்த ப்ரஸாதத்தைப் பண்ண அதுக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு; ராஜாக்கள் மஹிஷிகளுக்கு விபூதிகளையும் தங்கங்களையும் அவர்கள் அதிசயமாக்கி வைப்பாணரப்போலே, ஈசுவரன் தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத்து அநுபவிக்குமவர்கள். [அடியார்தம் அடியனேற்கு] - நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியார் அடியா ரடியாசெய்கோக்கள்" என்றிறே நம்ஸ்வரூபத்தை நினைத்திருப்பது [ஆழியான்] - திருவாய்மொழிவாண விஷயீகரித்தாப்போலே விஷயீகரிக்க நினையாநின்றான். "விடவில் சக்கர"மிதே. ஆர்ரிதரை நிரூபகமாக வுடையவன் என்றுமாம். [அருள்தருவான் அமைகின்றான்] - ஆர்ரிதரெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் அருளை எண்பக்கலிலே பண்ணுமவனாகச் சமைந்துகின்றான். "அஸ்மாபிஸ்துஸ்யோ பவது" என்னுமவர் களிறே இவர்கள். ஸ்வதந்தரானுகில் தருகிறான், இனிக்குறையென்? என்னில்—[அதுநமது விதி வகையே] - அது நாம் சொல்லச்செய்வானாக நினைத்திராநின்றான். "அது நம்முடைய பாக்வாதிருளையிறே" என்றாய்த்து பூர்வர்கள்நிர்வாணம்; இது ப்ரகரணத்தோடு சேராது. "நாம் விதித்தபடியே செய்வானாக நினைத்திராநின்றான்" என்று அருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தன்பக்கல் குறைவற்றிருந்தாலும் தித் தையில் இச்சை பார்த்திருக்குமிதே; சொல்வகையே என்னுதே விதிவகையே என்றது - தானே தருமது விதியதிக்கரமென்றிருக்கையாலே. இதுக்கு நாம் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [இருள் தருமானுலத்தான்] நான் அவன்வழியே போகப்பார்த்தேன். இங்கு உகந்தருளின நிலங்களும் பாகவத ஸஹவாஸமும் உண்டாயிருக்க அவன்வழியே போகவேண்டுகிறதென்? என்ன; அஞ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரமாகையாலே, ஐஞ்ஞாநாதிகளுள் ப்ரஹ்மாதனையும் எதிரிடப்பண்ணிற்றிறே. [இனி] - அவன்கருத்து அறிந்த பின்பு, [பிறவி யான்வேண்டேன்] - "வானுயரின்பென்பதிலென் மற்றை நரகமே மெய்திலென்" என்கிற அது நான்வேண்டேன். இனி ஈசுவராபி ப்ராயத்தாலேயிருக்கில் இருக்குமிறை. [மருளொழி நீ] - நீயும் என்வழியே போர்ப்பார். "திருவாறன்வினையதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடும்கொல்" என்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே ப்ரயிப்பதொன்றுண்டு; அத்தைத்தவிர்! இங்கே உகந்தருளின இதுக்கு ப்ரயோஜனம் அங்கே கொடுபோகையன்றே? [மடநெஞ்சே] - ஸாது நெஞ்சே! பல்வமான நெஞ்சே! மடமை - அறிவினமை. [வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே] திருவாட்டாற்றிலேவந்து நித்திரையன் நினைவிலே போகப்பார். அடிவணங்குகையாவது - ஈராகதங்கிருக்க; அவன்கருத்திலே போகை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு, ஈசுவரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான்; அது தானும் நாம் விதித்தபடி செய்வானுயிராநின்றான் என்கிறார்.

[அருள்பெறுவாரடியார்தம் அடியனேற்கு] - நேமதுநாஸிருக்கிறபடி. ஸர்வேசுவரன் பண்ணும் ப்ரஸாதாதிசயத்துக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமி கள். அவர்கள்பக்கலிலே அவன் பண்ணின அருள் நம்மளவும் வர வென்னக்கோத்தருகாண் என்கிறார். *தூநஹம் த்விஷத:* என்று ப்ரஜை தீம்பிலே கைவளர்த்தால் மாற்றைக்கொண்டு "வாய் வாய்" என்பாலைப் போலே, அவன்தான் சேவவேண்டும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்களைப்போலன்றிபே, *ததாமி* என்று அவனுடைய அருளுக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சில ருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும்அருளை நம்பக்கலிலே பண்ணினான். ராஜாவுக்குப் புறம்பு ஒருமுறையிலே செல்லாநின்றாலும், தன்ஜசுவரயத்தையும் கொடுத்துத் தன்உடம்புபையங் கொடுக்குமிதே மஹிஷிவிஷயத்தில்; அப்படியே அவன் தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத் ததுபவித்துத் தான் பரதந்தரனும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும் அருளை எண்பக்கலிலே பண்ணினான். [அருள்பெறுவாரடியார்தம் அடியனேற்கு]

னேற்கு] - இருவர்க்கும் நிசுபகமிருக்கிறபடி. இவர் அருள்பெறுவாரடியார்தம் மடியார்; அவன் ஆழியான்; இருவர்க்கும் நீருபகர் ததிலபேகாணும். [அடியனேற்கு] - "விடுமாறென் பதென்" என்றும் "நீக்கமில்லாவடியார்தம் மடியா ரடியா ரடியா ரெங்கோக்கள்" என்றும், "தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்க" என்றும் நான்சொன்ன அங்வார்த்தையையே நினைத்திருந்தான்காண் அவன்; "அடிகளடியேயினைப் மரபவர்கள்தம் மடியான்" என்றிற படியிய இத்தையையாய்த்து இவர் தமக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திருப்பது. [ஆழியானருள் தருவான் அமைகின்றான்] - ஸர்வேச்வரன் நம்பக்களிலே முற்றேரக்காக நோக்கிப் ப்ரஸாதாதி சயத்தைப் பண்ணுவானாகப் பாரியாகின்றான்; திருவாழியை யொரு கண்ணாலே பார்ப்பது, இவரை யொருகண்ணாலே பார்ப்பதாகாமின்றான்; "விடலில் சக்கரத் தண்ணாலைமேவல்லிடலில்" என்றிறபடியே கையில் திருவாழியை விடிலன்றோ உம்மைவிடுவதென்றானின்றான். [ஆழியான்] அவர்களையிட்டுத் தன்னை நிசுபிக்கவேண்டும்படியாய்த்திருப்பது. *அஸ்மயிஸ்துல்யோ பயது* என்று அவர்கள் வல்லார்பக்களிலும் பண்ணும்அருளை என்னொருவன்பக்களிலும் பண்ணா மின்றான், அவர்கள் அருள்பெறுவாரடியாரான அடியாராய்த்து; இவனும் அருள்தருவா னமைகின்றானுய்த்து. [அமைகின்றான்] - பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது. அருளைக் குறையறக் தருவதாகப் பாரியாகின்றான். அவன் ப்ரஸாதாதிசயத்தைப் பண்ணுவதாகப் பாரியா மின்றானாகில் அவன்தான் ஸர்வேச்வரனாகில் பின்னைக் கண்ணழிவென்னென்னில். - [அதுநமது விதிவகையே] - அது செய்யுமிடத்தில் நான் சொன்னபடி செய்தானாகவேண்டி யிராகின்றான். [அதுநமது விதிவகையே] - "அது நம்முடைய பாக்ஷாநுருணமாகிறே" என்று இதுக்குப் பூர்வர்கள் நிர்வகிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுவிர ஸந்தோடு சேராது, நாம் விதித்தபடியே செய்வானுயிருந்தானென்றார்" என்றருளிச்செய்வர். *அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யமி* என்று பாரித்துப்போந்தவர்தாமே *கரிவதாமிதி மாய்வத* என்னப் பார்த்திருந்தாப்போலே, இவர் சொன்னபடி செய்வானுயிராகின்றான். 'நமது சொல்வகையே' என்னுதே, 'விதிவகையே' என்பானென்னென்னில்; வித்யாதிக்கரமத்தில் ப்ரத்யவாயத்துக்கு அஞ்சுவாஸாய்ப்போலே அஞ்சாகின்றான். தான் நினைத்தபடி செய்கைக்குத் தன்பக்கல் குறையற்றதும் இத்தனியில்இச்சையொழியக்கொடுப்போகானே அவன்; புருஷோத் தமன் அபும்ஸ்தவம் வரும்படி செய்யானே. [நமது விதி வகையே] - *ததாநுஜாநந்தமுதார விஷ்ணு:* "இது பட்டர்தாமே யருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்" என்றருளிச்செய்தார். சேனை முதலியார் சட்டையும்குமரிக்ஃகட்டும் கையும்கிரம்புமாய் வந்துபுகுரப்புக்கவானே, நாய்ச்சிமாருத் தானுமாய் ஸ்வரமாகவருகவருதுதவிர்ந்து நாய்ச்சிமாரும் விரம்ஸாஸநத்தில் ஒருமுலை களிலே ஒதுங்கத் தானும் ஸவிரயமாகவருக்குமாய்த்து, வருத்தஸாமந்தரைக் கண்ட ராஜாக் களைப்போலே, இவர்தாமும் "இவ்விருப்புக்குத்தண்ணீர்த்துரும்பாகவொண்ணாது" என்று ஐக்கநீர்வாஹத்துக்கு வேண்டுமவற்றைப் பாகரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ் செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்குமதிலும் இனிதாயிருக்குமிதே அவனுக்கு இவர்தம்மைக்காண; *ப்ரியேண* இதே. "இன்னுனை ப்ரஹ்மாவாக்கவேணும், இன்னுனை மாற்றவேணும்" என்று வேண்டுமவற்றைச் சுருங்கவிண்ணப்பஞ்செய்வர்; "ஐயர் வாதொன்று சொல்லிற்று அவை யெல்லாமப்படியே" என்று கண்களாலே மேலெழுத்திட்டுக்கொடுக்கும். இவ்வார்த்தையருளிச் செய்தபோது கிடாம்பியாச்சாரோடு அல்லாதாரோடு வாசியறக் குமிழிநீருண்டது; ஆச்சான் தான் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்கும் போர. இனையாழ்வான், ஆச்சாளை "பட்டர்தம்மை யாச்சரயித்தவர்களிற்காட்டிலும் நீர்தாழ் அதுவர்த்திப்பானென்?" என்று கேட்க, "நீ அன்று கண்டிகைகாண், எம்பெருமானார் பட்டர்கையிலே புஷ்பதத்தைக் கொடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு ச்லோகத்தை விண்ணப்பம் சொல்லித்துத் திருப்பிரம்புக்கும் புறம்பாகக்கொண்டு புறப் பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி, நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருக்கோன்" என்றருளிச்செய்தார். அருளுகிறான் ஸர்வேச்வரனாகில் அதுதான் நாம் விதித்தபடி செய்வானுயிருந்தானாகில் இவரிக் கண்ணழிவென்? என்ன - [இருள் இத்யாதி] - இனி, நீயும்இசையுமித்தனையே வேண்டுவது; இதுவே கண்ணழிவு. நான் அவன்வழியே போவதாகப்பார்த்தேன், நீயும் அவன்வழியே போகப்பாராய்! உமக்குத்தான் அவன்வழி

போகவேண்டுமிறதென்? என்ன; - இதுந்தரு மானூலமாயிருந்ததே. ஸம்ஸாரமாகிறது; இருக்கவிருக்க அந்நூலத்தைத் தருவதொன்றாயிற்று; ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானையுமிடே எதிரிடப் பண்ணிற்று. [இனி] - “வானுயரீன்பெய்திலென் மற்றைநரகமே பெய்திலென்” என்று கிளைத்திருந்ததொரு பரமமுண்டுமுன்பு; இப்போது அது தவிர்த்தேன். அது தவிரவேண்டு வானென்னென்னில்; - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ஆதராதிரயத்தாலுமாக, “அங்கே யிருக்கிலென், இங்கேயிருக்கிலென்” என்று அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமத்தனைபன்றோடு வானொடுவ தென்றிருந்தோம்; அதுவே யாகப்பெறுதே, மற்றைப்படிக்கு உடலாயிருந்தது. பரக்குதிவச்சாறுக்கி சப்தாதியிஷயங் களிலே கொடுபோய் மூட்டும் ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தை யறுஸந்தித்தபின்பு விடுவதாகவே துணர்த்தேன். [யானவேண்டேன்] - என் புத்தியால் விட்டேன்; அவனிருத்தில் செய்வலாவ தில்லை. ஆனால் செய்வவேண்டுவ தென்னென்ன. [மருனொழிரீ] - உன்னதொருகிளைவுண்டு, அதைத்தவிரப்பார். “திவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசம்பேறலுற்றால் - திருவாறன்வினையதனை மே விவலஞ் செய்து கைதொழக்கடுங்கொலென்னுமென் சித்தனை” என்று விரோதிகழித்து போய்வழியெல்லாம்போய், “இது பரமபதத்துக்குப் போய் வழி, அது திருவாறன்வினைக்குப் போய்வழி” என்றால் “ப்ராப்வஸ்துதான் இங்கேவந்து கெட்டிற்றுகில் இனி இங்கே யடிமைசெய்ய வமையாதோ?” என்று ப்ரமித்திருப்பதொன் றுண்டு, அதைத் தவிரப்பார். மருனென்று - அறிவின்மைக்குப்பேர். [மடநெஞ்சே] - “உத்தேச்யவஸ்து ஸங்கிரஹித மாய்த்தது” என்று இத்தையே பார்க்கிறாயித்தனைபோக்கி, நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ? [வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே] - நமக்கு ஹிதகாமனாய் வந்திருக்கிறவவன்வழியே போய் அவனை யறுபவிக்கப் பாராய்; உகந்தருளின நிலங்களிலே வந்துவிடிறது நம்மை அவ்வருகே கொடுபோகக்காரியிருக்கும், நீயும் அவன்வினைகளிலே போகப்பாராய். [அடிவணங்கே] - அடிவணங்குகையாவது - சரஸதவிருகை யிறே.

வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி மானூலப்பிறப்பறுப்பான்*

கேட்டாயே மடநெஞ்சே கேசவனெம்பெருமானே*

பாட்டாயபலபாடிப் பழனினைகன்பற்றறுத்து*

நாட்டாரோடிபல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே.

(2)

ஏ.—இரண்டாம்பாட்டில், கேட்டாயே பல்யமானநெஞ்சே தன்னை அதுபவிக்கைக்கு விரோதி யான மானூலப்பிறப்பு அறுக்கவேணும் என்று, கேசுவந்தாவாய் என்னை அடிமைகொண்ட வாட்டாற்றானை அடிவணங்கி, அவன்ப்ரஸாதத்தாலே திருவாய்மொழி பாடவும்பெற்று, தன்னுடைய ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபத்தகமான அவித்யாதிகளெல்லாம்போக்கி, இதரவிஷய ப்ரவணராய் நம்மொடு ஒரு பற்றுன்றிக்கேயிருக்கிற நாட்டா ரொட்டைச் சேர்த்தினையும் தவிர்த்து, நாரணனை ப்ரசவிகம்பெறேறே மென்கிறார்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “விதிவகையே” என்று நம் இசைவு பார்த்திருக்கிறான் என்கிறதென்? “இங்ஙிளற்றிரீமை இனிபாமுறுமை” என்று அடியிலே அபேகசித்திலோமோ? என்ன;—“அபேகசித்த வனவே நாம் பெற்றது!” என்கிறார். [மானூலப் பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி] - “தன்னை அதுபவிக்கைக்கு விரோதியான மஹாப்ருதிவினில் ஐம்மத்தைப் போக்கவேணும்” என்றன்றோ நாம் ஆர்த்தித்தது. [கேசவன் எம்பெருமானே] - கேசுவை கிரஸித்தாப்போலே நம் சேஷத்வவிரோதியைப் போக்கி முறையிலே நிறுத்திப்படியைக் கண்டாயே? அவ்வளவேயே! [பாட்டாயபலபாடி] - விரோதியைப் பேக்கிப்படி கிடக்கச் செய்தே, யாதிகமான அடிமையைக்கொண்டபடி கண்டாயே. பாலேல் தமிழரிசை காரர் பத்தர் பரவுப்படியன்றோ கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. ப்ரசஸ்தகேசனாயிருக்கிற அழகைக் காட்டித் தோழித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டான் என்றமாம். [பாடிப் பழனினைகள் பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாய் அநாதிகாலாஜ் ஹிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம் போகப்

பெற்றபடி கண்டாயே. நாம் அநாதிகாலங்கூட ஆர்ஜித்தவற்றை, ஒரு ஸர்வசக்தி அலபகாலத்திலே போக்கிளபடிக்கண்டாயே. [நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து] - அஹங்கார மமகார வச்யரோடு தொற்றற்ற படி கண்டாயே. "இவை என்ன உலகியற்கை" "கொடுவதெங் காட்டேலே" என்னப்பண்ணிளபடி கண்டாயே. [நாரணனை நண்ணினமே] - நிருபாதிக ஸர்வரகுகளைக் கிட்டப்பெற்றோம். நிருபாதிக ஸர்வவிதபந்துவைக் கிட்டப்பெற்றோம். [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - பவ்யமானநெஞ்சே, கேட்டாயே / என்று உபகாரஸம்ருதி தோற்றக் கூறுகொள்ளுகிறார்.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு, "விதிவகையே" என்று - கேசவ பகவத்க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே "இந்நின்றகீர்மை யினியாமுறமை" என்றிலோமோ நாம்? என்ன, —நாம் அபேகித்தவளகோ பெற்றது? என்கிறார்.

[மாஞ்ஞாஸப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றாநடிவணங்கி - கேசவனெம்பெருமானைப் பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினம் - கேட்டாயேமடநெஞ்சே] - இதெல்லாம் அவனருளாலே வந்ததா யிருந்ததோ? நாம் இரந்துபெற்றதாயிருந்ததோ? விரோதிபோகவேணு மென்னும் இவ்வளவன்றோ நாம் அபேகித்தது: கெடுவாய், நாம் அபேகித்தவளவதிலே, [மாஞ்ஞாஸப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றாநடிவணங்கி] - "ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவேணும்" என்றன்றோ நாம் ஸர்வேச்வரன் திருவடிகள் யாச்ரயித்தது. அதுக்குமேலே அவன் நம்மை அடிமையுங் கொண்டான் கண்டாயே. வாகிகமானவடிமையன்றோ கொண்டது. [கேசவனெம் பெருமானை] - கேசிதூந்தாவான ஸர்வேச்வரனை; கேசியைப் போக்கினுப்போலே நம் விரோதியைப்போக்கி நம்முடைய சேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தி நமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை; அன்றிக்கே, ப்ரசஸ்தகேசன் தன்னழகைக்காட்டி நம்மையடிமை கொண்டவனென்றுமாம். அவ்வளவேயோ, [பாட்டாயபலபாடி] - பாலேய்தமிழ் ரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படியன்றோ நம்மையிடுவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டபடி. "விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ள வேணும்" என்று நாம் அபேகிக்க, அதுவுங்கிடக்கச் செய்தே, அடிமைகொண்டான் கண்டாயே. [பாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமாய் அநாதிகாலர்ஜித்தமான அவித்யாதிகளெல்லாம் போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. இவ்வினை யறுக்கக் குடித்த வெப்பங்குடிநீர் இதுகாணும். *கேசவம் வைத்யம்* - இவன் மெடுநான்குட ஈட்டின இது ஸர்வசக்திபோக்கப்புக்கால் ஒருகாலே போகலாயிருக்குமிதே. [நாட்டாரோடியல்வொழிந்து] - உண்டியோடியுடையெயுக்கத்தோடும் இம்மண்டலத்தாரோடு தொற்றறப் பெற்றபடி கண்டாயே. "யானேயென்தனதே" என்று அஹங்கார மமகார வச்யராயிருக்கிறவர் களோடே ஸம்பந்தமற்றபெற்றோம். "ஓ ஓ வுலகினதில்வே" "இவைபென்ன வுலகியற்கை" "கொடுவதெங்காட்டே லே" என்னப்பண்ணிளபடி கண்டாயே; "உங்கனோடு எங்களிடை யில்லை" என்றுகழித்தவரிதே. [நாரணனைநண்ணினம்] - லோபாதிகபந்துக்களை விட்ட வளவோ? நிருபாதிகபந்துவைப் பற்றவும்பெற்றோம். விட்டவர்கள்தன்னை ஆகாரந்தரத்தாலே பற்றுகிறார்களும். முத்தனுக்கு ததியத்வாகாரத்தாலே அநுபாவ்யமாகுகிறே இதுதான். ஸ்வயம்பாகத்தவிர்து பிதாவோடே யொன்றாக ஜீவிப்பாரைப்போலேகாணும், படுக்கைக் கேழே மஹாவிதிக்கிட்டு புறங்கால்விங்கிச் சாவாரைப்போலேயிறே, நாராயணனுயிருக்கச் செய்தேயும் நண்ணுதிருத்தபடி. [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - பெற்றபெற்றின் கனத்தை யறுஸந்தித்து, வகாதது வகுத்ததென்று திமிர்த்திருக்கிறாயோ? இத்தை அநுபவியா நின்றாயோ; *ஸௌமித்திரே புஷ்ப்வ* *ஸதேஹிரமஸைகச்சித்* போலே, 'மாஞ்ஞாஸப்பிறப்பறுப்பான் கேச வனெம்பெருமானை வாட்டாற்றாநடிவணங்கி - பாட்டாயபலபாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் - கேட்டாயே மடநெஞ்சே' என்றவ்யம்.

நண்ணினம்நாராயணனை நாமங்கன்பலசொல்லி*

மண்ணுலகில்வளம்மிக்க வாடாற்றுவந்து*இன்று

விண்ணுலகம்தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே*

எண்ணினவாருகா இக்கருமங்களென்னெஞ்சே.

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமான், நம்மை விஷயிகரிக்கவல்லனே யென்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே, அதயபிநிஷ்டானால் நாம்விடுத்தபடி செய்வாளுயிராதின்றான். நெஞ்சே! எண்ணினவளவன்றிக்கே கருமங்கள் விழும்படியன்? என்கிறார். [நண்ணினம் என்றுதொடங்கி] - பல திருநாமங்களைச் சொல்லி எம்பெருமானை அநுபவிக்கப்பெற்றோம். வளம் - ஸம்பத்து [என்றெஞ்சே]- இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னுடைய ஆதரவப்பத்தாலே வந்ததென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நெஞ்சே, நம்மை விஷயிகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே ப்பலிக்கிறபடியென்? என்கிறார். [நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி-நண்ணினம்]- கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றோம். “விண்ணுலகம்” என்கிறபேற்றுக்குச் சொல்லில், மோஷத்தில் விநியோகமான திருமந்திரமே அமைபும். “ஸ்ரீவார்த்தநாதக.” என்கிறபடியே ப்ரயோஜனந்தரங் களுக்கும் அதுவே அமைபும்; ப்ரீதிப் ரீரிக் அநுபவத்துக்காகச் சொல்லுக்கையாலே எல்லாத் திருநாமங் களும் வேணும். [மண்ணுலகில் இத்தயாதி] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ருத்தி மிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றை நிரூபகமாக வுடையவன். [வளம்] - ஸம்பத்து. ரக்ஷயம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் இங்கு; [நகங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே சேஷபூதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம் செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானேவந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கு அடியாபிரூப்பதொன்று நெண்ணெற்றில்லை; இன்று இவ்வளவே விடியக்கண்டதித்தனை, [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - பரமபதத்திலே செல்லப்பெறுகையன்றிக்கே, “ஆன்மிகள் வானகம்” என்கிற பொதுவுமன்றிக்கே, த்ரிபாத்திபூதியையும் நமக்கே தருவானாயிராநின்றான். [வினாகின்றான்] - ஸாபேஷரான நாம் ஆறிவிருக்க, நிரபேஷானவன் பதருகின்றான். முன்பு இவர் விரைந்த போது ஒரு கார்யார்த்தமாக வைத்தானாய், அதுதலைக்கட்டினவாரே, விஸத்ருசமான விபூதி இவர்க்குத்தரமன்று என்று பதருகின்றான். தொடங்கின அப்போதே தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்திக்குப் பதறவேண்டுகிறதென் என்னம்? - [விதிவகையே] - நாம்விதிக்கத் தருவானாக வேண்டியிராநின்றான். [எண்ணினவாருகா] - நாம் “இவன் விமரயவேணும்” என்று எண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்]-பகவதவிஷயத்தில் ப்பலிக்கும் படி, புறம்பு ஒருவனை ஒன்று அர்த்தித்தால் பேற்றனவும் இவள்தானே அர்த்திக்கவேணும்; இவ்விஷயத் தில், இவன் ஒருகால் அர்த்தித்து விட்டால் யின்பு தன்பேருகத்தானே அர்த்தித்துக்கொடுக்கும். [என் நெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் நீ என்வழியே போருகையாலேயிறே எரித்தித்தது.

ஈ.—மூன்றும்பாட்டு. நெஞ்சே! நம்மை விஷயிகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே ப்பலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - ப்ராப்தான ஸ்வாமியைக் கிட்டப் பெற்றோம். [நாமங்கள்பலசொல்லி] - *நமோ நாராயணவேதி மந்த்ரஸ் ஸ்ரீவார்த்தநாதக:* என்று இதுவேயமையுமிறே ப்பலாபிஸத்திபண்ணில். ப்ரீதிப்ரீரிக்ராய்க்கொண்டு திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி. [மண்ணுலகில் இத்தயாதி] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ருத்தி மிக்கிருந் துள்ள திருவாட்டாற்றைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவன். [வளம்] - ஸம்பத்து. ரக்ஷ வர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் இங்கு; நகங் கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே சேஷபூதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம்செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானே வந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கடியா யிருப்பதொன்று நெண்ணெற்றில்லை; இன்றிவ்வளவே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - அங்கே ஒருகுடியிருப்பு மாத்ரமே கொடுத்தவிடுவானாயிருக்கிறவன். “வானவர் நாடு” “ஆன்மிகள் வானகம்” என்கிற பொதுவையறுத்து நமக்கே தருவானாக த்வரியா நின்றான். ஆவதறிவதறிய விபூதி இவர்க்குத் தரமன்றென்று காணும் அவன்நினைவு. இவர்க்கே கொடுக்கையாவது - இவர் ப்ராப்தித்தபடியே வழுவிவாவடிமையாகக் கொடுக்க யிறே. [வினாகின்றான்] - நம்மைப்போல் ஆறியிருக்கிறான். “சிறப்பில்லீடு - இறப்பி லெய்துக வெர்தற்க” என்றுஒரு ஆற்றவண்ணிறே நமக்கு. தான் முற்பாடனாய்ச்

சரக்குக்கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்பது, இவர் தாழ்த்தாரென்று மீளப் போய்ப்புக்கு “ஆழ்வீர்! போசீரோபோசீரோ” என்று பதறுகின்றான். ஒரு கார்யப்பாட்டாலே ஸ்வந்தானம், அக்கார்யம் முடியுமளவானவாறே தவிர்பாரின்றுன். ஸர்வசக்தியான தனக்கும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடி யாய்த்து த்வரையிருக்கிற்படி, ஸங்கல்பித்த கார்யம் செய்யுமளவும் பொறுத்திறலையுத்து. இப்படி சொல்லிக்ளையாசின்னுனில் பினைக்கிறான்: தான் ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரானுடில் பிள்ளை அங்ஙன் விரையவேண்டுமிறதென்னென்னில்,—[விதிவகையே] - நாம்சொல்லப் பரம பதம் தந்தானாகவேனுமென் றிராசின்னுன். “எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்” என்றுரே, அது தவிர்த்து “உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்”, “திருவாரணரினலுனை” என்று தடுத்தும் வளைத்தும் செய்தால் பின்பு கொடுப்பதாக இராசின்னுன். [விதிவகையே - விண்ணுலகந்தரு வானுய் விரைகின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்பு தான் எதிர்குறம்புக்கு விரைந்து திரிந்தான்; ருசிபிறந்த பின்பு இவர் விரையத்தொடங்கினார்; அதுகண்டு அவனுக்கு இவரான வல்லாதபடி விரைதல் மிக்கது; அதுகண்டு இவர் விஸ்மயப்படுகிறார். இவனுக்கு ருசிபிறக்கு மளவுமிறே அவன் ஆறியிருப்பது? இவனுக்கு அதுண்டாளுல் பிள்ளை பேற்றளவுஞ்செல்ல விரைவான் அவனுய்த்து. உடையவலிறே உடைமைக்கு விரைவான்? [எண்ணின்வாறுகா] - “இக்கின்ற கீர்மை இனியாமுழுமை” என்று இவ்வளவன்றோ நாம் எண்ணிற்று? அவனை “விரையவேனுய்” என்றெண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - பகவத்விஷயத்தில் தாந்தாம் எண்ணியிருந்தவளவல்லகாண் கார்யம் ப்பலிக்கும்படி, லௌகிகரிலே சிலரை “என்கார்யத் துக்கு கீ கடவை” என்று சொன்னாலும், பிள்ளையும் பேற்றளவுஞ்செல்லத் தனக்கே ப்ரவர்த திக்க வேனுமே; அப்படியேவினைத்திராதே கொள்ளாய் இவ்விஷயத்திலும். [என்னெஞ்சே]- அவன்முறையிலே விரைய நாம்பெற்றது, கீ முறையிலே நிற்கையன்றோ? பந்தறே துவாகை தவிர்த்து மோஷத்தே துவாகையன்றோ? உன்னுவேவந்த ஸம்ருத்தியன்றோ. இதெல்லாம்?

என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து இங்கிருந்தமிழ்நாலிவைமொழிந்து*

வன்னெஞ்சத்திரனியனை மார்விடந்தவாட்டாற்றின்*

மன்னஞ்சப்பாரதத்துப் பாண்டவர்க்காய்ப்படைதொட்டான்*

நன்னெஞ்சேநம்பெருமான் நமக்கருந்தான் செய்வானே. (4)

ஒ.—நாலாய்பாட்டில், நம்விஷயத்தில் இத்தனபல்யனாக ஸம்பலிக்குமோ என்னில்; ஆசிரித விஷயத்தில் எல்லாம் செய்வானானபின்பு நாம் அபேகித்ததெல்லாம் செய்யுமென்கிறார். [என்னெஞ் சத்து என்றுதொடங்கி] - ஹருதயத்திலேயிருந்து, என்னைஉபகரணமாகக்கொண்டு இஸ்ஸம்ஸாரத் திலே இப்படி விலகுகளமான திருவாய்மொழியை யருளிச்செய்து, ஆசிரிதனான ஸ்ரீபரஹ்மதாழ் வானுக்காக வலியநெஞ்சை யுடையனான ஹ்ரண்பனுடைய மார்வையினைந்த திருவாட்டாற்றில் எம் பெருமான். [மன்னஞ்ச என்றுமேறுக்கு] - பிஷ்மாதி ராஜாக்கள் அஞ்சும்படி பாரதஸமரத்திலே ஆயுதம் தொடேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிவைத்து ஆசிரிதான பாண்டவர்களுக்காக அஸ்தய ப்ரதிஜ்ஞையும் ஆயுதத்தை எடுத்தான் எம்பெருமான் என்றால் உகக்கும்நெஞ்சே! நமக்கு நாதனான தான் நம்அபேகிதங்கொல்லாம் செய்யும்.

இ.—நாலாய்பாட்டில், ஸர்வேச்வரன் தான் நாம் விதித்த இது செய்வதாகச்சொன்ன இது ஸம்ப லிக்குமோவென்னில்; அவனுடைய ஆசிரிதவாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்தித்தால் கூடாததில்லை என்கிறார். [என்னெஞ்சத்து] - ஸம்ஸாரத்திலே விஷயாத்ரப்ரவணமான நெஞ்சென்று இவர் இருயாசின்னுர்; இவர் “என்னது” என்றுஇதுவே ஹேதுவாக அவன், மேல்விழா கின்றான். இவர் அபேக்யமென்று அகல அதுவே ஹேதுவாக அவன்புகுர விலலா கின்றான். [உன்] - கார்யார்த்தமாக இருக்கையன்றிக்கே தன் விடாய்தோற்ற உள்ளே யுகுந்தான். [இருந்து] - புறம்பு ஒருவிழதியுண்டென்று கிளையாதே ஸத்தாவா ப்ரதிஜ்ஞையா விராசின்னுன். [இங்கு] - பரம்பதத்தில் பரிமாற்றத்தை ஸம்ஸாரத்திலே உண்டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] - விலகுகளமான தமிழ். [நூல்] - பின்பு வகஷணங் கட்டுவார்க்கும் இதுவே கொண்டு

செய்யவேண்டும்படிவருக்கை. இவர் ஆற்றாமையாலே சொன்னஇத்தை அவன் கஷ்டனோபேதமாக்கிஞ் றுய்த்து. [இவை] - தமக்கும் கொண்டாடவேண்டியிருக்கு யிவை. [மொழிந்து] - பாடின எனையத் தாம் கற்றுச் சொன்னோரோபாதியாக நினைத்திருக்கிறார். [வன்னெஞ்சம்] - பகலத்விஷயமென்றால் அஸஹ்யமான நெஞ்சு. [மார்விடந்த] - துர்மாதங்கிடந்தவிடத்தைக் குட்டமிட்டழிக்கை. முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன் நமக்கு உதவானோ என்று கருத்து. [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். [மன்னஞ்சுஇத்யாதி] - ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே பீஷ்மதி ராஜலோகங்கள் அஞ்ச, பாரதஸமாத்திலே "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:" என்கிற வர்களுக்குக் கையாளாய் [படைதொட்டான்] படையெடுத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை. ஸங்கல்பத்தைக் குலைத்தவித்தனை; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றவன். ஸத்யஸங்கல்பன் என்கிறது ஆச்சரிதரை யொழிந்தவிடத்தினையிறே. விடாவிட்டதென்னென்னில்; அர்ஜுனன்தான் "நீ ஆயுதம்விடில் எனக்கு அவத்யம்" என்னையாலே. [நம்பெருஞ்சே] - ஆச்சரிதபகட்பாதத்தைக் கேட்டால் உகக்கும் நெஞ்சே! [நம்பெருமான்] - நமக்கு ஸ்வாமியானவன், [நமக்கு அருந்தான் செய்வானே] - நமக்கு அவ் வருணப்பண்ணியேவிடும்; "விண்ணுகம்பதருவானாய் விராகிள்ளான்" என்கிறபேற்றைப் பண்ணியே விடும்; இது விச்சிதம். இறையுக்கு கீழுண்டு, இறையைக்கொண்டு கார்யஞ் செய்வதற்கு அவனோடு ஸம்பந்தமுண்டு; நம்பேற்றுக்குக் குறைவுண்டோ ?

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேச்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச் சொன்ன விது ஸம்பவிக்குமோவென்றில்; — அவனுடைய ஆச்சரிதபாரதந்தர்யத்தை யநுஸந்தித்தால் கூடாததில்லைகான் என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - அராதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே தன்கையொழிந்த சப்தாதி விஷயங் களை யுகந்துபோந்ததென்றாய்த்து இவர் 'என்னெஞ்சு' என்று இருய்க்கிறது. இதில் குண தோஷங்கள் கிடந்தபடி கிடக்க, இவர் 'என்னது' என்றதுவே நேறுதுவாக அவன் மேல் விழாகின்றான். இவர் என்னெஞ்சென்று புறம்பே கால்வாங்காகின்றார்; அவன் அதுவே நேறுதுவாக உன்னேபோக அடியிடாநின்றான். [உன்] - விடாரர் மேலில்லரை நீக்கி உன்னே ஆழமுழுக்கிடக்குமாபோலே, நெஞ்சினுள்ளே யுகுந்தான். [இருந்து] - தனக்குஅவ்வருகு ஒரு விபூதியுண்டாகவும், அங்கேபோவானாகவும் நினைத்திருக்கிறவன். ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்டடையாக விருந்து. [இங்கு] - அங்கில்லாத ஸம்பத்தையும் இங்கேயுண்டாக்கினான். [இருந்தபிழ்] - அவ்விபூதிக்கும்அடங்காதபடியாய்த்து இவற்றின்நன்மை "கேட்டாரார்" என்னக்கடவதிறே. [நூல்] - பின்புள்ளார்க்கும் இதுகொண்டு ஸஷணம் கட்டலாம்படியாய்த்து இவையிருப்பது. இவர் ஆற்றாமையாலே சொல்லச் செய்தேயும், அது ஸர்வலக்ஷணோபேதமாம்படி சொல்லு வித்தானாய்த்து. [இவை] - "இன்னதுசெய்தான்" என்னப்புக்கு மடுவே 'இவை' என்று அநுபவிக்கிறாராய்த்து. [மொழிந்து] - ஒருவன் பாடின கவியைக் கற்றுக் கொன்னவனும், தனக்கு அதிலே குவாலாக அந்வயமுண்டாக அபிமானித்திருக்கும்; அதுவும் நினைத்திருக்கிறிலர் காணும் இவர். "என் முன் சொல்லும்" என்றவற்றையும் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலர். [வன்னெஞ்சத்து இத்ராதி] பகலத்விஷயமென்றால் அதிர்த்திருக்கும்படி தண்ணிதான் நெஞ்சை யுடைய ஹிர்ண்யனுடைய முருட்டுநெஞ்சை அராயாலே இடந்த திருவாட்டாற்றான். முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், நமக்கு உதவானோ என்று கருத்து. துர்மாதம் கிடந்த விடத்தைக் குட்டமிட்டு இடந்தான் காணும். [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். அவன்நெஞ்சிற் குறைதீர்த்தாப் போலே நம்பெருநிற் குறை தீர்க்கவந்து நிற்கிறவன். [மன்னஞ்சு] - அதிரத மஹாரதரென்று பேர்நெற்றவர்களடங்கலும், ஸிம்ஹத்தைக் கண்ட நரிபோலே குலையும்படியாக, ராஜலோக மடங்கலும் அஞ்சும்படியாக. [பாண்டவர்க்காய்] - "இன்னாநூதன்" என்னும்படி அவர்களுக்குக் கையாளாய், [படைதொட்டான்] - படையெடுத்தான். படைவிட்டா னென்னப் பெற்றதில்லை. ஸங்கல்பத்தைக் குலைத்தானித்தகையே; கார்யங்கொள்ளப் பெற்ற தில்லை. ஸத்யஸங்கல்பன் என்றது, - ஆச்சரிதரை யொழிந்தவிடத்தினையே; விடாவிட்டது, அர்ஜுனன் "நீ ஆயுதம்விடுகை எனக்கு அவத்யம்" என்னையாலே. ஆகில் தவிரலாகாதோ

வென்று தவிர்த்தான். (மன்னாற்றுக இத்தயாதி) அர்ஜுனன்குதிரைக ளினைத்தவளவிலே, கடிந ஸ்த்தலத்திலே நீர்நரம்பு அறியுமவனுக்கையாலே வாருணஸ்தரத்தைவிட்டு அங்கே நீரையுன் டாக்கிக் குதிரைகளை விட்டு நீருட்டிப் புரட்டி எழுப்பிக்கொடுப்போந்து பூட்டிக் கொண்டு வந்து முன்னோடிறந்தின இத்தைக்கண்ட ராஜலோகமடைய, “இவனுடைய பஷ்பாத மிருத்த படியால் நாம் இவனைவெத்துக்கொன்று ஒன்றுடனோ?” என்று குடல் மறுகிற்றுப்ப்து. “முனஅங்குநின்று மோழையெழுவித்த” - எல்லாருக்காணக் குமிழி நீரெழும்படி பண்ணினான். அவனுடைய ஆச்சிரதபாரதத்தர்யத்தை யநுஸந்தித்தவாறே நெஞ்சஅறுஉலீத்தது, [நன் னெஞ்சே இத்தயாதி] - அல்லே என்னனுமைக்கு நீயுண்டு, ஆடுவாமென்னகக்கு அவனுண்டு, அவனைப் பரோரிக்கைக்கு கருபையுண்டு. [நம்சிபருமாம்] - நமக்கு ஸ்வரமியான தான், நமக்கு அருள்பண்ணியோலிடும். “விண்ணாவகந்தருவானுர்விறகின்றான்” என்றபேற்றைப் பண்ணி யோலிடும்; இது சேசிதம். இசைகைக்கு நீயுண்டு, இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு, இசைவைக் கொண்டு கார்யம் செய்கைக்கு ஸம்பந்தமுண்டு; இனி நம்பேற்றுக்குக் குறை யுண்டோ?

வானேறவழித்தந்த வாட்டாற்றுன்பணிவகையே*

நானேறப்பெறுகின்றேன் நரகத்தைநகுநெஞ்சே*

தேனேறுமலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்*செழும்பறவை

நானேறித்திரிவான தாளினையென்தலைமேலே,

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் பரஸாதத்தாலே ஆச்சிரதர்க்குத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்கு வைத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகவும்பெறுகின்றேன்; பெரிய திருவடிமேலே மிருக்குமாபோலே அவன்திருவடிகள் எந்தலைமேலேயிருக்கவும் பெற்றேனென்று பிரதராகிடுர். வழியென்று - உபாய மாகவுமாம். [நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - நெஞ்சே அவனைப் பிரித்திருக்கையாகிற நரகத்தை நகு. நரகமென்று - ஸம்ஸாரமாகவுமாம். [தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்] - தேன்மிகா நின்றான் திருத்துழாயாலே அலங்கருதமான திருவடிகளையுடையவன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆச்சிரதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிகதி யாலே போகப்பெறுகின்றேன். நித்யாச்சிரதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றேன் என்கிறார். [வானேற] - அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலே ஏறுகைக்கு அர்ச்சிராதிகதியைத்தந்த. பரம பதலாபத்திலும் அவ்வருகே ஒருலாபமென்னுமபடியிறே அர்ச்சிராதிகதினித்தி. [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு கருவிபண்ணினதேசம் [பணிவகையே] - சொன்னபடியே. “மாமேகம் சரணம் வ்ராஜ” என்றபடியே; “பண்டேபரமன் பணித்தபணியவக” என்றாரிறே. “மரணமானால்” என்று சொன்னபடியே யென்னவுமாம். [வானேற இத்தயாதி] - நான் செல்லப்பெறுகின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தைப்பார்த்து, “உன்னை வென்றேன்” என்று சிரித்துப்போகப்பார். உன்னை நெடுநான் குடிமைகொண்டதென்று பார்த்து உன்வெற்றி தோற்றப் போ; விசிலேஷமாகிற நரகத்தை நகுவென்றுமாம். இச்செருக்குக்கு அடியென்? என்ன,—[தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்] - நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேன்மிக்கு வாராகின்றான் மலரையுடைய திருத்துழாய விளங்காகின்றான் திருவடிகளையுடையவன். திருத்துழாயாலே அலங்கருத மான திருவடிகளென்றுமாம். [செழும்பறவை] - இவனோட்டை ஸம்ச்சேஷத்தாலே தர்சரியமான வடிவை யுடையவன். [நானேறித் திரிவான தாளினை] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவனோட்டை ஸங்கஸ்ப் சத்துக்காகத் தானே ஏறி ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய திருவடிகள். [என் தலைமேலே] - அவன்தோளிலி ருக்கை தவிர்த்து எந்தலைமேலே பிராகின்றான்.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு, அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆச்சிரதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகப்பெறுகின்றேன்; நித்யாச்சிரதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றேனென்கிறார்.

(8)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னுடைய ஹருதயத்தில் நின்று ஒருகாலும் போகிறிலன்; அவன்திருவடிகளைக் குறுகப்பெறுகிறென்று பரீதரா கிறார். [கொல்லாளை மருப்பொசித்தான்] - தம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிவாடி. [குறா கழல்கள்] - சிறு சதங்கைகளால் தவறிக்கிற திருவடிகள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருவாட்டாற்றிலே ஸங்கீதிபண்ணி என்னை ஸர்வதோழகமாக விட மாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார். [தலைமேலதாளிகளைகள்] - திருவடிகளாலே எந்தையை அலங்கரியாவின்றான். [தாமரைக்கண் என்னம்மான்] - என்முன்னே நின்று கண்ணாழைக் காட்டி “ஜிதம்” என்னப்பண்ணாவின்றான். [கிழிபேரான் என்னெஞ்சத்து] - ஹ்ருதயத்தினின்றும் கால் வாங்குகிறான். [எப்பொழுதும்] - ஸர்வகாலமும் இப்படி செய்பாரின்றான். தன்னை அநுபவிப்பார் நானாவிதசரீரத்தாலே அநுபவிக்குமாபோலே, என்னை அநுபவிக்கைக்கு அநேக விக்ரஹங்களைக் கொள்ளாவின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமை யுடையவனைப்பெற்றாவிருக்குமளவன்றிறே உடைமையைப் பெற்ற னுடையவனுக் கிருப்பது. [மலைமாடத்தரவளை இத்யாதி] - மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளந்தருளு கிறவன். பர்யங்க விதையிற் சொல்லுகிறபடியே, உத்தேச வஸ்துவுக்குக் குறைவற்றிருக்கிறபடி. அநுபவிவரோதியை, சுவலயாபீடத்தைத் தள்ளிப்போலே தள்ளிப்பொகட்டான், இப்படி போக்யமான திருவடிகளைக் கிப்பெற்றோம். [குறை] - ஆபரண தவறி. “கூவிக்கொள்ளும்கால மின்னம் குறுகாதோ” என்னும் விடாய் தீரும்படி கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. திருவாட்டாற்றிலே ஸங்கீதிபண்ணி என்னை ஸர்வதோழகமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிகளைகள்] - “நின் செம்மரபாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்றும் “பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும் நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே, அழகிய திருவடிகளாலே தலை அலங்காரமாகப்பண்ணினான். [தாமரைக்கண்ணென்னம்மான்]-என்முன்னே நின்று குளிரநோக்கி “ஜிதம்” என்னப் பண்ணாவின்றான். [கிழிபேரான் என்னெஞ்சத்து] - நெஞ்சவிட்டுப்போதே றின்றாய்த்து இதெல்லாம்செய்திறது, ஸைபரி ஐம்பது வடிவுகொண்டாப்போலே, இவன் தன்னை அநுபவிக்க நாராயணம்கொள்ளுமாபோலே, அவன்தான் இவரை அநுபவிக்க அநேக விக்ரஹம் கொள்ளாவின்றான். [எப்பொழுதும்] - “எப்பொழுதும்நான் திங்கரைண்டுழியுழி” என்று தன்னை அநுபவிக்கைக்கு நான் பாரித்த துறைகளுடையக் கைக்கொண்டான். ஸர்வ சக்தியோகமடையக் காட்டாவின்றான். என்னெஞ்சிலேறிப்பது, அப்படியே கண்ணுக்கிலக் கம்படி முன்னேறிப்பது, திருவடிகளைத் தலைமேலே வைப்பதாற இதெல்லாம் ஒருகாலே செய்யாவின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமை உடையவனைப்பெற்றா லிருக்குமாபோலன் றிறே, உடையவன் உடைமையைப் பெற்றாவிருக்கும்படி. [மலைஇத்யாதி] - மலைகளைப் புடை படத் துளைத்து நெருங்கவைத்தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற் றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளந் தருளினவன். இத்தால் - ப்ராப்பவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது, பர்யங்க விதையிற் சொல்லுகிறபடியே. [மதர்இத்யாதி] - அநுபவ விரோதிகள் அடங்கலும் சுவலயாபீடம்பட்டது படும்இத்தனை. அவன் இவன்விரோதியைப் போக்க இவனுக்கு அநுபவத்திலேயங்கவம். [குறைகழல்கள் குறுகினம்] - ஆபரணவொளி செவிப்படாவின்றது. “தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளும்காலம் இன்னம்குறுகாதோ” என்று ப்ரார்த்தித்தது பெற்றோம்.

குறைகழல்கள்குறுகினம் நங்கோவிந்தன்குடிகொண்டான்*

திரைகுழுவுகடல்புடைதூழ் நென்னுட்டுத்திலதமன்ன*

வரைகுழுவுமணிமாட வாட்டாற்றான்மலரடிமேல்*

விரைகுழுவநறுந்துளவம் மெய்ந்நின்றுகமழுமே.

(7)

ஓ.—எழும்பாட்டில், எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான்; அத்தாலே என் உடம்பு நிரத்தரமாகத் திருத்துழாய் நானுநின்றது என்கிறார். [நம் கோவிந்தன்] - ஆச்சிதஸ-ஸபஞன் கருஷணன். [திரைகுழுவு என்று மேலுக்கு] - திரைமிக்க கடல் அருகே சூழ்வதுத் செய்து, தென்னுட்கு ஒரு நிலதம் போலேயாய், மலைகள் திரண்டாற்போலேயிருக்கிற அழகிய மாடங்

கனையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பரிமளம்மிக்கிருந்துள்ள நல்ல செவ்வித் திருத்துழாய்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஸ்பரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தான். அத்தாலே என் உடம்பு திருத்துழாய் நாளாநின்றது என்கிறார். [குறை இத்தயாதி] - ஆபரணத்வரியோடே அவன்வந்து மேல்விழக் கிட்டப்பெற்றேனும். [நம்கோவிந்தன் இத்தயாதி] - ஆச்ரீதவத்ஸலனான க்ருஷ்ணன், “அகம்படி வந்து புகுந்து” என்கிறபடியே வந்து புகுந்தான். [திரை இத்தயாதி] - திரை மிக்கிருந்துள்ள கடல் அருகே சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்குத் திவதம்போலேயாய், மலைகளை நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளின்மேற் பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய். விரை - பரிமளம். [மெய்ந் தின்று கமழுமே] - சரீரம் நிரந்தரமாக நாளாநின்றது. “குறைகழல்கள் குறுகினம்” என்று நான் சொன்னவார்த்தை மெய்பென்னுமிடம், என் உடம்பே சொல்லாநின்றதென்கை. “அன்றி மற்றேருபாயமென்?” என்று தோழிசொல்லியும், “வெறிகொள் துழாய்மலர் நாளும்” என்று தாயார் சொல்லியும் போந்த இத்ததைத் தம் வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. “குறுகினம்” என்றஇது என்கொண்டு அறிவதென்னில், ‘பார்க்கலாகாதோ உடம்பு கோயிற்சாந்து நாளாநிற்படி?’ என்கிறார்.

[குறைகழல்கள் குறுகினம்] - அணித்தென்னும் இத்ததைப் பற்றச் சொல்லுதிறே னல்லேன், கிட்டினோம். [நம்கோவிந்தன்] - ஆச்ரீதர்க்கு ஸ்வம்மாகப் பரஸுத்தனான க்ருஷ்ணன். [கோவிந்தன் சூழுகொண்டான்] - “அரவத்தமளியினோடு மழையபாற்சுடலோடும் அரவிந்தப் பாவையும் தானும் அகம்படிவந்துபுகுந்து” என்றபடியே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் சூழியோடுங்கடக் காணும் இவர்களுளிலே புகுந்தது. [திரைஇத்தயாதி] - திரைமிக்நுந் துள்ள கடலாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்கு ஒருதிலகம்போலேயாய், மலைகளை நெருங்கவைத்தாற்போலே மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட் டாற்றைக் கலவிருக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய. [மலரடிமேல்] - செவ்வி, குளிர்ந்தி, பரிமளங்களையுடைத்தான திருவடிகளின்மேலே, பரிமளம் மிக்கநுத்துள்ள திருத்துழாயானது. [மெய் தின்றுகமழுமே] - என்னுடம்பு நிரந்தரமாக நாளாநின்றது. “அன்றிமற்றேருபாயம்” என்று தோழிசொல்லியும் “வெறிகொள் துழாய்மலர்நாளும்” என்று தாயார்சொல்லியும் போந்தஇது, தன்வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து. [மெய் தின்றுகமழுமே] - என்வார்த்தை அறிவவேணுமளில் என்னுடம்பை மோந்து பார்க்கமாட்டிகோளோ?

மெய்ந்நின்றுகமழ்துளவ விரையேறுதிருமுடியன்*

கைந்நின்றசக்கரத்தன் கருதுமிடம்பொருது* புனல்

மைந்நின்றவரைபோலும் திருவுருவவாட்டாற்றிற்கு*

எந்நன்றிசெய்தேனு என்னெஞ்சில்திகழ்வதுவெ.

(8)

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணமான திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் என் றருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார். [மெய் என்று தொடங்கி] - திருமேனியெல்லாம் நின்று கமழுகிற திருத்துழாயினுடைய பரிமளம் பரம்பா நின்றுள்ள திருமுடியையுடையனும், திருவுள்ளமான விடத்திலே சென்று புத்தமபண்ணி மீண்டு வந்து திருக்கையிலேயிருக்கும் திருவாழியையுடையனும், புனல்போலேயும் மைந்நின்ற வரைபோலேயு மிருக்கிற திருவுருவையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுக்கு.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணமான திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸுலபனும், என் றருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார் [மெய்ந்நின்று கமழ்துளவ விரை] - திருமேனியிலே கமழாநின்றுள்ள திருத்துழாயின் பரிமளம். [ஏறுதிருமுடியன்] -

அப்பரிமளம் மிகாநின்றான் திருமுடிபையுடையனாய்; கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலே ஏறுமாபோலே திருமுடி யிலே வெள்ளமிடா நின்றது. [கைநின்ற சக்கரத்தன்] - நினைத்தவிடத்தே சென்று யுத்தம்பன்னி எதிரி களையழித்து மீண்டு திருக்கையிலே வர்த்திக்கும் திருவாழியுடையனாய், பாவஜ்ஞனாய் அடிமை செய்து; "ஸ்வதூணீம் புராவிசத்" என்றும், "ராமபார்ச்வம் ஜகாம்" என்றும் சொல்லுகிற படியே திருக்கையிலே வர்த்திக்குமாய்த்து. "அத ஹரிவரநாத:" - [புனல்நைமின்றவரை இத்தயாதி] - புனல்போலேயும் மைபோலேயும் நின்றவரை போலேயுமென்னுதல். [மைநின்றவரை] - மைமாறாத வரை; அந்நூலகிரி என்னுதல். [வாட்டாற்றற்கு] - 'வாட்டாற்றற்கு' என்று - பூஜாவாசியல்; வாட்டாற் றற்கு என்றுபடி. [என்னநிசெய்தேனா] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரியஉடையாரைப்போலே என்ன அழியமாறினேனோ? திருவாழைப்போலே தனியிடத்திலே உதகினேனோ? தன்னுடைய ஆஜ்ஞாருபமான விஹிதங்களை அதுஷ்டித்தேனோ? என்னெஞ்சில் புகுந்த பின்பு விளங்கினுள்ளென்றும் படி விரும்பிற்று.

௧௫.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்தமில்லகணனுளவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸுலபனாய் என்ஹருதயத்திலே வந்து புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேனென்கிறார்.

[மெய் இத்தயாதி]-திருமேனியிலே நின்று கமழாநின்றான் திருத்துழாயிற் பரிமளமானது கொழித்து எறடாநின்றான் திருமுடிபையுடையவன். கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேறக் கொழித்தாப்போலே காணும் மலரடிமேல் திருத்துழாயின் பரிமளமானது மெய்யெல்லாங் கொண்டு தலைக்குமேலே போனபடி. [கை இத்தயாதி] - பாவஜ்ஞனாகையாலே ஸர்வேச்சரன் திருவுள்ளத்திற் கருத்தறிந்து யுத்தத்திலேபுகு எதிரிகளை அழிவச்செய்து வெற்றி கொண்டு, "ஸ்வதூணீம் புராவிசத்" என்கிறபடியே கையிலேவந்திருக்குமாய்த்து; "ராமபார்ச்வம் ஜகாம்" போலே. "அதஹரிவரநாத:" - ஒரு முத்தின் குடை நீழலிலே பையல் பெருமானுக்கெதிராக வந்து தோன்றினவாரே பொறுக்க மாட்டாமை மேல்விழுந்து, கெடும்போது பொருது இளைப் பித்து, அவன் மாயாப்ரயோகத்திலே கைவைக்குமனவானவாரே, "இனிநமக்கும் அது வேண்டிவரும்; அதுமமக்கிடல்ல; பெருமான் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை நாம் அழிக்கவொண் னாது" என்று மீண்டார். "ராமேணஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம்" ஸத்யஸங்கல்பரான பெருமான் ப்ரதிஜ் னைபண்ணுகிறார். "ஹர்யருஷகணஸந்ரிதௌ" வீரர்கள் திரள்மடுவே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறது. ஆனபின்பு இவர்க்குநிர்விஷயமாக்க வொண்ணாதென்று பார்த்தார். "ஹரிவரநாத:" தாம்செய்த இக்கார்யம் தம்பரிகரத்தில் செய்வாரில்லாமற் செய்தாரல்ல; பொருமையாலே செய்தாரித்தனை. "பிராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்" - பூசல்பாக்யமென்று தனியேயொன்றுண்டிறே; அத்தால்வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். "நிசிசரபதிம்" - களவுபூசல் செய்வார்க்கு ஒதுக்கநீழலான பையலை; ராஜபுத்ரர்களை யகற்றித் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிறே. "ஆஜ்ஞை" - அவர்களுக்கு அபூயிரானசெய்வைப்பூசலிலே. "யோஜயித்வா ச்ரமேண" - அவனை யிளைப்போடே கூட்டினார்; தாம் புகழோடே கூடினார். "ககநமதிநிசாலம்வங்கயித்வா" - கடுகிடை வெளி பெருந்திருக்கிற ஆகாசத்தை வருத்தமறக்கடந்தார். "அர்க்கஸநிநு:" - அதுசெய்தபடி ஆதித்யபுத்ரனென்று தோற்றும்படியாயிருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக்காணுமித்தையிறே. "ராமபார்ச்வம் ஜகாம்" - பெருமானைப்பிரித்தபடியாலே வந்து கிட்டுவதும் செய்தோமென்று தோற்றும்படி மதிக்க வொன்றுசெய்து வாராமையாலே, நெர்கொடு நெர் முன்னிற்கமாட்டாதே பெருமானருகே போய் கின்றார். பையல் தலையைப் பிடுங்கிக்கொடுவந்து திருவடிகளிலே இடப்பெறாத நாம் என்சொல்லி முன்பு நிற்பதென்று பெருமானருகே வந்துகின்றார். [புனல்இத்தயாதி] - புனல்போலவும் மைபோலவும் நின்றவரை போலவும் இருக்கிற வென்னுதல், மைமாறாத வரைபோலேயென்னுதல். வாட்டாற்றற்கு கென்று - பூஜாவாசியன்று. வாட்டாற்றற்குக்கென்றபடி. [என்னநிசெய்தேனா] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரியஉடையாரைப்போலே தடையோடே முடிந்தேனா? திருவடியைப் போலே "ந்குஷ்டா ஸீதா" என்றுவந்தேனோ? அன்றியே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாருவர்த்தமம் புண்ணினேனும்படி விஹிதகர்மங்களை அதுஷ்டித்தேனோ? என்னநன்மைசெய்தேனாக

என்னெஞ்சிலே புகுந்தபின்பு பெறுப்பேறுபெற்றுப்போலே விளங்காதினானா? ஐச்வர்யஸூரசு கமான தாரது, சினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்ல பரிகரமது, வடிவழகது, இப்படி துறை தோறும் தலைமைபெறும்படி யிருக்கிறவன் என்னெஞ்சிலேபுகுந்து பெறுப்பேறுபெற்றானா யிராதினானா.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும்*

திகழ்கின்றதிருமாலார் சேர்விடம்தன்வாட்டாறு*

புகழ்நின்றபுள்ளூர்தி போரரக்கர் குலம்கெடுத்தான்*

இகழ்வின்றியென்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும்பிரியானே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்த பரிபூர்ணான தான் இகழ்வின்றிக்கே என்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும் பிரியாதிராதினானா; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று பரிதராகிருர், [திகழ்கின்ற என்று தொடங்கி] - விளங்காதின்ற திருமார்விலே யிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரோடும் கூட விளங்காதின்றுள்ள திருமாலார் சேரும் ஸ்த்தானம், ச்ரமஹரமான திருவாட்டாறு. [புகழ் என்று தொடங்கி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்த்தானமான பெரிய திருவடியைத் தனக்கு வாஹநமாகவுடையவா மாய், பெருமிடுக்கரான ராகுஸகலத்தைக் கெடுத்தான்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்தம் பூர்ணான தான் இகழாதே என்மகஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று பரிதராகிருர். [திகழ்கின்ற இத்யாதி] - வெறும் புறத்திலே விளங்காதிற்ற திருமார்விலே யிருக்கிற பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்கா தின்றுள்ள ச்ரீய:பதியானவன் சேரும்ஸ்த்தானம் ச்ரமஹரமான வாட்டாறு. ச்ரீய:பதியான ஏற்றத்தோபாதி போருமாய்த்து திருவாட்டாற்றைக் கவனிருக்கையாக வுடையனாகவும். [புகழ்நின்ற இத்யாதி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்த்தானமான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். புகழடங்கலும் பெரிய திருவடி பக்கவிலேயாய், அவனைபுடையவ னென்றும் புகழேயாய்த்து இவனுக்கு உள்ளது. [போரரக்கர் குலம் கெடுத்தான்] - செவ்வைப்பூசலிலே ராகுஸவர்க்கத்தைக் குலமாக முடித்தான். “ஸம்ஸாரி” என்று இகழாதே ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அத்யந்தம், பூர்ணான தான் இகழாதே என்மகஸ்ஸை ஸர்வ காலமும் விடுகிறிலன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று பரிதராகிருர்.

[திகழ்கின்ற இத்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காதின்றுள்ள திருமார்விலே எழுத் தருளியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்காதின்றுள்ள ச்ரீய: பதியானவன் அல்லாதாரையும் ஸ்ரீமான்களென்று சொல்லுமிதே ஒன்பதாரிகமாக; அப்படியல்ல இங்கு; திருமங்கைதன்னோடும் திகழ்கையாலே ச்ரீய:பதியென்று பேரையுடையவன். இந்த ரோபமும் ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை; திருமாலானவனென்றபடி; “புள்ளூர்தி” என்றவோபாதி. [சேர்விடம் தன்வாட்டாறு] - ச்ரீய:பதித்வத்தோபாதியும் போருமாய்த்து அவ்வுரை இருப் பிடமாகவுடையனாயிருக்கிறவதுவும். [புகழ்இத்யாதி] - புகழெல்லாம் தன்பக்கவிலே கிடக்கும் படியிருக்கிற பெரிய திருவடி - வாஹநம். புகழடங்கலும் கிடப்பது அவன்பக்கவிலே; அதைத புடையனென்ற இதுவேஇவனுக்குஏற்றம். [போர்இத்யாதி] - செவ்வைப்பூசலிலே ராகுஸ ஜாதியைக் குலமாக முடித்தான். [இகழ்வுஇத்யாதி] - “ஸம்ஸாரி” என்று பிற்காலவாதே, ஒரு கார்யப்பாட்டாலே செய்தானாய், பின்பு விட்டுக் கையிடிக்கையன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன். பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்தினின்றும் கைவாங்கமாட்டாதாப்போலே, கடின காலமும் பிரியமாட்டுகிறிலன்.

பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்தாளறக்கொண்டான்*

அரியாகியிரணியனை ஆகங்கீண்டானன்று*

பெரியார்காட்டப்பட்டக்கால் பெருதபயன்பெறுவாறு*

வரிவான்வாயரவணமேல் வாட்டாற்றுகாட்டினனோ. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாத்மாக்கள் சிலரை விஷயிகரிக்கப்பட்டால் ஒருவார்க்கும் கிடையாத சிரியபொருளை அவர்களுள்வும்பாராதே கொடுப்பர் என்னும் இவ்வர்த்தஸ்திதியை, வரிவான் வாயர வணமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டியருளினான் என்கிறார். [பிரியாது என்றுதொடக்கி] - எனக்காக ஹிரண்யனுடைய ஹருதயத்தைப் பிளந்தான் அன்று; இன்று “எனக்கேயாட்செய்” என்று எம்மாவீட்டிலே நாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே என்னை அடிமைகொண்டான். வான் = ஒளி, உபயனிபூதி மிலும் தம்மைப்போலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாநிலை என்று இவர்க்குக் கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாபுருஷர்களை யடைந்தால் எதிர்த்தலைபாராதே தங்கன்தரத்தைக் கொடுப்பர்கள் என்னும் அர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில்நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினார் என்கிறார். [பிரியாது இத்யாதி] - ‘நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்’ என்று அருளிச்செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். “எனக்கே யாட்செய்” என்னவேண்டுமென்று எம்மாவீட்டிலே நாம் ப்ரார்த்தித்தத்தையும் செய்தான்; பொய்ந்தின்ற ஞானத்திலே அபேக்ஷித்தத்தையும் செய்தான்; “தனக்கேயாக” என்றத்தையும் நமக்குச்செய்தான். [அரியாகி இத்யாதி] - தன்நையழியமாறி ஹிரண்ய னுடைய முருட்டுடை அநாயாஸேந கிழித்தான். [அன்று] - அச்செயலும் ப்ரஹ்மதனுக்கு அன்று; எனக்காகச் செய்தான் என்கிறார்; இன்று “க்ரியதாயிதி” என்கிறபடியே என்னிரோதியைப்போக்கி நித்ய கைங்கர்யத்தைக்கொண்டான். [பெரியார் இத்யாதி] - மஹாபுருஷர்களை ஆச்ரயித்தால் ஸ்மதுர்லபமான ப்ரயோஜனத்தைப்பெறுவார்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரியையும் ஒளியையும் வாயையுமுடைய திருவனந் தாழ்வான்மேலே சுண்வளார்தருளுகிற திருவாட்டாற்றில்நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினார். என் சிறுமை பாராதே தன்தரத்திலே செய்தருளினார். உபயனிபூதியிலும் தம்மைப்போலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாநிலை என்றிருக்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. மஹாபுருஷர்களையடைந்தால் எதிர்த்தலை பாராதே தங்கள் தரத்தைக் கொடுப்பார்களென்னும் இவ்வர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில்நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினாரென்கிறார்.

[பிரியாது இத்யாதி] - ‘நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்’ என்றருளிச்செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான்; “எனக்கேயாட்செய்” என்னவேண்டுமென்று நாம் எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே செய்தான். “இந்தின்ற நீர்மை இனியா முருமை” என்று பொய்ந்தின்ற ஞானத்தில் அபேக்ஷித்தபடியே பிறப்பறுத்தான். “தனக்கே யாக என்று எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே ஆனறக்கொண்டான். [அரியாகி இத்யாதி] - இதுக்கு முன்பே தமக்குப் பண்ணிற்றொரு உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். [அரியாகி] - பூநீரலிம்ஹமாய் ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடை அநாயாஸேந கிழித்தான். [அன்று] - அன்று அப்படி செய்தான்; இன்று இப்படிசெய்தான். “க்ரியதாயிதி மாம்வத” என்கிறபடியே என் விரோதியைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டான். “முகப்பே கூவிப்பணி கொள்ளாய்” என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [பெரியார் இத்யாதி] - மஹாபுருஷ ஸமாச்ர யணத்தாலே, துர்லபமான ப்ரயோஜனத்தைப் பெறுவார்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரிவான்வா யரவணமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டினான். “மஹாத்மநாம் ஸம்ச்ரயமப்யுபேதோ நவலாவஸீத்யதி துர்க்கதோ஽பி” - மஹாபுருஷஸமாச்ரயணம் பண்ணினால், பின்னை அவர்கள், கொள்ளுகிறவன்சிறுமைபார்த்தல் கொடுக்கிறதன்பெருமைபார்த்தல் செய்யாதே கொடுப்பார்களென்று இங்ஙனே காட்டிலே ஒன்றுண்டு; அதை என்பக்கலிலே காட்டினான். ப்ரஹ்மதாதி களைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்டானோ?

காட்டித்தன்களைகழல்கள் கடுநரகம்புகலொழித்த*
வாட்டாற்றெம்பெருமானை வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
பாட்டாயதமிழ்மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
கேட்டு* ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் வித்ருஷ்ணராவர் என்கிறார். [காட்டி என்றுதொடங்கி] - தன்திருவடிகளைக்காட்டித் தன்னைக் காணப்பெறுதே நான் பட்ட மஹாநாக்கத்தைப் போக்கின திருவாட்டாற்று எம்பெருமானே. [வளங்குருகூர் என்றுமேலுக்கு] ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய இசையோடுகூடிய தமிழ்த்தொடையான ஆயிரத் திருவாய்மொழியிலும், செவிக்கு இனிதாய்ச் செவ்வியசொல்லான இத்திருவாய்மொழியை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அநுபவிக்க உரியார் நித்யஸூரிகன் என்கிறார். [தன் களைகழல்கள்காட்டி] - ஸ்வரூபகுணங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிற வடிவைக் காட்டி ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்த என்னுதல். தன்னைக்காணப்பெறுத துக்கத்தைப்போக்கினவன் என்னுதல். திருவாட்டாற்றில் என் நாதனை. [வளம்] - ஸம்ருத்தி. [பாட்டாய தமிழ்மாலை] - "பாட்டியே கேயேச மதுரம்" என்கிறபடியே இசையோடே புணர்ப்புண்ட தமிழ்த்தொடை. நித்யஸூரிகன் இத்தைக்கேட்டால் பரவார்தராகார். இப்படிபடுகிறது உள்ளிடானவன்சேந்தாலேயோ வென்னிம்;—பாசரத்துக்காகவென்கிறது. "ஸம்சரவே மதுரம்" என்கிறபடியே செவியே தொடங்கிரஸிக்கும். [செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொல்வும் செயலும் ஒருபடிப்பட்ட சொல்லு. "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" என்னு, "செந்தமிழ்ப் பத்தும்" என்றாரிறே.

எடு.—சிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யநுபவிக்கவுரியார் நித்யஸூரிகனென்கிறார்.

[காட்டித்தன்களைகழல்கள்] - கிரஹேதுகமாகத் தன்ஸ்வ ரூப ரூபகுண விபூதிகளைப் பிரகாசிப்பிக்கிற வடிவைக்காட்டி. [கடுநரகம்புகலொழித்த] - "இந்நின்றிரீமை இனியாமு ருமை" என்று அபேக்ஷித்தபடியே செய்தானாய்த்து. அறிவுடையார்க்குப் பொறுக்கவொண் ணாத நரகம் ஸம்ஸாரமிறே. [வளம்] - அழகியதான திருநகரியைத் தம்மதாக வுடையரான ஆழ்வார். [பாட்டாய இத்யாதி] - *பாட்டியே கேயேச மதுரம்* என்கிறபடியே இசையிலே புணர்ப் புண்ட திருவாய்மொழி ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும் கேட்டு. [ஆரார்வானவர்கள்] - இத்தைச் சொல்லக்கேணாநின்றால் "இன்னம்சொல், இன்னம்சொல்" என்னுமித்தனைபோக்கி, கேட்ட அம்சத்தாலே த்ருப்திபிறவார்க ளாய்த்து. பகவத்குணங்களை யநுபவித்து, அதுக்குப் போக்கு விடுகைக்குப் பாசரமின்றிக்கே விம்மல் பொருமலாய்ப் படுகிறவர்கள், இப்பாசரம் கேட்டால் விடார்களிறே. அதுக்கு ஹேதுவென்? அவனுடைய சேலகுணாபவம்பண்ணியோ வென்னில்: இப்பாசரத்துக்குத் தோற்றென்கிறார். [செவிக்கினிய] - *ஸம்சரவே மதுரம்* என்கிறபடியே செவியறியேபுக்கு நெஞ்சுக்கு இனிதாகையன்றிக்கே, செவிப்பட்டபோதேபீடித்து ரஸிக்கை யாலே. அதுக்கடி யென்னென்னில்,—[செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொல்வும் செயலும் ஒரு படிப்பட்டிருக்கையாலே. "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிராணியே" என்னு, "செந்தமிழ்ப்பத்தும்" என்றாரிறே இவர்தாமே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—செஞ்சொல் : ப்ரவேசம்

—o—o—o—

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமான், ஆழ்வார்தம்பக்கலிலே அத்யபிநி விஷ்டனாய், அவர் விதித்தபடியே செய்க்கடவாறுயிருந்துவந்து, தன்னுடைய சாபலாதிசயத்தாலே இவரை இத்தேஹத்தோடேகூடத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே மிகவும் அபிநிவிஷ்டனாய், இத்தேஹத்தில் இவர் இசையார் என்று பார்த்து, இவரைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடினப்பாசரம்போலே புகுந்து, இவருடைய திருமேனியிலும் இவர்தம்மொடுகணந்து அத்யபிநிவேசத்தைப்பண்ணி, இவ்வுடம் போடேகூடத் திருநாடேறக் கொடுபோகையிலே அவன் அபிநிவேசிக்கிற படியையறித்து, “இவன் இப்படி அபிநிவேசிக்கில் ஒருநாளும் ப்ரக்ருதிநிச்சலேஷத்துக்கு உபாயமில்லை, ஆனபின்பு, அவனுடைய அநுபவத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிநிம்யந்தத்தை அவனைவிட்டு இங்கே அனுப்பித்துக் கொள்ள வேணும்” என்று பார்த்தருளி, “சதுர்விம்சதித்தத்வாத்மக ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தேதாநிள்ள ஸம்யந்தத்தை யறுத்து என்னைக் கொடுபோகவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்க, “உம்முடைய உடம்பொழிய வேறு எனக்கு ப்ராப்யமுண்டோ?” என்று அவன் நிஃப்பந்திக்க, “என்பக்கலுண்டான விஷபிகாரத்தாலே யன்றோ இவ்வுடம்பில் அபிநிவேசம் பண்ணுகிறது? ஆனபின்பு, எனக்காக இதில் நசையைவிட்டுருள வேணும்” என்று இவர் சரணம் புக்கிரக்க, அவனும் “அப்படியேசெய்கிறோம்” என்றுஇசைய, அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், அவனுடைய ஸௌசீல்யாதிகுணங்களிலே அழுந்தி, “அவனுக்கு அடிமைசெய்யப்படுகில் அவனுடைய ஸௌசீல்யாதிசயத்தாலே பிழைக்கவொண்ணாது; ஆனபின்பு, தந்தாமை வேண்டி யிருப்பார் அவனுடைய குணத்திலே அகப்படாதே பரிஹரித்து அடிமைசெய்யுங்கோள்” என்று ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், “விதிவகையே” என்கிறபடியே ஆழ்வார் விதித்தபடியே செய்வானும்படி இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய்வந்து, தன்னுடைய சாபலாதிசயத்தாலே “தலைமேலதாளினைகள்” என்றும், “நறுந்துளவம் மெய்நின்று கமழும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவருடைய திருமேனியை மிகவும் விரும்பி, இத்தேஹத்தோடேகூடப் பரமபதத்தில் கூடக்கொண்டு போகையிலே அபிநிவேசிக்கிறபடியைக் கண்டு, நாம் பொய்நின்ற ஞானத்திலே ‘கழித்துத் தரவேணும்’ என்று அபேக்ஷித்தபோதே செய்யாதொழிந்தது நம்மைக்கொண்டு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகக்காக என்றிருந்தேன். அது ஒருவ்யாஜமாய் சரீரத்தையே விரும்புகிறுறையிருந்தது. இதுக்குஅடி நம்முடைய சரீரமென்று நம் பக்கல் விரும்பத்தாலே விரும்புகிறுனித்தனை; இது தோஷப்ரகரமென்றும் அறிகிறினை; இது நமக்கு அநபிமதமென்றும் அறிகிறினை. உபசயாத்மகமாயலே அஸ்த்திரத்தவாதி தோஷப்ரகரமென்றும் த்வதநுபவ விரோதியாகையாலே அநபிமதமென்றும் அறிவித்து: “இத்தைக்கழித்துத்தரவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்க, “உம்முடைய உடம்பொழிய நமக்கு ப்ராப்யமுண்டோ? உம்முடைய உத்தேச்யத்தை நீர் விடாநின்றிரோ?” என்று அவன் நிஃப்பந்திக்க, “நீ என்பக்கலுண்டான விரும்பயிறே என்சரீரத்தை விரும்புகிறது; இதுஎனக்கு அத்யந்தம் அநபிமதம்; எனக்காக இதில் நசையைவிட்டுருளவேணும்” என்று சரணம்புக்கிரக்க, தனக்கு இத்தைவிடுகை ப்ரியமன்றிக்கே விருக்கச்செய்தேயும், இவரைக் குறித்துப் பரதந்த்ரனாகையாலே “அப்படிசெய்கிறோம்” என்றுஇசைய, “தனக்கு அபிமதமாயிருக்க நாம் சொன்னபடி செய்வதே!” என்று அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராய், “இவனுடைய சீலாதிகுணங்களிலே அழுந்தி இவ்விஷயத்திலே அநுபவிக்க இழிவார் ஐச்வர்யத்திலே இழியப்பாருங்கோள்; தந்தாமை வேண்டி யிருப்பார் அவனுடைய சீலாதிகுணங்களிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று ப்ரீத்யதிசயத்தாலே உபதேசித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈ.—“விதிவகையே” என்கிறபடியே அவன் தம்மைக்குறித்துப் பரதந்த்ரனாய் நிந்திற் படியை யநுஸந்தித்தார். அவ்வழியாலே “விரைகுமுடிநறுந்துளவம் மெய்நின்று கமழும்” என்றும் “தலைமேலதாளினைகள்” என்றும் அவன் தன் திருமேனியோடேபுகுந்து கலந்த படியைப் பேசினார்.

தம்மோடேவந்து கலந்து தம்மைக்குறித்துப்பரதந்தரனாய் திருமேனியை விட மாட்டாதே அவன் பண்ணுகிற அபிவிசேசத்தைக்கண்டு; “இந்நின்ற நீர்மைஇனியாமுறமை” என்று நாம் அடியிலேயுத்திக்கச்செய்தேயும் இங்கு நம்மைவைத்தது ஒருகாரிய புத்தியா வாசாதே என்றிருந்தோம்; அதாவது - இப்பரபந்தம் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளுகையிறே; அது அவ்வளவிலன்றிக்கே நம்முடம்பு விரும்பி விடமாட்டாமையாலேயாயிருந்தது; இவன் வெறுமுடம்பனாயிருந்தான். “கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையென்று வ்யாஜமாத்ரம்; ஆதுஷங்கிகபலமாய்வந்ததத்தனை; இதுவே இவனுக்குணைவு” என்றுபார்த்தார்; “இவன் இவ்வுடம்பை விரும்புகிறது நம்பக்கல் ஆதரத்தாலேயிறே; இப்படி நம்மை விரும்பின திருவுள்ளத்திலோடுகிறதென்?” என்றார்; “நான் உடம்பனாயே வேறொன்றறியாமல் படுகிற பாடன்றோ, மற்றுண்டோ?” என்றான்; “அங்ஙனெண்ணுது; தேவர் இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; இவர் விலக்கினது மிகவும் அவனுக்கு அபிவிசேசத்துக்கு உடலாய்த்து; தந்தாமைக் கொண்டு அருமைப்படுத்துவர் களிறே மேல்விழுகைக்காக; அதுபோலேயாய்த்து. இப்படி இவன் இதிலே பண்ணுகிற ஆதரத்தைக்கண்டு, “இவனுடைய அபிவிசேசமிருந்தபடியால் இவ்வுடம்போடே நம்மைக் கொடுபோக நினைத்திருக்கிறான்போலேயிருந்தது; அப்படிச்செய்தபோது இஸ்ஸம்ஸாரம் நமக்கு நித்யமாய்விடும்; இங்கேயிருந்து இதுகொரு முடிவுகண்டதாமத்தை யிறந்தோ மாவோமித்தனை; இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவேணும்” என்றுபார்த்தார்; “என்பக்கற் பண்ணின அபிவிசேசமாகில் இத்தை விரும்புகைக்கு அடி, எனக்கு இது அபிமதம்; தேவரும் இதில்பண்ணுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்” என்ன; “நீர் உம்முடைய உத்தேச்யத்தை இதில்பண்ணுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்” என்ன; “இவன் இப்படி விடாதவோபாதி நாமும் நம்உத்தேச்யத்தை விடுவதோமோ?” என்ன; “இவன் இப்படி விரும்புகிறது இதனுடைய தோஷதர்சனம்பண்ணுமையிறே. இவனை இதில் தோஷதர்ச நத்தைப் பண்ணுவிப்போம்” என்று பார்த்து, “இதாகிறது உபசயாத்மகமாய் ஹேயமா யிருப்பதொன்று; விரும்பப்படும் ஆத்மானைப்போலே ஏகரூபமாய் விலக்கணமாயிருப்ப தொன்றல்ல; இத்தையுபேக்ஷித்தருளவேணும்” என்றார்; அதுதானே இவனுக்கு விருப்பத் துக்கு உடலாய்த்து; அபிமதவிஷயத்திலுமுக்கு உகப்பாரைப்போலே, “ஸர்வதா இவன் விடமாட்டானாயிருந்தான்; இவன்நன்னைக் காற்கட்டியாகிலும் இக்காற்கட்டை அவிழ்த்துக் கொள்ளுவோம்” என்று பார்த்து, “இதில் பண்ணுகிற விருப்பத்தை தேவர் தவிரவேணும்” என்று சரணம்புக்கார்; இவர் சொன்னபடியே செய்ய இழிந்தவனாகையாலே தனக்கு இதிலே மேன்மேல் அபேகை செல்லச்செய்தேயும் “இவர்க்கு இது இப்படி உபேக்ஷாவிஷயமான பின்பு நாமும் இனி இத்தை வருந்தி உபேக்ஷிப்போம்” என்று பார்த்தான். இவர்பக்கல் பாரதந்தர்யத்தாலே இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான். ஆக, இப்படியாலே தொடங்கின பாரதந்தர்யத்தை சிகரித்து, “ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன், தனக்கு இதிலே அபேகையும செல்லாநிற்கச்செய்தே, நாம் ‘இத்தைத் தவிரவேணும்’ என் னத்தவிருவதே! இதொரு சீலமிருக்கும்படியே! இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் இழியாதேகொள்ளுங் கோள்; இழிந்து நான்பட்டதுவே யமையும்” என்று பரிதிபரகர்ஷத்தாலே பிறர்க்குச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

செஞ்சொற்கவிகாளுயிர்காத்தாட்செய்ம்மின் திருமாலிருஞ்சோலை*
வஞ்சக்கள்வன்மாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்து* என்
நெஞ்சமுயிருமுள்கலந்து நின்றாரநியாவண்ணம்* என்
நெஞ்சமுயிருமவையுண்டு தானேயாகி நிறைந்தானே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், “திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள” என்று ஒரு பேரையிட்டேக்கொடு வந்துயிருந்து தம்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைச்சொல்லி, இவனுக்கு அடிமை

செய்வார் இவன்குணவெள்ளத்திலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார். [செஞ்சொற்களிகாள் உயிர்க்காத் தாட்செய்ம்மின்] - செவ்விய சொல்லையுடைய களிகாள்! கவிபாடி அடிமைசெய்யுமிடத்தில், உங்களைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு அடிமை செய்யுங்கோள். [திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்] - "என்கண்ணன் களவம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்" என்னுமாயோலே மெய்செய்கிறுனென்று தோற்றும்படி தெரியாமே வஞ்சிக்கவல்லனாய், அதுக்கடியான மஹாச்சர்ய குணசேஷ்டதங்கையுடையான். [மாயக்கவியாய் என்று மேலுக்கு] - "அத்யாச்சர்யாவஹமான திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொள்ள" என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டு இப்பரிமாற்றத்துக்கு நிலவரானார்க்கும் தெரியாதபடி என் நெஞ்சையும் உயிரையும் உள்னோபுக்குக் கலந்து அவற்றை புஜித்து என்அபிமாநத்தைப்போக்கித் தானே எனக்கு அபிமாநியாய் அத்தானே பூர்ணானுன்.

இ.—முதற்பாட்டில், "திருவாய்மொழி பாடுவிக்க" என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம்பக்கலிலே அவன் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் சீலாதி குணங்களிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார். [செஞ்சொற் களிகாள்] - செவ்விய சொல்லையுடைய களிகாள். கவிக்குச் செவ்வையாகிறது - அந்யப்ரயோஜகமாயிருக்கை. ப்ரயோஜாதத்தைக் கணிதிகை கவிக்குக் குடிமனாகையாவது. "இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்" என்றும் "செந்தமிழ்பாடு வார்" என்றும் சொல்லுகிற முதலாழ்வார்க்கையாய்த்து நினைக்கிறது. "பெருந்தமிழனல்லேன்" என்கிற, "வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது" என்கிறவர்களிறே அந்யப்ரயோஜனார். [உயிர் காத்தாட்செய்ம்மின்] - உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவி பாடப் பாருங்கோள். கவிபாட்டு வாசிகமான அடிமையாகையாலே, 'ஆட்செய்ம்மின்' - என்கிறார். "ஆட்கொள்வானெத்து என்னுயிருண்ட மாயன்" என்கிறபடியே அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து இத்தலையை யழிக்குமவனுய்த்து; பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள்; ஆழங்காலிலே இழிந்து அமிழுமலர்கள் அவ்விடத்திலே கொள்ளடைக்கோல் நாட்டுமாயோலே, "வம்மின்புலவர்" என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் அழைக்கிற இவர் சீலாதி குணங்களிலே அருந்தி, இழிகிறவர்களையும் வேண்டாவென்கிறாரிறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. [திருமாலிருஞ்சோலை] - இவ்விஷயத்திலே நாம் இழிந்து அகப்பட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார் மேல். திருமலையில் நிகையும் சீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுகாணுகிறகச் செய்தே மெய்யென்னலாம்படி யிருக்கை. "என்கண் ணன்கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்" என்றாரிறே. களவைக் களவுகாணுகிறதும் - [மாயாயன்] - இப்படியறிந்து ஒருவர்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆச்சர்ய குணசேஷ்டதங்கையுடையவன். நீரகப்பட்ட துறையெதென்ன: - [மாயக்கவியாய்] - "ஆச்சர்யாவஹமான கவி பாடுவித்துக் கொள்ள" என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்து கிட்டிற்று; "தண்ணீர்" என்றொருபேரையிட்டு, அபிமத விஷயத்தைக் கிட்டுவாரைப்போலே; கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையென்றொரு வ்யாஜம், கிட்டுகையே ப்ரயோஜனம். தான் இருந்தவிடத்திலே சென்று நாம் இருக்கையன்றியே, நாம் இருந்த விடத்திலே தான் வந்து கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையிறே சீலமாவது. வந்து செய்தது என்னென்ன, - [என்னெஞ்சும் உயிரும் உன்கலந்து] - நெஞ்சென்று - சரீரத்துக்கு உபலக்ஷணம்; உயிர் என்கிறது - ஆத்மாவை; சரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியறப்புக்குத் தன்பேராக அவகாஷியாரின்றான். முறை அத்தலையித்தலையாய் என்னை சிரஸா வஹியாரின்றான். [நின்றார் அறியாவண்ணம்] - கவிக்கு தேசிகரான பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான் முதலானார்க்கும் அபூமியாம்படியாய்த்து என்னோடு கலந்தது. "ஆருயிர்ப்பட்டது எனதுயிர்ப்பட்டது" என்றாரிறே. [என்னெஞ்சுமுயிருமவைபுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம் பண்ண அறியாதேயாய்த்து புஜித்தது. சேதகளையும் அசித்தோபாதி பரதந்தானுக்கி புஜித்தான்; "உருவமும் ஆருயிரும் உடனையுண்டான்" என்கிறபடியே எனக்கென்ன மாட்டாமைக்கு அசித்தோபாதியாய்த்து சேதானும். [நானேயாகி] - போகத்தில் இழிகிறபோது இருவரையிழிந்து, எதிர்த்தலையைத் தோற்றித்து, போக்தாவும் அபிமானியும் தானேயானான். [நிறைந்தானே] - அவாப்த ஸமஸ்தகாமன் ஆழ்வாரைப் பெறுவதற்கு முன்பு குறைவானனும், இவரைப் பெற்றபின்பு பூர்ணானுன்; "க்குதக்குத் யல் ததாராம." இதுவிறே புரையற்றசீலமாவது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. "திருவாய்மொழிபாடுவிக்க" என்றுஒருவ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம்பக்கல் அவன்பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, அவனுக்கு அடிமைசெய்வார் சீலா திகளிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

[செஞ்சொல் இத்யாதி] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிதான்! கவிக்குச்செவ்வையாவது அந்ந் ப்ரபோஜநமாயிருக்கை; ப்ரபோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிமனையாவது. 'இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்' என்றும் 'செந்தமிழ்பாடுவார்' என்றும் சொல்லுகிற முதலாழ்வார் களையாய்த்து நினைக்கிறது. "பெருந்தமிழனல்லேன்" என்று "வாயவனையல்லது வாழத் தாது" என்கிறவர்களிறே அந்ந் ப்ரபோஜநர். [உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவிபாடப் பாருங்கோன். நீங்களுண்டாய்க் கவிபாடவேணுமே. இத்தலையுண்டானானிறே அத்தலைக்கு மங்களாசாஸனம்பன்னலாவது. [ஆட்செய்ம்மின்] - என்கிறார், கவிபாடுகை வாசிகமான அடிமையாகையாலே. "ஆட்கொள்வானெடுத்தென்னு யிருண்ட மாய்"னிறே அடிமைகொள்வாரைப் போலே புகுந்து மற்றைப்படியோராயிருக்கும் ப்பலிப்பது, பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோன். "ஆழங்காலிலேயிழிந்து அமிழ்வார் அவ் விடத்தே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமாபோலே, கொண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார்" என்று சிற்றாளுக்கொண்டான். உடையவர், "இன்னுருயிரென்னுமையாலே அவனு யினைக்காத்தாட்செய்யுங்கோன்" என்றருளிச்செய்வார். அதாவது - அவன் மேல் விழத் தாங்கள் இறையக்கையாவது அவனை இழக்கையிறே; ஆனபின்பு அவனுயிரைக் காவும் கோன். "இவ்விடம் பரப்புத்துறை, இவ்விடம் மடு" என்று சிலவர் எல்லை குறிக்குமாபோலே. "வம்மின்புலவீர்" என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் இரந்தழைக்கிற இவர் சீலாதிகளிலே இழிகிறவர்களையும் விலக்குகிறாரிறே, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. "நினைதொறும் சொல்லுத்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்", "வல்வினையேனியிர்சின்ற குணங்கையுடையாய்" என்று சீலாதி குணங் களிலே புண்பட்டிறே இவரிருப்பது. உங்களை இழக்கக் கார்யம்பாராதே, அவனுடைய ஐச்வர் யத்திலே இழிந்து கவிபாடப்பாருங்கோன். சிலகுணத்தில் இழியலினையாதே கொள்ளுங்கோன். [கவிகான் உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - "கவிகான்" என்றால் "உயிர்காத்துக்கவிபாடுங்கோன்" என்னவிறே யடுப்பது. அங்ஙன் சொல்லாதே 'ஆட்செய்ம்மின்' என்கிறாய்த்து - ஆட்செய்கையாவது கவிபாடுகை என்றிருக்கும் புகழுநல்லொருவனில் தம் வாய்கை யாலே. "இச்சிலகுணத்தி லீழியாதேகொள்ளுங்கோன்" என்று நிர்ப்பந்திக்கைக்கு றேது வென்னென்னில்,—றேது சொல்லுகிறார் மேலெல்லாம். "தானேயாகி நிறைந்தானே" என்று தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். [திருமணிஞ்சோலை] - திருமலையில் நிலையும் சிலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுதானும் மெய்பென்னக் களவுகாணு மாய்த்து. "என்கண்ணன்கள்வ மெனக்குச்செம்மாய்ிற்கும்" என்னுமாபோலே - களவு காணுமிறகச்செய்தே செவ்விறென்று தோற்றுப்படியிருக்கும். களவுதன்னைக் களவு காணுமாய்த்து. இத்தலையில் சேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்துவாரைப்போலே புகுந்து, தான் அதை எறட்டுக்கொண்டு, சேஷத்வத்தை இத்தலையிலேவைத்து சிரஸா வஹியாநிருமாய்த்து. இப்படி நீர் அவன்களவை அறிந்திராகில் தப்பாதொழிவானென் னென்னில், - [மர மாயன்] - இப்படி அறியச்செய்தேயும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆச்சர்ய குணசேஷத்தங்களை யுடையவன்; "மையானேற்றிமயக்க" இத்வாதி. 'குணசேஷத்தங்களாலே உம்மை அவன் அகப்படுத்தின வழிதான் எது?' என்ன, - [மாயக்கவியாய்] - "ஆழ்வீர்! உம்மைக் கொண்டு லோகத்தில் நடைபாடாதன சிலகவி பாடுவித்துக்கொள்ளப்பாராமின்றோம். அப்படி செய்வோம்" என்றாய்த்துப் புகுந்தது. கவியென்று ஒரு வ்யபதேசத்தையிட்டுக் கொண்டு வந்தான்; அபிமதவிஷயம் இருந்தவிடத்தே தண்ணீரென்று புகுருமாபோலே. [வந்து] - அபி ஸரித்தானும் தானேயாய்த்து. நான் தானிருந்த விடத்தேசென்று "என்கையிட்டுச் சிலகவிபாடு வித்துக் கொள்ளவேணும்" என்றுசொல்லச் செய்கையன்றிக்கே, தானேவந்தான். அபிகம் யானு தனேயாய்த்து அபிஸரித்தான். இதிறே சிலமாவது! வந்தவிடத்தில் அவன் உமக்கு நலிவாகச்செய்ததென்னென்னில், - [என்னெஞ்சும்உயிரும்]-நெஞ்சென்று தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம்: உயிரென்று - ஆத்மா. [உள்கலந்து] - ஒருரோகக்கலந்து: சரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாகியற அவகாஹியாநின்றான். [நின்றூரறியாவண்ணம்] - இப்பரிமாற்றத்துக்கு தேவிகரான பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான், திருவடி முதலானார்க்கும் அபூமியாம்படியாய்த்து என்னோடுகலந் தது. இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றத்தில் நிற்பார் அவர்களிறே; அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி;

“ஆருபிர் பட்டதெனதுயிர்பட்டது” என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சும் உயிருமவைபுண்டு] - தேஹாத்மலிவேகம் பண்ணமாட்டுகிறிலன்; “உருவமும் ஆருபிரும் உடனேயுண்டான்” என்னுமாபோலே - தேஹத்தையும் ஆத்மாவையுமொக்க புஜித்தான். [தானேயாகி] - தம்மைக்காண் கிறிவர் காணும். இரண்டுதலையுமாய் புஜிப்பாரைப்போலே புஜித்து போக்தா தானேயானான். “என்னை முற்றப்படுகினான்” என்னுமாபோலே, இத்தலை போக்யமாய் மற்றதாய்த்து. இத்தலை ஒருசேதரவஸ்துவென்று தோற்றாதபடியாகவாய்த்துப் பரிமாற்றிற்று; பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக் கும்தொழியத் தனக்கென்ன ப்ராப்தியில்லாத அசித்வஸ்துவோபாதியாகப் பண்ணினான். “தனக்கேயாக” என்றபடியேகொண்டான். போக்யவஸ்துதன்னினையுமும் ஸ்வரூபபேதங்கள் உண்டாகா நின்றதிதே. அவ்வோபாதியாய்விட்டது சேதர வஸ்துவும். [தானேயாகி] - ஈராக தயிர்த்தான். இத்தலைவாய் புற்கள்வாய் பண்ணித் தானே அபிமாயெய்ய் நின்றான். [நிறைத்தானே] - அவர்ப்தஸமஸ்தகாமனென்ற பேரேயாய், இவரைப் பெற்றபின்பாய்த்து பரிபூர்ணனாய்த்து. இங்ஙனேயிருக்கையிறே சீலமாவது. அதாவது - பெரியவன் சிறியவனோடே வந்துகலக்கு மீடத்தில் தன்பெருமையும் இவன்சிறுமையும் தோற்றாதபடி புரையறக் கலக்கையிறே; *க்ருதக்ருத்யம் ததாராம:” என்னுமாபோலே.

தானேயாகிநிறைந்து எல்லாவல்குமுயிரும் தானேயாய்*

தானேயானென்பானுகித் தன்னைத்தானேதுதித்து* எனக்குத்

தேனேபாலேகன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலை*

கோனேயாகிநின்றெழுந்தான் என்னைமுற்றுமுயிருண்டே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின் எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக் கண்டு இனியராய் அநுபவிக்கிறார். [எல்லா என்னுதொடங்கி] - என்னைப் பெறுகையாலே ஸர்வேச் ஷானாய், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து எனக்கு நிரதிசயபோக்யனாய், என்னைப் பெற்றபின்பு திருமலைக்கு நாதனுமானான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - என்னுயிரை ஒன்றொழிபாமே அநுபவித்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்கு உண்டான ஸம்ருத்தியைக் கண்டு இனியராகிறார். [தானேயாகி நிறைந்து] - இருவர்கடப் பரிமாறப்புகுந்து, பெற்றான் தானேயா யிரா நின்றான். [எல்லாவல்கும் - உயிரும் தானேயாய்] - ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பாய்த்து ஸர்வலோகங் களுக்கும் அவற்றிலுண்டான மனுவஷ்யாதிகளுக்கும் கிரீவாஹகனாய்த்து. ஸாமரகாதிகரணயத்தால் அபிமாயியும் தானேயெய்கை. [தானே யானென்பானுகி] - பொதுவான ரகசுத்தவமொழியத் தம்பக்கல் அவன் இருக்கும்படி சொல்லுகிறார்; [யானென்பான் - தானேயாகி] - விசிஷ்ட வஸ்துவாகையாலே விசேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல். தன் சேஷித்வத்தை எனக்குத் தந்து தான் அப்ரதாநனாய் என்னை சிரஸாவஹியாநின்றான் என்னுதல். [தன்னைத் தானேதுதித்து] - ஸ்துத்யனானவோ பாதி ஸ்தோதாவும் தானேயாய். [எனக்குத்தேனேபாலே இத்யாதி] - “ஸர்வரஸ:” என்கிறபடியே எனக்கு நிரதிசய போக்யனாய். அவனைப் புகழுமிடத்தில் தம்பக்கல் கர்த்தருதவம் கண்டிலர். போகத்தில் வந்தால் போக்தாவாகத் தம்மைச் சொல்லுகிறாரிறே தன்னைத்தானே புகழ்ந்து அதை என் கவியாக்கிக்கேட்டு அவன்ப்ரீதனாக அவன்ப்ரியத்தைக்கண்டு ப்ரியப்படுகிறார். [திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனே] - கீழ்ச்சொன்ன ரஸத்தோபாதியாய்த்துத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையும். உபயவிபூதி யோகத்திற் காட்டிலும் ஓர் ஏற்றமாய்த்துத் திருமலையைபுடையவன் என்கிற இதுவும். திருமலையிலே வந்து ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பாய்த்து சேஷித்வம் பூர்ணமாய்த்து. [நின்றெழுந்தான்] - “க்ருதக்ருத யஸ் ததாராம:” என்கிறபடியே பரபுகழ்ந்து நின்றான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - விபுவான தன்னாலும் விளங்குகிற கொள்ள வொண்ணாதபடியாய்த்து இத்தலையானபடி.

௩௫. இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக் கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாதிநிறந்து] - இருவருங்கடப்பரிமாறப் புகுந்து தானே பெற்றானாயிரா நின்றான். [எல்லாமித்யாதி] - ஸகலலோகங்களும் அந்தலோகங்களுக்கு உண்டான மறுஷ் யாதிகளும் தானேயாய் நின்றான், ஸர்வேச்வரானு னென்றபடி. ஸர்வேச்வரனுக்கூடும் இப்போதோவென்றில்—ஓம்; அப்படியே. ரக்ஷகனுக்கொண்டேயிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபம் ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணியல்லது நியந்தாவாகவொண்ணாதே. இவரைப் பெறுவதற்குமுன்பு தன்னுடைய ஈச்வரத்வமடையக் கண்ணுந்தாரகம்போலேகாணும் கிடந்தது. ஆத்மாதான் நியனாயிருக்கச்செய்தே, பகவத்க்ருராகம் பிறவாதபோது *அஸந்நேவ ஸபவதி* என்னலாய், அது பிறந்தபோது *ஸந்தமோம் ததோ விது* என்னலாம்படியிருத்திருப் போலேகாணும் அவனுமிருப்பது. ப்ரதிஸம்பந்தியை அபேகித்துக் கொண்டிருக்கை இரண்டு தலைக்கும் ஓக்கும். “நானுன்னையன்றியிலேன் - நியென்னையன்றியிலே” என்கிற படியே - இவன்சேஷபூதனுய்க் கொண்டுளனும், அவன்சேஷியாய்க்கொண்டுளனும். [தானே யானென்பானுதி] - யானென்பான் தானேயாதி. எவ்வவிஷயமாக நிற்கும்நிலையொழிய இந்த வ்யத்திவிசேஷத்தில் நிற்கும்நிலையைச் சொல்லுகிறது. [யானென்பான் - தானேயாதி] - நானென்று நாமமாத்திரமான நான் தான் என்னலாம்படியானேன். தம்மைத்தடவிப்பார்த்த விடத்தில் காண்கிறிலர், அவன் தலையாலே சுமக்கக்காண்கிறவித்தனை. அவனும் தன் தலையிலே பாரதந்த்ரியத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு இவர்தலையிலே ப்ராதாந்யஹங்காரத்தை வைக்கை யாலே இவரையே காண்கிறவித்தனை. விசிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே விசேஷணமாத்திரமான தம்மைக் காண்கிறிலராய்த்து. கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணவஸ்த்தை யோடு வாசியற வஸ்து விசிஷ்டாமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மமே உபாதாநமென்னக்கட வோமிதே. தக்கதமான விகாராதிகள் வருமென்று சங்கித்து, அவற்றை விசேஷணம்சத்தே ஒதுக்குகிறதும் அவனுக்கு தோஷாஸ்ப்ரசத்துக்காக. ஆனாலும் வஸ்துதான் ஒன்றென்ன லாயிருக்குமிதே; ஸ்வாபரவிச ஸம்பந்தம் கண்ணிலுற்றிருக்கையாலே. கடப்பாதிகளைப் போலே ப்ருதக்ஸத்திதி உண்டாயிருக்கிறதன்றே; ப்ரகாரப்ரகாரி பாவத்தாலே சொல்லு கிறதிறே; ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்தைப்பற்றிக் கிடக்குமோபாதியாய்த்து. இப்படி வஸ்து விருக்கையாலே, [தன்னைத் தானேதுதித்து] - *வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்* என்கிறபடியே - அஹ மர்த்தம் அவனாவும்சென்று காட்டக்கடவதாய், அஹம்சப்தமும் அவனாவும்சென்று காட்டக்கடவதாயிறேயிருப்பது இவர்பக்கலிலே பிறக்கச் செய்தேயும் அவன்செய்தானென்று அவன் தலையிலே ஏறிடலாயிருக்குமிதே. நான் ஸ்துத்யனுக்கிலர் ஸ்தோதா நானாவது? [எனக்கு இத்யாதி] - *ஸர்வஸு* என்கிற பொதுவான நிலையன்றிக்கே எனக்கு நிரதிசயபோக் யனுனவனே! “கொடியேன்பருகின்னமுதே” என்கிறபடியே. “தன்னைத் தானே துதித்து” என்கிற விடத்தில் தம்மைக் கண்டிலர்; இங்குத் தாமுளராகவும் தமக்கு இனிதாகவும் தொடங் கிற்று. தாம் பாடின கவி கேட்டு அவன் இனியனாயிருக்கிற விருப்பு தமக்கு இனிதாயிருக்கிற படி. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே] - கீழ்ச்சொன்ன ரஸவத்பதார்த்தங்களோபாதிசாய்த்துத் திருமலையில்லிற்றென்கிலாயும். “திருமாலிருஞ்சோலையங்கட்டியைக் கரும்பின்றவின்சாற்றை” என்னக்கடவதிறே. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனேயாதி] - உபவலிபூதியோகத்தால் வந்த ஏற்றத் துக்கும் அவ்வருகே ஒரேற்றம்போலே திருமலையையுடையனாகையால் வந்த ஏற்றம். [கோனே யாதி] - இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து ரக்ஷகத்வம் பூர்ணமாய்த்து. இல்லையாகில், ஸ்ரீவைருண் டத்திலிருப்போடு திருமலையில்லியோடு வாசியற்றுப்போகிறே. [கின்றொழிந்தான்] - இங்கே நின்றபின்பாய்த்துப் பரகுபரகற்றது. க்ருதக்ருத்யனாயிராநின்றான். [என்னை முற்றும் உயிருண்டே] - என்னுயிரைமுற்றும்முண்டே. விபுவானவன் அணுத்ரவ்யத்தை புதிக்கை தனக்கேற்றமாய்ப்படியாகவாய்த்து இத்தலையானபடி.

என்னைமுற்றும்முருண்டு என்மாயவாக்கையிதனுள்புக்து*

என்னைமுற்றும்தானேயாய் நின்றமாயவம்மான்சேர்*

தென்னன்திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகடப்பிச்சேர்ந்தயான்*

இன்னம்போவேனென்கொலோ என்கொல்லம்மான் திருவருளே;

(3)

இ.—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு மேன்மேலெனத் தம்பக்கலுண்டான அபிரிவேசா பர்யவஸாந்ததை அருளிச்செய்கிறார். [என்னை என்று தொடங்கி]-என் ஆத்மாவை புஜித்து, அதிகவுந்தரமான என் சரீரத்திலே வந்துபுகுத்து, என்னைவடைய வ்யாபித்து நிற்கிற ஆச்சர்யபூதான ஸர்வேச்வரன் சேர்வதும்செய்து தெற்கேவான திருமலைத்திசைகை பரம பராரியமென்று சேர்ந்த தான். [இன்னம் போவேனே என்றுமேலுக்கு] - இவ்வளவில் பர்யவஸியேன்போலே யிருந்தது, ஸர்வேசுவரனுடைய பாரிப்புக்கு அவதி என்னே?

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அபிரிவேசத்தினுடைய எல்லை யிலுள்ளமையை அருளிச்செய்கிறார். [என்னை முற்றும்உயிருண்டு] - இத்தலையை எங்கும் புக்கு அநுபவித் தானும் விடுகை அவனுக்கு ஏற்றமாய்படியாவிருக்கிறது; “யஸ்ய ஸா ஐநகாத்த்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:” [என்னயவாக்கை விதனுள்புக்கு] - அதிகுந்தமான என் சரீரத்திலே புக்குத் தனக்கு உத்தேச்யமான ஆத்மாவளவன்றியே, “அழுக்குடம்பு” என்று தன்னைக் காற்கட்டித் தவிர்ப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும்படி த்யாஜ்யமான சரீரத்தையே விரும்பாவின்றான். [இதனுள்புக்கு] - “இது, இது” என்று இவரிருமிக்க, அவன் மேல் விழாவின்றான் என்கை. புகுத்து என்னுதே, ‘புக்கு’ - என்கிறது அத்தோடு தமக்குத் தெற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக. “மங்கவொட்டு” என்று அவன் அநுமதி பார்த்திருக்கிறாரே. என்றும் அசித்தோடு முகம்பழகிளவ ரிரும்பக்க, ஹேயப்ரதிபதான வளரிதே மேல்விழாவின்றான். [என்னைமுற்றும் தானேயாய்நின்ற] - ஆத்மாவோடு சரீரத்தோடு வாசியறப் புக்கு வ்யாபித்து, தானே அபிமானியாய் விள்குள். என்னுடைய அஹங்காரமங்காரங்களுக்கும் விஷய மில்லாதபடி நின்றான். [மாயஅம்மான் இத்யாதி] - ஆச்சர்ய குணசேஷத்தான ஸர்வேச்வரன் தானே விரும்பிவந்து சேருகிறதேசம். தென்னன்னன்று - அத்தேசத்தில் ப்ரதானனைச் சொல்லுதல், தெற்கில்திக் கிலேபுள்ளதாய் கன்றான திருமலை என்னுதல். [திசை கைகடப்பிச் சேர்ந்த யான்] - அத்திக்கைப் பரமப்ராரியமென்று சேர்ந்தயான். இவர், அவளவிளவன்றிக்கே அவன் உகந்த தேசத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பாவின்றார். அவன் இவளவன்றியே இவருடைய சரீரத்தை விரும்பாவின்றான். இவ்வளவில் பர்யவஸியாதாப்போலே யிருந்தது. [இன்னம் போவேனேகொலோ] - இனி எனக்கு ஒரு கத்தவ்யபூதியுண்டோ? ஸர்வேச்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவதி என்னே? அவனை விரும்பி, அவன் உகந்த தேசத்தை விரும்பி, அத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பும்படி, சேஷத்தவத்தின் எல்லைவிலே நிறுத் திளவன், எனக்கு ஒன்றும்செய்திலனாய் ப்ரகுபரகென்கிற இதுக்கு அவதி என்னே? விஷயமின்றியே யிருக்க ப்ரமிக்கவுமாமகாதே.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அபிரிவேசத்தினுடைய எல்லையிலுள்ளமையை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைமுற்றும்உயிருண்டு] - “யஸ்ய ஸா ஐநகாத்த்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:” என்கிற ஏற்றத்தோபாதிபும் போருமாய்த்து, இவருயிரை எங்கும்புக்கு அநுபவிக்கப்பெறுகையால் வந்த ஏற்றம். [என்மாயவாக்கை] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை ப்ரபவதித்து அவ்வளவிலே தான் தவிருவான யிருந்தானே? “அழுக்குடம்பு” என்றும் “பொல்லாகாக்கை” என்றும் “புண்ணமறையவரித்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - “இதுஹேயம்” என்று இவர் தாம் அருவருத்துப் புறப்பட்டு நில்லாவின்றார்; இவர் இகழாநிற்கச்செய்தே அவன் இது உத்தேச்ய மென்று மேல்விழாவின்றான். [உன்புக்கு] - தம்சொஞ்சாலே இத்தை இவர் அருவருத்துப் புறப் பட்டுவின்றார். (புகுக்கென்னுதே ‘புக்கு’ என்கிறது - அத்தோடு தமக்குத் தெற்றற்றற்றிருக்கிற படி தோற்றுகைக்காக) அதாவது - அவன் தலையுலுக்குப் பெறுமளவும் பார்த்தாய்த்து இவரி ருக்கிறது. “மங்கவொட்டு” என்னுமளவும் அவன் இத்தை விடமாட்டாமையாலே உன்னே புகுராகின்றான். [இதனுள் புக்கு] - அநாதிகாலம் அசித்தோடே முகம்பழகிப்போந்தவளரிதே யீவன்; சேதந்தவாரா குத்தியடியிட்டுநிற்குமவளரிதே யவன்; அவன் மேல்விழாவின்றான்; தனக்கு ப்ரகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு தனக்கு ப்ரகாரமாதிரே இது. “அநேகஜீவேநாஜாத்மநாநுப்ரவிச்ய” என்னக்கடவதிறே, [என்னை முற்றும் தானேயாய்] இப்படி ஆத்மவஸ்துவோடு அசித்தோடு வாசியற எங்கும்புக்கு வ்யாபிக்கையாலே ‘தானே’

என்னத் தட்டில்லியிறே. இவர் 'நான்' என்னுமத்தையும் கொண்டான்; இவர்மமகாரவிஷயத்
தையும் கொண்டான். ஈச்வரனுக்குங்கூட விளரக்குலிகொண்டு அநுபவிக்கவொண்ணாதபடி
யானாராய்த்து. [பிந்த] - *அந்தப்பஹிச்ச நத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸந்திது* என்கிற பொது
வானரிகையன்றிக்கே. [மாயம்இத்யாதி] - ஆச்சர்யமான குணசேஷிதங்களைபுடைய ஸர்வேச்
வரனும்கூட "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்று கிட்டும்படியான தேசமாய்த்து. [தென்னன்
திருமாவிருஞ்சோலை] - தென்னனென்று - அங்குத்தைக்கு ப்ரதாநகீச் சொல்லி அவன்தான்
திருமலையென்னுந்; அன்றிக்கே, தெற்கில்திகிலேயாய் நன்றானவென்னுந். [திசைகை
கூப்பிச் சேர்ந்தயான்] - அவன்விரும்பின திக்கை விரும்பினாராய்த்து இவரும். ஒருதிக்குப்
படவிறே இவர் விரும்புவது. அதாவது - அவனையுகந்து, அவ்வழியாலே அவன் விரும்பின
தேசத்தையுகந்து, அத்தோடு ஸம்பந்தமுடைய திக்கையுகந்து, இப்படி அவனோடு ஸம்பந்த
ஸம்பந்திகளளவும்வர உகக்கும்படி கைகழியப்போந்த நான். அவன் தான் இவரையுகந்து
இவரோடு ஸம்பந்தமுடைய தேஹத்தை விரும்புகிறாப் போலேயாய்த்து, "என்னெண்டானு
னான்" என்றாரிறே அடியிலே. [இன்னம்போவேனேகொலோ]-எனக்கு இத்திக்குக்குஅவ்வருகு
கந்தவ்யபூமியுண்டோ? ஒருதிக்குப்பட்ட நான் இனி அவ்வருகு போவேனே, இவன் இப்படி
ஓடர்து படுகைக்கு இனியவ்வருகு போகையாவது- திருமலையில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்
கொள்ளுகையிறே. [என்கொல் அம்மான் திருவருளே] ஸர்வேச்வரனைப்பற்றிவரும்போது
நிர்விஷயப்ரமமுண்டாமாகாதே? என்செய்யாதானுய்த்தான் இவன் இங்ஙன்கிடந்து படுகிறது?
என்றபடி. இவர்திறத்தில் எல்லாம்செய்தும், ஒன்றுஞ் செய்யாதாரப்போலே "எத்தைச்
செய்வோம்?" என்றிராநின்றனாய்த்து.

என்கொலம்மான் திருவருள்கள்? உலகுமுயிரும் தானேயாய்*

நன்கென்னுடலம் கைவிடான் ஞாலத்தாடே நடந்துழக்கி*

தென்கொள்திசைக்குத்திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை*

நங்கன்குன்றம் கைவிடான் நன்னு வகரநலியவே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று
திருமலையிலும் எம்மொருமானுக்குஉண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச்செய்கிறார். [உலகும் என்னு
தொடங்கி] - ஸர்வேச்வரனுயிருந்து வைத்து என் ஆத்மாவை விடாத மாத்ரமன்றிக்கே மிகவும் என்
உடம்பை விடுகிறிலன். [ஞாலத்தாடே நடந்து என்று மேலுக்கு] - பூமியெங்கும் உலாவித்
திரிந்து என்னை விஷயிகரிக்கைக்கு ஈடான நிலமாகத் திருமலையைப்பார்த்து ப்ரதிஊர் மண் உண்ணும்
படி அதிலே அதயபிழிவேசத்தைப்பண்ணி அதை ஒருகாலும் எகவிடுகிறிலன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று
அவனுக்குத் திருமலையிலுள்ளான் வ்யாமோஹத்தை அருளிச் செய்கிறார். [என்கொல் அம்மான்
திருவருள்கள்] - ஸர்வேச்வரனுக்கு என்பக்க னுண்டாயிருந்துள்ள ப்ரஸங்காதிசயத்துக்கு அவதி
என்றோ? [உலகும் உயிரும் இத்யாதி] - ஸகல வேதங்களும் ஸகல ஆத்மாக்களும் தானிட்ட வழக்க
யிருக்கிறவன் தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறானோ? [நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்] -
செருக்கர் நீசஸ்த்ரீகள்காற்கடையிலே துவருமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பி விடுகிறிலன். எனக்கு
மமதாநிஷயம் என்னுமதுவே ஹேதுவாக விடுகிறிலன். பூமியெங்கும் உலாவி எல்லாத்தலைகளிலும்
திருவடிகளைவைத்துத் திருவுலகளந்தருளிற்று, தம்மைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணி யென்றிருக்கிறார்.
ஸர்வஸாதாரணன்யாபாரமாகையாலே ஸம்பந்தம் அறிந்தால் எனக்கென்னலாயிறே. இந்தான் ராஜ்யம்
பெற்றானுய்ப்போனான். மஹாபலி கொடுத்தானுய்ப் போனான். இவர் அதைத் தமக்கு எவ்விருக்கிறார்.
[தென்கொள் இத்யாதி] - திருவுலகளந்தருளுகை ஒரு வ்யாஜமாய், "ஆழ்வாரை அநுபவிக்கைக்கு
ஏகாந்தஸ்தலமேதோ?" என்று ஆராய்ந்து திருமலையிலே நின்றருளினான். ஆரியர்கள் இகழ்ந்த தெற்கில்
திக்குக்கு ஓர் ஆபாணம்போலே யிருந்துள்ள திருமலையிலே வந்துயிள்ளான். [நங்கன் குன்றம்] - ஆச்சரித

ருடைய ஸங்கேத ஸ்த்தலம். [நங்களுக்குன்றம் கைவிடான் - நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்] - திருமலையில் நிலை ஸாதகமாக ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கிறாய்த்து. [நண்ணுவகரர் நலியவே] - திருமலையில் நிலையாலே அஸுரவர்க்கம் தானே முடிந்துபோய்த்து. உலகும் உயிரும் தானே யாய் - ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய்வின்ற திருமாலிருஞ்சோலை - நங்களுக்குன்றம் - நண்ணுவகரர் நலிய - கைவிடான். நன்கு என்னுடலம் கைவிடான் - என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்?

௧௫.—நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத்திருமலையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[என்கொல்அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸீரதிஷ்டாநப்ரம முண்டாமா காதே! [உலகுஇத்யாதி] - என்னகுறையுண்டாய்த்தான் இப்படி. விடந்து படுகிறான்? [நன்கென்னுடலம்கைவிடான்] - செருக்கனுயிருக்கும் ராஜபுத்ரன் நீசஸ்தீகாற்கடையிலே துவளுமாபோலே. [நன்கென்னுடலம்] - ஸர்வேச்வரன் தன்னைக் கேட்டார்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையிருக்கிறபடி. "ஆழ்வாரை நமக்குத்தந்த திருமேனியன்றோ" என்னுளின்னுரைத்து. [நன்கு] - நன்றாக. மிகவுமென்றபடி. [என்னுடலம்] - "இவருடைய மமகாரவிஷயமான தன்றோ நமக்கு உத்தேச்யம்" என்றிராநின்றான். என்னுடைய அடங்கெழிற்சம்பத்தில் ஏதேனும் பாம்புசெத்ததோ என்னுளின்ருன். [ஞாலத்துஇத்யாதி] - எத்தனைகாலமுண்டு அவன் இப்பேறுபெறுகைக்கு உழைந்துதிரிதிறது. ஸர்வஸாதாரணான ஸ்வாமியுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் எனக்கெனக்கென்னலாமிறே செஷபூதர்க்கு. இந்த்ரனுக்கு "ராஜ்யம் பெற்றேன்" என்னவுமாய், மஹாபலிக்கு "குளதார்யம்பெற்றேன்" என்னவுமாய், சிலர்க்கு "பொன்பயந்தேன்" என்னவுமாய், இவர்க்கு "எனக்காகச்செய்தான்" என்னவுமாயிருக்கிறது காணும். [தென்கொள்ளித்யாதி] - தெற்கில்திக்குக்கு ஓர் ஆபரணமான திருமாலிருஞ்சோலை. [நங்களுக்குன்றம்] - ஆக்ரீதருடைய ஸங்கேத ஸ்த்தலம். [நங்களுக்குன்றம்கைவிடான்] - நன்கென்னுடலம்கை விடான் - திருமலையை ப்ராபகமாகவும் ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்திரா நின்றான். ஆழ்வார் திருமேனியாயுத்தேச்யம், அதுபெறுகைக் காய்த்துத் திருமலையில் நிலை. [நண்ணுவகரர் நலியவே] - "நெடும்பகை தற்செய்பத்தானே கெடும்" என்னுமாபோலே, இவன் இவ்விடத்தை விடாதே வர்த்திக்க அஸுரவர்க்கம் முடிந்து போய்த்து. 'உலகுமுயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய்வின்ற திருமாலிருஞ்சோலை நங்களுக்குன்றம் - நண்ணுவகரர்நலிய - கைவிடான் - நன்கென்னுடலம் கைவிடான் - என்கொலம்மான் திருவருள்கள்.'

நண்ணுவகரர்நல்வெய்த நல்லவமர்ப்பொலிவெய்த*

எண்ணுதனகளெண்ணும் நன்முனிவரின் பந்தலைச்சிறப்ப*

பண்ணர்பாடலின்கவிகள் யானுய்த்தனைத்தான்பாடி*

தென்னுவென்னுமென்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே. (5)

௭.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தம்மோடேகலந்து தம்வாயிலே திருவாய்மொழி கேட்ட பரீதியுள்ளடங்காமை, தென்னு தென்னுவென்று நித்யமூக்ததாரம்போலே பாடாநின்றான் என்கிறார். [நண்ணு என்றுதொடங்கி] - உகவாத அஸுரர் இஸ்ஸமருத்தி பொறுக்க மாட்டாதே முடியும்படியாகவும், அதுகூடல் இதைக்கண்டு ஸமருத்தரம்படியாகவும், உபயனிபூதியும் கூடினதும் எம்பெருமானுக்கு ஸம்பத்துபோராது, இன்னம் மேன்மேல் நன்மைகளை வேணுமென்று எண்ணுதிற்கும் நன் முனிவர், "இதுவே அமையும், மற்றொரு ஸம்பத்துவேண்டா" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டரம்படியாகவும். [பண்ணர் பாடல் என்றுதொடங்கி] - பண்ணேந்திருத்துள்ள பாடலையுடைய இனியகவிகளை என்னைப் பேரையிட்டுக்கொண்டு தான் தன்னைப்பாடி. [என்னம்மான் - திருமாலிருஞ்சோலையானே] - என் நாதகுணவன் திருமாலிருஞ்சோலையான்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில். அவன் தம்மோடே கலந்து தம்வாயாலே திருவாய்மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள் ளடங்காமல் ஆனத்திவையாநின்றான் என்கிறார். “நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்” என்கிறவனவன்றியே என் டுத்திமாத்தரத்திலே களியாநின்றான் என்றும். [நண்ணு இத்யாதி] - “விபரீதஸ்ததாஸூர:” என்கிறபடியே - விபரீதரான அஸூர்கள் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாமையாலே முடியவும். “கிட்டக்கடவோமல்லோம்” என்றிருக்கும் அஸூரவர்க்கும். “விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ:” என்கிறபடியே- அந்நயப்ரயோஜகரான வைஷ்ணவர்கள் இதுவே ஜீவனமாக ஸம்ருத்தமாகவும். “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றாரிறே. [எண்ணுதனக எண்ணும்] - உபய விபூதியுத்தனுக்கு இன்னம் விபூதி வேணுமென்றும், அஸங்க்யாதகுணகனுக்கு இன்னம் குணம் வேணு மென்றும் மேன்மேலன் என்னு நிற்குமவர்கள். [நன்முனிவர்] - ஈசுவரன் அடியாகத் தங்கள் ஸம்ருத்தியை என்னுமவர்கள் முனிவர்; அத்தலைக்கு ஸம்ருத்தியை என்னுமவர்கள் நன்முனிவர். [இன்பம் தலை சிறப்பு] - “திருவாய்மொழியொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டரம்படியாகவும், [பண்ணார் பாடல்] - பண்மிக்கிருந்துள்ள பாடல். புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அருமாபோலே, திருவாய்மொழி அவதரிக்கிறபோதே பன் மினுங்கியாய்த்திருப்பது. [இன்கலிகள்] - பண்ணுக்கு ஆசிரயமரன் கவிதாளே இனிதாமிருக்கை. [யானாய்த் தன்னைத் தான்பாடி] - என்னைப்பேரை யிட்டுத் தன்னைத் தான்பாடி; புத்திரன் வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்வாயாலே கேட்டு இனியனும் பிதாவைப்போலே. [தென்னுவென்னும்] - ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடாக ஆனத்திவையாநின்றான். “ஏதஞ்சாம் காயந்நாஸ்தே” என்று பகவல்லாபத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு சேஷபுதன் சொல்லக் கடவததை, “அவாக்பநாதா:” என்கிற தான் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்தபூர்த்திகூர்ந்து சொல்லுகிற னிறே [என்னம்மான்] - ஸூதவசகம் ரஸிக்குமாபோலே, ஸம்பந்தமிறே ரஸிக்கைக்கு அடி. [திருமாலிருஞ்சோலையாளே] - இவரைக் கவிபாடுவித்த தேசம் திருமலையாய்த்து.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே கலந்து தம் வாயாலே திருவாய்மொழி கேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் அநந்தித்து ஆனத்திவையாநின்றான் என்கிறார். “நன்கென் னுடலம் கைவிடான்” என்னுமளவன்றிக்கே என்னுத்திமாத்தரத்திலே களியாநின்றானென்கிறா ரென்றுமாம்.

நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த நல்லவமர்பொலிவெய்த எண்ணுதனகஎண்ணும் நன்முனி வரின்பம் தலைசிறப்பவாய்த்து திருவாய்மொழிதான் அவதரித்தது. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம்போலேயாய்த்து ஸ்துதியினுடைய அவதாரமும்; “பரித்ராணய” “அகிலஜகத்பத்ம போதாய” என்னுமாபோலே. [நண்ணு இத்யாதி] - ப்ரதிகூலரஸகத்துக்கு வேறொரு கருவி யெடுக்கவும்வேண்டாதே, அநுகூலரக்ஷணத்துக்கும் வேறொன்று தேடவும் வேண்டாதே, அந்நயப்ரயோஜகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜகமுமாயிருக்குமாய்த்து. [நண்ணுவசுரர் நலிவெய்த] - அவ்நபதேச்யனுக்கு அநந்தரத்திலவன், தமப்பன் செய்ததைக் கேட்டு “இவன் என்செய்தானானான்” என்றுகர்ஜித்தான் - “ஒரு மதினை வாங்குகாட்டில் அத்தர்சாம் குலைந்த தோ, திருவாய்மொழியென்றும் பூராமாயணமென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரபந்தங் களுண்டாயிருக்க” என்றானுய்த்து; இப்படி உகவாதார் நெஞ்சனுக்கும்படியான ப்ரபந்த மாய்த்து. “விபரீதஸ்ததாஸூர:” என்னக்கடவதிறே. பொருந்தாமையையுடைய அஸூர வர்க்கமானது மண்ணுண்ணும்படியாக. ஸம்பந்தமில்லையென்னவொண்ணாதே, “பொருந் தேம” என்கையிறே யுள்ளது. [நல்லவமர்பொலிவெய்த] - “விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ:” என்னக்கடவதிறே. அநுகூலராயிருக்குமவர்கள் உண்ணுதே தடிக்க, இவர்களுக்கு நன்மை யாவது-பதவத்பக்தராயிருக்கை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுதன இத்யாதி] - புறம்பொருவர் எண்ணுதன சிலவற்றை யெண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து. “ஸர்வேசுவரன் ரக்ஷகன், அவனையொழிந்ததடங்கதும் ரக்ஷயம்” என்றிருக்கையளறிககே, உபயவிபூதியுத்தனுக்கு இன்னம் சிலவிபூதியெணு மென்றும், ஸர்வகுணஸம்பந்தனுக்கு இன்னம் ‘சில குணங் கள் வேணுமென்றும் இப் புடைகளிலே எண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து; அவர்கள் [இன்பம் தலைசிறப்பு] - திருவாய் மொழியவதரித்தபின்பு “அவனுக்கு குணவிபூதிகள்போராது” என்றிருந்தஇழவுதீர்த்து,

அத்தால்பிரதிசயாநந்திகளாக. [சன்முனிவர்] - அவனுடைய ஸ்மருத்தியை மகரம்பண்ணும் ஸ்வபாவராயிருக்கை. அன்றிக்கே, "திருவாய்மொழியை யொழிய வேறொரு ஸம்பத்து வேண்டா" என்று இதுவே மகரம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டரார்ப்படியாகவும். [பண்ணுர்பாடல்] பண்ணுர்பாடல் சேர்ந்த பாடல். புஷ்பாரானது பரிமலத்தோடே. அலருமாபோலே, பண்ணும் இசையுள் மீருந்திருக்கு மாய்த்து. [இன்கவிசன்] - இசையும்பண்ணுமொழியவே தொக்குக் கழிந்த களைபோலே கவிதானே இனிதாயிருக்குமாயிற்று. [யானுயித் தன்னைத் தான்பாடி] - பிதாவானவன் புத்ரனுக்குப் பகவை கீர்வார்த்துக் கொடுத்து அவன்பக்கலிலே தான் பிள கீரேற்றுப் பகவைப் பெறுமாபோலே; ஸுதனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்சொல்லக் கேட்டு இவன் இனியனுமாபோலே. தான் பாடினானுடில் ஸ்ரீகைதையோடொத்துப்போம். நம்பி திருவழி காடுதாஸர், "அருள்கொண்டாடும்" என்றிறபாட்டிலே, ஸ்ரீகைதையயப்பலித்தானொரு வன் ஸந்த்யாலதஸ்ஸிலேசென்றால் பலருமாக நாடியேரிசியைக்கொடுத்து விச்சவலிக்காரட்டா மையாலே 'புறந்திண்கணியிலேவிட' என்பர்கள்; திருவாய்மொழிகற்றான் ஒருவிண்ணப்பம் செய்வான் சென்றால், ஸர்வேச்வானகப்பாடப் புறப்பட்டெதிர்கொண்டு அகமொழித்துக் கொடுத்து அமுதுபடியுமெடுத்திட்டு ஸத்கரிப்பர்கள்" என்றராய். "பண்டேபரமன் பணித்த" என்று இவரங்கீரகரிகையாலே அந்த ஸ்ரீகைதானும் வீறுபெற்றதிறே. [தென்னுவென்னும்]-செருக்காலே "தென்னு, தென்னு" என்று ஆளத்திவையாடிற்குமாய்த்து; ஸம்ஸாரிசேதானுக்கு பகவல்லபமுண்டானால் "ஏதன்மை காய்நாஸ்தே" என்று ஸாமகாரம் பண்ணுமாபோலே; *அவாக்யநாதர: * என்றவன் தைர்பயங்கம்பிறந்து பாடாநிற்குமாய்த்து. [என்னம்மான்] - ஸுதவசநம் இனிதாம்போது ப்ராப்தியுண்டாகவேணுமிரே; அதுக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. [திருமாலிருஞ்சோகையானே] - இவரைப்பாடு வுத்தமுக்கோட்டை. "பாட்டினுறுன்னை பென்னெஞ்சத்திருந்தமை - காட்டினுய் கண்ணபுரத் துறையம்மானே" என்று அவரைப்பாடுவித்தமுக்கோட்டையிரே அது. தாம்பாடினகலிக ளினினிமையை யறஸந்தித்தார், இவை தாமடியாகப் பிறர்நனவென்று சொல்லலாயிருந்த தில்லை, இதுக்கடியென்? என்றுபார்த்தார்? அவன் தன்னெஞ்சிலேபுருந்திருந்து பாடுவித்தானு யிருந்தது. "கண்ணபுத்துறையம்மான்" என்று கவிபாடுவித்த முக்கோட்டையைச் சொல்லு கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோகையானேயாகிச் செழுமுவுலகும்* தன்
ஒருமாவயிற்றினுள்ளேவைத்து ஊழியுழிதலையளிக்கும்*
திருமாலென்னையானுமால் சிவனும்பிரமனும்காணுது*
அருமாலெய்தியடிபரவ அருகையிந்தவம்மானே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், சரிய:பதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையானாகையிலே மிகவும் வ்யாமுத்தனானான் என்கிறார். [செழுமுவுலகு என்றுதொடங்கி] - கல்பந்தோறும் அழகிய மூன்றுலோகத்தையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து உதக்ருஷ்டமாக நகிக்கும் சரிய:பதி. [சிவனும்பிரமனும் என்றுமேறுக்கு] - சிவனும் பிரமனும் காணுதே நிரதிசயபக்திபுக்தராய்த் தன் திருவடிகள் ஆசிரயிக்க, அவர்களுடைய அபேகதிங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், சரிய:பதியானவன் வந்து திருமலையிலே நின்றருளி என்னையானாகையிலே வ்யாமுத்தனானான் என்கிறார். [திருமாலிருஞ்சோகையானே யாகி - என்னையானும் மால்] - திருமலையைத் தனக்கு வஸ்தவ்யபூமியாகக்கொண்டு என்னை அபுமகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போல் யிருக்கிறவன். [செழுமுவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ஸாலோக்யத்தையும் அத்வித்யமாய்ச் சிறிதானவயிற்றிலே வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாகரகிக்கும், ப்ரளயபத்தில் ஐகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே, என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாத படியாயிருக்கை. [திருமால்] - சரிய:பதி. [என்னையானும் மால்] - என்பக்கல் பிச்ச ஒருவடிவு

கொண்டாற்போலே யிருக்குமவன். ப்ரளயாபத்தையும் ச்ரியப்பதியாயிருக்கிறவன் என்பக்கலிலே ஸாபேஷமாய் விள்ளான். [சிவனும் இதயாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் காணப்பெருமையாலே நிரதிசயபக்தியுத்தராய்த் திருவடிகளை அக்ரமமாகப் புகழ், அவர்களுடைய அபேஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரன்.

சுரு. — ஆழம்பாட்டு. ஸ்ரியப்பதியானவன் திருமலையிலே கின்றதூளி என்னை யானுகையிலே வ்யாமுத்தனானு னென்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைமனையாதி - என்னையானும்மால்] - திருமலை தனக்குமளந்தகய புயி யாகக்கொண்டு நிற்பதெவன், என்னை யடிமைகொள் ளுக்கக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன், [செழுமூவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட தாரலோக்யத் தையும். [ஒரு இதயாதி] - அத்விதீயமாய்த் சிந்திதான வயிற்றிலேவைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாக ரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஐகத்துக்குத் தன்னைப்பொழியச் செவ் வரதாப்போலே என்னைப்பொழியத் தனக்குச்செல்லாதானுயிருக்கை. [திருமால்] - ஸ்ரியப்பதி. [என்னையானும்மால்] - என்னையடிமை கொள்ளுக்கக்காகப் பிச்சுத்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற் போலே யிருக்குமவன். [சிவனும்பீரமனும்இதயாதி] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், காணப்பெருமை யாலே நிரதிசயபக்தியுத்தராய்த் திருவடிகளை அடைவுகெட ஏத்த, அவர்களுக்கு முகத்தோற் றாமேகாக்கவின்று அருளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸர்வேச்வரன், எனக்குக் கண்ணுக்கிலக் காம்படி திருமலையிலே வந்து கின்று என்னை யடிமை கொள்ளுகையிலே பெரும் பித்தனானுன்.

அருளையியென்னம்மாளே பென்னும் முக்கணம்மாளும்*

தெருள்கொள்பிரமனம்மாளும் தேவர்கோனும்தேவரும்*

இருள்கள்கடியும்முலையரும் ஏத்துமம்மான் திருமலை*

மருள்கள்கடியும்மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமையே. (7)

சுரு. ஏழம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார். என் பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும் என்னவாவினே என்னும் ருத்ரனும், அவனிற காட்டில் அறிவுடைய ப்ரஹ்மாவும், இந்தானும், தேவர்களும், ஐகத்தில் அத்தாநாத்தகாரத்தைப் போக்கக்கூட வ ருஷிகளும், [ஏத்தும் அடியான் என்று மேலுக்கு] - ஏத்தும்படியையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய திருமலை, ஆத்மாவுக்கு பகவத்கைக்கரய விரோதிகளான அவித்யாதுகளைல்லாம் போக்கும் நிரதிசயபுருஷரீத்த மான மலை - திருமாலிருஞ்சோலையே.

இ. — ஏழம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார். [அருளையி இதயாதி] - "என்ல்லாம், என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருள வேணும்: உடையவனான நீ போகட்டால் பெறு புகழ்என்மேல்." என்னுமாய்த்து. இப்படி சொல்லுகிறவன் ஆர்? என்னில், - ஸாடமேதாராய், ஈச்வராயிமா சியான ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஜ்ஞாநபீரதனும் ஐகனான ப்ரஹ்மாவும் [தேவர்கோனும்] தேவர்களுக்கு அதுகண்ணு இத்தானும், தேவேந்த்ரன் என்று அவனுக்கு ஏத்தமான உத்கர்ஷத்தை உடைய தேவர்களும், அஞ்ஞாநாத்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கும் ஸமர்த்தாக்களும், இவர் களைல்லாம்கூட ஏத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருமலை. [மருள்கள் இதயாதி] - கைக்கரய விரோதி களான அவித்யாதினைப் போக்கும்துவாய், ஸ்வயம் புகுஷார்த்தமான திருமலை. திருமலையென்பழியலே ப்ராப்யமுள்ளது என்பிருக்கும் கிளைலைப் போக்குமிடம் என்னுமாம். அதுதான் ஏதென்ன?—திருமாலிருஞ் சோலை மலையே.

சுரு. — ஏழம்பாட்டு. தம்முடைய இன்லம்ருத்திக்கெல்லாம் அடி திருமலையானின்பு, இத்தேசத்தானே கைக்கு ப்ராப்யமென்று திருமலையைக் கொண்டாடுகிறார்.

அருளையிபென்பர்கள் - ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியரு னென்பர்கள். [என்னம்மானே] - கையாளாதொழிந்தால் புறம்பு எங்களுக்குப் புகலுண்டோ? ப்ரப்தானுன கீ யருளவேண்டாவோ வென்பர்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள் தான் ஆரென்னில், - [முக்கண்இத்யாதி] - ஸலாடநேத்ரனாய் ஈச்வராபிமாரியான ருத்ரன், அவனுக்குங்கூட ஜ்ஞாநப்ரதனாய் ஜகதனுக்கவால் வந்த ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன், தேவஜாநியை சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொள்ளுகிற இந்த்ரன், தங்களை யுடையானாக அவனுக்கேற்றமாய்ப்படி யிருக்கிற தேவர்கள், அஜ்ஞாநாந்த காரத்தை வாஸநையோடே போகியிருக்கும் ஸம்ர்த்தாக்களான ருஷிகள், இவர்களடங்கலும் ஒருமிடறுசெய்து எத்தும்படியாக ஸர்வேச்வரன் தான்விரும்பிவந்து மேல்விழுந்து படுகாடு கிடக்கும் தேசமாய்த்து. [மருள்கள்கடியும் மணிமகி]-ப்ராப்யவிரோகியானவற்றை அடையப் போக்கும் தேசமாய்த்து. அதாவிறது—திருமலையைப்பொழிந்ததொன்றே ப்ராப்யமென்றுபிறக்கும் புத்தியைத் தவிர்த்துத்தருமாய்த்து. இதெல்லாம் எதுதானென்னில்; மற்றுமுண்டோ? திருமாலிருஞ்சோலைமலையே.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலேயென்தகையே*

திருமாலவைகுந்தமே தன்திருவேங்கடமேயெனதுடலே*

அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமேவாக்கேகருமமே*

ஒருமாதொடியும்பிரியான் என்னுழிமுதல்வனோருவனே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமலை தொடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேசத்தைத் தம்முடைய திருவுடம்பிலும் பண்ணாநின்றான் என்று அநுஸந்தித்து, அவனுடைய அபிநிவேசம் அவ்வளவுமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவைதன்னையே பரிகனித்து 'இவற்றை ஒரு கூணமும் பிரிகிறிலன், என்பக்கவிலே அபிநிவிஷ்டானு ஸர்வேச்வரனுடையபடி யிருந்தபடியென்?' என்கிறார். அருமாமாயத்து எனதுயிரே என்றது - 'மம மாயா தூரத்யயா' என்னும்படியாலே கடக்க அரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கின் என் ஆத்மா என்றவாறு.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருமலை தொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேசத்தை என் அவயவங்களிலே பண்ணி ஒருகூணமும் பிரிகிறிலன்; அவன்படி யிருந்தபடியென்?' என்கிறார். [திருமாலிருஞ்சோலை மலையே] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், என் உத்தமங்குத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான்; பரமபதத்தையும், வடக்கில் திருமலையையும், என் சரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான். [திருமால் வைகுந்தம்] - 'சரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி:' என்கிறபடியே அம்மிதுநத்துக்குத் தகுதியான தேசம். இத்தேசங்களில் பண்ணுகிற விருப்பம் தம்திருமேனியில் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு ஸத்ருசமர்லாமையாலே தம்முடைய அவயவங்கள்தோறும் புக்கு அதுபவிப்பாநின்றான். [அருமாமாயத்து எனதுயிரே] - கடக்கவரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கி அசித்தவ்யமான என் ஆத்மாவிலே. அவதாரணங்களால் - "இதுவேபோ இவன் அபிநிவேசித்திருப்பது" என்று தோற்றும்படி யிருக்கை. [ஒருமாதொடியும் பிரியான்] - ஒருகூணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். [என்னுழி முதல்வன் ஒருவனே] - என்பக்கம் அபிரிபிஷ்டானுகக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல் பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனான அத்விதீயன். ஸம்ஹார காலத்தில் ஸகல் சேதநாசேதனங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப் போலேயாய்த்து, இவர்திருமேனியை ஒழிபத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி, கார்ய காரணோபயாவஸந்த சித்சித்துக்களுடைய ஸத்தை தன்அநீநமாய்ப்படி யிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸத்தை என்சரீராதீநமாய்ப்படி பிராநின்றான்; இவனும் ஒருவனுயிருக்கிறானே !

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'திருமலைதொடக்கமான கோயில்கள்எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேசத்தை என் அவயவங்களிலேபண்ணி ஒருகூணமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படி யிருந்தபடியென் !' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்தயாதி] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், இவருடைய உத்தமாங்கத்தையும் ஒக்கவிரும்பினான்; ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும், வடக்கில் திருமலையையும், இவர்திருமேனியையும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். [திருமால்வருந்தம்] - *சீரியாஸார்த்தம் ஐகத்பதி:* என்கிறபடியே (அம்மிதுநத்துக்குத் தருதியான தேசம்). ஆக இரண்டு திருமலைகளிலும் பரவ்யூறங்களிலும் பண்ணும்விரும்பத்தைவடைய இவர்திருமேனி பொன்றிலும் பண்ணுகின்றனென்றபடி. [அரு இத்தயாதி] - இவருடைய ஆத்மவஸ்துவிலும் மனோவாக்காயங்களிலும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். அவதாரணத்தால் - அதுதன்னிலும் க்ரமத்தாலன்றிகே சுணகாகமும் இடைவிடாதே ஸௌபரியைப் போலே அநேகம் வடிவு கொண்டு சில்லாநின்றாயிற்று. [அரு இத்தயாதி] - ஆத்மவஸ்து என்று ஒருவப்பதேசமாத்ரமாய், அநாதிகாலம் அசித்திலேகலசி அத்தாலே அசித்தஸமனாயிரேயிருக்கிறது. 'அரு' என் கையாலே - *மமமாயா தூரத்யயா* என்கிறபடியே ஒருவரால் காடக்கவரிதாயிருந்துள்ள அசித் தோடே கலசிக்கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவிலும், [மனமேவாக்கேகருமமே] - கீழ், இதுதன்னை ஒன்றுக விரும்பினபடி சொன்னார்; இங்குத் தனித்தனியே எல்லாவற்றிலுமொக்க ஏககாலத் திலே விரும்பத்தைப்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறார். [ஒருமாகொடியும்பிரியான்] - ஒரு சுணகத்தில் ஏகதேசமும் பிரிக்கிறான். ஒன்றில்நின்றும் ஒன்றில் கால்வாங்கிப்போய் அநுபவிக் கிறான். [என்னுழிமுகல்வனெருவனே] - என்னிடத்தில் அபிரிவிஷ்டனாகக்காகக் காலோ பலகித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனுன அத்வீதீபனுவன். ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலேயாய்த்து, இவர்திருமேனி யை யொழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்யகாரணோபயாவஸ்த்த சித்சித்துக் களுடைய ஸத்தை தன்அதிகமாய்படியிருக்கிறவன் தன்னுடையஸத்தை என் சரீராதிகமாய் படி யிராநின்றான். [என்னுழிமுகல்வனெருவனே!] - (என்பக்கவிலே யபிரிவிஷ்டனுன ஸர்வேச் வரனுடையபடி யிருத்தபடி என்!) இச்சபலனையே பெரிய சச்வரனென்றிறது; இவனும் "ஒரு வனே! என்கிறார்.

ஊழிமுதல்வனெருவனே பென்னும் ஒருவனுலகெல்லாம்*

ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்துக்காத்துக்கெடுத்துழலும்*

ஊழிவண்ணானென்னம்மான் அந்தன் திருமாலிருஞ்சோலை*

வாழிமனமேகைவிடேல் உடலுமுயிரும்மங்கவொட்டே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்தது; அளமின்பு திருமலையைக் கைவிடாதே என்று தன்திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லி, தம்மை ஸசரீரமாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகவேணு மென்றிருக்கிற எம்மெருமாறுடைய அபிநிவேசத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கி என்னைக் கொடுபோகவேணும் என்கிறார். [ஊழி என்றுதொடங்கி] - காலோபலகித ஸகல பதார்த்தத்துக்கும் காரணம் ஒருவனே என்று சொல்லப்படுகிற அத்வீதீபனும், கம்பத்தோறும் தன்னுடைய ஸங்கலப்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டயாதிகளாய்மண்ணி அதுவே போதுபோக்காவதும் செய்து கடல்போலே கம்பீரவயாவனான என் ஸ்வாமியுடைய அழகிய க்ரமஹரமான திருமாலிருஞ் சோலையை, மநஸ்சோ! கைவிடாதே கொள். 'வாழி' என்று - மநஸ்சை சலாக்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - சரீரப்பராணாதிருமமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விநாசத்தை ஸம்வதித்தருள வேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து: திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லி, தம்மை ஸசரீரமாகப் பரம பத்ததியே கொண்டுபோகவேணுமென்றிருக்கிறவனுடைய அபிநிவேசத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கிக் கொண்டுபோகவேணு மென்கிறார். [ஊழி இத்தயாதி] - காலோபலகித ஸகல

பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனுளவன் ஒருவனே என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகிற அத்விதீயன்: “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ரதுஸீத்”. ஸகல லோகங்களையும் கல்பந்தோறும் தன் ஸங்கல்பைபகதேசத்திலே உண்டாக்கி, நாமரூபங்களைக் கொடுத்தபின்பு தன்கார்யம் தானே செய்து கொள்ளலாம் என்று அவ்வளவில் விடாதே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணி, இவை அதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே ஸம்ஹரித்து, இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற கம்பீர ஸ்வபாவனுளவன் என்ஸ்வாமி. கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் மிண்டும் எடுத்தவன் என்றுமாம். தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமான திருமலையை. [வாழி] - ஈன்சொல்லுகிற கார்யம் உனக்கு நித்யமாய்ச் சென்றிடுக. நமக்கு இஸ்ஸம்பத்துக் கெல்னம் அடி திருமலையாளயின்பு அததைக் கைவிடாதேகொள் என்றுதிருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்ய; அவனும் தன்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து “ஆழ்வார் திருமேனியைக் கைவிடாதேகொள்” என்று அருளிச்செய்ய, - “இந்நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்த்தருளவேணும்” என்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - சரீரப்ராணதி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விநாசத்தை ஸம்வதித்தருளவேணும்: திருமலையோலே உத்தேச்யமாயிருப்ப தொன்றன்று, ஹேயமான சரீரமும் ப்ராணனும். ‘மங்கவொட்டு’ என்கையாலே, ஆழ்வார் இங்கே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பு ப்ராப்த கர்மத்தாலன்று, பகவதிச்சையாலே என்கிறது. “என்கு என்னுடலம் கைவிடான்” என்றாரிறே.

௧௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்த தாய்த்து; திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்’ என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

[ஊழிமுதல்வனெருவனே யென்னுமொருவன்] - காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங் களுக்கும் காரணபூதனுளவனெருவனுமே என்று *ஸதேவ* இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஒருவன். கார்யாகாரமான இதடைய அழிந்தவன்று இவற்றைத் தன்மேலே ஏறட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவன்கிமர், இப்போது என்னுடம்பிலே வந்து தங்குகிறான். காரண வஸ்த்தையில் சித்சித்துக்களுடைய ஸத்தை தன்னநீகமாம்படி யிருக்குமவன் ஸ்வஸத்தை என்னநீகமாம்படி யிராகின்றான். காரணவஸ்த்தையில் ஸத்தையைநோக்கிவிட்டால் பின்னை யோதான் இவை தன்னைத்தான் நோக்கிக்கொள்ளுகிறது. [உலகெல்லாமித்யாதி] - நாமரூபங் களைக் கொடுத்துவிட்டால், பின்னைத்தான் தங்கள் கார்யம் தாங்கள் செய்கிறார்களோ? இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து என்னென்னில்; - எல்லா அவஸ்த்தையிலும் இவரையொழியத் தரிப்பானாயிருக்கிறிலன், ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இவற்றுக்குத் தன்னையொழிய ஸ்த்திதி யில்லாதாப்போலே, தான் இவரையொழியில் தரிக்கமாட்டானா யிராகின்றான். [ஆழி வண்ணன்] - கம்பீரஸ்வபாவனென்னுதல்; கடல் போலே ச்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் மிண்டும் எடுத்தவனென்னுதல். [அந்தன் திருமாலிருஞ்சோலை]- அவனுக்குங்கூட தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமான தேசம். [வாழி மனமே கைவிடேல்] - கெஞ்சே! நாம் சொல்லுகிறஸம்ருத்தி யுனக்கு மாறாதிடுக. அவன் இப்படி நம்பக்கலிலே மேல்விழுந்து விரும்புகையாகிற ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் ஹேது திருமலையாய்த்து; இத்தை ஒருகாலும் கைவிட நினைவாதேகிடாயென்கிறார், தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து. அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து “ஆழ்வாரைத்தந்தது அவருடைய திருமேனியாயிருக்கும், நீயும் அததை ஒருகாலும் விடாதேகிடாய்” என்றான்; “பிரானே, அங்ஙனென்னுது, இத்தைத்தவிரவேணும்” என்று கிர்ப்பந்திக்கிறார். [உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டு] - சரீரமும் ப்ராணனும் மங்கும்படி இசைய வேணும். இது அத்திருமலையோலே உபாதேசமாயிருப்பதொன்றன்று, சால ஹேயமா யிருப்பதொன்று; இத்தை மங்க இசையவேணும். “‘மங்கவொட்டு’ என்கையாலே இதுக்கு முன்புத்தை ஆழ்வாருடைய இருப்பு ப்ராப்த சேஷத்தாலல்ல, பகவத்பிப்ரவத்தாலே” என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. நச்வரன் பற்றிவிடே னென்றிருக்கையாலே யிருந்தானென் றிறது; “உடலம்கைவிடான்” என்றாரிறே.

மங்கவொட்டுன்மாம்பாயை திருமாலிருஞ்சோலைமேய*
நங்கள்கோனையானேநீயாதி பென்னையளித்தானே*
பொங்கைம்புலனும்பொறியைத்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதம்*
இக்கிவ்வுயிரேய்விருகிடுதி மானுங்காரமனங்களே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அர்த்திக்கச் செய்தேயும் தம்முடையப் ப்ரக்ருதிவிஷன்டான ஸங்கத்தாலே எம்பெருமான் தம்வார்த்தையை ஆதரியாவிட்டவாறே, சதுர்விம்சதி தத்த்வாத்மிகையான ப்ரக்ருதிவிஷனைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தை விரும்பாதே போககியருளவேணும் என்கிறார். [மங்கவொட்டு உன்மாம்பாயை] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வைத்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. [திருமாலிருஞ்சோலை என்றுதொடங்கி] - திருமலையிலே வந்துநின்று எங்களை அடிமை கொண்டு ஒருவன் தனக்குப்பரியுமாபோலே என்திறத்தில் அதுக்ரஹம் பன்னிளவனே! [பொங்கைம்புலன் என்றுமேலுக்கு] - அநுபளித்தவர்க்கு தங்களுக்கு உரியரன்றிக்கே விக்குதரம்படியான ஐந்து விஷயங்களும், ஆத்மாவுக்கு நாசகமான ஹோநேத்திரியங்களும், கர்மேந்திரியங்களும், ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற இவ்வர்த்தமாவைத் தொற்றிவிருக்கிற மூலப்ரக்ருதி, இந்நுடைய விகாரமான மஹாத், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு, இவையாகிற உன்னுடைய மாம்பாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அர்த்திக்கச் செய்தேயும், தேஹத்தில் ஸங்கத்தாலே தம்வார்த்தையை ஆதரியாவிட்டவாறே, இந்நுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தைப் போக்கியருளவேணும் என்கிறார். [உன்மாம்பாயை மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ பந்தித்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. “த்யாஜ்யம் என்றறிந்த பின்பு உம்முடைய சரீரத்தை நீரே உபேகிக்குமத்தனை பன்னே, நம் இசைவென்?” என்ன, - ஸர்வசக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அசக்தனுளான அவிழ்க்கவோ? “மமமாயா துரத்யயா” என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலை இத்தயாதி] - பரமபதம் கலவிருக்கையாவிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய் நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம் செய்வதாகவன்றோ? திருமலையிலே வந்துபின்று எனக்கு முறையை உணர்த்தினவன் என்றுமாம். [யானேநீயாதி என்னை யளித்தானே] - என் அபிஸந்தியை நீ யுடையையாய் என்னை ரக்ஷித்தவனே! நான் எனக்குப் பரியுமாபோலே என் திறத்தில் பரிவனாய் ரக்ஷித்தவனே! இப்படி நிர்ப்பந்தித்தவிடத்திலும் அவன் அநாதரித்திருக்க, இது த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தை அறிவிக்கிறார். சேதான் கர்மத்தானே ப்ரக்ருத்யாதம் விவேகம் பன்னாமாட்டாதாப்போலே இவர்பக்கல் வ்யாமோஹம் அவன் ப்ரக்ருத்யாத்மவிலேயேயும் பண்ண வொட்டுகிறதில்லை. [பொங்கைம்புலனும்] - சேதான விக்குதனும்படி பண்ணுகிற சப்தாதிகள் ஐந்தும். [பொறியைத்தும்] - வரைநாற்றத்தைக் காட்டி அகப்படுத்துமா போலே சப்தாதிகளிலே மூட்டுகிற சோந்தாதிகள் ஐந்தும், கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், ப்ருதிவ்யாதிபூதங்கள் ஐந்தும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற இவ்வர்த்தமாவைத் தொற்றிவிருக்கிற மூலப்ரக்ருதியென்ன, மஹாத் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்கென்ன, இவையாகிற உன்னுடைய மஹா மாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி இவர் நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் ஆனைக்குப்பு ஆறவாரப்போலே கேனாதிருத்தான்; அதுக்கடி - “சாந்துபூசுவார் பரணியையுடைத்தோ பூசுவது? இதென்சொன்வீரானீ!” என்ன; திரியவும், மங்கவொட்டென்கிறார்.

[உன்மாம்பாயை - மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ பந்தித்த ப்ரக்ருதியை மங்கவெசை. “த்யாஜ்யமென்றறிந்தபின்பு உம்முடைய சரீரத்தை நீரே உபேகிக்குமத்தனையன்னோ? நாம் இசைபவேண்டுமென்றேன்?” என்ன; ஸர்வசக்தியான நீ பிணைத்த பிணையை அசக்தனுள நான் விடவோ? - “மமமாயா துரத்யயா” என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலைமேயங்கள்கோனே] - பரமபதம் கலவிருக்கையாவிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு நீ திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய்நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம்செய்வதாகவன்றோ? நீ பிணைத்த

படி கார்யஞ்செய்யப்பார்த்தாயாகில் பீனையைவ்விருப்பிலே என்னையழைத்துக்கொள்ளாபோ? திருமலைமேலேவந்துவின்று என்னுடைய சேஷத்வத்தையும் உன்னுடைய சேஷித்வத்தையும் எனக்கறிவித்தவனே! [யானேயாகியென்னையளித்தானே]-என் அபிமானியை நீயுடையயாய் என்காரியம் செய்பாக்கடவ நீ, இப்போது நான் இரக்கவிருக்கிறதென்? நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இதுக்குமுன்பெல்லாம் நீயேயன்றே என்னுடைய சக்ஷணங்கள் பண்ணிப்போந்தாய். இப்படி சொல்லச் செய்தேயும், இதைத்தவிர்த்துக்கொடுக்க நீனைவாமையாலே பேசாதிருந்தான்; நான் கிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் கேளாதாரப்போலே பேசாதேயிருக்கிறதென்? என்ன;- "நான் பேசாதிருக்கிறேனல்லவேன்; நீர் நேமபமென்றுசொல்லுகிறஇதுதான் கமக்கு உபாதேய மாயிராநின்றது; ஆகையாலே நேயோபாதேயவிபாகம் பண்ணமாட்டுகிறிலோம்; அறிந்தநீர் நேமபமென்சிறதுகன்னை எனக்கு இன்னதென்றுசொல்லீர் நான் கழித்துத்தர" என்றான்; ஆகில் கேட்கவரகாதோவென்று சொல்லுகிறார்:- [பொங்கைகம்புலன்இத்யாதி] - "உணர்வுமுயிரு முடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழாதேயா - முணர்வைப்பெறவூர்ந்து" என்று அவன்தான் இவர்பக்கல் செய்தத்தை இப்போது அவனுக்கு இவர்தாம் தெரிவிக்கிறார். ஒருகர்மம்செய்தது செய்வமாட்டாமையில்கூறே வ்யாமோஹம்; அதுபோலுமன்றிக்கே இது நிகழிற்றும்இதே. சேதநரைத் தந்தாமுக்குஉரியரவ்வாதபடி விக்குதராம்படிபண்ண வல்ல சப்தாதிகள்ஐந்தும், வறுமாற்றத்தைக்காட்டிச் சிலபதார்த்தங்களைத் தப்பாதபடி யகப்படுத்துமாபோலே இச்சேத நனை அவ்விஷயங்களிலேகொடுபோய் மூட்டிமுடிக்கவற்றான ஐஞானேந்தரியங்கள், கர்மேந்தரி யங்கள், ப்ருதிவ்யாதிகள், கார்யாவஸ்த்தமான சித்வஸ்துவைப்பற்றிக்கிடக்கிற ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், மகஸ்ஸு ஆக இவையாசிற உன்னுடைய மாமாயைபை மங்கவொட்டு காரணுவஸ்த்தமானதுதானே அவஸ்த்தாந்தரபந்தமாகுகிறே கார்யமாகையாசிறது.

மானுங்காரமனங்கெட ஐவர்வன்கையர்மங்க*

தானுங்காரமாய்ப்புக்குத் தானேதானேயானுனை*

தேனுங்காரப்பொழில்தருகூர்ச் சடகோபன்சொல்லாயிரெத்துள்*

மானுங்காரத்திவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், மஹதஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார். [மானுங்காரம் என்றுதொடங்கி] - மஹாத் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்கள் கெடும்படியும், பெரு மிடுக்கையுடைய ஐந்திறந்தரியங்களும் மங்கும்படியாகவும், எனக்குத் தான் அபிமானியாய்ப்புகுந்து ஆத்மாத்மியங்களில் எனக்கு உண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்தவனே. [தேனுங்காரப்பொழில் என்று மேலுக்கு]-வண்டுகளினுடைய களிப்பையுடையபொழிலோடு கூடிய திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், மஹதஹங்காராதி ரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்த மாகச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி; மிக்கிருந்துள்ள ஹர்ஷத்திலே பிறத்த இத்திருவாய்மொழி என்றுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், மஹதஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார். [மானுங்கார மனங்கெட] - மஹான், அஹங்காரம், மகஸ்ஸு என்கிற இவை கெடும்படியாக; இது சரீரத்துக்கும் உபலக்ஷம். 'ஐவர்வன்கையர் மங்க' என்கிறது - கர்மேந்தரியங்களுக்கும் சப்தாதி களுக்கும் உபலக்ஷணம். [வன்கையர்] - பெருமிடுக்கர். விரோதிபோகைக்கு அவன் செய்ததுஎன்? என்ன, தன் கிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்த்தான் என்கை. [தானுங்காரமாய்ப்புக்கு] - எனக்கு அபிமானியாய்ப்பு குந்து என்னுதல், பெரிய செருக்கையுடையனாய்க் கொண்டு புகுந்து என்னுதல். [தானே தானே யானுனை] - ஆத்மாத்மியங்களில் எனக்கு உண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபிமா னியானவனே. [தேனுங்காரப்பொழில் இத்யாதி] - வண்டுகளுடைய அபிமானமேயான பொழிலையுடைய திருநகரியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு. [மானுங் காரத்து இவைபத்தும்] - மஹதஹங்காராதி ரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட

இத்திருவாய்மொழி என்னுதல், பெரிய செருக்கோடே சொன்ன இப்பத்து என்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] - திருமலையே உத்தேசம்மாகச் சொல்லிற்று; அழகரைச் சொன்னனிடம் ஆநுஷங்கிகம்.

௪௫.—நிகமத்தில், மஹாத்மங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

[மாணங்காரமனங்கேட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்று சொல்லுகிற இவை கெடும்படியாக; இவை ப்ரக்குதிக்கும் உபலக்ஷணம். [ஐவர்வன்னைகயர் மங்க] - கர்மேந்தரியங்களுக்கும் சப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வன்னைகயர் - பெருமிடுக்கர்) பின்னை அவன் இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில்; - இதில் பண்ணுகிற கிர்ப்பந்தத்தைத் தவிருகிறோமென்னத் திருமிறே. அவன் "செய்கிறோம்" என்று தலைதுலுக்கினால் பின்னைப் பெற்ற தாயிருக்கத் தட்டில்லையே. [தான்இத்யாதி] - தான் எனக்கிடமாய்ப்புக்கென்னுதல், பெரியசெருக்கோடே புக்கென்னுதல். [தானேதானேயானானே] - ஆத்மாத்மியங்களில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத்தவிர்த்துத் தானே யபிமானியானவனை. அன்றிக்கே, இத்தலையில் அர்த்தித்வத்தை யொழியத் தானே யர்த்தியுமாய், இதுக்கு அபிமாதியும் தானேயானவனென்னுதல். [தேனுங்காரமித்யாதி] - வண்டுகளினுடைய அபிமானமேயான பொழிகையுடைய திருநகரிக்கு கிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும், மஹாதிருபமான ப்ரக்குதிரஸநார்த்தமாகச் சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல்: பெரிய செருக்கோடே சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] - திருமலை விஷயமாக வாய்த்துச் சொல்லிற்று; அழகரைச்சொன்னவிடமுண்டாகில் அதில் கல்பகதருவைச் சொன்னவோபாதி. திருமலையிலுள்ளதைய உத்தேசம்மாகக் கடவுடிறே; "எம்பெருமான் பொன் மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே" என்றும் சொன்னார்களிறே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை : ப்ரவேசம்

௨.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், "தன்னைப் பெறுவேனுமென்னும் இச்சாலேசமுயின்றிக்கே தன்னைப் பெறுகைக்கு ஈடான உபாயமுயின்றிக்கே அதுக்கு மேலே அஸஹ்யாபசாரபஹு"ளாய் மிகவும் விஷயங்களை உகந்திருக்கிற எனக்கு, பொயநநின்றுஞானத் தொடக்கி இவ்வளவும்வர யஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து என்னக்களிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைமண்ணி இப்போது என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் பண்டு என்மொப்பொகடுகைக்கும் காரணமென் ?" என்று, தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலேவிடிறென எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும் நிருத்தரனாகிருந்தவாறே "நிர்ஹேதுமாக விஷயீகரித்தருளினான்" என்று அதயவனித்து, அதுக்கடியான நிஸ்ஸம்மான அவனுடைய க்ருபாதிருணங்களை மிகவும் அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராம்க் களிக்கிறார்.

இ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்மைக்குறித்து ஈச்வரனுக்குண்டான பாரதத்தர்யத்தைச் சொன்னார், அருள்பெறுவாரடியாரில்; அவன்தானே மேல் விழுந்து தம்முடைய திருமேனியை விரும்பா நிற்க இத்தைத் தவிரவேனுமென்று அர்த்தித்திதுக்கு இசைகையாலே அந்நபாரதத்தர்யத்தை முடிய கடத்தினபடியைச் சொன்னார், செஞ்சொற்களியில்; இதில், அஸஹ்யாபசார பஹு"ளராயிருக்கிற நம்மை

அவற்றைப்பொறுத்து அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடாக்ஷத்தை நம்பக்கவிலைபண்ணி. "தன்னைப் பெறவேணும்" என்னும் இச்சையைப் பிறப்பித்து, "தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமும் தானே" என்னும் புத்தியை நமக்குப் பிறப்பித்து, சப்தாதிவிஷயங்களில் ப்ரவணராய்த்திரிந்த நம்மை, "பலநீ காட்டிப் படுப்பாயோ?" என்னும்படிபண்ணி, பொய்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் உண்டான மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து, இவ்வளவு புகுமிறுத்தி, தம்பக்கவிலை மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி அவ்வருகும் கொண்டுபோவானாய் த்வரியாரிற்கிறபடியை அநுஸந்தித்து, "இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று நம்பக்கலுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்தவிடத்துத் தம்பக்கல் ஒன்றும் கண்டிலர்: தம்பக்கவிலையுள்ள தொன்றைப் பேற்றுக்கு உறுப்பாக நினைக்கும்வரம்மையாலே. "இனி இதுக்கடி ஸ்வதஸ்ஸர் வஜ்ஞானவந்தன்னையே கேட்போம்" என்றுபார்த்து, "இன்று தேவர் இப்படி சிரஸாவஹிக்கைக்கும் அநாதிகாலம் இத்தையிடுமகக்கும் அடியென்?" என்றுகேட்க, அவனும் நிருத்தானாய்க் கனிழ்தலைவிட்டுக் காலாலே தறையைக்கீறிநிற்க, "நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தருளினான்" என்று அத்யவஸித்து, அவ்விஷயீகாரத்துக்கடியாக, நிஸ்ஸம்மாய் நிஸ்ஸங்க்யமான க்ருபாதி குணங்களை அநுஸந்தித்து, 'இதொரு குணவத்தையே!' என்று அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

௩௫.—தம்மைக்குறித்து எவ்வேச்வரனுக்கு உண்டான பாரதத்தீயத்தைப் பேசினார், அருள்பெறுவாரடியாரிலே; அந்தப்பாரதத்தீயத்தன்னை முடியுநடத்தினபடியைச் சொன்னார், செஞ்சொற்கவியில்; "நீர்சொன்னபடியே செய்பாக்கடலோம்" என்று தலைதுலுக்கினாரிறே. இவர்தம்மைத் திருமேனியோடே கொடுபோவதாகத் தேவ்கின் தேக்கமிறே நடுவுள்ளது; அதொழியக் கொடுபோவதாக அற்றவன்றே பதறத்தொடங்கினான்; "செழும்பறவைதானேறித் திரிவான்" என்று - திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிவந்திறே இவரைவிஷயீகரித்தது; அத்திருவடி திருத்தோளிலேவந்து இவரைக்கொடுபோவதாகப் பார்த்தான். சிலரை ஆதிவாஹிக்கர்க்காக் களை வரவிட்டுக்கொடுபோம்; சிலரைப் பெரியதிருவடியை வரக்காட்டிக் கொடுபோம்; திருவடி திருத்தோளிலேவந்து தானே கொடுபோமவரிறே இவர்; *அஹம்ஸ்மராயி மத்பக்தம் நயாமி* என்கிறபடியே, கள்வன்கொல்லிற்பிராட்டியை ஆளிட்டுக் கொடுபோமன்றிறே இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடுபோமது! [நானிலம் இதுயாதி] - "ஸம்ஸாரமாகிற பாலைலத்தைக்கழித்துப் போந்தோம்: *நச புராவர்த்ததே* என்கிறதேசத்திலே புகுந்தோம்" என்று தானேசொல்லித் தேற்றிக்கொண்டிறே போவது. ஆக, இப்படி தம்மை அவ்வருகேகொடுபோகையிலே பதறு கிறபடியை யநுஸந்தித்தார்; "இவன் இப்படி நம்பக்கல் பதறுகைக்கடியென்" என்று பார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒன்றும்கண்டிலர். முதலிலே தம்பக்கலிலே அத்வேஷத்தையும் பிறப் பித்து, அதடியாக விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, தம்பக்கலிலே இச்சையையும் பிறப்பித்து, 'தானேயுபாயம்' என்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்து அஸஹ்யாபசாரபஹுளராயிருக்கிற தம்முடைய அபசாரங்களை யடையப்பொறுத்து, விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்ப்போந்த தம்மை "பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ" என்று தாமே சொல்லும்படிபண்ணி, தன்னுலல்லது செல்லாமையைப் பிறப்பித்து, தானேவந்து அவ்வருகே கொடு போவானாக த்வரிக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, "இன்று இப்படி நம்மையாதரிக்கிற இவன் அநாதிகாலம் நம்மைவிட்டு ஆறியிருந்தபடியெவ்வனே? இன்று இப்படி யாதரிக்கைக்குத்தான் ஹேதுவென்?" என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒருஹேது கண்டிலர். இப்பேறு தாமடியாகவந்த தொன்றல்லாமையாலே தம்பக்கல் ஒருவாசிகண்டிலர்; முன்புத்தையிற் காட்டில் இப்போது தமக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாக நினைத்திருக்குமவன்றே, முன்பேதொடங்கி நெடுங்காலம் இவரைப் பெறவேணுமென்றிருக்கிறவன் இவர்க்கு இப்போது ஒன்றைச்செய்தானாக நினைத்திரானே. "இனி ஸர்வஜ்ஞானவயனானும் இதுக்கொரு போக்குச்சொல்லுமாயில் அகணைக்கேட்போம்" என்றுபார்த்து, "இன்று இப்படி இத்தை சிரஸாவஹிக்கிற தேவர் முன்பு அநாதிகாலம் இத் தைக் கைவிட்டிருப்பானென்? இப்போது இத்தை யாதரிப்பானென்?" என்றுகேட்டார்; "உம்முடைய பக்கல் அத்வேஷமடியாகச்செய்தோம்" என்னமாட்டானே; துன்அறிய அது வும் தன்னுலே வந்ததாகையாலும் அதுதான் பேற்றுக்கு ஈடான ஸாதநமாகப்போராமையாலும். இனி, ரக்ஷகனுனவனுக்கு நெடுநாள் ரக்ஷயவர்க்கத்தைவிட்டிருந்த இதுக்குச் சொல்லலா

வதொன்றில்லையே, பிற்பாடனுன துக்கு லஜ்ஜிக்கும் துக்கு மேற்பட; ஆகையாலே சொல்லலா வதொரு மறுமாற்றங் காணுமையாலே கவிழ்ந்துவின்று காலாலே தறையைக்கீறினுன். முதலிலே ஐதத்தெருஷ்டயாதிகளைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே இச்சையைப் பிறப்பிக்கைக்கு வழியீட்டுவதென்தான்; அவ்வழியாலே இச்சைநாய் பிறப்பித்தான்; தன்பக்கலிலே உபாய பாவத்தை எறட்டுக்கொண்டு பொய்க்கின்றநூலனத்தொடங்கி இவ்வளவாகத் தன்பக்கலிலே வரலுத்தினான்; பரபக்தி தொடங்கிப் பரமபக்தி பரவந்தமான தசாவிசேஷங்களைப் பிறப்பித் தான். “இதுதன்னை முன்பே செய்யாவிட்டதென்?” என்ன; “இதுக்குச்சொல்லலாவ தொன்றில்லாமையாலே நிரூத்தரனாய் நிற்குவித்தனை” என்றுபார்த்து இப்படி அவன் தம்பக்கல் பண்ணின விஷயிகாரத்தையும் அதுக்கடியான அவனுடைய கருபாதிருநங் களையும் அதனஸ்தித்து, “இதொரு நிர்ஹேதுகவிஷயிகார மிருக்கும்படியே!” என்று அதிலே ஆழங்காற்பட்டு விஸ்மிதராய் ஹருஷ்டராய்க் கனிக்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன*

திருமால்வந்து என்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்*

குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித்தென்பால்*

திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமாலையச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேஷனுனதான் அதயத்தநிரபேஷனுயிருக்கிற தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார். [குருமாமணி என்று மேலுக்கு] - பெருவிலையுடைய அழகியவான் ரத்னங்களைக் கொண்டு தள்ளாடுகின்றான் புனல்புனல் பொன்னியினுடைய தென்கரைமலையே சரிய;பதியான தான் சென்று சேரும் சலாக்யமான தேசம் தென்திருப்பேர்.

இ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமாலையச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேஷனுனதான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார். [திருமாலிஞ் சோலைமலை என்றேன்] - சிலர் ஒருமலையைச் சொல்லுமிடத்தில் ஒருவிசேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லவேணும், அம்மாதிரி சொன்னேனத்தனை என்றிராபின்ருள் இவர்; இவ்விசேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லிற்றுத் தன்பக்கல் ஆதரத் தாலே என்றிராபின்ருள் அவன். [என்ன] - மஃஸஹிகாரமில்லை, உக்திமாத்ரமே யென்றிருக்கிறார். ராவணன்தம்பிக்கு மித்ரபாவமே அமையும் என்றிருக்குமவன், இவர்க்கு உக்திக்கு அவ்வருகு ஒன்று வேணு மென்றிருக்குமோ? “சேஷத்தம் ஸ்வருமாகில், உபாயபாவம்- நமதலையிலே கிடந்ததாயில், அத்வேஷமுண்டாகில், நம்பேறுக விஷயீகரிகைக்கு உக்திக்கு அவ்வருகுவேண்டா” என்றிராபின்ருள் அவன். [திருமால்] அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னையும் ஸஹ்ருதயமாக்குவாரும் அருகே யுண்டு. [வந்து] - நம்மை அங்கே அழைத்துக் கார்யம்கொள்ளுமகையளறிக்கே நாம் இருந்தவிடத்தே வருவதே! ஸாபேஷன் இருந்தவிடத்திலே பூர்ணன் வருவதே! ஸர்வர்க்கும் அபிகம்பனுனவனுக்கு நான் அபிகம்பனுவதே! “ஹேமயகச்சம்மஹாதேஜா: சபரிம்”. [என்னெஞ்சம்] - உக்திக்கு அஸஹகாரியான என்னெஞ்சம். [நிறையப் புகுந்தான்] - விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி பரமீதரப் புகுந்தான். [குருமாமணி இப்பாதி] - பெருவிலையுடைய தர்சனமான ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து தள்ளாடுகின்றான் புனல்புனல் பொன்னித்தென்கரையிலே சலாக்யமான தேசம் என்றபடி. சரிய;பதிசேரும்படி சலாக்யமான தென்திருப்பேர்; இத்தேசத்தை வானஸந்தநாமாகவுடையவன், அஹ்ருதயமான என்உக்தியாந்தரத்தைக் கொண்டு என்னெஞ்சிலே விரும்பிப் புகுந்தான். கீழ் “திருமால்” என்றவிடம் புருஷகார பாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேல்க் “திருமால்” என்றவிடம், உத்தரார்த்தத்தில்ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. யாத்ருச்சிகமாகத் திருமாலையச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேஷனுன தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைஇத்யாதி] - மூன்பு அநாதிகாலம் ஈசுவரனுக்குத் தம்பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளவாவதென்றித்கே யிருக்க இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக் கைக் கொள்ளுகைக்கு அடியானது இன்னதென்கிறார், ஒரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லா நின்றால் ஒரோ விசேஷணங்களைப்பிட்டுச் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிறே; அப்படியே, திருமா லிருஞ்சோலைமலையென்றேன். [என்ன] - மனஸ்ஸஹகாரமூரில்லையென, உக்திமாத்ரமே என் பக்கலுள்ளது. "இவன் சேஷபூதனாயிருந்தானால், உபாயபாவம் நம்பக்கலிலையா யிருந்த தாகில், இவருடையபேறு நம்பேறுயிருந்ததாகில், சேதநனுவாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாய்த் தாகில், இதுக்கவ்வருகு கொண்டு கார்யமென்?" என்றிருக்குமவனிறே. இதுதான் ஒருமலை யிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணாதே; இதுக்கடி யாராயுமவனல்லவே. ராவணன் தம்பிக்கு மித்ரபாவமே யமையுமென்னுமவன், இதுக்கவ்வருகொன்று வேணு மென்றிரானிறே. மலைகளினுடைய ஸாமான்யம் சூடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று, இதிலுண்டான ஆதராதிரயமன்றோ என்றிராநின்றானுய்த்து அவன். ஆக, இவர்க்கு ஒன்றில்லை யென்னவுமாய், அவனுக்கு இதொன்றுண்டென்னவுமாய்ப்படி யிருக்கிறதிறே இதுதானே. [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னை ஸஹ்ருதயமாக்கிக்கொடுப்பாரும் அருகே யுண்டென்கிறார். [வந்து] - "அவன் வருவதே!" என்று இவர் விஸ்மயப்பாடிகற்க, 'பிப்பாஸை வசத்தித்தவன் தண்ணீரிருந்தவிடத்தே வருமத்தனையன்றோ?' என்றாய்த்து அவன்வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார் சலாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தனையன்றோ என்றிரா நின்றான். எல்லார்க்கும் அபிகம்பனுவனுக்கு நான் அபிகம்பனுவனேன்! *ஸோ஽ப்யகச் ச்சத்-சபரீம்* என்னு மாபோலே. [என்னெஞ்சம்] - அந்தவுக்திஸஹக்ருதமான என் நெஞ்சிலே. [நிறையப் புகுந்தான்] - விஷயாத்ரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புகுந்தான்; அத்ரீபகவானுச்சரமத்திலே, 'நான் ராமன்: இவன் மைதிலி: இவன் லக்ஷ்மணன்' என்று நமஸ்கரித்து நின்றாப்போலே; அக் காட்டில் பாமடையத் திரும்படி புக்காப்போலே என்னெஞ்சில் பாழ்தீரப் புகுந்தான். [குரு வித்யாதி] - தான்விரும்பிச் சென்று சேரும்தேசம் அதுவாயிருக்கக்கிடர் என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்ததென்கிறார். எல்லார்க்கும் ப்ராப்யனுவன்கிடர் என்னை ப்ராப்யனாகக் கொள்ளுகிறான். பெருவிலையுய் தர்சனீயமான ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து தன்னாநின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னித் தென்கரையிலே. சலாக்யமான தேசமென்றபடி, *துக்தாப்திர் ஜநக:* இத்யாதி வத். [புனல்] - ச்ரமஹரமானதேசத்தை யுடையவன்கிடர் இங்கேவந்து புகுருகிறான். [திரு மால்சென்று சேர்ந்தார்] - பரமரஸிகனுவன், தானும் பிராட்டியுமாய் விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம் அதுவாயிருக்கச்செய்தே, அதுகிடக்க, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்; இந்த அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான். கீழில் "திருமால்" என்றவிடம், புகுஷகாரபாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் வக்ஷஸிஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

பேரேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து*

பேரேனென்று என்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்*

காரேழ்கடலேழ் மலையேழுலகுண்டும்*

ஆராவயிற்றுனை அடங்கப்பிடித்தேனே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இதுக்குமுன்பு தான் ஸர்வேச்வரனா யிருந்துவைத்தே என்றோடே கலக்கப் பெருமையாலே குறைவானாயிருந்தவன் நிறேதுக்கமாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து பூர்ணானான் என்கிறார். [பேரே என்று தொடங்கி] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப் பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரன், இனி ஒருநாளும்போகேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் பூர்ணமாய்ப்படி இன்று வந்து புகுந்தான். [காரேழ்கடலேழ் என்று தொடங்கி] - புஷ்கலாதிமேகம் ஏழையும் ஸந்தஸமுத்ரங்களையும் ஸந்தகுலபர்வதங்களையும் திருவபிற் நிலேவைத்து, பின்னையும் குறைவானாயிருந்தவனுக்கு இனி ஒன்றும் தேடவேண்டாதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தான் ஸர்வேச்வரனும் வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெருமையாலே குறைவானனாவன், இன்று நிர்வேதுகமாக என் ஹ்ருதயத்திலே புஞ்சு பூர்ணனானான் என்கிறார். [பேரேயுறைகின்ற பிரான்] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரன். [பேரேனென்று என்னெஞ்சு நிறைய - இன்றுவந்து - புஞ்சுதான்] - தன்னை ஒருவர் கேட்டாரின்றிக்கே யிருக்கத் தானே “இனி ஒருநாளும் போகேன்” என்றுசொல்லி, பிராட்டி தன் பக்கம் சொல்லுமத்தைத் தான் என்பக்கவிலே சொல்லாவின்றான். [என்னெஞ்சு] - இவனுடைய அபிவிவேசத்தை ஆதரியாத நெஞ்சானது பூர்ணமாம்படி, முன்பு நினைவின்றியேயிருக்க இன்றுவந்து புஞ்சுதான். முன்பு நினைவுண்டாவது தன்பக்கம் முதலுண்டாகிலிறே. [காரேழ் இதயாதி] - புஷ்கலாதி மேகம் ஏழும், ஸப்தஸ்வரங்களும், ஸப்தகுலபர்வதங்களுமான ஹோசத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானுயிருக்குமவனை. [அடங்கப் பிடித்தேனே] - இப்படி அபிநிவிஷ்டனா விருக்கிறவனைப் பூர்ணனாக்கினேன். அதாகிறது - ப்ரளயாபத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தாலும், ஸ்குஷ்ட முதலாக ஹோசபர்வதமாக யதாம் பண்ணவேண்டுமையாலே குறைவானாயிருக்கும்; ஒருதேச விசேஷத்திலே கொண்டுபோய்க் கார்யங்கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாலே இப்போதிறே குறைவற்றது. இனி அவனுக்கு ஓர் அபேஷைவிலைதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன் என்கிறார்.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. நான் ஸர்வேச்சுவரனாய்வைத்து என்னோடு கலக்கப் பெருமையாலே குழைவானானவன், இன்றுவந்து விர்மேதுகமாக என் பிறுதயத்திலே புகுந்து பூர்ணனுனென்கிறார்.

[பேரேயுறையின் திரை] - திருப்பேரிலேவந்து நீதயவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேச்சவான். [இன்றுவந்து] - இது உண்டா மென்று நென்னேற்று அறிவது, தாம் ஒரு ஸாதகாநுஷ்ட்டா நம் பண்ணிவைத்தாராகின்றே. [பேரேனென்று] - "பேரேன், பேரேன்" என்னுமின்றுறுப்த்து, "தேபோஷிதியோ, இருப்பதியோ?" என்று கேட்பாருமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே; இங்குப் பிராட்டி தன்விஷயத்திற் சொல்லும் வார்த்தையைத் தான் என்விஷயத்திலே சொல்லா சின்ருன். "நான் போகேன், போகேன்" என்று குழித்துக்கொடாமின்றுறுப்த்து, தன்னையதி சங்கை பண்ணுவாரு மின்றிக்கேயிருக்க; *தீயிஸ்ஸைந் ப்ராந்ருபிச்சபே*. [என்னெஞ்சு] - "இவன் பேரிலேன், இருக்கிலேன்?" என்றிருக்கிற என்னெஞ்சு. [நிறையப்புகுந்தான்] - பூர்ணமாய்ப்படி புகுந்தான். [கார் இத்தயாதி] - புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களேழும், கடலேழும், மலைகளேழமான ஜகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும், தன்னை விச்சவளித்து உடன்கிடந்தவனை மடிதடவினவனைப்போலே "நாமென்செய்தோமாளே" என்றிருக்கும்வனை. ஸ்ருஷ்டிதொடக்கமாக மோஷபர்யந்தமாக ரக்ஷவர்க்கத்தினுடைய ஸர்வவித ரக்ஷணத்தையுப்பண்ணி, பின்னையும் "ஓன்றும் செய்ப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்கு மவனை. [அடங்கப்பிடித்தேனே] - "நாமெல்லாம்செய்தோம்" என்று அவன் தெருட்டும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். ப்ரஸயத்திலகப்பட்ட ஜகத்தை யெடுக்கையாவது - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டுகையிறே; ப்ரமபதத்தளவும்செல்ல நடத்தப்பெறுமையாலே ரூறை பட்டிறேவிடப்பது; அவன் என்னை அவ்வளவும் கொண்டுபோம்படி நான் சமைகையாலே அயனுடைய அபிவிவேசம் தீர்ந்ததாய்த்து அவனுடைய பரிபூர்ணவிஷயிகாரத்துக்குப் ப்ரபுத்தானே னென்றபடி.

பிடித்தேன் பிறவிகெடுத்தேன் பிணிசாரேன் *

மடித்தேன் மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயைபய*

கொடிக்கோபுரமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்*

அடிச்சேர்வதெனக்கு எளிதாயினவாறே.

(3)

ஒ—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமான் நின்றேறுகமாகத் தம்மோடேவந்து ஸம்ஸேஷித்த படிவை அநுஸந்தித்து, இவ்விதிசுவடிகள் எனக்கு இப்பளே எளிதாவதே என்கிறார். [பிடித்தேன்

என்றுதொடங்கி) - எம்பெருமான்திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஐந்தாண்டுகள் போக்கினேன்; ஐந்தாண்டுகளான துக்கங்களைச் சாரேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கக்கூட உறுப்பான பரக்குதியை நிவர்த்திப்பித்தேன்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ச்சேஷித்தபடியை அனுஸந்தித்து, இவன்திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார், [பிடித்தேன்] - “தலைமேல தாளிணைகள்” என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து எந்தலிலே வைக்க, அதை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஐந்தாண்டுகள் போக்கினேன். ஐந்தாண்டுகள்தான் துக்கங்களை அடைபேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கக்கூடியான மூலப்ரக்குதியை நிவர்த்திப்பித்தேன். [பிடித்தேன்] - மடிக்கை - திரியவிடுகை. [கொடி இய்யாதி] - கொடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களாலும் மாடங்களாலும் சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கு அநாயாஸமாகவே! சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற அருந்தேவைகளெல்லாம் கிடக்க, கிட்டலாவதொரு விரகு பெறுவதே! ஸ்வயம்ப்ரபா பிலத்தில் புக்க முதலிகளைக் கண்ணைச் செம்பளிக்கச் சொல்லி அவன் கரையிலே ஏறவிட்டாப் போலேயும், ஸ்ரீமதுரையிலே உறங்கினவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழித்தாப் போலேயும், சிலரை ஆபந்திவருத்தி பூர்வகமாக ஸூகிகளாக்கும் போது அவர்கள் கண் செம்பளிக்க வேண்டுமாயோலே காணும்.

௧௬.—மூன்றாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே, நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ச்சேஷித்தபடியை யனுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - “தலைமேலதாளிணைகள்” என்று அவன் திருவடிகளைத் தலைமேலே கொண்டு வந்து வைக்கையாலே அவற்றை யுரக்கப்பிடித்துக்கொண்டேன். [பிறவிகெடுத்தேன்] - ஐந்தாண்டுகள் மறுவலிடாதபடி போக்கினேன். [கெடுத்தேன்] - (காடுவெருங்கிற்றுக் கண்டிலம்) என்கேபோய்த்துக்கண்டிலேன். [நிணிசாரேன்] - ஐந்தாண்டுகளிடத்தே புக்ககடவ பிணியைக்கிட்டேன். [பிடித்தேனிய்யாதி] - ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கக்கூடியான மாயையுண்டு மூலப்ரக்குதி, அதைத்திரியவிடுவித்தேன்; தொடருகிறபாம்பைத் திரியவிடுவிப்பாரைபோலே, எம்பெருமானார், உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகாதே நடுவேயிண்டருள், எம்பார் கதவை யொருச்சரித்து, “திருமாலிருஞ்சோலை மாகாதே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது” என்ன; “ஆம், அப்படியே” என்றருளிச்செய்தார். [கொடி இய்யாதி] - கொடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களையும் மாடங்களையுமுடைத்தான திருப்பேரிலே நிற்கிறவன் அடி சேருகையாற்றது எனக் கெளிதாயினவாறே. “அறுகம்புல்லையிட்டுக் கண்ணைப்பதைத்துக்கொள், சாணகச்சாற்றைக்குடி, தலையைக்கீழேநடு, காலமேலையெடு” என்று அருந்தேவைகளைச் சாஸ்திரம்சொல்லாநிற்க, எனக்கு இங்ஙனையிருப்பதொரு மூலையடிவழி யுண்டாவதே! [எனக்கெளிதாயினவாறே!] - விஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டுபோந்தவர் அவன்திருவடிகளிலே கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்டவித்தனை.

எளிதாயினவாறென்று என்கண்கள்கரிப்ப*

கரிதாகியசிந்தையனுய்க் கரிக்கின்றேன்*

கரிதாஹியசோலைகன்தூழ் திருப்பேரான்*

தெளிதாகிய சேண்விசம்புதருவானே.

(4)

௧௭.—தாஸம்பாட்டில், தமக்குத் திருநாட்டைக் கொடுப்பானுமிருக்கிற எம்பெருமானுடைய படியை அனுஸந்தித்து, “இங்ஙனே எளிதாவதே!” என்று என்னுடைய இந்திரியங்களோடேகூடக் களித்த மதஸ்ஸையுடையனுய்க் கரியாநின்றேன் என்கிறார். [கரிதாஹியசோலை என்று மேலுக்கு] செறிந்ததிருச்சோலையையுடைய திருப்பேரான், ரஜஸ்தாமிக்காலுஷ்யமின்றிக்கே சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத்தரும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என் கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேன் என்கிறார். [எளிதாயினவாறென்று] - “ஸுதுர்லபமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே!” என்று. [என்கண்கள்களிப்பு] - “காணக்கருதும் என்கண்ணே” என்று விடாய்த்த கண்கள் கண்டு களிக்கும்படி [களிதாசிய சிந்தையனாய்] - களித்த மனஸ்ஸையுடையனாய். “நெடியானே என்று கிடக்கும் என்னெஞ்சம்” என்ற மெஞ்சம் களிக்கப்பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - “கூவியும் காணப்பெறேன்” என்ற நான் கண்டு களியாநின்றேன். முடியானேயில், தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் விடாய்த்தபடி சொல்லிற்று. இங்கு தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் களித்தபடி சொல்லுகிறது. [கிளிதாசிய இத்தயாதி] - செறிந்த சோலையையுடைய திருப்பேரை நிரூபகமாக வுடையவன். அக்காலத்திலேயுண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாகக்கூடும், அத்தாலே சொல்லுதல்; பகவத்பரிக்ஷணமான இடத்துக்கு எல்லாநன்மையுமுண்டு என்னுமதினாலே சொல்லுதல். [தெளிதாசிய சேன்விசம்பு தருவானே] - சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள பரமபதத்தைத் தந்தேனிடும். [சேன்விசம்பு] - ப்ரஹ்மலோகத்துக்கு அவ்வருகே உயர்ந்திருந்துள்ள ஆகாசம்.

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என் கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேனென்கிறார்.

[எளிதாயினவாறு] - (அரியதெளிதாகும் இத்தயாதி) - அரிதான பகவல்லாபமுமெளிதாகும் எங்கே கண்டோமென்றால், - (கரியதுஇத்தயாதி) - அவன்தானே அரைகுறையத் தலைகுறைய மடுவீன்கரையிலேவந்து விழவன்றோ ஆண்பெற்றது. [எளிதாயினவாறென்று இத்தயாதி] - ஸுதுர்லபமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே! என்று “காணக்கருது மென்கண்ணே” என்று விடாய்த்த கண் களிக்குப்படி. [களிதாசிய சிந்தையனாய்] - களித்த மனஸ்ஸையுடையனாய். “நெடியானேயேன்று கிடக்கு” மென்னெஞ்சு களிக்கப்பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - “கூவியும் காணப்பெறேன்” என்ற நானும் களியாநின்றேன். கரணங்களும் தாமு மொக்க விடாய்த்தவர் கரணங்களும் தாமு மொக்கக் களிக்கப்பெற்றார். [கிளிதாசிய இத்தயாதி] - நியதவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [தெளிதுஇத்தயாதி] - இருள்தருமானாலும் போலன்றிக்கே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தெளிவைப்பண்ணக்கடவதாய், புராவருத்தியின்றிக்கே யிருக்கிற சேன்விசம்புண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதம்; அதை எனக்குத் தருகையிலே துணியிருந்தான்.

வானேதருவான் எனக்காயென்றோடொட்டி*

ஊனேய்குரம்பை மிதனுன்புருந்து* இன்று

தானேதருமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்*

தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரானே.

(5)

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் எனக்குத் திருநாதொக்கடவருக என்னோடே பூணித்து, தானே தருமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான் என்கிறார். [ஊனேய்குரம்பையிதனுள் புருந்து] மாம்ஸாதிமயமான ஹேமமான இச்சரீரத்தினுள்ளே நிறுந்துகமாக வந்து புருந்து [தருமாற்ற தன்னினைகள்] - நெய்சிறிந்து தருமாற்றப்பண்ணும் புன்சபாபருபமான கரணங்களை, தேனென்று - வண்டாகவுமாய்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோதிகளைத் தவிர்த்தான் என்கிறார். [வானேதருவான் எனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நியதவஸந்திகளிருப்பதைத் தருவானாக. [என்னோடு ஓட்டி] - என்னோடே பூணித்து. நான் ஆர்த்தியாதிருக்கச் செய்தேயும் “அராவணமராமம் வா” என்கிறபடியே என்னோடே ஸமயத்தைப் பண்ணி, மாம்ஸாதிமயமாய் ஹேமமான இச்சரீரத்தினுள்ளே தானேபுருந்து;

நிர்ஹேதுகமாக வந்து புகுந்து. [இன்று] - நென்னேற்றெரு ரினைவில்லை. [தானே இத்யாதி] - புகுந்தபின்முதான் அநுகூலித்தேனே, தன்னைப் பிரிந்து தடுமாறுகக்கூடியான புண்யபாபபுருபகர்மங்களைத் தானேதவிர்த்தான். [தேனேய் பொழில்] - மதுமிக்க பொழில். தேனென்று வண்டாகவுமாம். இவனுக்கு என்ன குறையுண்டாய் என்பக்கல் இங்ஙனே படுகிறது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருப்பேர்நகரான் பாம்பதத்தை எனக்குத் தருவானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோதிகளையும் போக்கினு னென்கிறார்.

[வானே தருவானெனக்காய்] - எனக்கு வானே தருவானாய். இங்கேவைத்துக் காரியங் கொள்ளுமத்தையும் தவிர்த்தான்; “ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்பு இவர்க்குத்தாமல்ல” என்று அதையும் தவிர்த்தான்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸுகரிகளிருப்பைத் தருவானாக. [என்னோடொட்டி] - என்னோடேபூணித்து, நான் இச்சியாதிருக்க “அராவணமராமம் வா” என்று என்னோடு ஸமயம்பண்ணி. “எம்மாவீட்டுத் திறமும்செப்பம்” என்ற என்னோடே உமக்கு எம்மாவீடே தரக்கடவேன் என்றோட்டி. [ஊனேயித்யாதி] - “இவ்வுடம்போடே உம்மைக்கொடுபோகவேணும்” என்று விளம்பித்தோமாகில், இத்தையொழியக் கொடுபோகப் பார்த்தபின்பு இனி ஆயிரிருப்பனோ? என்னுமின்றான். [ஊனேயித்யாதி] - மாஸ்ஸப்ரசாரமாய் ஆம்மாவுக்கு ஆயதம்மாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே, மேவேழக் கலக்கையன்றிக்கே விடாயர் மடுவினுள்ளேபுகுமாபோலே புகுராசின்றான். “எனதுடலே அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே ஒருமாகொடியும்” பிரியாதே. [இன்று] - நேற்றெரு ரினைவில்லை. [தானே] - அகர்மவச்யனுன தானே. இவர் அநாதிகாலம் தேஹத்தை விரும்பி விடமாட்டாதே போந்தார்; இப்போது இவர்க்குத் தன்பக்கலிலே ருசிபிறந்தவாரே இத்தோடு தெற்றில்லாத தானே இதிலேவந்து புகுராசின்றான். [இதனுள்புகுந்து] - அவனைப்போலே முன்னடி தோற்று தொழியினிறே இவர் அதில் தோஷதர்சகம்பண்ணுதொழிவது? [தானேயித்யாதி] - புகுருகிறபோது தானேயாய், பின்னைத்தான் நானும் அநுகூலிக்கப்பெற்றதோ? [தடுமாற்ற மித்யாதி] - தன்பக்கலின்றும் என்கைப்பிரித்துத் தடுமாறும்படி பண்ணவல்ல பாபங்களைப் போக்கினான். அலைபாவன - “பொங்கைகம்புலன்” இத்யாதி. [தேனேயித்யாதி] - மதுமிக்க பொழிலுபடைத்தான திருப்பேர்நகரை யுடையவன்விடர் என்னுடைய சரீரத்திலே புகுத்து அணகாலமும் விடமாட்டாதொழிகிறான்; என்ன குறையுண்டாயிப்படிப்பட்டான்?

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலை*

பொருப்பேயுறைகின்றவிரான் இன்றுவந்து*

இருப்பேனென்று என்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்*

விருப்பேபெற்று அமுதமுண்டுகளித்தேனே. (6)

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், தனக்கு வர்த்தித்தருளலாம் கோயில்கள் அநேக முண்டாயிருக்க, ஓரிட மில்லாதாரப்போலே “இருப்பேன்” என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாகப் புகுத்தான் என்று ப்ரீதராசிறார். [பொருப்பு] - மலை. [விரான்] - உபகாரகன். [விருப்பேபெற்று அமுதமுண்டுகளித்தேன்] - அவனுலே பஹுமானம் பெற்று அவனுடைய கொண் டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன். அவனுடைய குணங்குதத்தைப் பானம் பண்ணிக் களித்தேன் என்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டு, தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமுமில்லாதாரப் போலே என்னுருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு புகுந்தான் என்று ப்ரீதரா சிறார். [திருப்பேர் இத்யாதி] - திருவயோத்யையில் வாஸம்போலேயாய்த்துத் திருப்பேரில் இருப்பு; திருச்சித்ரகூடத்திலிருப்பப்போலே யாய்த்துத் திருமலையில் வாஸம். “அதிகம்புரவாஸாச்ச” என்றும்

“ஐஹேளசதுக்கம் புரவிப்ரவாஸாத்” என்றும் “குபேரீவ நந்தநே” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. [பொருப்பு] - மலை. [பிரான்] - உபகாரகன். [இன்று வந்து] - பூர்வகூடத்தில் நினைவுபெற்றியிலே யிருக்க வந்துகொடு நிற்கக்கண்டதித்தனை. [இருப்பேன் இத்யாதி] - “இஹவத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேபகஸிண” என்கிறபடியே தன்பேறாகப் பரதிஜ்ஞபண்ணி, “இருத்திடுவானுக்கு” என்றிராத என் னெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்தான். [விருப்பே பெற்று] - அவன் விருப்பத்தைப் பெற்று; அவனுடைய பஹுமானம் பண்ணப்பெற்று. [அமுதமுண்டுகளித்தேனே] - அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக் களித்தேன் என்றுதல், அவனுடைய குணம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக் களித்தேன் என்றுதல். “கஸிபாமி” என்று அவன்உபேகைக்கு இலக்காகாதே, அவன் பஹுமானத்துக்கு இலக்கானால் பீரீதி யுள்ளடங்காதிறே. நரகஹேதுவான விஷயநுபவத்தால் வந்த களிப்பவனவன்றியே, பகவதநுபவம்பண்ணப் பெற்ற செருக்காலே யுண்டான பீரீதியை ஆற்றணமோ?

நடு.—ஆறும்பாட்டு. தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமில்லாதாரைப் போலே என் னுருதயத்திலே கீர்த்தேதுவாகப் பார்த்தித்து வந்து புதுந்தா னென்று பீரீதராகிறார்.

[திருப்பேர்நகரான்] - திருவயோத்யையைப்போலேயாய்த்து. [திருமாலிருஞ் சோலைப் பொருப்பேயுறைநின்றபிரான்] - *அதிகம்புரவாஸாச்ச* என்னுமாபோலே; *ஐஹேளசதுக்கம்புரவிப்ரவாஸாத்*; திருச்சித்திரகூடத்திற்போலே யாய்த்து. *குபேரீவ நந்தநே* - குறைவற்றவன் உத்யானத்திலே வர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து. ஸர்வரகாரத்தாலும் குறைவற்றவனுக்கிறே லீலாரசஸத்தில் அந்வயமுள்ளது. [இன்றுவந்து] - இவ்வரவுக்கு நேற்றொரு நினைவின்றியே யிருக்க வந்துகொடுநிற்கக்கண்ட தத்தனை. [இருப்பேனென்று] - “இருப்பேன், இருப்பேன்” என்னுந் திருப்பேன். *இஹவசர்தோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமவிர்த்திதே*, *இஹவத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேபகஸிண* “ஐயர் கோற்றேமேவர்த்திக்க வேணுமென்று நினைத்திருந்தோம்; நடு ரே லீலாய்ச்சிக்கு பீரீயமில்லாமையாலே போக்தோம்; இனிமேலுள்ள நான் இவரசிறவின்சிறிமே வர்த்திக்கப் பாராதினோரும்” என்றுவிரே. [என்னெஞ்சுகிறையப் புகுந்தான்] - “இருத்திடுவானுக்கு” என்றிராத என்னெஞ்சிலே கிறையப்புகுந்தான். [விருப்பேபெற்று] - ஆஜ்ஞாந வர்த்தகம்பண்ணுமையா லுண்டான த்வேஷகார்யமாகவன்றிக்கே; *தூநஹம் த்விஷதே* என்றிருப்பதும் ஓரிருப்புண்டிறே; அங்மனன்றிக்கே, அவனுடைய விருப்பத்தையுடையேனும். [அமுதமுண்டு களித்தேனே] - விஷபோஜனத்தைப்பண்ணி நரகத்துக்குப் போகாநிற்க, நடுவே நின்று களிக்கையன்றிக்கே, அமுதமுண்டு களித்தேனே; [அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக் களித்தேன் என்றுதல்; அவனுடைய குணம்ருத பானத்தைப் பண்ணிக் களித்தேனென்றுதல்] கூடாந்ரவிஷயப்ரவணாய் நரகத்துக்குக் க்ருஷியைப்பண்ணி வைத்துக் களிக்குமதிறே அது. அதாவது - அணிமென்குமலாரின்பக்கலவி யமுதுண்டார்” என்றபடி. [களித்தேனே] - “நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்” என்று செருக்காலே களிக்கிற களிப்பேயிறேஇது. மமாதிகள்தகையிலே அடியிட்டுக் களிக்கப்பெற்றேன்.

உண்டுகளித்தேற்கு உம்பரென்குறை* மேலைத்

தொண்டுஉகளித்து அந்திதொழும்சொல்லப்பெற்றேன்*

வண்டுகளிக்கும்பொழிந்தழ் திருப்பேரான்*

கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலானே.

(7)

ஒ.—ஓறும்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தனர்த்தயத்தை அருளிச்செய்கிறார். [உண்டுஎன்று யோபுங்] - மேலான தால்யரஸம் பெருகினால் அதிர்முடிவிலே ஆற்றாமை சொல்லும் “நம:” என்றே சொல்லிச் சொல்லப்பெற்றேன்; வண்டுகளிக்கிற பொழில் குழந்த திருப்பேரான், நான் கண்டு க்ருத்தார்தனும்படி கண்ணுள் நின்று அகலுகிறேன். இப்படி அவனை புஜித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி குறையுண்டோ?

இ.—எழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்த்தயத்தை அருளிச்செய்கிறார். [உண்டுகளித் தேற்கு] - ஜ்ஞாநாநுபவத்தாலே களிக்கப்பெற்ற எனக்கு: “இதுக்கு மேல் ஒன்றும் வேண்டா; இதுவே அன்றியும்” என்னும்படி ஜ்ஞாநாநுபவந்தானே இனிதாயிறே இருப்பது. [உம்பர் என்குறை] - மேல் என்னகுறையுண்டு? உம்பர் - மேல். [மேலைத் தொண்டு உகனித்து] - மேலான தாஸ்யரஸம் அதிசயித்து. “யேநயேந தாதாகச் சதி” என்கிற ரஸத்தை அநுபவித்து. “ஸேவாச்சவ்ருத்தி:” என்கிற இதிதே கீழான தாஸ்யம். [அந்திதொழும் இத்யாதி] - முடிவிலே தொழும் சொல்லுப்பெற்றேன்; அநுபவபீதி தலைமண்ணையிட்டால் அதின்மேலே “நம:” என்று புத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுஞ்சொல்லைப் பெற்றேன்: “நமஇத்யேவ வாதிக:” இதே. அதாகிறது - பீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபடி அடிமை செய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழில் குழந்த திருப்பேரில் வர்த்திக்கிறவன். ஜ்ஞாநாதிகரோடு திரியக்குக்களோடு வாகியறக் களிக்கும் தேசம். [கண்டு களிப்பு] - “மெய்கொன்னக்காண விரும்பும் என் கண்கள்” என்று விடாய்த்த கண்கள் கண்டு களிக்கும்படியாக. [கண்ணுள் நின்று அகலானே] - நான் போகச்சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில் மின்றும் போகிறிலன்; விஷய ப்ரவணரப் போகச்சொன்னாலும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப் போலே. இப்படி அவனை அநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் ஒருகுறையுண்டோ?

ஈடு.—எழாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆதரத்தாலே தமக்கு உண்டான கார்த்தார்த்தயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர் என்குறை] - இப்படியநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ? அவனுடைய குணங்களையநுபவித்து மயர்வறமதிரல மருளப்பெற்ற எனக்கு மேல்வேண்டுவது ஒன்றுண்டோவென்றிருக்கிறார். ஜ்ஞாநலாபமுண்டானபின்பு “அவ்வுருகில் ப்ராப்திபெற்றிலோம்” என்று வருவதுஒருகுறையுண்டோ? உம்பரென்றது - மேலென்றபடி. [மேலைத்தொண்டுஇத்யாதி] - மேலான தாஸ்யரஸம் அதிசயித்து. “யேநயேந தாதாகச்சதி” என்கிற ரஸத்தை யநுபவித்து. “ஸேவாச்சவ்ருத்தி:” என்றதுபோலன்றிதே ஸ்வர்த்தபாநுபமானது. [தொண்டுஉகனித்து]-தொண்டாலே உகப்புத் தலைமண்ணையிட்டு. அதி னுடைய சாமதசையிலே “நமஇத்யேவ வாதிக:” என்று புத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுவதொன்று உண்டு. அப்பாகரத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன். அதாவது - பீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபடி அடிமைசெய்யப்பெறுகை [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநம் பண்ணிக்களிக்கிற பொழிலாலே குழப்பட்ட திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன். ஜ்ஞாநாதிக ரோடு திரியக்குக்களோடு வாகியறக் களிக்கும்தேசம். [கண்டுகளிப்பு] - “மெய்கொன்னக்காண விரும்புமென்கண்கள்” என்று விடாய்த்த கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படியாக. [கண்ணுள்நின்ற கலானே] - நான் போகச்சொல்லிலும் கண்வட்டத்திலின்றும் அகலுகிறிலன்; விஷயப்ரவணர் போகச்சொன்னாலும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை யநுபவித் துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு மேலொருகுறையுண்டோ?

கண்ணுள்நின்றகலான் கருத்தின்கண்பெரியன்*

எண்ணிலநுண்பொருள் ஏழிசையின்கவைதானே*

வண்ணநன்மணிமாடங்கள்கூழ் திருப்பேரான்*

திண்ணமென்மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்திற்றே.

(8)

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், வாக்மநலங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே நிரதிசயபோக்யஞான திருப்பேர் நகரான் என் கண்ணுக்கு எப்போதும் விஷயமாய் ஒருநாளும் போகாதபடி ஸ்நேஹித்து ன்ருதயத்திலே புகுந்தான்; இன்னம் என்னளவன்று என்திறத்தில் செய்தருள நீளைத்தது என்கிறார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நிரதிசய போக்யஞான திருப்பேர்நகரான் என்பக்கலிலே வ்யாமோஹத் தைப் பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்ருஞ்சிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார். [கண்ணுள்நின்று

அகலான்] - ஸதா தர்சனத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான். ஸதா தர்சனத்துக்கு வேறு தனக்கு ஒருவிபூதி யுண்டு என்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின் கண் பெரியன்] - நம் விஷயத்தில் அவன் பாரித்திற பாரிப்பு நமக்கு மனோரத விஷயமன்று. நம்மைக் கொண்டுபோகையிலே பாரித்து அர்ச்சிராதிகணங்களை அழைப்பது, தான் அவர்களுக்கு முற்பாடனாவ தாகாநின்றான். [எண்ணில் நுண்பொருள்] - தாம் தாமே எண்ண நினைப்பார்க்கு துர்க்ரஹமான வஸ்து. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - என்னுமவருக்க வெண்ணுத போக்யதைபச் சொல்லுகிறது. ஸப்தஸ்வரங்களிறே ப்ரதாகம். [வண்ணம் இத்யாதி] - தேசத்திலே போக்பதையும் மேன்மையும் இருக்கிறபடி. நானுவர்ணமாய் மஹார்க்கமான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களாலே சூழப்பட்ட தேசம். [என் மனத்துப் புகுந்தான் செறிந்து இன்றே] - தன்னை ஆதரித்திருக்கிற என்னுடைய ஹருதயத்திலே, தன் வ்யாபோஹமெல்லாம் தோன்றும்படி வந்துபுகுந்தான். [திண்ணம்] - “ஸர்வேச்வரன் ஒருஸம்ஸாரிஹருதயத்திலே இப்படி மேல் விழக்கூடுமோ?” என்று சங்கிக்கவேண்டா; இது த்ருடம்.

சுரு.—எட்டாம்பாட்டு. நிரதிரசயபோக்யபூதனான திருப்பேர்நகரான் என்பக்கலிலே வ்யா மோஹத்தைப்பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தா னென்கிறார்.

[கண்ணுள்ளின்றகலான்] - (ஸதாதர்சனத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான்) - ஸதாதர்சனத் துக்கு வேறு தனக்கொரு விபூதியுண்டென்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின்கண்பெரியன்] - உபய விபூதியோகத்தால்வரும் அந்யபரதை யடையத் தீர்ந்து, இவரை யவ்வருகே கொண்டுபோகையிலும், ஆதிகொலிகரை டியமிக்கையிலும், தான் முற்பாடனாய்க்கொண்டு போகையிலும் பாரியா நின்றான். நங்கார்யத்தில் அவன்தவரிக்கிறபடி நம்மால் எண்ணி முடியுமளவல்ல; இயத்தா ரஹிதன். இதுதான் *யஸ்யாமதம்* என்கிற பொதுவாலல்ல. நங்கார்யத்தில் இங்ஙனையிருக் கும்; “என்மனத்துப்புகுந்தான்” என்றிறத்தோடு சேரவேணுமின்றே, கருத்தின்கண் பெரியன் என்கிறவிதும். [எண்ணில்நுண்பொருள்] - அவன்தானே இப்படி மேல்விழில் விழுமித்தனை போக்தித் தார்தாமேயறியப் பார்ப்பார்க்கு அறியப்போகாது. அறியவரியன் என்று கைவாங்கி யிருக்கலாம் வஸ்துவன்று. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - வருத்தியும் மேல்விழ வேண்டும் விஷ யமாய்த்து. இது ரஸ்யதைநுந்தபடி. [வண்ணமித்த்யாதி] - இது மேன்மையிருந்தபடி. [என்மனத்து - செறிந்து - புகுந்தான்] - *அந்நய ராகவேணுணம்* என்றிறவிஷயத்திற்போலே பிரிக்க வேண்ணுதபடி புகுந்தான்; “எனதவியுன்கலந்த” என்னுமாபோலே. “ஸர்வாதிக ணாவன் இப்படி நம்பக்கல் மேல்விழக்கூடுமோ?” என்று தாமும் அதிசங்கைபண்ணினார்; அதுக்கு வேறுபோக்கடி சண்டிலர். [திண்ணம்] - நிச்சிதம், இதில் கண்ணழிவில்லை.

இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னைபென்னுள்வைத்தான்*

அன்றென்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததுஎன்செய்வான்*

குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கன்துற் திருப்பேரான்*

ஒன்றெனக்கருள்செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இன்று எனக்குத் தன்னை அறிவித்து என்னோடே த்ருட ஸம்ச்சிலேஷம் பண்ணினவனை, பண்டு என்னை உபேகழிக்கைக்குக் காரணம்என்? என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார். [குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் என்று மேலுக்கு] - குன்று போலே விளங்காநின்றாளான மாடங்கள்கூழ்த்த திருப்பேரான் ஒன்று எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று உணர்த்தவேண்டி யிருந்தேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “இன்று என்னை விஷயிகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேகழிக் கைக்கும் காரணம் என்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார். அஸத்கல்பனான என்னை ஒரு வஸ்துவாக்கி: “பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி” என்கிறபடியே. [தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ப்ருஹஸீயனான தன்னை. [என்னுள் வைத்தான்] - என்னோடே கூட ஸம்ச்சிலேஷம் பண்ணினான்.

“இன்று” என்கிறது-மயர்வற மதிசல மருளப்பெற்றதற்குப்பின்பு உண்டான காலத்தை; “அன்று” என்கிறது - அவ்விசேஷ கடாசுத்தத்துக்குமுன்பு உண்டான அளதிகாலத்தை. [என்னை இத்யாதி] - பரதத்தரணுன என்னைப் புறம்போகப் பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? பாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது உபேகழிக்கை. புறம் போகவிட்டானும் அவனே என்றிருக்கிறார். ஸ்வஸத்தை பராதீரமாயிருக்க, இவ்வஸ்துவுக்குப் போக்குவரவு ஆவதென்? இரண்டுக்கும் காரணம் சொல்லவேணும். [குன்றென்ன இத்யாதி] - மலைகள்போலே விளங்கா கின்னுள்ள மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [ஒன்று எனக்கருள்செய்ய] - இன்று விஷயிகரிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லவேணும்; முன்பு உபேகழித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேன்] - அறிவிக்கவேண்டி, விராஜின்றேன் “இதுக்கு ஈசுவரன் இவர்க்குச் சொன்ன உத்தரம் எது?” என்று சீயர் மட்டரைக்கேட்க, “இவர்தலையிலே ஒருபழி பேறிட்டு நெடுநான் இழந்த நாம் சொல்லுவது என்? என்று ஐஜ்ஜாவிஷ்டரூய் நின்றான்” என்று அருளிச் செய்தார்.

சுடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இன்று என்னை விஷயிகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேகழிக் கைக்கும் காரணமென்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேனென்கிறார். அதனா, ஸர்வேச்சுவரன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக: விரைதிறபடியைக்கண்டு “இன்று என்னவால் வாதபடி தவரிக்கிறதேவர் இதுக்குமுன்பு நெடுநான்விட்டு ஆறியிருந்தபடி யெவ்வனே?” என்று அவன் தன்னைக்கேட்டிறார். இன்றுஇப்படி விரைகிறமை மெய்யரையில் முன்புவிட்டுஆறியிருக்கக் கூடாதென்றார்: “ந த்வாயிஹஸ்த்தாம் ஜாகீதே” என்று நடுவே சிலர்சொல்லவேண்டும்படி யாய்த்து; எழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தனைபோக்கி, அறிந்தால்ஒரு கணம்ஆறியிருப்பரோ? இதுதான் என்வார்த்தைகொண்டறியவேணுமோ? “கமலலோசநே” உம்முடைய கண்ணம்கேயன்றோ இதில் பரமானம்? “ராம:” அவரைபறியாதொழிய வேணு மோ? “நஜீவேயம்ஷுனமபி விநாதாமலிதேஷுணாம்” என்றிறே யவரிருப்பது. “ராம:கமலலோசநே” அவரை யறியாமையுமில்லை; உம்மை நீர் கண்ணடிப்புறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை. “கமலலோசநே” அன்றிக்கே, ஆரெதிராகத்தான் இக்கண்சிலப்பும் சீற்றமமெல்லாமென்னுதல். [இன்று என்னைப்பொருளாக்கி] - அஸக்கல்பணுன என்னை இன்றுஒரு வஸ்துவரம்படி பண்ணி; “பொருளல்லாதவென்னை” என்றாரிறே. [தன்னை]-ஸத்துக்களுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயனுன தன்னை. [என்னுள்வைத்தான்] - தன்னைப் பிறர்க்கு அவகாசமில்லாதபடி முற்றாட்டாக என்னுள்ளே கொடுவந்துவைத்தான். [அன்று] - அவன் விசேஷ கடாசும் பெறுவதற்கு முன்புள்ளநாளை யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறது - மயர்வறமதிலைமருளப்பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. [என்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்] - (பரதத்தரணுன என்னைப் புறம்போகப்பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? பாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது உபேகழிக்கை.) “இழந்தநான்இழந்ததும் அவனுலே; பெற்றஇன்று பெற்றதும் அவனுலே” என்றிருக்கிறார். பரதத்தரயஸ்து செல்லநீர்கவற்றோ? வரந்தகவற்றோ? [குன்று இத்யாதி] - இப்படி மதிப்பனுவன். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே விளங்காநின்னுள்ள மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான். [ஒன்றெனக்கருள்செய்ய] - முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவு மாம்; இன்று என்னை விஷயிகரித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேனே] - இதுக்குஒரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப் பஞ் செய்யவேண்டியிராநின்றேன். “இதுநாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ? என்றான் “அடியேன் அறியேன்; ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச்செய்யவேணும்” என்றார். “ஆனல்நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்கிறவிடத்தில் ஸம்வதித்திருத்தீர்;அத்தாலேகாணும்” என்றான்; “ஓம், அதுதானுண்டோ? யானொட்டி என்னுளிருத்துவம் என்றிலன்” என்றார்; “அதில்லையாகி லும் புருந்த பின்பு நம்மையா தரித்தீரே” என்றான்; “‘மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய், என்று அதுவும் தேவர்செய்த வித்தனை’ என்றார்: “ஓங்காணும்: அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாத்நங்கையும் விரும்பாதே இருந்தீரே” என்றான்; “என்னைத் திமனங்கெடுத்தாய்” என்று அதுவும் தேவரேயன்றோ” என்றார்; “இவைபொன்றுமில்லையாகிலும் நாம்நக்த மதி நலத்தை உளர்த்துக் கொடுபோந்தீரே” என்றான்; “‘காதல்கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர்

மேனி என்று அதுவும் தேவரேயன்றோ” என்றார்; இப்படி இவர் முடியத்தொடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டிநுரைப்போலே போக்கற்றான். “இதுக்கு ஈசுவரன்சொன்ன உத்தரமென்?” என்று சியர் பட்டரைக்கேட்க, “இவர்தலையிலே ஒருபழியை எறட்டு நெடுநாள், மந்த நாம் சொல் லுவதென்?” என்று லஜ்ஜாவீஷ்டனாய்க் காலாலே தறையைக்கீறிநிற்கு பித்தனைபோக்கி வேறு உத்தரமுண்டோ?” என்றருளிச்செய்தார். அதாவது “முன்பு ருசியில்லாமையாலே” என்ன மாட்டான்; இப்போது ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே” என்ன மாட்டான்! ஆனால், பின்னை ஈசுவரனுக்கு வைஷம்பயைநர்க்ருணயாதிகன்வருதல் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம்வருதல் செய்வாதோ வென்னில்;- அதுசெய்யாது, அடியிலே அத்வேஷமும் இச்சையும் பிறக்கைக்குத் தான் க்ருஷிபண்ணி அது பச்வமாமனவும்பார்த்திருக்கிறவனாகையாலே. அவன் கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்கானாமையாலே “அறிக்கோம்; இதுக்கு தோது இங்ஙனையாக வேணும்” என்று பார்த்தார்; தன்னுடையஸ்பர்சம் ப்ரதிசூலமாகைதவிர்ந்து விலக்காதஸமயம் பார்த்திருந்தானாதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாதநபுத்தி தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானாத உலாக வடுக்கும்” என்று பார்த்தார். ஆனால், இதுதன்னை அவன்த்தரமாக அருளிச்செய்யா தொழிவானென்? என்னில்; “சைதத்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்வேஷத்தை ஸாதநமென்ன மாட்டானே; உபாயபாவம் தந்தலையிலேயாய்த்தே; நெடுநாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிழந் திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது?” என்று பேசாதேயிருந்தான். “ஹிரோஷாஹி மமாதூணா” என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்துநிற்குமவனிறே; இவர்தாம் எடுத்துவைத்து வார்த்தைசொல் லும்படியாய்த்து அவன்நிலை, சைதத்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகி-யன்றிறே. உம்முடையப்ராப்யம் பெற்றீராகில் அதுவேயமையாதோ?” என்ன, அதுவே யமையுமென் கிறார்; தேங்காய்க்கு இளநீர்புக்கவழி ஆராய்ந்தன்றிறே விடாய்த்தவன் இளநீர்குடிப்பது?

உற்றேனுக்கந்துபணிசெய்து உனபாதம்

பெற்றேன்*ஈதே யின்னம்வேண்டுவதெந்தாய்*

கற்றார்மறைவானார்கள்வாழ் திருப்போற்கு*

அற்றாடியார்தமக்கு அல்லல்தில்லாவே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே நிருத்தரனாய் “உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது சொல்லீர்?” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; உன்னைக்கிட்டி பரீதிபூர்வ கமாக அடிமை செய்துகொண்டு உன்திருவடிகளை அதுபவிக்கப்பெற்றேன். இதுவே இன்னம் வேண்டுவது என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பிடுதலாய்; அவனும் “அப்படியே செய்கிறேன்” என்ன, பரீதராய், திருப் பேந்தகரான்திருவடிகளை ஆசிரித்தார்க்கு ஒருதுக்கம் இல்லையாகாதே என்கிறார். அற்றாரான அடிபார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே நிருத்தரனாய், “உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது என்?” என்ன; பரீதிபூர்வகமாக அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், இதுவே இன்னம் வேண்டுவ தென்கிறார். ‘அவன் தானே செய்தான் என்னுமன்று அவனுக்கு வைஷம்ப யைநர்க்ருணயமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ?’ என்னில்;—இத்தலையில் ருசியை அபேகித்துச் செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈசுவரனுக்குஉத்தரமானாலோ? என்னில்,—அது உபாயமாகமாட்டாது. ப்ரஸங்கியாதானதிறே உபாயமாவது. இந்த ருசி அதிகாரில்வ ருபமாகையாலே தத்விசேஷணமாயித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷ மாகையாலும் இந்தருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமல்லாமையாலே இவர்க்கு இல்லை என்னலாம்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம். [உற்றேன்] • கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற் போலே கிட்டிக்கொடுகின்றேன். பரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன் திருவடிகளை அதுபவிக்கப் பெற்றேன். உகந்து பணிசெய்கை - ஸாதகமாய், மேல் ஸாத்யமாகச் சொல்லுகிறதன்று;

இரண்டும் ஏககாலத்திலே யுள்ளதாகையாலே. [சுதே இன்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாதம்பாவியாய்ச் செல்லுகையிறே. புகராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது - மீளாதொழிகை. விதிபோலிருக்கிறதன்றே. [எந்தாய்] - இவ்வதுபவம் ஸ்வரூபானுரூபமென்கிறது. இத்தலைக்கு சேஷத்வமும் தேவர்க்கு சேஷித்வமுமிதே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபடியே "செய்கிறோம்" என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார். [கற்றார்] - ஓர் ஆஸந்திந்திழையிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர் கள்வாழ்] - வ்யாஸபதம் செலுத்த ஆமராளவர்கள் அநுபவித்து வர்த்திக்கிற தேசம். [திருப்பேரார்து] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தை மாறி ஸ்வகதமாகச் சொல்லுகிறார் என்னுதல், திருப்பேரானான உனக்கு என்னுதல், [அற்றாரடியார்] - திருப்பேர் நகரானுக்கு அற்றாரான அடியார் என்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கு அடியார் என்னுதல். [அல்லல் நில்லாவே] - ஒரு துக்கநிலையாகாதே என்கிறார்.

சுடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒருதேவது காணாமையாலே நிரூத் தானாய், "உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவதென்?" என்ன, "ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்யப் பெற்றேன்: இதுவே யின்னம்வேண்டுவது" என்கிறார். "அவன்தானே செய்தான்" என்னுமன்று, அவனுக்கு வைஷம்யமும் னைர்க்குண்யமும் ஸர்வமுக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ வென்னில்; இத்தலைவில் ருசியை யபேக்ஷித்துச்செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அதுதேவதுவென்று சர்வரானுக்கு உத்தரமானாலோ வென்னில்; அது உபாயமாகமாட்டாது. ப்பலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமாவது; இந்தருசி அதிகாரிஸ்வரூப மாகையாலே தத்விசேஷண மாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிபிரபேக்ஷமாகையாலும், இந்தருசி யுபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமையாலே இவர்க்கில்லை என்னலாம், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம்.

[உற்றேன்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே கிட்கொடு நின்றேன். [உகந்து இத்தயாதி] - ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன்திருவாடிகளை யதுபவிக்கப் பெற்றேன். உகந்துபணிசெய்கை - ஸாதகமாய், மேல் ஸாத்யமாகச்சொல்லுமிதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே. [சுதேயின்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாதம்பாவியாய்ச் செல்லுகையிறே. புகராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது மீளாதொழிகை. அப்ராப்தமாயிருக்கிறதோவென்னில், [எந்தாய்] - இவ்வதுபவம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கிறது. இத்தலைக்கு சேஷத்வமும் தேவர்க்குசேஷித்வமுமிதே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அவனும் "செய்கிறோம்" என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார். [கற்றார்] - ஓராஸந்திந்திழையிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள் அநுபவித்து வர்த்திக்கிற தேசம். [திருப்பேரார்து] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தைமாறி ஸ்வகதமாகச் சொல்லுகிறாரென்னுதல், திருப்பேரானான உனக் கென்னுதல். [அற்றாரடியார்] - திருப்பேர்நகரானுக்கு அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கடியா ரென்னுதல். [அல்லல்நில்லாவே] - ஒருதுக்கங்களும் இவர்கள் பக்கல் நில்லாது.

நில்லாவல்லல் நீள்வயல்துழ்திருப்பேர்மேல்*

நல்லார்பலர்வாழ் ருருகூர்ச்சடகோபன்*

சொல்லார்தமிழ் ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும்

வல்லார்* தொண்டராவது துழ்பொன்னிகம்பே.

(11)

ஒ.—நிகரத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்ட வழக்காம், விலக்கணதேஜோரூபமான திருநாடு என்கிறார். [நீள்வயல் என்று தொடங்கி] -பெருத்த வயல்கூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலே, விலக்கணர் பலரும் தம்மை அநுபவித்து க்ருதார்த்தரான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொல் சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்,

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லார் இட்ட வழக்கு பரமபதம் என்கிறார். [நில்லாவல்லல்] - து:க்கங்களானவை, “இது நமக்கு தேசமன்று” என்று தானே விட்டுப்போம். பெருத்த வயல் சூழ்த்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. விலகணர் பலரும் தம்மை அநுபவித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியையுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. “நல்லார் நவில் குருகூர்” - “ஸ்ர்வதாழிகதஸ் ஸத்பி:” - [சொல்லார் இத்தயாதி] - சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல்: “பாட்டியேகேயேச மதுரம்” என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லே அமைந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல். [வல்லார் தொண்டர்] - இப்பத்தை அப்யஸிக்க வல்லார், “செஞ்சொற்கவிகள்” என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் வைஷ்ணவர்கள். [ஆன்வது சூழ்பொன் விசம்பே] - நிரதிசய தேஜோருபமான பரமபதத்தை யாய்த்து ஆளுவது: இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தவர்கள் சென்றால் “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது.

௭௫.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் இட்டவழக்கு பரமபத மென்கிறார்.

[நில்லாவல்லல்] - து:க்கங்களானவை, “இது நமக்கு தேசமன்று” என்று தானே விட்டுப் போம் [நீள்வயல் இத்தயாதி] - பெருத்தவயல்குழ்த்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. [நல்லார் இத்தயாதி] - விலகணர் பலரும் தம்மையநுபவித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியை யுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. “நல்லார்நவில் குருகூர்” *ஸ்ர்வ தாழிகதஸ் ஸத்பி: * [சொல்லார் இத்தயாதி] - சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல்: *பாட்டியே கேயேச மதுரம்* என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லேயமைந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல். [இப்பத்துவல்லார்தொண்டர்] - இத்தையப்யஸிக்கவல்லார், “செஞ்சொற்கவிகள்” என்கிற படியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் பூவைஷ்ணவர்கள். [ஆன்வது சூழ்பொன் விசம்பே] - நிரதிசயதேஜோருபமான பரமபதத்தையாய்த்து ஆளுவது? இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித் தவர்கள் சென்றால், “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி—குழலிசம்பு - ப்ரவேசம்

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், பரமபோகிகளுக்கு ஸம்பவிப்பதான பகவத்குறாவை ராக்ய பக்திப்ரகாரங்கள், இத்திருவாய்மொழியளவும் அநுபவித்து இனி இவ்விருந்ததுபளிப்பதொன்று மில்லாமையாலே, “திருநாடேறப் போகவேணும்” என்று மனோரதிக்கிற ஆழ்வாரை ஈண்டெனக் கொடு போகவேணுமென்று விரைகிற எம்பெருமான் இவர்க்கு அங்குத்தைக்கிடம்படி மிகவும் விடாய் பிறக்கக்கூகாத திருநாட்டுக்குப் போகக்கிடாக வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான ராஜிமார்கவுரக்கி கத்தையும், அங்குள்ளார்பன்னும் ஸத்காரங்களையும் அவ்ஸுழியேபோய்ப் புகக்கடவிய திரு நாட்டையும், அங்கே எம்பெருமான் அவர்வறுமமரர்கள் ஸேனிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளும்படியையும் பரமப்ராப்யரான அவர்வறுமமரர்கள்நடுவே தாம் ஆநந்த நிஃபரராய் இருக்கும்படியையும் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய் அதைத அத்யாபதேசத்தாலே வெகிபநுபவிக்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், பரமபோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரபக்தி இவர்க்குப் பிறந்து தத்ப்ரகாரங்கள் இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுபவித்து, இனியிங்கிருந்து அநுபவிப்ப

தொன்று மில்லாமையாலே, “பரமபதத்திலே போகவேணும்” என்று மனோதிக்கிற இவரை, தம்மிற் காட்டில் சடக்கெனக் கொடுபோகவேணும் என்று விரைகிற ஈச்வரன், அங்குத்தை அநுபவத்துக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைக் கண்ணாலே கண்டாற்போலே விசதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான். அதாகிறது - வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சி ராதிமார்க்கத்தையும் சரீரவிச்லேஷஸமயத்தில்வரும் க்லேசமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும் படியையும் மார்க்கஸ்த்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்த்காரங்களையும் அம்மார்க்கத்தாலே போய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும், நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்கும்படியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும், நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிற படியையும், பரம்பராப்யரான நித்யஸூரிகள்நடுவே தாம் ஆகந்த நிப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டி யருளக்கண்டு ப்ரீதராய், அதை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி யநுபவிக்கிறார். தமக்கு அவன் பண்ணிக் கொடுத்த பேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப் பேசுகிற இது, அந்யாபதேசமாவது; அதுதனக்கு ப்ரயோஜனம் - இங்குள்ளார் “நமக்கு ஆழ்வார்பேறு தப்பாது” என்றிருக்கைக்காக.

ஈடு.—பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரபக்தி இவர்க்குப்பிறந்து, தம்மீர காரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுபவித்து, இவரி இங்ருந்தநுபவிக்குமதொன்றில் லாமையாலே “பரமபதத்தேறப்போகவேணும்” என்று மனோதிக்கிற இவரைத் தம்மிற் காட்டில் சடக்கெனக்கொடுபோகவேணும் என்று விரைகிற ஈச்வரன், அங்குத்தை யநுபவத் துக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காகத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைக் கண்ணாலேகண்டாற்போலே விசதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான். அதாவது - வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேசமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும், மார்க்கஸ்த்தரான புருஷர் களுடைய ஸத்த்காரங்களையும், அம்மார்க்கத்தாலேபோய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும், நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்கும்படியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் எதிரே வந்து ஆதரிக்கும்படியையும் நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிற படியையும், பரம்பராப்யரான நித்யஸூரிகள்நடுவே தாம் ஆகந்த நிப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அதை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி யநுபவிக்கிறார். தமக்கு அவன் பண்ணிக்கொடுத்தபேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப்பேசின இது- அந்யாபதேசமாவது; அதுதனக்கு ப்ரயோஜனம் - இங்குள்ளார் “நமக்கும் ஆழ்வார்பேறு தப்பாது” என்றிருக்கைக்காக.

சூழ்விசம்பணிமுகில் தூரியம்முழக்கின*

ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின*

ஏழ்பொழிலும் வளமேந்தியவென்னப்பன்*

வாழ்புகழ்நாரணன் தமரைக் கண்டுகந்தே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருநாட்டுக்கும்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதி சயத்தாலே ஸத்தாவரஜங்கமங்களுக்குப் பிறந்த விக்குதியை அருளிச்செய்கிறார். [சூழ்விசம்பென்று தொபங்கி] - இடமுடைத்தான ஆகாசத்தில் அழகிய மேகங்கள் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் அலையாடினிறுந்துள்ள திரையாகிற கையைபெடுத்துக்கொண்டு ஆடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய] - ஸந்ததவிபங்களுந் புதுக்கனித்தின; உபஹாரங்களை தந்ததாரென்றுமாம். [என்னப்ப னென்று மேலுக்கு] - எனக்குப் பரமபந்துவாய் ஆசிரிதரெல்லாம் உஷ்ஸிவிக்கும் புகழைபுடவ நாராயணன் தமரைக் கண்டு உகந்து.

இ.—முதற்பாட்டில், பரமபதத்துக்குப் போகஉபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்ய திசயத்தாலே ஸத்தாவரஜங்கமங்களுக்குண்டான விக்குதியை அருளிச்செய்கிறார். [சூழ்விசம்பு] -

பூமியைச் சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆபரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கதும் அணியப்பட்ட முகில் என்னுதல்; அழகிய முகிலென்னுதல். [தூரியம் முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [அணிமுகில் தூரியம் முழக்கின] - ஒப்பித்துநின்று கொட்டுவாணர்போலே; "மந்தம்ஜகர்த்துஜ் ஐலதா:" இவன்போக்குக்கடியான அவன்வாணிலே பிறந்த விக்குதியிறே இது; இவன்தானே போகப்புகால் சொல்லவேண்டாவிதே, அவற்றுக்கு அபிமாநிகளான இத்தர வகுண பர்த்துஜ்யரைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [ஆழ்கடல்] - எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே அடக்க வற்றான அளவுடைய கடல், தையபங்கம் பிறந்து அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையை பெடுத்துக்கொண்டு கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்மொழிலும் வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தன: உபஹாரங்களை தரித்தனவென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக்கண்டு என்னில், - [என்னப்பன்] - எனக்கு பரமபந்துவானவன். இவர்களோடு நிருபாதிக ஸம்பந்தம் அவனுக்குண்டானால் அவனோடு ஸம்பந்தமுள்ளவை பெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்பந்தமுடையார்க் கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ்புகழ் நாரணன்] - ஆச்ரிதரை வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களை யுடைய ஸர்வேச்வரன். அவன்தன்னைக் கண்டோவென்னில், - [அவன்மரைக்கண்டு] - அவன்கேட்கு மென்னும் பீதியாலேயோ வென்னில், - [உகந்தே] - பீதிப்ரேரிதராய்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பரமபத்துக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற பூவைண்ணவர்களைக் கண்ட பீதியதிசயத்தாலே ஸந்தாவரஜங்கமங்களுக்கு உண்டான விக்குதியைப் பருளிக் செய்கிறார்.

[சூழ்விசம்பு] - பூமியைச்சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆபரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கதும் அணியப்பட்ட முகிலென்னுதல் [தூரியம் முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [சூழ்விசம்பு இத்யாதி] - காந்தப்ப ரொப்பித்துநின்று பெரிய மண்டபங்களிலேநின்று கொட்டுமாபோலே காணும், இவையிருக்கிறது; *மந்தம்ஜகர்த்துஜ் ஐலதா:*. இவன் போக்குக்கடியான அவன்வாணிலேபிறந்த விக்குதியிறே யீது; இவன்தான் போகப் புகால் சொல்லவேண்டாவிதே. அவற்றுக்கு அபிமாநிகளான இத்தரவகுணபர்த்துஜ்யங்களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம் [ஆழ்கடல்இத்யாதி] - எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே யடக்க வற்றான அளவுடைய கடல், தையபங்கம்பிறந்து அலையாநின்றுள்ள திரையாகிற கையைபெடுத்துக் கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்மொழிலும்வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தன: உபஹாரங்களை தரித்தன வென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக்கண்டென்னில் - [என்னப்பன்] - எனக்குப் பரமபந்துவானவன். இவர்களோடு நிருபாதிக ஸம்பந்தம் அவனுக்கு உண்டானால் அவனோடுஸம்பந்தமுள்ளவைபெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்பந்தமுடையார்க் கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ்புகழ்நாரணன்] - ஆச்ரிதர்வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன். அவன்தன்னைக் கண்டோ வென்னில், - [அவன்மரைக்கண்டு] - அவன்கேட்கு மென்னும் பீதியாலேயோ வென்னில், [உகந்தே] - பீதிப்ரேரிதராய்.

நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்து நன்னீர்முகில்*
பூண்பொந்தடம் பூரித்ததுஉயர்விண்ணில்*
நீரணிகடல்கள் தின்றூர்த்தன* நெடுவரைத்
தோணம்நிறத்து எங்கும்தொழுதனருலகே.

(2)

ஒ.—தூண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸதகாரங்களை அருளிக்கிய கிருர். [நாரணன் என்று தொடங்கி] - அழகிய நீர்முலைகள் நாரணன் தமரைக்கண்டு உகந்தன; அவை தானே பூரணகும்பங்களாயின. ஆகாசரான தேவர்களாலே ஆகாமெல்லாம் பூரணகும்பம் எனக்

கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரென்று தொடங்கி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் ஹர்ஷத்தாலே நிரத்தரமாக ஆர்த்தன; [லோகங்களிலுள்ளார் எங்கும் நெடுவரைபோலேயிருக்கும் தோரணங்களை நிரத்தத் தொழுதார்கள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின் ஸத்காரங்களை அருளிச் செய்கிறார். [நாரணன் தமர்இத்யாதி] - நிருபாதிக சேஷியானவனுடைய அடியாரைக் கண்டு நல்ல நீரையுடைய தான மேகங்களானவை உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ண ரும்பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன; முற்படக் கண்டு உகந்தன; பின்பு அவைதானே பூர்ணகலசங்களாய்த்தின என்னை. “ஒருகால் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணினோம்” என்றிருக்கிறனவிலை. ஆகாச சரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெங்கும் பூர்ணாகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரணிகடல் இத்யாதி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் “ஒருகாலாடினோம்” என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரத்தரமாக ஆர்த்தன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார் நெடியவரைபோலே யிருந்துள்ள தோரணங்களைநட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். ‘உலகென்று’ லோகத்திலுள்ளாரைச் சொல்லுகிறது; “மஞ்சா:க்ரோசந்தி இதிவத்”. “ச்சத்ரசாமரபாணிஸ்து” என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யாவின்றார்கள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின் ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் இத்யாதி] - நிருபாதிகசேஷியானவனுடையரைக்கண்டு, நல்ல நீரையுடைய தான மேகங்களானவை, உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ணாகும்பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக் கண்டு உகந்தன, பின்பு அவைதானே பூர்ணாகும்பங்களாய்த்தின என்னை. “ஒருகால் தூர்யகோஷம் பண்ணினோமிதே” என்றிருக்கிறனவிலை. ஆகாசசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணாகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரித்யாதி] நீராலே யணியப்பட்ட கடல்கள், “ஒருகாலாடினோம்” என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரத்தரமாக ஆர்த்துக்கொண்டன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், நெடியவரை போலேயிருந்துள்ள தோரணங்களை நட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். உலகமென்பது உயர்ந்தோரையிதே. அங்குள்ளாரைச் சொன்னபடி. *ச்சத்ரசாமரபாணிஸ்து* என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யாவின்றார்கள்.

தொழுதனருலகர்கள் தூபநல்மலர்மழை

பொழிவனர்* பூமியன்றளந்தவன் தமர்முன்னே*

எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்*

வழிபிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே.

(3)

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் திருநாட்டுக்கு நடக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். [பூமியன்றளந்தவன் தமர்] - திருவுலகளந்தருளினவன்குணத்திலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்குத் திருநாட்டுக்குப் போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [எழுமினென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கும் போவார்க்கு வழி இதுவென்று எதிரேவந்து இரண்டருகும் நின்று “எழுந்தருளலாகாதோ?” என்றார்கள். [முனிவர்கள்] - முனிவர்களென்றது வாங்கியமம் தவிர்த்துமைக்கு ஸதிகம்.

இ.—முன்றும்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். [தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் “கைபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றோம்” என்று தொழுதார்கள். [தூபம் இத்யாதி] - தூபத்தையும் நல்ல மலர்மழையையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாவின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன் தமர்]

முன்னே] - திருவுலகனந்தருளின ஸ்ரீவாமனன்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களென்றாய்த் து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. அவன் திருவுலகனந்தருளின நினைவை ஸப்ரயோஜனமாக்கின ரென்றாய்த் து அவர்களாதரிக்கிறது. [எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - “இங்கே யெழுந்தருள வேணும்” என்று இரண்டருகும் நின்று சொன்னார்கள் முனிவர்கள். முனிவர்களென்கிறது - வாங்கியமம் தவிர்ந்தமைக்கு ஸுசிசகம். மௌனத்துக்கு விஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து. தந்தாமுடைய எல்லையிலே வந்தால்ஆதரிக்கிறே மென்றிருக்கையன்றியே எதிரே வந்தாதரித் தார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர் முன்னே] - தூபன்மலர்மறை பொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவ ரான உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு வழியிது என்று எதிரேவந்து எழுமினென்று இருமருங் கிசைத்தனர்.

௨௫.—மூன்றும்பாட்டு. ஆதிவாழிகலோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவ்ருஷ்டி யைப்பண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாழிகலோகங்களிலுள்ளார், “கைபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றேனும்” என்று தொழுதார்கள். தூபத்தையும் நல்லமலர்மறைவையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாரின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே] - ஸ்ரீவாமனனாய்த் திருவுலகனந்தருளின செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களென்றாய்த் து, அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. ‘மூவடிமண் கொண்டளந்த மன்னன்சரிதைக்கே மாலாதிப்பொன்பயந்தேன்’ என் னுமவர்போல்வாருண்டே. அவன் திருவுலகனந்தருளினநினைவை ஸப்ரயோஜன மாக்கினவர்களென்றாய்த் து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - “இங்கேயெழுந்தருள வேணும்” என்று இரண்டருகும்நின்று சொன்னார்கள். முனிவர்களென்றது - வாங்கியமம் தவிர்ந்தமைக்கு ஸுசிசகம்; மௌனத்துக்குவிஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப்போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்துசொன்னார்கள். *ஐகத:சாச்வதே* என்று விவக்ஷிதரடையப் போகக்கடவதாய்கிடக்கிற வழி, இன்று இதுண்டாதிதன்நே. “பாகவத விஷயத்தில் கிஞ்சித்கறித்து நம் ஸத்தையுண் டாகவேணும்” என்று எதிரே தந்தாமுடைய எல்லையிலே வந்தாதரித்தார்கள். [வைகுந் தர்க்கு] - தேசந்தரகதஞ்ஞ ராஜா ஸ்வதேசத்திலே புகுமாபோலே, அங்கு சின் னும் பிறிகதிர்ப் பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே - தூபன்மலர்மறைபொழி வனராய்க் கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு - வழியிது-என்று எதிரே-வந்து-எழுமின் என்றுஇருமருங்கு இசைத்தனர்.

எதிரேதிரிமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர்*

கதிரவரவரவர் கைந்நிரைகாட்டினர்*

அதிர்குரல்முரசங்கள் அலைகடல்முழக்கொத்த*

மதுவிதிழாய்முடி மாதவன் தமர்க்கே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் போகிறவழி களிலே தங்குகைக்குப் பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும், வாதவாதிகோஷங் களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார். [கதிரவரென்று தொடங்கி] - அர்ச்சிராதி களான அக்ஷயஆதிவாழிக கணங்கள் ‘பார்த்தருளிர்’ பார்த்தருளிர் என்று கைகளை நிரையே காட்டி னார்கள். [மதுவென்று தொடங்கி] - சரிவ:பதியினுடைய அழகிலே அகப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு. இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பெரிய பிராட்டியாரோடே ஓய்ந்திருக்கிறபடி வென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாதிகள் இவர்களேயென்ற வழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும் வாதவாதிகோஷங்களைப் பண்ணி

யும் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார். [எதிரெதிர் இமையவர் இத்யாதி] - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், “இவர்கள் இங்கே தங்கிப்போவார்களோ, இங்கே தங்கிப்போவார்களோ” என்னும் நசையாலே தேவர்கள் தோப்புக்கள் சமைத்தார்கள். இமையவரென்று ஸ்வபாவகதமன்று; தோப்புக்கள் சமைக்கையிலுள்ள த்வரையாலே கண்ணிழித்திருக்கிறபடி. ப்ரபுத்தராயிருக்கிறபடியென்கை. [கதிரவரவரவர் இத்யாதி] - அர்ச்சிராதிசனாயுள்ள அவ்வோ ஆதிவாஸுரிக கணங்கள் “பார்த்தருளிர் பார்த்தருளிர்” என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். [அதிர்ஞ்சல் இத்யாதி] - அதிராகின்றதுள்ள குரையுடைய முரசங்கள், கடல்கினர்ந்து முழங்கினுப் போலே முழங்காவின்றன. அங்குத் தங்குக்கையிலுண்டான ஆதராதிசயர் தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்கள். [மதுவிரி துழாய்முடி] - ச்ரிய:பதியுடைய ஒப்பகையழகிலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக் கென்னுதல்; இவர்களை எதிர்கொன்னுக்கைக்குப் பிராட்டியோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுதல்.

109.—நாலாம்பாட்டு. மேலுள்ளலோகங்களில்தேவர்கள், இவர்கள் பேசுகிற வழிகளிலே தங்குக்கைக்குத் தோப்புக்கள் சமைத்தும் வாத்யகோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[எதிரெதிர்த்யாதி] - பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும், “இவர்கள் இங்கே தங்கிப் போவார்களோ? இங்கே தங்கிப்போவார்களோ?” என்னும் நசையாலே, தேவர்கள் தோப்புச்சமைத்தார்கள். இமையவரென்று - ஸ்வபாவகதமன்று; தோப்புச்சமைக்கையிலுண்டான த்வரையாலே கண்ணிழித்திருக்கிறபடி; இவைபெருமான் அடிமைசெய்கைக்கு உறுப்பாக உறங்காதிருக்காப்போலே. இவர்கள் அங்கே புக்குத்தங்குகிறார்களன்றிறே, தத்தாம் ஸ்வரூபலாபத்துக்குக்கிஞ்சிக்கிக்கிறபடியிறே; ராஜாக்களொருகால் கண்டுசிரித்து “அழகிது” என்று போகைக்காக மானாதிசமைப்பாரைப் போலே. [கதிர் இத்யாதி] - ஆதித்யர்கள், நிலைவிளக்குப் போலே “இங்ஙனே யெழுந்தருள, இங்ஙனேயெழுந்தருள: பார்த்தருள, பார்த்தருள” என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். அர்ச்சிராதிசனான ஆதிவாஸுரிக கணங்களாகவுமாம். (கதிரவர் - தேஜோவிசிஷ்டர்.) [அதிர்இத்யாதி] - அங்கே கால்தாழ்வர்களென்று, அதுகேளாதபடி, அதிராகின்றதுள்ள த்வரையையுடைய முரசங்கள், அலைமையுடைய த்தான கடல்போலே முழங்கின்றன: அன்றியே. இங்கே தங்குக்கையிலுண்டான ஆதராதிசயர்தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்களென்றுமாம். [மதுவிரி இத்யாதி] - கொட்டோசையாலும், ஆன்களெதிரேசென்று சொல்லுகையாலும், சென்ற இவர்களுக்கு ஒப்பித்தபடியே கொடுக்கைக்காகப் பிராட்டியோடே கூட அழித்தழித்தோப்பிக்கிறபடி. [மாதவன் தமர்க்கே] - “பிராட்டிபருஷகாரமாகப் பற்றினவர்கள் பிராட்டிமுன்னாக அடிமைசெய்கைக்கு வாராநின்றார்கள்” என்று ஒப்பிக்கிறபடி. ச்ரிய:பதியினுடைய ஒப்பகையழகிலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக் கென்னுதல். [எதிரெதிர்த்யாதி] - இங்கு “வைஷ்ணவர்கள்” என்றதுகே நேறுதுவாகப் பங்கு பெறுதே திரியுள்ள வைஷ்ணவர்களை அங்குள்ளார் எதிர்கொண்டு இருப்பிடங்கள் கொடுக்கப் படுகிறபடி! மினகாழ்வான் படைவிட்டிலே அகரத்துக்குச்செல்ல, “நீ ஆந்தரானிகள்; உனக்குப்பங்கெல்லை” என்ன, “நன்மையில் குறையுண்டாய்ச் சொல்லுகிறிகோளோ, அன்றோ” என்ன, “நன்மையில் குறையெல்லை இந்நிறேநேறுது” என்ன, “மற்றெங்கில் இல்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று கைவிடப்பெற்றேமிறே” என்று புடைவையை முடிந்து எழுட்டுக் கூத்தாடினான்.

மாதவன் தமரென்று வர்கலில்வானவர்*

போதாமினெமதீடம் புதுதாகவேன்றலும்*

கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர்கெருடர்கள்*

வேதநல்வரயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

(5)

ஞ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாழிக கர்த்தாக்களான வருணேந்தராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை யருளிச்செய்கிறார். [வாசலில் வானவர்] - வழியில் தேவர்கள். [போதுமினென்று தொடங்கி] - வந்து எங்களதிகாரங்களைக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே கின்னரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள்; மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம்பண்ணுமவர்கள் தங்களுடைய ஸமாராதனபலங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாழிக கர்த்தாக்களான வருணேந்தராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை அருளிச்செய்கிறார். [மாதவன் தமரென்று] - “பிராட்டி புருஷ காரமாக ஆச்ரயித்த அந்த:புர பரிகரமன்றோ இவர்கள்” என்றாய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது. [வாசலில் வானவர்] - வழியில் தேவர்கள். அவர்களாகிறார் - வருணேந்தரப்ராஜாபதிகள். [போதுமினெமதிடம் புகுதுகவென்றலும்] - “இங்ஙனே யெழுந்தருளவேணும், எங்கள் அதிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே, கின்னரர்களும் கெருடர்களும் பாட்டுக்களைப் பாடினார்கள். மேலில் லோகங்களிலே வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணுமவர்கள், ஸமாராதபலங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப் போகிற இவர்களுக்குத் தந்தாமதிகாரங்களைக் கொடுப்பார் பாடுவார் யாகபலங்களைக் கொடுப்பார்களாகிறார்களிறே, தந்தாம்ஆதரத்தாலே. “ப்ரீத:கச்சிந்முநிஸ் தாப்யாம் ஸம்ஸ்த்தித:கலசம்ததென” என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்கு மத்தனையிறே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆதிவாழிக கர்த்தாக்களான வருணேந்தராதிகளும் மற்று முள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன் தமரென்று] - பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஆச்ரயித்த அந்த:புரபரிகரமன்றோ வென்றாய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது; ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப் பற்றினவர்களன்றிறே. [வாசலில்வானவர்] - வழியில் தேவர்கள், [வாசல்] - வழி. அவர்களாகிறார் - வருணேந்தரப்ராஜாபதிகள். [போதுமினெமதிடம் புகுதுகவென்றலும்] - “இங்ஙனே யெழுந்தருளவேணும்” எங்களதிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே. [கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்] கின்றர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள். கின்ற தேசத்திலுள்ளாரும், கருடதேசத்திலுள்ளாரும் பாடினார்கள். [வேதகல வாயவர்] - மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணுமவர்கள், தங்கள் ஸமாராதபலங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப்போகிறவர்களுக்கு, தந்தாம் அதிகாரங்களைக்கொடுப்பார், பாடுவார், யாகபலங்களை ஸமர்ப்பிப்பாராகிறார்களிறே தந்தாம் ஆதரத்தாலே. “ப்ரீத:கச்சிந்முநிஸ் தாப்யாம் ஸம்ஸ்த்தித: கலசம்ததென” என்று தந்தாமுக்குள்ள வற்றைக் கொடுக்குமத்தனையிறே.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் விரைகமழ்நறும்புகை*

காளங்கள்வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்*

ஆண்மின்கள்வானகம் ஆழியான் தமரென்று*

வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழ்ந்தே.

(6)

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வமாக தேவஸ்திரிகள் உகந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயச நவகம்பம் பண்ணினார்கள் என்கிறார். [வேள்வியுள் என்று தொடங்கி] - சிலர் தாங்கள்பண்ணின யாக பலங்களை ஸமர்ப்பிக்குமளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான தர்வயங்களைக்கொண்டு நல்லபுகை களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - கலந்தெக்கும் தவறித்தனர்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகள் உகந்து இவர்களை ஆசீர்வசனங்களைப் பண்ணினார்கள் என்கிறார். [வேள்வியுள் மடுத்தலும்] - அவர்கள் தங்கள் யாகபலங்களை ஸமர்ப்பித்த வளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்லபுகைகளைப் பரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணீயமான புகை. [காளங்கள் இத்யாதி] - அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறே சிலர் காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்து தவரிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்கு மொக்க தவரித்தன. [ஆழியாந்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷபூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோளோ? என்றய்த்து ஸ்தோத்ரப்ரகாரம்: அவன்தானும் தன் விபூதியை "பக்தாநாம்" என்றன்னோவிரூப்பது? "ஆளுக்குறையென்" என்பர்கள். [வானொண்கண் இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். ஒளியையுடைத்தாய் ஆகர்ஷகமான கண்களையுடையவர்கள், இது ஸ்வரூபகதாம் பண்ணுகிறதன்று; இவர்களைக் கண்டத்தாலே கண்களுக்கு உண்டான ஒளியையும் அழன்கயும் சொல்லுகிறது. [மகிழ்ந்தே] - பர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று; பரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு பகவதஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நீசராலே பரிபூதனாய்ப் போந்தவன், சரீரவியோக ஸமஸ்தரத்திலே தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவன்பேறு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு, ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகளுகந்து இவர்களை ஆசீர்வசனங்களைப்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள் மடுத்தலும்] - அவர்கள் தங்களுடைய யாகபலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே வேறேசிலர், அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு நல்லபுகைகளைப் பரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணீயமான புகை. [காளங்கள் இத்யாதி] - அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறேசிலர்கள், காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்து தவரிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க தவரித்தன. (த்வரிக்கும்போது தவரிப்பிப்பாரும் வேணுமிதே.) [ஆழியாந்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - "ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷபூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோள்?" என்றய்த்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவது. அவன்தானும் தன் விபூதியை "பக்தாநாம்" என்றன்னோவிரூப்பது. "ஆளுகைக்குக்குறையென்?" என்பர்கள். [வானொண்கண் இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். தேசாந்தரம் போன ப்ரஜையைத் தாய்மார் குளிரப்பார்க்குமாபோலே, ஒளியையுடைத்தாய் அழிய கண்களாலே குளிர நோக்கினபடி. [மகிழ்ந்தே] - பர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று, பரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு பகவதஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நீசராலே பரிபூதனாய்ப் போந்தவன், சரீரவியோகஸமஸ்தரத்தில் தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவன்பேறு!

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதகும்பசுக்களும்*

தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம்சொல்லினர்* தொடுகடல்

கிடந்தவெங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி*

குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

(7)

ஐ.—எழும்பாட்டில், மருதகளும் ஸஸ்களும் தங்களைக்கொளுக்கப்பாலும் செல்லலரிடம் செல்லாம் சென்று ஸ்ரீகைஷணவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்கள் என்கிறார். [தொடுகடல்கிடந்த னென்று மெலுக்கு] - அசுரிதாரத்தமாக நிர்திசயஸௌந்தரியபுக்தனாய்க் கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குக் செல்லமாட்டாதவர்களுக்காகத் திருக்குடந்தையினே கண்வளர்ந்தருளின கோபரஸனுடைய கரமாகதமான அடியார்க்கு.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மருத் கணமும் வஸுகணமும் தங்கனெல்லைக்கு அப்பாலும் தொடர்ந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார். [மடந்தையர் வாழ்த்தலும்] - அந்த தேவ ஸ்தரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே. [மருதரும் இத்யாதி] - மருத்கணங்களும் வஸுகணங்களும். [தொடர்ந் தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாயிடமெல்லாம் சென்று புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷ மாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப் போமவர்களாகையாலே தங்கனெல்லைக்கு உள்ளூப்புழந்தவளவால் பரப்பதி பிறவாமையாலே தொடர்ந்து புகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் சடக்கெனப் போகிறதுக்கடியென்னென்னில்;—தங்கள் “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ?” என்றிருக்கு மவர்களாகையாலும், “நஜீவேயம் கண்ணமபி” என்றிருக்குமவர்கருந்து அறியுமவர்களாகையாலும். [தொடு கடல்கிடந்த] - பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன், அதைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளினபடி. [தொடு கடல்] - தோண்டப்பட்ட முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளினபடி. [தொடு கடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல். ஆழ்ந்தகடல். [எங்கேசவன் இத்யாதி] - ஆச்சரிதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்து அநதரித்து ரகஸித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழுவாதபடி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்த்தருளுகிறவன். [எங்கேசவன்] - க்ருஷ்ணன் தானேவந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்த்தருளினு னென்கிறது. அவன்போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின்பலமன்றோ என்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [வினரொளிமணிமுடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூரசகமான திருவபிஷேகம். பரமபூஹிபவங்களினள வன்றிக்கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்த்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தானமாக எழுதிக் கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்கள் என்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிப்பது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு, மருத்கணங்களும் வஸுகணங்களும் தங்கள்எல்லைக்கு அப் பாலும் தொடர்ந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்றோர்.

[மடந்தையர்வாழ்த்தலும்இத்யாதி] - அத்தேவஸ்தரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே, மருத் கணங் களும் வஸுகணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாயிடமெங்கும், சென்று. [தோத்திரஞ்சொல்லினர்] - புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷமாத்ரத்திலே ஒருலோகத் தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப் போமவர்களாகையாலே, தங்கள் எல்லைக்குள்ளில் புகழ்ந்த வளவால் பரப்பதி பிறவாமையாலே தொடர்ந்துபுகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் சடக்கெனப் போகிறதுக்கு அடியென்? என்னில்—தங்கள், “கண்ணல் வின்னூர்தொழவே சரிவன்றது சங்கம்” என்றும் “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ?” என்றும் “மாகவைகுந்தம்காண்பதற் கென்மனமேக மெண்ணும்” என்றும் “உடன்கடுவதென்றுகொலோ” என்றும்இருக்கை யாலும், “நஜீவேயம் கண்ணமபி” என்றுஇருக்குமவர்கருத்தறிவு மவர்களாகையாலும். [தொடு கடல்கிடந்த] - பரமபதத்தைக் கலவிருக்கையாகையாலும், அதைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளினபடி. [தொடுகடல்] - தோண் டப்பட்ட கடல்; ஆழ்ந்த கடல். [எங்கேசவன்இத்யாதி] - ஆச்சரிதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்த வதரித்து ரகஸித்தவன். அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழுவாதபடி (திருக்குடந்தையிலே கண் வளர்த்தருளுகிறவன்.) [எங்கேசவன்] - க்ருஷ்ணன் தானே வந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்த்தருளினுனென்கிறது. மருதரும். வசுக்களும், அவன் போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின் பலமன்றோவென்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [வினரொளிமணிமுடி] - மிக்க வொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூரசகமான திருவபிஷேகம். ப்ரஹ்ம விபவங்களினள வன்றிக்கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்த்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தானமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்கள் என்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிப்பது.

குடியடியாரிவர் கோவிந்தன்நனக்கென்று*

முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள*

கொடியணிதெடுமதிள் கோபுரம்குறுகினர்*

வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே,

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே திருநாட்டில் எல்லேக்குப்புறம் பாக நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார். [குடியடியார் பென்று தொடங்கி] - கோவிந்தன் தனக்குத் தரும் ஸத்தாத்நாயுத்தமாய் அடியார் என்று சேஷத்வத்துக்குச்சூடின முடியையுடைய அபர்வறுமமர்கள் பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. [கொடியணி நெமேதிஸ் கோபுரங்குறுகினர்] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்கரிக கம்படுவதுவென்று திருநாட்டுக்கெல்லையான மதினையுடைய திருக்கோபுரத்தைக் குறுகிறார்கள். தங்கள் வரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருமேனியையுடைய சரியபதியதான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகிருக்கைக்காக.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப்புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். [குடியடியார் இத்யாதி] - அவனுடைய ஸௌலப்யத்திலே தோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்க ளென்றாய்த்து நித்யஸூரிக ளாதரிப்பது. “குடந்தை பெங்கோவலன் குடியடியார்” என்றதுகீழ்; “குடியடியார் இவர் கோலித்தன் தனக்கு” என்றது இங்கே. “இவர்கள் விபவங்களிலே ஆச்ரயித்தவர்கள். இவர்கள் உகத்தருளின நிலங்களிலே ஆச்ரயித்தவர்கள்” என்றய்த்து அவ்ஞள்ளார் சலாகிப்பது. [முடியுடை வானவர்] - அவனோபாதியும் மதிப்பிற் குறைவற்றவர்களாய்த்து இவர்களை ஆதரிப்பார். அபிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒத்திருக்குமாயில் வாசி என்னென்னில்,—அவன் ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூழியிருக்கும். இவர்கள் அடிமைக்கு முடிசூழியிருப்பார்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள.] - பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள “யத்ர பூர்வே ஸாத்யா” என்றும், “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு உத்தேச்யரானவர்களுக்கு உத்தேச்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியணித்த்யாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்கருதமாய், ஓக்கத்தையுடைத்தாய், பரமபதத்துக்கெல்லையான திருமதினில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன் ஸைகுந்தம் புகவே] தங்கள் வரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த வடிவையுடைய சரியபதியதான பரமபதத்தே புகுமைக்காக. வந்துகிட்டினு ரென்றவாறே தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாப்போலையாமென்கை.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரித்த்யாதி] - அவனுடைய ஸௌலப்யத்திலேதோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களென்றாய்த்து, நித்யஸூரிகள் ஆதரிப்பது. “குடந்தை பெங்கோவலன் குடியடியார்” என்றது—கீழே. “குடியடியார் இவர் கோலித்தன் தனக்கு” என்றது - இங்கே. “இவர்கள் விபவங்களிலே ஆச்ரயித்தவர்கள், இவர்கள் உகத்தருளின நிலங்களிலே ஆச்ரயித்தவர்கள்” என்றய்த்து, அவர்கள் சலாகிப்பது. [முடியுடைவானவர்] - அவன் தன்னோபாதியும் மதிப்பிற் குறைவற்றவர்களாய்த்து, இவர்களை ஆதரிப்பார். “அபிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒக்குமாயில் வாசிபென்?” என்னில்,—அவன் ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூழியிருக்கும்; இவர்கள் அடிமைசெய்கைக்கு முடிசூழியிருப்பார்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள] பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. “யத்ர பூர்வே ஸாத்யா” என்றும் “அடியார்கள் குழாங்களை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தங்களுக்கு உத்தேச்யரானவர்களுக்கு உத்தேச்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியித்த்யாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று, கொடிகளாலே அலங்கருதமாய் ஓக்கத்தையுடைத்தாய்ப் பரமபதத்துக்கெல்லையான திருமதினில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன்] - *புவேவ வஸுதேவோ஽பூத்* என்று - கம்ஸவதத்துக்குப் பின்பு பிள்ளையைக்கண்ட பூவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும் போலவும், பெருமானைக் கண்ட சக்ரவர்த்தி *புகம்புவேவ* என்று சொல்லப்பட்டாப் போலவும். [வடிவுடைமாதவன் ஸைகுந்தம்புகவே] - தங்கள் வரவால் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்தவடிவையுடைய சரியபதியதான பரமபதத்திலே புகுமைக்காக. வந்துகிட்டினுரென்றவாறே, தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாப்போலையாமென்கை.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர்*

வைகுந்தந்தமரேமர் எமதிடம்புகுதேன்று*

வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்விபந்தனர்*

வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மத ராளவாறே அங்குத்தை நித்யஸூரிகள், ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே வருவதே! இதென்ன புண்யபலம்! என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார். [வைகுந்தமேன்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகுங்காட்டில் திருவாசலில் முதலிகள் வைகுந்தனுடையார் எங்களுடைய ஸ்வாமிகள் எங்கள்பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணுமென்று. [அமரரும் - முனிவரும்]; கைங்கர்யதார கரான அமரரும் அதுக்கும் கடிமரன்றிக்கே பகவத்குணங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்வபாவரான முனிவரும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரான வளவிலே, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் “பரமபதத்திலேவந்த இது என்ன பாக்யபலம்!” என்று விஸ்மயப் பட்டார்களென்கிறார். [வைகுந்தம்புகுதலும்] - பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல் காக்கிற முதலிகள், “ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடையார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக்கொள்ள வேணும்” என்றாய்த்து, அவர்கள் பாகரம். “பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்-எம்மையாரும் பரமர்” என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து அங்குள்ளாருமிருப்பது. திருவாசல் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்துக் கையைக்கொடுத்து, கொண்டுபுக்குத் தங்கள் கைப்புடைகளிலேயிருத்திப் பிரம்பையும் கொடுப்பர்களாய்த்து. சென்று புகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேச்யம்: அங்கிருக்கிறவர் களுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை; ஆகையாலே இவர்கள் கொள்வதும் அவர்கள் கொடுப்பதும் அது. ‘புகுது’ என்றது - புகுதுக என்றபடி [வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்] - இவர்களாலே ஸத்க்ருதரான வளவிலே நித்யஸூரிகள் விஸ்மயப்படுவார்கள். [அமரரும் முனிவரும்] - கைங்கர்யதாரகரானவர்கள் அமரர். அதுக்கு கடிமரன்றிக்கே ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளிலே வீடுபடும் ஸ்வபாவரானவர்கள் - முனிவர்கள். “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்கிறபடியே அடிமையிலொன்றும் குறையநிற்கமாட்டா தாரும் குணநுபவத்துக்குஅவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதபடியா விருப்பாருமாய்த்திருப்பது. [விபந்தனர்] - விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே] - ஸம்ஸாரத்திலே சப்தாதி விஷயங்களிலே பழகிப்போந்தவர்கள் பரமபதத்திலேவந்து புகுந்து கைங்கர்யமே யாத்ரையாவதே! இதொரு பாக்ய பலமிருந்தபடியே! என்றாய்த்து அவர்கள் கொண்டாடுவது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸத்க்ருத ராய், அங்குள்ளநித்யஸூரிகள் “பரமபதத்திலேவருவதே! இதென்ன பாக்யபலம்!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும்இத்யாதி] - பரமபதத்தைச்சென்றுகிட்டினவளவிலே திருவாசல் காக்கும் முதலிகள், “ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத் தைக் கைக்கொள்ளவேணும்” என்றாய்த்து, அவர்கள் பாகரம். “பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும் - எம்மையாரும்பரமர்” என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து, அங்குள்ளாரும் இருப் பது. திருவாசலில் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்து, கையைக்கொடுத்து, கொண்டுபுக்குத் தங்கள் கைப்புடைகளிலேயிருத்தி, திருக்கையிலே பிரம்பையும் கொடுப்பர்களாய்த்து. சென்று புகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேச்யம், அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை யாகையாலே, இவர்கள் கொள்ளுவதும்அது; அவர்கள் கொடுப்பதும்அது. ‘புகுது’ என்றது - புகுதுகென்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும்முனிவரும்] - ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் இளை ய பெருமானையும் போலே, குணநிஷ்ட்டரும் கைங்கர்யர்யநிஷ்ட்டரும். [விபந்தனர்] - விஸ்மயப்

பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே] - கடலில் நீர் ஸ்வயத்திலேயே, தக் கோத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் பரமபதத்திலே புகுரம்படிக்கீடாக பாக்யத்தைப் பண்ணுவதே! என்று விஸ்வயப்பட்டார்கள்.

விதிவகைபுகுந்தனரென்று நல்வேதியர்*

பதியினில்பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்*

நிதியுநற்கண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும்*

மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தினர்வந்தே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அங்குள்ள அயர்வறுமமர்கள் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார். [விதிவகையென்று தொடங்கி] - தங்கள் பாக்யத்தாலன்றிக்கே நம்முடைய பாக்யத்தாலே ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றோமென்று வேதத்தில் உபநிஷதபாகங்களாலே ப்ரதிபாத்யரான நித்யஸூரிகள் தங்கள் கோயில்களிலே தங்கள் தாழ்ச்சிதோன்றும்படியிருந்து அவர்களுடைய ஸ்ரீபாதங்களை விளக்கினார்கள். [நிதியும்நற்கண்ணமுமென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடிநிலைகளையும் நற்கண்ணத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி, நெடுங்காலம் ப்ரஜைகளைப்பிரிந்து கண்ட தாய்மாரப்போலே ஹ்ருஷ்டமாய்ப் பூர்ண சந்த்ரனைப் போலேயிருக்கிற முகங்களையுடைய பகவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார். [விதிவகை புகுந்தனரென்று] - வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று இவர்கள் சொல்லுகிற விது வார்த்தையன்றென்று வேறே சிலர் 'இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றதிது நாம் பண்ணின பாக்யபலமன்றோ?' என்பார்கள். விஷயங்கள் நடைபாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து அநயப் ப்ரயோஜகராய் பகவத் குணநுபவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுகுஷர்களாய் "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்கிறவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப் பெற்றவிது நாம் பண்ணின பாக்ய மன்றோ என்பார்கள் "வைகுந்தம் புகுவது" என்றது அங்கு; இங்கு - 'புகுந்தனர்' என்கையாலே தங்கள் பாக்யத்தைக் காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்] உபநிஷத பாகத்தில் ப்ரதிபாத்யரானவர்கள் "யத்ரர்ஷய: யத்ரபூர்வே" என்று ஒதப்படுகிறவர்கள். [பதியினில்] - எதிரேயுறப்பட்டு ஆதரித்துத்தங்கள் கோயில்களிலே கொண்டுபுக்கு. [பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்] - தங்கள் ஆஸநங்களிலே இவர்களை வைத்துத் தங்கள் தாழ்ச்சிதோற்றத் தறையிலேயிருந்து தங்கள் மஹிஷிகள் நீர்வார்க்க இவர்கள் ஸ்ரீபாதத்தை விளக்கினார்கள். [நிதியும்நற்கண்ணமும் இத்யாதி] - அவ்வளவிலே பகவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிரேற்பார்கள். வைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடிநிலைகளையும் திருச்சுண்ணப்ரஸாதத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேசாந்தரம்போன ப்ரஜைவந்து கிட்டினால் தாய்முகம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே ஹர்ஷத்தாலே பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை அருளிச் செய்கிறார்.

[விதிவகைபுகுந்தனரென்று] - "வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே" என்று இவர்கள் சொல்லுகிறது வார்த்தையன்றென்று, வேறே சிலர் "இவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றது நாம் பண்ணின பாக்யபலமன்றோ?" என்பார்கள். விஷயங்கள் நடைபாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து அநயப் ப்ரயோஜகராய், பகவத்குணநுபவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுகுஷர்களாய், "விண்ணுளாரிலும்சீரியர்" என்கிற இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றது, நாம் பண்ணினபாக்யபலமன்றோ என்பார்கள். "வைகுந்தம் புகுவது" என்றதுஅங்கு; இங்கு 'புகுந்தனர்' என்கையாலே - தங்கள்பாக்யத்தைக் காட்டுகிறது. [நல்வேதியர் - *யத்ரர்ஷய:ப்ர

தமஜா யேபுராணு: * *யத்பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா: * *தத்விப்ராணோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாக்ம்ஸஸ்ஸமிந்ததே* என்று வேதங்களாரால் ப்ரதிபாத்யரானவர்கள். [பதியினில்] - அநந்த வைந்தேயாதி கள் தங்கள் திருமானிகைகளிலே கொடுபுக்கு. [பாங்குஇத்யாதி] - “இவன் ஒருஸம்ஸாரிசேதகன்: நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்” என்றுவாசுவையாதே, இவனை ஸம்ஸாரஸத்திலே யுயர வைத்து, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தாங்களிருந்து திருவடிகளை விளக்குவார்கள். [நிதியித்யாதி] - அவ்வளவிலே பகவத்பரிசாரிகைகள் வந்துவந்திரேற்பர்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மிதியான திருவடிகளையும், திருச்சுண்ணப்ரஸாதத்தையும், நிறைகுடங்களையும், மங்களைப்பங்களையும் மேந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேசாந்தரம்போன ப்ரஜை வந்தால் தாய்முகங் குளிர்த்திருக் குமாபோலே, ஹர்ஷத்தாலே, பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்தெதிர்கொண்டார்கள்.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து*

அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை*

கொந்தலிப்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்* சோல்

சந்தங்களாயிரத்து இவைவல்லார்முனிவரே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் வைகுந்தத்துமுனிவரோடொப்பர் என்கிறார். [வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடே கட எம்பெருமான் தான் வந்து எதிர்கொள்ள. அயர்வறுமமரர்கள் என்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்தென்று தொடங்கி] - திருமாமணி மண்டபத்திலே பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமரர்கள்நடுவே ஆந்த நிர்ப்பரராய்க்கொண்டு இருந்தமையை. [கொந்த லிப் பொழிலென்று தொடங்கி] - மிகவும் பூத்தபொழிலோடு கூடிய திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உகதியாய் சந்தோருபமான ஆயிரத் திருவாய்மொழியிலும்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் பரமபதத்தில் முனிவர்களோ டொப்பர் என்கிறார். [வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடே எம்பெருமான் தான் வந்து எதிர் கொள்ள. அப்ராக்குதரான அயர்வறுமமரர்க ளென்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்து] - ஆந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே. [அந்தமில் பேரின்பத்து] - யாவதாத்மபானியாய் நிரதிசயமான ஆந்தத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, ஆந்த நிர்ப்பரராய்க்கொண்டு, ஸம்ஸாரத்தில் துக்கத் துக்கு எல்லையுண்டாகிலாய்த்து, அல்லுைந்துக்கு அவதிசொல்லணவது? [அடியரோடிருந்தமை] - “அடியார்கள் குழங்களை உடன்கூடுவ தென்று கொளோ” என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமையை. அவர்களும் தங்களுக்கு “போதவந்த:பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்குத் துணைதேடிநிறே யிருப்பது? நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச் செய்த. போக்கிலே ஒருப்பட்டவாதே திருநகரி தொடங்கிச் சோலையெய்தாப்போலேயிருக்கை. [சந்தங்களாயிரத்து] சந்தஸஸுக்களை யுடைத்தான ஆயிரமென்னுதல். சந்தோருபமான ஆயிர மென்னுதல். [இவைவல்லார் முனிவரே] - இப்பதையும் அப்யஸிக்கவல்லார் அந்தேசத்திலே பகவத்குணரூபவம்பண்ணி அதிலே வித்தராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கண்டாதே யிருக்குமவர்களைப் போலேயாவர்.

ஈ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தவர்கள் நித்யவஸிக்கோடு ஒப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடே கட எம்பெருமான் தான் வந்தெதிர்கொள்ள. அப்ராக்குதரான அயர்வறுமமரர்கள் என்னவுமாம். [மாமணிமண்டபத்து] - ஆந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில்பேரின்பத்து] - அந்தக் கலேசபாஜனத்துக்கு எதிர்த் தட்டிதே; ஸம்ஸாரத்தில் ஸுமமென்று ப்ரயிக்குமித்தனை, துக்கமேயுள்ளது. பாண்டு ஒருவன்மேலே அம்பைவிட, “ஸம்ஸாரத்தில் ஆயிரம்கூற்றில்ஒருஷணமாய்த்து ஸுகமுள்ளது;

அத்தனையும் புலிக்கவொட்டி, த்ரிகையே” என்றானிறே. [அடியரோடிருந்தமை] - “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொளோ?” என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமை. [கொந்தலர் இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோகையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, போக்கிலே ஒருப்பட்டவாறே திருநகரியேதொடங்கிப்போலேகாணும் சோகை செய்வது. [சந்தங்களாயிரத்து]-ச்சந்தஸ்ஸுக்கையுடைத்தான ஆயிரமென்னுதல், ச்சந்தோ ருபமான ஆயிரமென்னுதல். [இவைவல்லார்முனிகாரே] - இப்பத்தை யப்பனிக்கவல்லார் அத் தேசத்திலே பகவத்குணபுவம்பண்ணி அதிலேவித்தராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால்வாங்க மாட்டாதே யிருக்குமவர்களைப்போலே யாவர்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஸ்ரீவர் திருவாடிகளே சரணம்

பத்தாம் பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி—முனியே : ப்ரவேசம்

ஒ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், திருநாட்டிலேபுக்கு அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்த ஆழ்வார் அவலிருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்சலேஷயோக்யமன்றிக்கே ப்ரக்குதி பத்தராளமையை அறிந்து, மேருசிகரத்திலேயிருந்து நிர்நு:க்கனாய் மிகவும் ஸுகோதின்றுவைத்து து:க்கபஹுஸமாய் துஸ்தரமாய் மிகவும் ஒரிடத்திலும் ஸத்திதியில்லாதபடி பேராழமான கடலின் நதிலே தள்ளுண்டவனைப்போலே அவஸந்தராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன் பண்டுக்கவந்தபடியை யும் தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேஅவ்ஸதின்றிக்கே யிருந்தபடியையும் அவ்வளவன்றிக்கே எல்லார்க்கும் அவ்வல்லது வெறுரக்கரின்றிக்கே யிருக்கிறிருப்பையும் அநுஸந்தித்து, இப்படியே யிருக்கிறவளை அகணாத்நிலே பெறுமையாலே, பசிபாலும் தாஹத்தாலும் தளர்ந்து தாயையும் காணப் பெருத ஸ்தநந்தயம்ரஜை ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே, நிரக்ருணரானுருடைய ஹ்ருதயங் களுக்கூட இரங்கும்படி வளவேழலகிற்படியையுடைய தாம் தம்முடைய ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே தம் முடையஸ்வரூபம் அநுஸந்திக்கவும் கடிமரன்றிக்கே கலங்கி அவனுக்கு இட்டஅடிபேரவொன்னுதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாய்மொழிட்டு, காட்டுத்திலே அகப்பட்டாரைப்போலே போக்கடியற்று மஹாக லேசத்தோடே குாதப்ரேஷணத்தால் பிறவாயிலிட்டு நீட்டத் தவிர்த்து, தம்மை ரக்ஷித்தல்லது எம் பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருப்பரிதாம்படி பெருமிடறுசெய்து ஆர்த்தத்தவநியோடே மிகவும் கூப்பிட்டு தரிக்க மாட்டாமை சரணம்புக, பரமதயாருவான ஸர்வேசுவரன் பெரியபிராட்டியாரோடே கூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேகித்தார்போலே தானுபடியே பரிபூர்ணமாக வந்து தோற்றியருளி இவருடையப்ரக்குதிஸம்பந்தத்தை யறுத்து இவருடையவிடாயும் தன்னுடையவிடாயும் திரும்படி ஸம்சலேகித்துத் தம்முடைய அபேகிதங்கொல்லாம் செய்தருளினான் என்கிறார்.

இ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், பரமபத்திலேபுக்கு “அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்று கிரதிசயாகத்தயுத்தராய் அத்திரளிலேயிருந்த இருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் பாஹ்ய ஸம்சலேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிறவதுக்குமேலே, “இல்லகண்டர் இன்பம்” என்றும், “பிறப்பாம் பொல்லாஅருவினை மாயவன்சேற்றள்ளல் பொய்நிலம்” என்றும், தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்குதிபத்தராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, மேருசிகரத்திலே நிர்நு:க்கனாய் ஸுகோத்தரனுமிருக்கிறான் ஒருவன் து:க்கபஹுஸமாய் துஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஒரிடத்திலும் ஸத்திதியின்றிக்கேயிருக்கும்படியான பாதாளத்திலே விழுந்துநோவுபடுமாபோலே அவஸந்தராய், அதுக்கு மேலே தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும் தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தந்தலிலே ஸாதந்தை ஏட்டுக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கமுமவனுக்கும் தன் கையார்த்

திருக்கவேண்டும்படி ஸர்வரக்ஷகனுயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து அக்ஷணத்திலே பெருமை யாலே 'அப்படியே இருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே?' என்று மிகவும் அவஸைக்காராய், மாதாபிதாக்கள்ஸந்நிதி யுண்டாயிருக்கப் பசியாலும் தாழைத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தநந்தய ப்ரஹ் ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே, வளவேழலகிற்படியையுடைய தாம் தம்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கவும் ஸ்மரனறிக்கே தூதர்வாயிலேயிட்டு நீட்டுகையு மன்றிக்கே அவன் தன் எதிரேநின்று பிராட்டியானையிட்டுத் தலக்கற்றுச்சொல்லும்படியான ஆற்றுகமையோடே கிர்க் ருணருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும் அவனுக்குத் தம்மை ரக்ஷித்தல்லது பரமபதத் திலுங்கூட இருப்பரிதாம்படியாகவும் காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்தத்வநியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு "சாகாம்ருகா ராவணஸாயகார்த்தா ஐக்முச்சரணயம் சரணம்ஸ்ரீ ராமம்" என்கிறபடியே தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன்திருவடிகளிலே சரணம்புக; பரமதயானுவாகையாலே, "இவரை பிப்படி நோவுபடவிட்டு வைத்தோமாகாதே!" என்று இவரினுங்காட்டில் தான் சொந்து பிராட்டியோடேகூடப் பெரிய திருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பரிபூர்ணமாகவந்து தோன்றி யருளி, இவருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் அறுத்து, "அடியார்கள்குறாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொளோ?" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று "என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே" என்றும் "அவாவற்று விடுபெற்ற" என்றும், இவர்தம் வாயாலே சொல்லும்படி இவர்விடாயும்தீர்த்து இவர்க்கும் அவ்வருகான தன்னிடாயும் தீரும்படி ஸம்ச்சேஷித்தருளினுள்ளென்கிறார்.

எடு.—பரமபதத்திலேபுகு "அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்று கிரதீசயாநந்தபுகுத்தராய் அத்திரளிலேயிருந்தவிரூப்பு ஜ்ஞாநரதுஸந்தானமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச் லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்குமேலே, "இல்லைகண்ணிரின்பம்" என்றும் "பிறப்பாம்பொல்லா அருவினை மாயவன்சேற்றள்ளல் பொய்நிலம்" என்றும் தாம் பிறர்க்கு உபதேசித்தே ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிபத்தராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, மேருசிகாத்திலே நீர்த்துக்கனைய ஸுகோத்தானாயிருக்கிற னொருவன், அக்கபஹுஸமாய் துஸ்தாமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்திலும் ஸத்திஇயின்றிக்கே யிருக்கும்படியான பாசானத்திலேவிழுந்து நோவுபடுமாபோலே அவஸைக்காராய், அதுக்குமேலே, தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும் தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஒரு ஸாதகத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு அதுஷ்டடிக்குமவனுக்கும் தன்னை பார்த்திருக்க வேண்டுற்படி ஸர்வரக்ஷகனுயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து, அக்ஷணத்திலே பெருமை யாலே "இப்படியிருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே!" என்று மிகவும் அவஸைக்காராய், மாதாபிதாக்கள்ஸந்நிதி யுண்டாயிருக்கப் பசியாலும் தாழைத்தாலும் நோவுபடு கிற ஸ்தநந்தயப்ரஹ் ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே தாய்பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுமாபோலே, வளவேழலகிற்படியையுடைய தாம், தம் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்க ஸ்மரனறிக்கே தூதர் வாயிலிட்டு நீட்டுகையுமன்றிக்கே, அவன் தன் எதிரேநின்று பிராட்டியானையிட்டுத் தலக் கற்றுச் சொல்லும்படியான ஆற்றுகமையோடே கிர்க்ருணருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும் படியாகவும், அவனுக்குத் தம்மை ரக்ஷித்தல்லது பரமபதத்திலும் இருப்பரிதாம்படியாகவும், காட்டுத் தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்தத்வநியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு "சாகாம்ருகா ராவணஸாயகார்த்தா ஐக்முச்சரணயம் சரணம்ஸ்ரீ ராமம்" என்கிறபடியே தரிக்கமாட் டாமையாலே அவன்திருவடிகளிலே சரணம்புக; பரமதயானுவாகையாலே "இவரை பிப்படியே நோவுபடவிட்டுவைத்தோமாகாதே!" என்று இவரினுங்காட்டில் தான் சொந்து; பிராட்டியோடே கூடப் பெரிய திருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பூர்ணமாக வந்து தோற்றி, இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையும் அறுத்து, "அடியார்கள் குறாங்களை - உடன் கூடுதென்றுகொளோ" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று, "என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே" என்றும் "அவாவற்று விடுபெற்ற" என்றும் இவர்தாமே சொல்லும்படி இவர்விடாயும்தீர்த்து இவருக்கும் அவ்வருகான தன்னிடாயும்தீரும்படி ஸம்ச் லேஷித்தருளினு னென்கிறார். இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமன்னவஸ்து - ஸர்வேச்வரன்;

இப்பிரந்தம் - அவாலிலந்தாதி; மயர்வறமதிகலமருபப் பெற்றவர் - கவிபாடினார். இனி இவருடைய அவதாரத்தான் ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி ஸாதுக்களுடைய ஸுக்குதபலம்.

முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா* என்பொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக்கண்கருமானிக்கமேயென்கள்வா*
தனியேனுருயிரே யென் தலைமிசையாய்வந்திட்டு*

இனிநான் போகலொட்டேன் ஒன்றும்மாயம்செய்யேயென்கையே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி எனக்குத் தன்னைப்பொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸதூமான ஸர்ஸாரத்திலே வைத்து நீ பேசும்படி பண்டு போலே ஒரு குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணா தென்குரார். [முனியே] - “பஹுஸ்யாம்” என்று தொடங்கிச் சொல்லப்படுகிற மஹதஹங்காராதி பஞ்சபூதபர்வத்தமான ஐகதஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ள இவ்வஸங்கல்பத்தையுடையனும் பகவத்சப்தவாச்யனும் பரப்ரஹ்ம பரமாத்ம சப்தங் கனிானுலே வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபேனாவஸ்த்திதனு மிருந்துள்ள பரமபுருஷனே! என்றவாறு. [நான்முகனே] - சதுர்முகஸ்வரூபனாய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து சேதநரான புருஷர்கள் அசேதநமான ஸ்வசரித்தைக் கொண்டு தம் நினைவுக்குத் தக்கபடி கமநாகமநாதி சேஷடைகளைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வசரி பூதனான சதுர்முகனைக் கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பாநுகுணமான தேவதீரயங்குஷ்ய ஸத்தாவரூபமான சதுர் வித பூதஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணியருளுதலால் சேதநரானவர்கள் தேவர்களுள்ளும் மனுஷ்யர் என் றும் ப்ராஹ்மணரென்றும் கௌத்தரியரென்றும் கோவென்றும் ஸ்வசரிர்களைக் காட்டுகிறசப்தங்களாலே அவற்றில் வேராய்குந்த தாங்களும் சொல்லப்பட்டாப்போலே ஸ்வசரிபூதனான சதுர்முகனைக் காட்டக் கடவ சதுர்முக சப்தத்தாலே அவனில்வேராய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய்குந்த எம்பெருமானும் சொல்லப்படுமையாலே ‘நான்முகனே’ என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா]-இப்படி ஐகதஸ்மஹாரம் பண்ணுகிற எம்பெருமானுக்குச் சரிபூதனான தரினேதரனு டைய பேரான சப்தத்தினாலே அவனுக்கு அந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [என் பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கருமானிக்கமே] - ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர் களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே தான் அடிபலர்க்கெளியனுதலால் தான் அவர்களோடொத்த நரத்தனாய், இஷ்டவாகு வம்ச்யரோடும் யதுவம்ச்யரோடுமொத்த தரத்தனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினாப்போலே ஆசரிதஸுலபத்வார்த்தமாக ஆதிதேவனாய் விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினாலே திருவவதாரம் பண்ணினபடியாலே ஸம்போதிக்கிறது. த்ருஷ்டிதோஷ சாந்த்பர்த்தமாகவாதல் அவனு டைய அழகில் விளங்கியதையாலேயாதல் ‘பொல்லா’ என்கிறது. [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ் வழகைக்காட்டி என்னைவஞ்சித்து என்னை அடிமை கொண்ட பிரானே! [தனியேனுருயிரே] - தன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸந்தத்தில் ஒரு துணையின்றியேயிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவாயிருந்துள்ள ப்ராண னுபுள்ளாயே! [என் தலைமிசையாய் என்று மேலுக்கு] - இப்படி ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸமஸ்தஐகத்தினு டைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி சேஷடைகளும் உன்னுலன்றி யொருநத்தரும் தம்மால் செயலில்லை; என்பக்கலிலும் ஸ்விகாரப்ரபுருதி இவ்வளவும்வர உன்னுலல்லது என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றுமில்லை. மேலுமென் னாற் செயலில்லை. இப்படி ஸமஸ்தவ்யாபாரமும் செய்றே எனக்கு இனிமேல் பரிஹரிக்கை ஒருபர மன்று; ஆதலால் இப்படி என் தலைமிசையாய் வந்திட்டு. இனிநான் போகலொட்டேன், ஒன்றும்மாயம் செய்யென்கையே. இப்பாட்டில் பதயோஜதை ஆழ்வரன்படி, ‘என் தலைமிசையாய் வந்திட்டு’ என் கிறது - எனக்குப் பூர்ணமாகவந்து தோற்றி, நிர்ஹேதுகமாக வந்துவைத்து என்றுமாம். [இனிநான் போகலொட்டேன்] - உன்னைக்காட்டின மாத்ரமன்றிக்கே, முக்தப்ராய் தேசத்தையும் காட்டிலும் இனி வீக்ஷேஷிக்கவொட்டேன். [ஒன்றும்மாயம் செய்யென்கையே] - பண்டுபோலே குணவிஷ்காரங்களைப் பண்ணிப் பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியாதொழியவேணும்.

இ.—முகம்பாட்டில், உள் ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி உன்னைப்பொழிபச் செல்லாகப் பண்ணி வைத்து, என்னை யினி துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலே வைத்துப் பெற்றேனாகப் பண்ணியோலே ஒரு குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணு தென்கிறார். [முனியே] - “பஹு ஸ்பாம்” என்று மஹாத்வி விசேஷமான ஐகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தை வுடையபா விந்நுள்ள ஸர்வாதிகளை! கரண களேபா விதுரமாய் அசிங்கல்பமாய் சோச்வதகாபந்மாய் “ஸதேவ” என்று தன்னைச் சொல்லும்சொல்லாலே சொல்லும்படி ஸங்கல்பமாவஸ்தையை பறித்துக்கிடக்கிறவன்று - “ஸ ஏகாதீ நரமேத” என்கிறபடியே இவற்றினுடைய நோவை அநுஸந்திக்கிறத்கிற இந்நபச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். எனக்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கக்கூடாக நாமஸபங்களை உள்பெருகத்தன்று பண்ணின க்ருஷிபலித்து உன்ஹைலெது செல்லாமைமைய உண்டாக்கிக்கொண்டு நீ கைவிடப்பார்த்தாயோ? என்கை. [நான்முகனே] - அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேபண்ணி இவ்வநுருண்டான தேவாதி ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணுகக்கூடாக ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்மின்று ஸ்ருஷ்டித்தவனே! “நான்முகனே” என்கிற இது விசேஷணமான சதுர்முகனானவிலே பர்பவஸிக்கிறதன்று: அவனுக்கு அந்தர்யாமியான அவனளவும் செல்லுகிறது, மனுஷ்ய சப்தம் நச்சரீரியளவும் செல்லுகிறுப்போலே. சேதனன் ஸ்வசரீரத்தைக்கொண்டு தள்ளினவாலே கமாதகமாகி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமாயோலே ஸ்வசரீரபூதகுள சதுர்முகனைக் கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே தேவாதி சதுர்வித ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகிறான் ஸர்வேச்வரனே. “ஸ்ருஷ்டித் தத: கரிஷ்யமி த்வாமா விச்ய,” “தநாக்ரீர பத்தகாதென்” “திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து”. [முககண்ணப்பா] - இப்படி நுச்சரீரியாய்க்கொண்டு ஐகதுபலம்ஹாரம் பண்ணுமவனே! அகிப்ரவ்ருத்தகுள ப்ரஹ்மைய விவகிட்டுருவப்பாரைப்போலே ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமும் உபகாரமாகையாலே “அப்பா” என்கிறார். “ஸம்ஸார ச்ரம கிந்தாநாம்” இத்த்யாதி, “ஸ்ருஷ்டஸ்தி தித்பந்தகரணம்” இத்த்யாதி. [என்பொல்லா இத்த்யாதி] - இஷ்வாகு வம்சயரோடும் யதுவம்சயரோடும் ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அவதரித்தாப்போலே ப்ரஹ்மநுத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணு நாமாவாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே ஸம்போதிக்கிறது. அவ்ஷட விலே துவக்குண்டவானாகையாலே “என்” என்கிறார். [பொல்லா] - அறகிதென்னிர் நாட்டாரழகோ பாதியாமென்று விஜாதீயமென்றுதோற்றுகைக்கூடாக வெள்ளுதல், த்ருஷ்டதோஷ சாந்த்யந்த்மமாக என்னுதல். [கனியாய்த்தாமரைக்கண் கருமானிக்கமே] - இதுவுமொரு வ்யாவ்ருத்தியிருக்கிறபடி. முறுவலும் கண்ணுமாயிருப்பதொரு மாணிக்கமையோலேயாய்த்து வடிவிரும்பது. முறுவலித் தப்பினு ளையும் அகப்படுத்தவற்றான் கண் - [என்கன்வா] - நான் அறியாமே இவ்வருகைக்காட்டி, வஞ்சித்து என்னைபடிமை கொண்டவனே! உள்ளதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்துக்கொண்டிருக்கிற என்னை விஷயிகரிப்பதே! நான் அபஹரிக்கைக்குஅடி-கர்மம்! நீ அபஹரிக்கைக்குஅடி - வடிவழகு. உடையவன் னுடையமைபெற்றனும் அபஹாரமென்னும்படியாய்த்து ஸ்வாதத்தர்யம் வயிசம்பற்றினபடி, “ஹீஹே துக மாக உள்வடிவழகைக் காட்டி என்னை விஷயிகரித்தவனே!” என்று ஆழ்வான்விரவாஹம். [முனியேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதே உத்தேச்யமான திரளில் புகப்பெருமையாலே ‘தளியேன்’ என்கிறார். [ஆருமிரே] - எனக்கு குணங்களை ஆவிஷ்கரித்து குழறுபவமேயாத்நரயாம்படிபண்ணி எனக்கு ப்ராணஹேதுவானவனே! [என்தலைநிசையாய் வந்திட்டு] - என்தலையிலே திருவடிகளிருக்கும்படி கீட்டி வைத்து. ஹீஹேதுகமாகப் பெரியதிருவடியின் முதுகிலேவந்து என்தலையிலே திருவடிகளைவைத்து. “செழும்பறவைதானேறித்திரிவான தாளினை யென்தலைமேலே” என்றாரிறே. ஐகத்ஸ்குஷ்டயாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஐகத்தால்செய்யப்பட்டதொன் நிலவாதாப்போலே என்னை இவ்வளவு புரையிறுத்தின உனக்கு என்னும் செய்யப்பட்டதொன்றில்கை: இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே பரமென்கை. [இனி] - ஸம்ஸாரத்தின தன்மைமைய அறிந்தவனவன்றிக்கே முக்தப்ராய்பதேசத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரியித்து உன்கவட்டை அறிவித்தபின்பு. [நான்போகலொட்டேன்] - “நானேயறியேன்” என்று கைபறியாலே பறித்த அறிவன்றிக்கே நீயெகாட்டக் காணப்பெற்ற நான் விசேஷிக்கலொட்டேன். இவர்க்குப்போக வொட்டேன் என்றுசொல்லுகிறது-ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குஉண்டான தவகரையாலேயும், அபேகதித் தவனவிலே காரயத் செய்யப்பெருத பிற்பாட்டுக்கு “ஹீரேஷாஹி மமாதூலா” என்று லஜ்ஜிக்குமவனாகையாலுமிரே. [ஒன்றும் மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னை அறிவதற்குமுன்பு த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அநுவேசனமடி மெனைப்பண்ணினாய்: உன்னையறிந்தபின்பு குணங்களை ஆவிஷ்கரித்து அதுவே அமைபு மெனைப் பண்ணினாய். இனி, ஒருகுணவிஷ்காரத்தாலே பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியாதே

கோள். [என்னியே] - ஆக்கஞ்செய்யவேண்டுகிற தேன்? என்ன. - 'ஏஹி பக்ய கரீரணி' என்கிறபடியே விரைந்தின்று சேஷித்த உடம்பைக் காட்டுகிறார்.

௪௫.—முதற்பாட்டு. நீர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி எனக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து, நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒருகுணாஸிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிட வொண்ணு தென்கிறார்.

[முனியே] - *ஸர்வம்க்கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜனாநிதி* என்றும் *ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதிசாத்மாஃ* விஷ்ணு: பால்யஞ்சயாதிக - உபஸம்ஹ்ரியதேசாந்தேஸம்ஹர்த்தாச ஸ்வயம்ப்ரபு: என்றும் *ஸவ ஸ்ருத்யஸ்ஸச ஸர்க்ககர்த்தா ஸவயபாதத்யத்திசபாலியதேச, ப்ரஹ்மாத்யவஸ்த்தாபிசேஷமுர்த்திர் விஷ்ணுர் வரிஷ்ட்டோ வரதோ வரேண்ய: என்றும் *மஹமவாம்சே ஜீவனோகே* *அம்னோ நானாவ்யபதேசாத்* என்றும் சொல்லுமிதபடியே சித்சித்திவிஷ்ட்ணுன தனக்கே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹராய்களானாக யாலே, *ப்ருதி வ்யப்ஸ-ப்ரலியதே, ஆபஸ் தேஜஸிலியந்தே, தேஜோ வ்யபௌலியதே, வாயுராகாசேலியதே ஆகாச மித்த்ரியேஷு* இந்த்ரியாணி த்ஸ்மாத்ரேஷு* த்ஸ்மா ஜாணி பூதாதௌலியக்தே, பூதாதிர் மஹிலியதே, மஹா வ்யக்தேலியதே, அவ்யக்தமஹேலியதே, அக்ஷரம் தமஸிலியதே, தம: பரேதேவாக்பவதி* என்று கொண்டு - தன்னோடு அஸிபக்தமான இத்தகை *பஹு-ஸ்யாம்* என்று ஸங்கல்பித்து விபக்தமாகித் தமச்சப்தவாச்சயமாகி, அதை அக்ஷரமாகி, அக்ஷரத்திலின்று அவ்யக்தத்தை யுண்டாக்கி, அவ்யக்தத்தில்லின்று மஹாவினாயுண்டாக்கி, மஹானிலின்று அஹங்காரத்தை யுண்டாக்கி, அஹங்காரத்தில்லின்று பூததக்மாத்ரங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றை பூதங்கமாக முற்றுவித்து. அண்டஸ்ருஷ்டிபர்பக்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ள திவ்யஸங்கல்பத்தையுடையனாய். பகவத்சப்தவாச்சயனாய், பரப்ரஹ்ம பரமாத்மாதிசப்தங்களினாலே வேதாந்தங்களிற்சொல்லப்பட்ட, ஸ்வரூபனுபஸ்த்திதனுயிருந்த பரமபுருஷ னென்றவாய். [முனியே] - *ஸனகாகீந ரமேத* என்கிறபடியே-ஸகலபதார்த்தங்களும் தந்தாமூடைய நாமரூபங்களைநிழந்து ப்ரஹ்மத்தினுடைய நாமமும் ரூபமும்மேயாய் அசித்தகல்பமாய்க்கிடந்தாப்போலே, ஸர்வோக்ஷரணாதானும், இவற்றைப்பிரிந்து அசித்தகல்பனுபாயியைச் சொல்லுகிறது. [முனியே] - *தஜே ராவணாகீதாயாஸ்ஸீதாயாச் சத்ருகர்ச: - இவேஷ பதமந்வேஷ்டும் சாரணுசரிதேபதி* - என்று கிடல்கொண்டவஸ்துவை நாடுகைக்குத் திருவடி இச்சித்தாப்போலேயன்றோ, உருமாய்க்த ப்ரஜைகையுண்டாக்க நீ மகம்பண்ணிற்று? (*பஹு-ஸ்யாம்* என்றமஹதாதி விசேஷாந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுவதான மானஸமான ஸங்கல்பத்தையுடையபாயிருக் துள்ள ஸர்வாதிகளே!) நான் இல்லாதவன்று நீர்ஹேதுகமாக என்னையுண்டாக்கின நீ, நான் உண்டாய் நோவாபடுகிற இன்று எனக்கு உதவவேண்டாவோ? [முனியே] - "அப்மே!" என்பாரைப்போலே, அதாகிறது - கரணகலோபா விதுராய் இவை கிடந்தவன்று உண்டாக்கினாய்; ஆசைப்பட்ட எனக்கு இன்று உதவலாகுகோ? நீ நனைக்கு மன்றோ உதவலாவது? நான் நனைக்குபன்று உதவலாகுகோ? *சாகாம்குரா ஜாணஸாயகர்த்தா ஜக்முச்சரண்யம் சரணம்ஸ்ம ராமம்* என்றும் *ராக்ஷஸர்வத்யமாநாநாம் வாக்ஷாணம் மஹாசகூ, சரண்யம்சரணம்யாதா ராமந்தசர தாத்மஜம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே - உன்னையொழிய ஒருபுகலில்லாதார்க்கு உதவுமவ னன்றோ என்கிறார். [நான்முகனே] - *யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்* என்று ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து, ஜீவத்வாரா அதுப்ரவேசித்து, சேதகரானபுருஷர்கள் அசேதகமான ஸ்வம்ஸ்வம் சரங்களைக்கொண்டு தந்தாம் நனைவுக்குத்தக்கபடி கமகாகமநாதிசேஷ்டிதங்களைப்பண்ணுமா போலே, ஸ்வசரீரபூதனுன சதுர்முகனுக்கு அக்தர்யாபியாய், அவனைக் கொண்டு மற்றும் ஸங்கல்பாநுகுணமாக தேவதீர்யம்மநுஷ்யஸ்த்தாவரூபமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின படியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இவன் நனைத்தவன்று ஏதேனுங்கொண்டு கார்யங் கொள்ளலாமாகாதே என்கை, இருந்து படைக்கும் ஆணைத்தோபாதி ப்ரஹ்மா; அசேதகமான மஹாதாதிகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடு சேதநான ப்ரஹ்மாவைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடு வாசியில்லையினுக்கு; சேதநரென்றும் அசேதங்கனென்றும் தன்னில் தான் வாசியுண்டேயாதிலும், அவனைக் குறித்துப் பரதக்த்ரமாயிடத்தில் இரண்டு

பொக்கும். தேவ திரியம் மறுஷ்யரென்றும் ப்ராஹ்மண கூதிரிய வைச்யரென்றும் ஸ்வரசீரங்
களைக் காட்டும் சப்தங்களாலே அவற்றில் வேறுபடுத்துள்ள தாங்களும் சொல்லப்பட்டபடி
போலே, இங்கும், *யஸ்யாத்மா சரீரம் - யஸ்யப்ருதினீ சரீரம் என்றும் *ஜகதஸ்ரம்ஸம் சரீரந்தே*
*தாநிஸர்வாணி தத்வபு: * ததஸ்ரம்ஸம்ஸ ஹரேஸ்தநு: * என்றும் சொல்லுபிறபடியே-சரீரவாதி
சப்தம் சரீரபர்வத்தம் ஸ்வர்த்ததாபீதாம் பண்ணக்கடவதான ஸ்வாயத்தாலே, ஸ்வாசரீரபூகண
சதுர்முகனைக் காட்டக்கடவ சதுர்முகசப்தத்தாலே - அவனில் வேறாய் அவனுக்கு ஆத்மா
வாரீருதே எம்பெருமான் சொல்லப்படுகையாலே, “நான்முகனே” என்னும் சொல்லாலே
எப்பொருளை ஸம்போதிக்கிறது. [முகக்ண்ணப்பா] - *யஸ்ய ப்ராஹ்மண கூதரஞ்ச உபே பவத
ஓதந: * - ம்ருத்யுர் யஸ்யேபவேசம்* என்றும் சொல்லுபிறபடியே ஸம்ஹார்யங்கனோடே கூட ஸம்
ஹார கணியும்ஸம்ஸரிக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு சரீரபூகண த்ரிதேதரனுடையபேரான சப்தத்
தினாலே - அவனில் வேறாய் அவனுக்கு அந்நாத்மாவான எம்பெருமான் ஸம்போதிக்கிறது.
[அப்பா] - உபகாரம்: ஸ்ருஷ்டியிலும் உபகாரமிதே ஸம்ஹாரம். நாலுநான் கழித்து ஸ்ருஷ்டிச்
சிலும் ஸத்தை கிடக்கும். சடக்கென ஸம்ஹரியாவில் ஸத்தையிழக்கவேண்டும்படி தீம்பி
செய்யாவித்துக் கையளர்வது. எங்ஙனே? என்னில், —தத்தரம் கையைக் கொண்டு கண்ணைக்
கலக்கிக் கொள்வாரைப் போலே, ஸ்ருஷ்டித்தஸ்ருஷ்டி பேற்றுக்கு உடலன்றியே தீர்ப்புக்கு
உடலானவாதே, சிறுப்ரஹ்மனைக் கையிலும் காலிலும் விலங்கிட்டு ரகடிக்கும் மாதாபீதாக்
களைப்போலே, காண்கனேபரவிதூரமாகி ஸம்ஹரிக்கிட்டுவைக்கையும் உபகாரமாயிருக்கிற
படி: *ததா - ஸம்ஹாரக: என்கிறபடியே. *ஏகோஹம்ஸ நாராயண ஆஸித்-ஸ்ராஹ்மா - கேகாந: -
நேமே ந்யாவாப்ருதினீ ந நஷத்ராணி - நாரோ நாக்விர் நஸோமோ நஸுரீய: || ஸரகாகீ ந ரமேத-தஸ்ய
த்யாநாந்தஸந்தஸ்யகா கந்யாதசேந்திரியாணி* இத்தயாரய்ய *அதபுநரேவ நாராயணஸ் ஸோரய்யம் காமம்
மஸாந்யாயீத - தஸ்யத்யாநாந்தஸந்தஸ்யஸாநாதத் ஸ்வேதோரபதத் - தாஇமாஆப: - தத்ஹிர்ஸம்ஸ
மஸாந்யாயீத-ததீர ப்ராஹ்மாசதுர்முகோஜாயத || அதபுநரேவ நாராயணஸ்ஸோரய்யம் காமம்மஸாந்யாயீத-
தஸ்யத்யாநாந்தஸந்தஸ்ய ஸாநாதத் ஸ்வேதோரபதத் - ஸ்வேதாத் புத்புதமயவத் - புத்புதாத்ந்ரவகா ரூபா
ணிபுருஷோஜாயத* என்று சொல்லுகிற மஹோபசிஷதவாக்யத்தை ப்ராஹ்மபிஷ்ணுபண்ணு
விக்ஷிதா *முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா* என்று. *ஸ்ருஷ்டிஸந்தி யந்ததகரணிம்*
இத்யாதி. [என்பொல்லாக்கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமானிக்கமே] - ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்
ஹாரத்துக்கும் நடுவு, பருத்துஇருஞ்சினுப்போலே இரஞ்சிக்கொண்டு போகார்களிறே
ரகுகரில்லாவிட்டால்; அதுக்காக, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள
ப்ராஹ்மபுத்தரீகன்ருவே தான் இக்ஷ்வாகுவம்ச்யரோடும் பதுவம்ச்யரோடும் ஒத்ததாத்தனாய்க்
கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினுப்போலே, ஆதிதேவனுய் விஷ்ணுகாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்
தினாலே திருவவதாரம்பண்ணி ரகடிக்கும்படியைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறது. கண்ணந்தாச்
செய்யவேண்டுமென்கையாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கு ஆனிடும், ரகுகாமாவெனது
தானே தண்ணளிபண்ணிக் செய்பவேண்டுமென்கையாலே வேறுவிடமொண்ணாது;
ஆனிட்டாதுமே வேறு சீலரால் ரகடிக்கவொண்ணாது: *நஹிபாஸநாமர்த்தயம் ருதேஸர்வேச்வரம்
ஹரிம்* என்றும் *ந ஸம்பதாம்ஸமாஹாரே விபதாம்விநிவர்த்தநே - ஸமர்த்தோத்குச்வதே கச்சித் தம்விநா
புருஷோத்தமம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே. [என் பொல்லா இத்யாதி] - “நான்முகனே,
முக்கண்ணப்பா” என்கிற விடத்தில் கண்ணைச் செய்பளித்துக் கொண்டுபோய்விசேஷத்திலே
இளைப்பாறினா; இங்கு, விசேஷணமே உத்தேச்யமானபடியைச் சொல்லுகிறது, “என்
பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமானிக்கமே” என்று. ஆழ்வார்கள்தாங்கள் திரு
மேனிக்கப்பால் போகுகறியார்களிறே; இத்தை கபாத்தராயாகச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே,
இத்தையிட்டு இவ்யாத்மஸ்வரூபத்தனவும் போகொண்டிருந்து-இத்தை விடச்சொல்லுகிறதன்று,
இவ்யாத்மஸ்வரூபத்தனவும் போகானென்னையிலே தாத்தபர்யம்; ‘பொல்லா’ - என்கிற இத்தை,
‘கருமானிக்கம்’ என்றத்தோடே சொப்பது. “பொல்லா - கருமானிக்கம்” என்று
கண்ணைச்சில் வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறாதல் அழகில் விஸ்தாரதியதையாலேயாதல்
‘பொல்லா’ என்கிறது. [கனிவாய்] - *அவாக்யநாதா: * என்கிற தத்த்வம், அநுகூலரைக் கண்டு
தைவ்யபங்கம் பிறத்து ஸ்மிதம்பண்ணித்தற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது: *ஸ்வகம்மாஸ்தப்தாநாம்

த்யாமினம் கேதனாந்தயே* என்னுப்படியே. [காமரைச்சகன்]-வினவப்புக்கு வித்தித்தமொறினுள், குறையும் தவிக்கட்டும் கண்ணைச் சொல்லுகிறது; *அவலோகநாதானே பூயோநாம்பாலயாவ்யய* என்னுப்படியே. [கருமாணிக்கரோ] - ஸம்ஸாரத்தில்விடாய் தீர அணைக்கும் உடம்பைச் சொல்லுகிறது; *ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து* என்னுப்படியே. காமரை பூத்ததொரு மாணிக்கம் ஸ்மிதம்பண்ணினுற்போலேயாய்த் தவ வடிவநிருப்பது. [என்கன்வா] - என்வினைசலின்றித்தே என்னை அபவரித்தவனே! கர்மத்தினாலே சச்சரனுடையதான ஆத்மாவை முன் தோற்றாதே நின்று யபஹரிக்கும் இவன்; வடிவைச்சாட்டி இவனாபவரிக்கும் அவன். ஸ்வேச்வரனுக்கும் தன்வஸ்துவைக் களவுகண்டுதொன்ன வேண்டும்படிந்தோயிறே இவனுடைய என்னினுமிருப்பது. பூரிஜகராஜன்பெண்பிள்ளையை கீர்வார்ப்பித்துத் தனக்காக்வினுப் போலேயிறே ஆத்மாவைத் தனக்காக்விக்கொன்னுக்கொண்டது. [தனிபேனுநயிரே] - என்னிசை வின்றிக்கே என்னைவிஷயிகரித்தவனவோ, உன்சுலட்டையறிவித்துப் பிரித்தாலும் முடியாதபடி குணவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்தவனே! [தனிபேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடு பொருத்தாமையும், ப்ராப்பதேசத்தில் புகப்பெறுமையும், பிராட்டி அசோகவிகையிற் ராஷ்டிரிகள் நடுவே யிருந்தாப்போலே காணும் இவர்க்கு ஸம்ஸாரிகளிடிலே யிருந்த இருப்பு. [ஆநயிரே] - உன்னைப்பிரித்து பொருந்தாதஸம்ஸாரத்திலே யிருந்த எனக்குப் ப்ராணதேஹ வாயுமுள்ளவனே! [எந்தவிதவிசையாய் வந்திட்டு] - செழும்பறவைதானேறித்திரிவானதானினை யெந்தலைமேலே? "தலைமேலதானினைகள்" என்று சொல்லுகிறபடியே-பூர்ணமாக வந்து தோற்றி. நித்தேதுகமாக வந்தென்றும். (ஐகதஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஐகத்தால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லாதாப் போலே, என்னை விவயவாகப் புதுரகிறத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை. இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே பாமென்கை.) [இனி] - உன்னைக்காட்டினமாத்ரமன்றியே, பாம்பதத்தில் சுலட்டையும் அறிவித்த பின்பு. [நான்] - வழிச்சுலடறிந்த நான். [போகலொட்டேன்] - தம்முடைய செல்லாமையாலும் ப்ராப்தியாலும் தடுக்கவும் வகைக்கவும் உரிபரான்படி; *சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயா யாவம்மே நப்ரஸீததி* என்னுப்படி. [போகலொட்டேன்] - வரும்போது உன்ஸ்வாதத்தீயத்தாலே வரலாமத்தனையல்லது, போம்போது உன்கார்யம்உன்னதே? இவர்க்கு இப்படி சொல்லலாதிரு-ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குஉண்டான த்வையாலேயும், அபேக்ஷித்தவனவிலே இவர்கார்யம் செய்வப்பெறுத பிற்பாட்டுக்கு *ஹீரேஷாஹி மமாதூஸா* என்று வஜ்ஜிக்குமவனுக்கையாது மிறே [ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னையறிவதுக்கு முன்பு த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக் காட்டி அதிவேபமையும் என்னப்பண்ணினாய்; உன்னை யறித்தபின்பு, குணங்களையாவிஷ்கரித்து "உம்பரென்குற" என்னவும் "சுதே யின்னமவேண்டும்தெந்தாய" என்னவும் பண்ணினாய்; அப்படியே, இனி ஒரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி (அவ்வழியாலே) கான்பெற்றேனாகப் பண்ணி என்னை வஞ்சியாதேதொன். அவ்வன்வேண்டுமாதென்ன? என்ன - [என்னயே] - *எஹி பச்ய சரீரணி* என்கிறபடியே-விரஹம் தின்று சேஷித்தஉடம்பைக் காட்டுகிறார்; அங்கு சரீரமாத்ரம் அவாகளுக்கு; இவர்க்கு ஸ்வரூபவாசமிதே.

மாயம்செய்யேலென்னை உன்நிருமார்வத்துமாலெநங்கை*

வாசம்செய்யுங்குழலான் திருவானைநின்னுணைகண்டாய்*

நேசம்செய்துன்னோடென்னை உயிர்வேறின்றியொன்றாகவே*

கூசம்செய்யாதுகொண்டாய் என்கைக்கவிக் கொள்ளாய்வந்தந்தோ. 2

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷித்ததைச் செய்தல்வறு நிற்கவொண்ணாதபடி எம்பெருமானுக்குப் பெரியபிராட்டியான்திருவானையிடுகிறார். [உன்நிருவென்று ;தொடங்கி] - விஷ்ணுமூர்த்தி; என்னும்படியே உனக்கு ஸம்பத்தாய் உன்நிருமார்வுக்கு அலங்காரமான மாலையாய் உன்னுடும் சலாக்கப்படுவாளாய் உன்நிருமேலிக்குப் பரிமளத்தைப் பண்ணுகின்றாளாய் அழகிய திருக்குழலையுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய ஆணைகிடாய். உனக்கு இட்டவடி பேராதே என்அபேக்ஷிதம்செய்து

முடிக்கவேண்டும்படியிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணுவென்று கருத்து. “மயாச ஸ்தேவா சைவ சப்தோடஸி மருதந்தந” என்றும்படியாலே பெரியபிராட்டியாரானே உன்னான்கிடாய் என்றுமாம். [நேசஞ்செய்து உன்னோடு என்னை என்றுமேலுக்கு] - இனி இத்திருவாய்மொழி குறையும், நீர் ‘பெருவாணையிட்டார்’ என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய அல்லாமை யேத்துமேற். பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலும்பண்ணாத ஸ்தேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி என்பக்கலுள்ள அயோக்யதை பாராதே உன்னோடு ஆத்மபேதமில்லாதபடி என்னைப் பரிகரணித்தாய்; ஆனபின்பு, ஐயோ! என்னை சண்டென வந்து விஷயிகரியாய்!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேகிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவனுக்குப் பிராட்டியுணையிடுகிறார். [மாயம் செய்யென்கின்ற] - ‘பகவத குணங்களே போது போக்காம்படி பண்ணின வித்தை க்ருத்ரிமமென்று நெஞ்சோடு சொல்லக்கூடுமோ?’ என்ன, - அங்ஙனான; புத்திபூர்வமாகச் சொல்லுகிறேன்; கடினமானதும் தன்னுடைய செல்லாமைமைய விளையக்கூக்காகவாய்த்து குணபுவந்தோடே ஸம்ஸாரத்திலே இவரைவைத்தது. அச்செல்லாமை யுண்டானுமிது அதுவர்த்திக்குமிறே. இப்படியிவர் கிரப்படுத்தினிடத்திலும் உம்மை மாயம்செய் கிறிலோம் என்று ‘மாகச:’ எனாமையாலே நங்குரியம் செய்யப்பார்த்தினானாகதே! என்று பார்த்து, செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியானையிடுகிறார். [உன்திரு] - “விஷ்ணுச்சுந்தி:” என்கிற படியே உனக்கு ஸம்பத்தாயுள்ளவன். எனக்கு நீ ஸம்பத்தாயிருக்கிறப்போலேயன்றோ, உனக்கு அவன் ஸம்பத்தாயிருக்கிறபடி. ஏதந்ததுக்கு ஒளி சேஷமாயிருக்கச்செய்தே அந்தாலேயிறே பெருவியைபுற கிறது! இவனாலே அவனுக்குப் பெருமை சொல்லாபிறக்கச்செய்தேயும் சேஷிதவம் குறையாதேயிறே யிருப்பது. [மார்வத்துமாய்] - தான்விரும்புகிற மார்வுக்கு மாயையானவன். உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமானவன் என்கை. [நங்கு] - அவாப்தமல்லதகாமனான நீ குறையானஸரப்போலே சலாகிக்கப் படுமவன்; ருபகுணத்தாலும் சீலாதிகளாலும் பூர்ணையாயிருக்குமவன். [வாசம்செய் பூங்குழலான்] - “ஸர்வகந்த:” என்கிறவிஷயத்தையும் பரிமளிதமாக்காநியமறான் குழியாயுடையவன். [பூங்குழல்] - பூவையுடைத்தானகுழல்; அழகிய குழலென்றுமாம். [திருவாணை நினனாண்] - திருவினுடைய ஆணைகிடாய். என கார்யமசெய்தல்லது இட்டவடி பேரவிட வொண்ணாதபடி யிட்டஆணை. போக வல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருத்தி. புறம்புளனார்க்கெல்லாம் இதுமாதிரி உன்னுடைய ஆணை. உனக்கிடுமாதிரி அவளான. அங்ஙனானபின்பு. [நினனாண் - திருவாணை] - எனது இருபடியும் ஒக்கச்சொல்லவுமாம். “மயாச ஸ்தேவாசைவ சப்தோடஸி மருதந்தந” என்கிறபடியே. [நேசம்செய்து இத்தபதி] - “நீர் பெருவாணையிட்டார்” என்று அவன அருளிச்செய்ய அல்லாமை ஏத்துகிறார், மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும், ஆற்றாமையின் மிகுதியைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். [நேசஞ்செய்து] - பிராட்டிபக்கல் பண்ணாதஸ்தேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. “அகலகிலேனிறையும்” என்று அவன் செல்லாமைகண்டிறே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப் பண்ணிற்று; உன் செல்லாமைமையன்றோ என்பக்கல் ப்ரேமம்பண்ணிற்று. [உன்னோடுஎன்கின்ற] - எனனை கித்யமைஸாரி என்றதும், உனனை நித்யஸாரி கருக்கு கிர்வஹமகனென்றதும் பார்த்தோ மேலினிறுத்தது? “இவன் அஹுபரிமாணன், வியாயன்; நாம் விபு, வியாமகன்” என்று பார்த்தாயோ? [உயர்வேறினறி ஒனருகவே] - ஆத்மபேதமில்லாத படியன்றோ என்னைப் பரிகரணித்தது? “உன்னதுள்ளனதாயிடும் என்னதுஉன்னதாயிடும்” என்னும் படி என்னைப் பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியானோ நீ தலையாலே சுமந்தது. [கூசம்செய்யாது கொள்ளடாய்] - என்பக்கலுள்ள அயோக்யதையைப் பாராதே பரிகரணித்தாய். முதலில் எண்பூவ வ்ருத்தம் பாராதே மயாவதமதிரமைருளினாய். பின்பு வளவெழுலகிலை “நான் அயோக்யன்” என்று அகலப்புக, எவ்வழியைகிடாதே உன்செல்லாமைமையக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி செய்திலையாகில் நானினன்று கலைப்படாதே போகலாய்த்தே. [என்னைக்கவிக் கொள்ளாய்வாது] - ஆனபின்பு என்னை சண்டெனவந்து அஹுக்கப்பாராய். சாஸ்தரங்களுல் அறிவிக்குமளவுபேராது. குறையிஷகாரமாதரம் போராது. உனனை நான் கிட்டி அநுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும். [அந்தோ] - தான்கொழியச் செல்லாமைமையத் தானே வினைத்து, நான்குப்பிட வந்து முகங்காட்டா மதாழிவதே!

சுரு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேகிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாத படி அவனுக்குத் திருவாணையிடுகிறார்.

[மாயஞ்செய்யோல்] - கீழ் "மாயஞ்செய்யேய்" என்னச் செய்தே திரியவும் சொல்லுமென்று என்னவாற்றாநாதான்! இப்படி இவ்விருப்பந்தித்தவிடத்திலும், "உம்மை மாயஞ்செய்யோம்; *மாகசு* என்னுமையாலே மாயஞ்செய்யேய் என்று அதுவர்த்திகிறது. [என்னை] - இத்தால் உன்னுடைய லீலாவிபூதி முடியாதுகிடாய். [மாயஞ்செய்யேய் என்னை] - *மாமேவ யேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தாந்தி தே* என்ற உன்வார்த்தையை விச்வஸித்து, "அலர்மேவமன்னையுதமமார்பா - உன்னடிக்கீழமர்ந்து புத்தேன்" என்று சரணம்புக உன்னை வஞ்சியாதே கொள்! இப்படி நிர்ப்பந்திககச் செய்தையும் *மாகசு* என்னுமையாலே அவனுக்கும் மறுக்க வொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார்திருவாணை யிடுகிறார்:-[உன்திரு] - *விஷ்ணுஃஸ்ரீ:* என்றிறபடியே நாட்டுக்கெல்லாம் ஸம்பத்து அயன்; அவன்தனக்கும் ஸம்பத்து இவன். அன்றிக்கே, 'விஷ்ணு:' என்னவுமாம். திருவுக்குத் திருவாழிய *சீரிய:ச்சீரியம்* *ந்வாம்ஹி சீரியச்சீரிபமுதாஹு*ருதாரவாச,* என்னும்படியே, மறறைப்பகூர்த்தம், *சுரத்தயாதேவ:* *யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:* என்னும்படியே ஆதாரபாதாநமாயிருத்தல், ஆதேயபாதாநமாயிருத்தல்; ஆதேயத்துக்கு ஆதாரத்தைபொழிய ஸத்திதிரயில்லை; மிருப்பத்துக்கு மிருபகத்தைபொழிய ஸ்வரூபஸ்த்திரியில்லை; ஒன்றையொன்றொழியில் ஸ்வரூபத்திரியில்லை, "தன்னுகத்திருமங்கை தவ்யெசீர்மார்வன்," *நஜீவேயம்ஷணமரி*, [மார்வத்துமாயி] - கேவலம் ஸம்பருதியாயிருக்கையன்றிக்கே திருமார்வுக்கு அலங்காரமுமாயிருக்கை. மார்வுக்கலங்காரம் அவன், அவளுக்கலங்காரம் மார்வு; *பக்தாநாமக*, [நங்கை] வடிவொழிய அல்லாத ஸ்வரூபகுண விபூதிகளும் அவனாலே என்கை. ஜ்ஞானகாகாரதயா ஸாம்யம். (ஜ்ஞான்யாதிருணயிகளால் சச்வரணிலுமதிகையென்கை.) [நங்கை] - *பதீம்விச்வஸ்ய* என்கிறவனுக்கும் இவன் பூர்த்தியாலே பொறிபுறத்தடவவேண்டும்படி யிருக்கை. அல்லாதாரித்காட்டில்வ்யாய்வுத்தி யித்தனையுமிதே; ஸ்ரீமானுக்கு நிச்சுநீகர் ஸத்ருசரல்லவீதே. [வாசஞ்செய்யூய்முமலாள்] - நாற்றத்துக்கும் நாற்றம் கொடுக்கும் குழல். *ஸர்வகந்த* என்னும் வஸ்துவுக்கும் பரிமளம் கொடுக்கும் குழல். *ஸர்வகந்த* என்ற ஏற்றம் இத்தலைபாலே காணும் அவனுக்குவந்தது. ('பூங்குழல்' பூவையுடைத்தான குழலென்னுதல், அழிய குழலென்னுதல்.) [திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்] - (திருவினுடைய வாணைகிடாய், என்கார்யம் செய்தல்லது இட்ட அடிபேரவிடவொண்ணாதபடி உனக்கிட்ட ஆணை. போகவல்லையாநில் போய்க்காண் என்று கருத்து.) ஸர்வாதிகளுகையாலே அல்லாதார்க்கெல்லாம் உன்னுடைய ஆணை. உனக்கு கீழ்க்குதார்ஆணை யிடுமித்தனையிதே,*மயாச ஸீதயாசைவ சப்தோ஽நிரகுந்தா*என்னும்படியாலே-பெரியபிராட்டியார்ஆணை உன்னாணைகிடாய் என்றுமாம். "நீரிட்டவாணை உம்முடையஸ்வ ரூபத்தோடு விருத்தியகாணும். சேஷபூதரானால் நாம் செய்தபடி கண்டிருக்கவேணும் காணும்" என்ன; அவிருத்தமென்கிறார் மேல் இத்திருவாய்மொழி குறையும். அதாவது - ஆற்றுகமையின் மிகுதியைச்சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். "உமக்குப் பாததந்த்ரயம் ஸ்வரூபமானால் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனைகாணும்" என்ன, - "சேஷபூதனுனையக் கண்டிருக்கவேணும்!" என்று தம்முடைய இல்லாமைகைய உபபாதிக்கிறது மேல் இத்திருவாய்மொழியடைய, பாததந்த்ரயம் ஸ்வரூபமானால் ப்ருதக்ஸ்த்திதியும் ப்ருதக் ப்ரதிபத்தியு முண்டாவென்கிறார்:-[நேசஞ்செய்த] - பெரியபிராட்டியார்பக்கலிலும் பண்ணுத ஸ்பேஷத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. நான் ஸ்மேதறிக்கவிருந்தாயோ, என்விடாய்க்கடி உன் விடாயன்றோ? "அலகிலிலேயிறையுமீ" என்று அவன்செல்லாமை கண்டிறே அவன்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று. [உன்னோடுஎன்னை] - உன்னையறிந்தாயோ, என்னையறிந்தாயோ? விழியயமரர் முணிகர்கீழும்புத் கன்னற்கனி நீ, அதுக்கு எதிர்த்தலை அடியேன்; "இவன் அனுபரிமாணன், வியாயன்; நாம் விபு, வியாமகன்" என்றுபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றி யொன்றாகவே] - ஆத்மபேதமில்லாதபடியன்றோ என்னைப் பரிசுறந்தது. "உன்னதென்ன தாலியும் என்னதுன்னதாலியும்" என்னும்படி என்னைப்பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடி யன்றோ நீ தலையாலேகமந்தது. *பாஸ்கரேண ப்ரமாயதா* என்கிறவிதவும் அவிசதமாகப் பண்ணினான். [கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்] - ஸர்வஜ்ஞானநீயும் வாசிகைவத்துக் கலக்க வறிந்தலை. என்பக்கல் அயோக்கபதைபாராதே பரிசுறந்தாய். முதலிலே என் பூர்வங்குத்தம்

பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய்; பின்பு, வளவேழலலிலே “நான் அயோக்கியன்” என்றகல், என்னை என்வழியிலேவிடாதே. உன்செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக் கொண்டாய். இப்படி அன்று செய்தலையாகில் இன்று க்லேசப்படாதொழியலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு, என்னை சண்டென வந்தனுக்கப்பாராய். சாஸ்தரங்கவால் அறிவிக்குமளவுபோராது; குணுவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே போராது; ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது; உன்னைக்கிட்டி யதுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும். [அத்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே வினைத்து, கூப்பிட வந்துமுகங் காட்டாதொழிவதே!

கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ என்பொல்லாக்கருமானிக்கமே*

ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்நான்*

மேவித்தொழும்பிரமன்சிவன் இந்திரனுறிக்கெல்லாம்*

நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே.

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், பெருமிடுக்கரான ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்தயாதிகளுக் கெல்லாம் நிர்வாஹகளுன நீ, உன்னுமல்லது உஜ்ஜீவிக்க விரகின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை, ஐயோ! விஷயிகரித்தருளாய் என்கிறார். [என் என்று தொடங்கி] - அதிலோகமான அழகைக்காட்டி என்னை மிகவும் ஈடுபடுத்தினவனே! என்னுதமாவதுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவா யிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவி என்று தொடங்கி] - அபிமாநரத்திராய்க்கொண்டு தொழும் ப்ரஹ் மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபிகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! [உம்பரந்ததுவே] - அவர் வறுமமரர்களுக்குப் பரமஸ்ராயமானவனே!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்வதந்தரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்தயாதிகளையும் நிர்வாஹிக்கிற நீ, உன்னுமல்லது செல்லாதஎன்னை விஷயிகரிப்பாய் என்கிறார். [கூவிக்கொள்ளாய்] - கீழே, ‘கூவிக்கொள்ளாய்’ என்றவர், இங்கே, ‘வந்து கூவிக்கொள்ளாய்’ என்கிறார்; தாஹித்தவன் - ‘தன்னீர், தன்னீர்’ என்னுமாயேலே; ஆற்றமை மிக்குச் செல்லாநின்றனும் பாகரமிதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிற படி. கூவிக்கொள்ளுமளவுபோராது, வந்துகூவிக்கொள்ளவேணும். ஆற்றமை மிக்காலும் நான் வந்து கிட்டாகை முறையன்று, உனக்கு அவத்யமுங்காணென்கிறார். “சரைந்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா”. [அத்தோ] - உனக்கு நிறமன்றென்று நான் சொல்ல வேண்டுவதே! [என் பொல்லாக்கருமானிக்கமே] - அதிலோகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே! துணையாதமாணிக்கம். அநுபபுத்தமான மாணிக்கமென்னுதல்: நாட்டொப்பான அழகன்றியே விஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே ‘பொல்லா’ என்கிற தென்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரமாக என்னுதல். விலகடின விஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து ஆறியிருக்கவேண்டாவோ என்ன? - அது செய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழிய உளனாக வேணுமே. என்னுதமாவதுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவா யிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவித்தொழும் பிரமன் இத்யாதி] - “நச்வரோஹம்” என்றிருப்பாக்கும் நிர்வாஹகளுனவனல்லையோ என்கிறார். ஆபத்து வந்தவாறே நிரபிமாநிகளாய்க்கொண்டு தொழும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபிகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! முதலான நாபிக் கமலக்கிழங்கே! [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்கு மேலான நித்யஸ்வரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்பவஸ்துவானவனே! ‘அது’ என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. மேலான மஹாதாதி களுக்கும் காரணபூதனென்று சொல்லிற்றுகவுமாம். நித்யஸ்வரிகளோடு, ப்ரஹ்மாதிகளோடு வசிப்பற ஸர்வநிர்வாஹகளு யிருக்கிற நீ என்னைவந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும் மேலும் சொல்லுகிற ஸாமநாதிகரணவத்துக்கு நிபந்தம் காரியகாரணபாவ மென்னுமத்தை அருளிச் செய்தா ராய்த்து. “ஸர்வமக்கலவிதம் ப்ரஹ்ம”.

௯௫.—மூன்றும்பாட்டு. பெருமிடுக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்தியாதி களுக்குமெல்லாம் நிர்வாஹகனு னீ உன்னுலஸ்ஸது ஜீவிக்க விரதின் றியோரிருக்கிற என்னை, ஐயோ! வந்து விஷயிகரித்தருளா பென்கிறார்.

[கூவிக்கொள்ளாய்]-கீழே “கூவிக்கொள்ளாய்” என்றவர், இங்கேயும் ‘கூவிக்கொள்ளாய்’ என்கிறார்களாயும்; தாஹித்தவன் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னுமாபோலே. ஆற்றாமையிக்குச் செல்லாநின்றனும்பாகரம்இதுவல்லதின் றிக்கேயிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளுமளவும்பொராது வந்துகூவிக்கொள்ளவேணும். ஆற்றாமையிக்காலும் நான் வந்து விட்டுக்கை முறைமையன்று: உனக்கு அவத்யமுங்காணென்கிறார்: *சுரஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா*, எழுதுமெனினுமிதுயிகை யானவனுக்கு வருகை அஸத்யமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிடே. வருகை அவனுக்கே வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்கிறபடி. [அந்தோ!] - உனக்கு நிறமன்றென்று நான் சொல்லவேண்டு வதே! [என்பொல்லாக்கருமானிக்கமே] - (அதிலோகமான கடிவழகைக்காட்டி என்னை ௯௫ படுத்தினவனோ!) நியமத்தபோது கண்டிருக்கலாத்திறே நீ நியந்திக்கேயிருந்தாயாகில். க்ரமத்திலையமைக்க நினைத்தாயாகில், அழகைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்ஹிற்றென்? [என்பொல் லாக்கருமானிக்கம்] - துணையாதமானிக்கம். அதுபடித்தமான ரத்தமென்னுதல்: நாட் டொப்பான அழகன்றிக்கே விஸஜாதியமாயிருக்கையாலே பொல்லா தென்றிற தென்னுதல்: த்ருஷ்டிதோஷபரிஹார மென்னுதல். விலக்ஷணவிஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து ஆறியிருக்க வேண்டாவோவென்னில், - அதுசெய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழிய அளனாக வேணுமே! [கூவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு ரின்னலாலறிதின் றிலேன் நான்] - உபக்தம் நியதமா யிருக்கிறபடி. கொடி, கொள்கொம்பையொழிய நிற்கவற்றோ! வேரையறுத்துப்பாட ரென்றால் படருமோ? என்னுதமாவுக்கு உஜ்ஜீவநதேஹுவாயிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு காண்டிறிலேன்: *நச ஸீதா த்வயாஹிநா* என்கிறபடியே. ஆனால் பேற்றுக்கு உடலாக நீரும் சில செய்தாலோவென்ன - [மேவி இத்யாதி] - அல்லாத ப்ரஹ்மாதிகளோ தங்கன்கார்யம் தாங்கள் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்! “கூவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு” என்று சொல்லவறி களுக்கும் உதவுமவனே! ப்ரஹ்மாதிகள், “கூவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு” என்று சொல்லவறி யாமையாலே சொல்லார்கள்; நித்யஸூரிகள், அபிமானம் புகுத்துபோகாமையாலும் இன்று சொல்லவேண்டாமையாலும் சொல்லார்கள். [மேவித்தொழும்] - அல்லாதபோது அந்யோந்யம் விருத்தாயிருப்பார்கள்; தங்களுக்கு ஒரு கார்யம் வந்தவாறே எல்லாகும் கூடித்தொழுவர்கள். அபிமானரஹிதராய்த்தொழும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருகாரீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! (முதலானநாபிக்கமலக்கிழங்கே) [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்குமேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! ‘அது’ என்று ப்ரமாண ப்ரஸீத்தியைச் சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசிபற நிர்வாஹ கனாயிருக்கிற நீ என்னை வந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால்பிறர்மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாதிசுரண்யத்துக்கு சிபந்தநம், கார்யகாரணபாவ மென்னுமத்தை அருளிச்செய்தா ராய்த்து: *ஸ்வம்க்கல்விதம் ப்ரஹ்ம்*.

உம்பரந்தன்பாழேயோ அதனுள்மிசைநீயேயோ*

அம்பரந்தன்கோதி அதனுள்பிரமணரன்நீ*

உம்பரும்யாதவரும்படைத்த முனிவனவன்நீ*

எம்பரம்சாதிக்கலுற்று என்னைப்போரவிட்டிட்டாயே.

(4)

௯௬.—நாலாம்பாட்டில், ஸகல நிர்வாஹகனு னீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நானே பண்ணிக் கொள்வேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயெல்லையோ? என்கிறார். [உம்பரந்தன் பாழேயோ] - மஹாதாதி விகாரங்களுக்கும் காரணமாகையாலே ஸ்வகார்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாய் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கக்கூடான சக்தியோகத்தையுமுடைத்தாய் சேதநிக்கு போகமோகநாதி

புருஷார்த்தம் விவரத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகளுனவனே! [அதனுள் என்ன தெரக்கி] - அதிலே பத்தமாய் நிற்கிற விலகடினமான ஆத்மதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனாய் ஆனதுபூத பஞ்சகத்துக்கும் பாஞ்சபெனதிகமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ப்ரஹ்மருத் தர்களுக்கு நிர்வாஹகளுனவன் நீ. [உம்பருமென்று மேலுக்கு] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனிபாக ப்ரஸித்தனுனவன் நீ. என்னையொருவனையும் நானே என்காரியம் செய்வேனாகப் பார்த்து உன்பக்கலிள்ளும் போரவிட்டு உபேகித்தாயே.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வநிர்வாஹகளுள் நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நான் பண்ணிக் கொள்ளப் பார்த்தாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார். [உம்பர்த்தண்பாமேயோ] - மஹாதாதி கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய்த் தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்ய வர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான சக்தியையுடைத்தாய் விசித்ர பரிணாமியாய்ச் சேதநர்க்கு போக மோகத்தை இமசத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகனுமிருந்துள்ளவனே! [உம்பர்] - மேல் [அந்தன்] - அழகியதுமாய் அநுகூலமுமாயிருக்கை. [பாழ்] - க்ருஷிக்கு போக்யமாயிருக்கை [அதனுள்மிசை நீயேயோ] - அதிலேபத்தமாயிருக்கிற விலகடினமான ஆத்மதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகளுனவனே! “ஐஞாநஸ்வரூப மத்யந்தநிர்மலம் பரமார்த்தத்-தமேவார்த்தஸ்வரூபேண ப்ரஸந்தி தர்சனதஸ்ஸத்திதம்”. ஸ்ரீகஷ்மிதசித்வஸ்துசரீரி காரணமாகையாலே காரணவஸ்த்தையைச் சொல்லிற்று. இத்தால் விசேஷணப்ராதாந்யம் சொல்லும் ந்யாயவைசேஷிகபகஷமும், விசேஷணத்துக்கு அபாரமார்த்த யம் சொல்லும் மாயாவாதிபகஷமும், ஆழ்வார்க்குப்பகஷமல்ல என்றதாய்த்து. [அம்பரம்] - ஆகாசம். [நற்சோதி]-தேஹுபதார்த்தம். இவையிரண்டும் பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [அதனுள்பிரமணன் நீ]- அந்த பஞ்சபூதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ப்ரஹ்மருத்தர்களுக்கும் நிர்வாஹகளுனவன் நீ. [உம்பரும் யாதவரும் இப்பாதி] - மேலான தேவர்களையும் மறுஷ்யாதி ஸந்தாவார்த்தமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த முனியாக ப்ரஸித்தனுனவன் நீ. ஸகலபதார்த்தங் களையும் கர்மானுகூலமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை அநுஸந்திக்குமவனிறே - முனியா கிறான். “ததஸ்தேவ ஸம்மனோ஽ருருத ஸ்யாமிதி”. இத்தால் ஸ்தூலசிதசித்வஸ்துசரீரத்வத்தாலே வர்பஞ் சொல்லிற்றுய்த்து. கச்யப்ப்ரஜாபதியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [எம்பரம்சாதிக்கலுந் தென்னப் போரவிட்டிடாயே] - என் கார்யம் நியேசெய்ப்க்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அத்நதபு உபேகித்து, அசேதநத்தைப் போகடுமாபோலே பொகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிற நீ என்னை ஒருவனையும் நானே என்காரியம் செய்வேனாகப்பார்த்து உன்பக்கலிள்ளும் போரவிட்டு உபேகித்தாயென்னுதல். [என்னை] - உன்னை யொழியச் சொல்வதென்கை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு, ஸர்வநிர்வாஹகளுள் நீ, என்கார்யம் நானே பண்ணிக்கொள் வேனாகப் பார்த்துநளினுபாகில், என்னைக்கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார்.

[உம்பர்த்தண்பாமேயோ]-மஹாதாதி கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய் தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்யவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான சக்தியையுடைத்தாய் விசித்ரபரிணாமியாய்ச் சேதநர்க்கு போகமோகங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந் துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகளுனவனே! [உம்பர்] - மேல் [அந்தன்] - அழகியதுமாய்ச் சூனிர்த்திருக்கை. (ஸ்ருஷ்டிசத்தியாகிற அழகும் விசித்ரபரிணமித்வமாகிற நன்மையு முடைத்தாயிருக்கை) [பாழ்] க்ருஷிக்கு போக்யமாயிருக்கை. காரணவஸ்த்தமாய் நின்று ஸ்வகார்யத்தாலே சேதநர்க்கு போகமோகங்களை விளைக்கவற்றென்னுமிடத்தைச் சொல் துத்தது. [உம்பர்த்தண்பாமேயோ] - சௌகல்யமென்று கொண்டு நிஷ்கர்ஷகசப்தத் தாலே தம்மத்தைப் பிரியச் சொல்லுமாபோலேபிரியச் சொல்லப் போகாது, பகவானுக்கு ப்ரகாரமானவற்றை பென்டிறது. ‘உம்பர்த்தண்பாமேயோ’ என்கிற வித்தால் - சேதநர்க்கு ப்ரகாரமாய் அவந்யாலே சர்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகையன்றிக்கே, ‘யஸ்யாதுந் சரீரம் - யஸ்ய ப்ரகூதிஸீ சரீரம்’ என்கிறபடியே சேதந வ்யதிர்த்தமான அசித்துக்கும் அவனையொழிய நிர்வாஹ ப்ரகூதிஸீ சரீரம்’ என்கிறபடியே சேதந வ்யதிர்த்தமான அசித்துக்கும் அவனையொழிய நிர்வாஹ கரில்கூபென்கை. “பாமேயோ” - என்கிறவித்தால் - சுத்தபேதம் கொள்ளுகிற மீமாம்ஸகரை யும், ஸ்வரூபேண தாத்மம்மம் கொள்ளுகிற மாயாவாதிகளையும் அழிக்கிறது. [அதனுள்மிசை

நீயோயோ] - அதிலே பத்துமாய்சிற்றிற விலக்ஷணமான ஆத்மதந்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனுனவனே! ஸுக்ஷ்மசித்சித்வஸ்துசரீரீ காரணமாகையாலே காரணாவஸ்த்தை சொல்லிற்று. இத்தால் - விசேஷணப்ராநாதர்வம் சொல்லும் ந்யாய வையேசேஷிகபக்ஷமும், விசேஷணத்துக்கு அபாநமார்த்த்யாந் சொல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குப் பக்ஷமல்லவென்றதாய்த்து. "நீயோயோ" - என் றிறவித்தால் - ரேதகணை யொழிய அசேதநத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப் போலே, ஈச்வரணையொழிய ஆத்மாவுக்கு ஸ்த்திதியில்லையென்கிறது. [அம்பரநற்சோதி] - அம்பரம் - ஆகாசம். நற்சோதி - விலக்ஷணதேஜஸ்ஸம். அல்லாதபூதங்களுக்கு உபலக்ஷண மிரண்டும்; *யதம்புவவக்ஷணவ:காய: என்னு ஜலத்தைச் சொல்ல, அல்லாதபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானுப்போலே, [அதனுன் பிரமன்அரன் நீ] - பஞ்சிக்குதபூதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ராஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கென்கிறது. [உம்பரும்யாதவரும் படைத்த முனிவனவன்நீ] - தேவர்களுடும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாகப் ப்ரஸித்தனுனவன் நீ. "பிரமனரன்நீ" என்ற ஸாமானாதிகரண்யம் கார்யகாரணபாவ விபந்தம்; - *ஸர்வம்க்கல்விதம் ப்ராஹ்ம தஜ்ஜுவாமிதி* என்னுமாயோலே. ஸகலபதார்த்தங்களுடும் கர்மாஹகுணமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காகப் பூர்வகர்மங்களை யநுஸந்திக்குமவனிறே முனியாகிறான்; *ததஸதேவ ஸந்மனோ஽ருருத ஸ்யாமிதி* இத்தால் - ஸ்த்தூலசித்சித்வஸ்து சரீரத்வத்தாலே கார்யத்வம் சொல்லிற்றுத்தது. [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப்போரவிட்டாயே] - என்கார்யம் நீயே செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, அதைதயுபேகித்து, அசேதநத்தைப்போகடுமாயோலே பொகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிரவஹிக்கிற நீ, என்னையொருவனையும் காண்என் கார்யம் செய்வேனுகப்பார்த்து, உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேகித்தா யென்னுதல். [என்னை] உன்னுலல்லது செல்லாதஎன்னை. [போரவிட்டாயே] - அவன்பக்கலினின்றும் பிரிகதிர்ப்பாட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. குணம்நடையாடாத தேசத்திலே தள்ளினாயென்கிறார். ஜ்ஞானவைசத்பத்தைப்பண்ணி ப்ராப்தியளவும் ப்ரவர்த்தியாதிருக்கிறவிறு, களவ் தமயந்திக்கு வழிகாட்டிவிட்டாய்போலே யிருக்கிறதுகாணும்!

போரவிட்டிடென்னை நீபுறம்போக்கலுற்றால்* பின்னையான்

ஆரைக்கொண்டெத்தைபந்தோ எனதென்பதென்யானென்பதென்*

நீரவிரும்புண்டநீரதுபோல என்னுருபிரை

ஆரப்பருக* எனக்காராவமுதானுயே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் என்னுடைய யந்தந்தாலே உன்னைப் பெறுகிறேனாக நீ என்னைக் கைவிட்டிருக்கில், நானென்றும் என்னதென்றும் செலவுளவோ? முடிந்தேனத்தனையிறே என்கிறார். [போரவிட்டிடென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால்] - ரகசிகுனான நீ அநத்யகதியான என்னை உன்பக்கலினி ன்றும்போர நூக்கிப்போகட்டால் பின்னை நான் ஆரைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? என்ன ஸாதநத்தினாலே என்னுதே ஆரைக்கொண்டு என்கிறதென்னென்னில் - என்னும் புருஷார்த்தம் பெறுவது பரமசேதநனாயிருப்பானொருவனுலே என்றிருக்கையால். [நீரவிரும்புண்ட நீரென்று மெலுக்கு] - அகநிஸந்தித்தமான இரும்பு நிரை நிச்சேஷமாக புஜிக்குமாயோலே. [என்னுருமிரை] - சமையபுஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிரதியைபோக்யதைகையக்காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாய், காயந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல்திர நிரைப் பருகுமாயோலே என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் இரும்பு எனக்குப் பண்டு நிரதியை போக்யமானவனே! என்னுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வரகசிகுனான நீ உபேகித்தால் என்கார்யம் நான் செய்வவோ? பிரிச்செய்வவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார். [போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் அகந்றி உபேகித்து. [என்னை] - அநத்யகதியான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டபேதொடங்கி இவ்வளவும்வர என்னைப் புரூர நிறுத்தின நீஎன்னுதல்; ஸர்வரகசிகுனான நீ பென்னுதல். [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம் போக்குகையிறே அத்பவஸித்தால்; என்கார்யம் நான் செய்வேனுகப்பார்த்து என்னையுபேகித்தால்.

[என்னை யானுனக்கொண்டெத்தை] - ஸர்வசக்தியான நீ அனாதரித்தபின்பு அசக்தனுன நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்த்தம் பெறுவது ஒரு யாமசேதகனாலே, அசேதக க்ரியாகலாபாதிகளால் அன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. “கருஷணம் தம்மம் ஸாததம்”. [அந்தோ] - “மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ” என்றவனுக்கு நான் உப தேசிக்க வேண்டுவதே! [எனது என்பதென் யான் என்பதென்] - பேறு உம்மதானால் ஸாததம் உம்முடைய தலைமே ஆகவேண்டாவோ என்ன:—எனக்குப் பரிசுமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோர் அர்த்த முண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்திதிபோக்யமாயிருப்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? சரீராக்ஷணம் சரீரியையொழியச் செய்வாருண்டோ? [தீரவிரும்பு இத்யாதி] - அக்ரிஸந்தப்தமான இரும்புண்ட நீரானது காற்ற வொண்ணுதாப்போலே என் ஆத்மாவைச் சமையபுஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிரதிசய போக்யதைையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாய். முன்பு நீ உன்போக்யதைையைக் காட்டிற்றும் உன்னை நான் பெறுகைக்கன்றி, என்னை அகப்படுத்தி உன்கார்யம் செய்தாயாய்த்தத்தனை விறையென்னுதல்; காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல் தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே என்னுடைய விடாய்தீரும்படி உன்னை புஜிக்க எனக்குப் பண்டு நிரதிசய போக்யனுளவனே! என்னுதல்.

கரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனுன நீ உபேகித்தால், என்கார்யம் நான் செய்ய வோ, பிறர் செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[பொரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேகித்து. [என்னை] - அந்நய கதியான என்னை. [நீ]-ஸ்ருஷடியேதொடங்கி இவ்வளவும்வரப் புருரரிறுத்தின் நீபென்னுதல், ஸர்வரக்ஷகனுன நீ என்னுதல். [என்னை] - அஜ்ஞாநஅசக்திகளுக்குக்கெல்லையான என்னை. [நீ] - ஜ்ஞாநசக்திகளால் பரிபூர்ணனுன நீ. அக்கரையேறமாட்டாதானொருவனை யமுக்கிணுப்போலே யிருக்கிறது காணும். [என்னை நீ] - கண்ணும்காலுமின்றிக்கேயிருப்ப தொருத்தன், கண் ணும் காலுமுடையனாயிருப்பதொருத்தன்: ஆருக்கு ஆர்வழிகாட்டுவாரென்கிறது; *வைகிஞ் சித்பரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோஸி நகஸ்யசித்* என்னும்படியே. [நீ] - ஆன்பார்த்துழிதரும் நீ. எதிர் குழல்புக்குத்திரியும் நீ. [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம்பே போக்குகையிலே அத்யவஸித்தால். என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேகித்தால். [பின்னையான் ஆரைக் கொண்டெத்தை] - ஸர்வசக்தியான நீ அனாதரித்த பின்பு, அசக்தனுன நான் எந்தவுபாயத்தைக் கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்த்தம் பெறுவது ஒருசேதகனாலே, அசேதகக்ரியாகலாபாதிகளால் அன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக் காக. [அந்தோ!] - *மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ* என்றவனுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவதே! [எனது என்பதென் யான் என்பதென்]-முடிந்தேனிறே என்கிறார். (நானொழுமித்தேன், இனிக் கரணங்களும்போய்த்திறேயென்கிறார்). [தீர இத்யாதி] - அக்ரிஸந்தப்தமான இரும்பு காய்ச்சல் தீர நீரை விச்சேஷமாக புஜிக்குமாபோலே, என்னுதம்வஸ்துவைச் சமைய புஜிக்கைக்காக, எனக்கு உன்னுடைய நிரதிசயபோக்யதைையைக்காட்டி என்னை யகப்படுத்தினாய். [என்னு லிரையாப்புக] - என்விடாய்தீரக் கலந்தாய் என்றிருத்தேன்; உன்விடாய்தீரவாயிருத்திறே. உனக்காகவாகாதே யுன்னைக்காட்டிற்று. அன்றிக்கே, விபக்தி வ்யத்யயம்; என்னுருயிரானது உன்னையாப்புகவென்னவுமாம்; அப்போது, காய்ந்தவிரும்பு அக்காய்ச்சல்தீரும்படி நீரைப் பருகுமாபோலே, என்னுருயிரானது என்ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைபுஜிக்க எனக்குப் பண்டு நீரதிசயபோக்யனுளவனே யென்றுமாம். வ்யாக்யாநாதரம்:— [எனதென்பதென்பா னென்பதென்] - பேறுஉம்மதானால் ஸாததமும் உம்முடையதலையிலே யாகவேண்டாவோ வென்ன.—எனக்குப்பரிசுமாயிருப்பதொன்றுண்டு என்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த் திதிபோக்யமாயிருப்பதொரு காலுண்டோ? சரீராக்ஷணம் சரீரியை யொழியச் செய் வானுண்டோ?

எனக்காராவமுதாய் எனதாவியையினுயிரை*

மனக்காராமென்னை உண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்*

புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக்கண்ணெங்கனிவாய்*

உனக்கேற்றும் கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா என்னன்பேயோ. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், பெரியபிராட்டியார்பக்கல் போலே என்பக்கல் அத்யபிநிவிஷ்டமாய் என்பர்க்குதியிலுங்கூட அத்யாதரத்தைப் பண்ணி என்னை புஜித்தநீ, என்னை உபேகஷியாதே சண்டென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார். [எனக்கென்று தொடங்கி] - நிரதிசயபோக்யமாய் ஹேயமான என்னுடைய பர்க்குதியையும் விலகடினமான ஆத்மாவையும் ஒக்க ஹ்ருதயத்துக்கு அமையானம் நிரந்தரமாக புஜித்தாய். இனி இத்தையிடாதே விஷயீகரியாய். எம்பெருமானாகருத்தாலே 'இன்னுயிரை' என்றதாகவுமாம். [புனக்காயா நிறத்தவென்று மேலுக்கு] - தன்னிலத்திலே நின்று காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையாய்ப் புண்டரீகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் வெத்த திருப்பவளத்தையு மூடையவள உனக்கு ஸத்ருசமான அழகையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸந்தேஹியாய்வைத்து என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டஞானவனே !

இ.—ஆறும்பாட்டில், பிராட்டிபக்கல் பன்னும் அபிரிவேசத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி என்னை புஜித்த நீ, என்னை உபேகஷியாதே சடக்கென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார். [எனக்கு ஆராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறுன்றிக்கே ஸதாஸேவ்யமுமாய் நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூட அநுபவிக்கும் உன்னை. ஸம்ஸாரியான எனக்குத் தந்தாய் [எனதாவியை] - என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, காமுகர் அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கை விரும்புமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - அதுதன்னை நன்றென்று விரும்புகையாலே, அதிலும் தண்ணிதான் ஆத்மாவை விரும்பினாய். 'இன்னுயிரை' என்று - செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களஸாரம் என்னுமாபோலே யென்னுதல்; அவன் தலையாலே சுமக்கிறபடியாலே சொல்லுதல். [மனக்காராமென்னை] - மனஸ்ஸுக்கு ஆராமம். மனக்கு-மனஸ்ஸுக்கு. [மன்னி உண்டிட்டாய்] - விரும்பி நிரந்தரமாக புஜித்தாய். [இனியுண்டொழியாய்] - நீ தொடங்கின கார்யத்தை மடுவே குறைகிடக்கவிடாதே விஷயீகரித்தேவிடாய். நீ ஆரம்பித்த கார்யத்திலே குறைகிடப்பதுண்டோ? நீ இவ்வளவு புரா நிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ மேல் நானென்று செய்கைக்கு? [புனக்காயா இத்யாதி] - முன்பு நீமேலினிழுந்தது உனக்கு ஒருகுறை யுண்டாயோ? ஸ்ரீயானவன் தான் மேலினிழும் வடிவை யுடையவாய்வைத்ததன்றோ என்பக்கலிலே அபிரிவேசித்தது. தன்னிலத்தில் காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. வாதஸவ்யம்ருதவர்த்தியாயாய்த்துக் கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து களிந்ததாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டி விரும்பும் துறைகளிறேயிவை. இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருசமான அழகை உடையவளாய்ப் புஷ்பத்தில் பரிமாத்தை வகுத்தாற் போலேயிருக்கிற ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவளாயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸநிக்க ஞானவனே! பிராட்டியழகு நாவால் துகைக்கவொண்ணுமையாலே 'உனக்கேற்றும் கோலம்' என்கிறார். [என்புன்பேயோ] - அவளுக்கு அன்பையுடையவன் என்கிறார். இங்கு இரண்டாகப் பிரிக்கவொண்ணாத படி இருந்தானென்கிறார். [உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்] - முன்பு இப்படி தலையாலேகமந்து வைத்து உபேகஷித்தால் பொறுக்கப்போமோ !

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. பெரியபிராட்டியார்பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்யந்தாபிநிவிஷ்டமாய், என்பர்க்குதியிலும் ஆத்மாவிலும் அத்யாதரத்தைப் பண்ணி புஜித்தநீ, என்னை உபேகஷியாதே சண்டென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[எனக்காராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறுபோலன்றியே, (ஸதாஸேவ்யமாய்) நித்யஸூரிகளெல்லாருங்கூட அநுபவிக்கும் உன்னை ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] - என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்குக்கும் காமுகனைப்போலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - பகவதபிப்ராயத்தாலே

தவதவகாறுறபடி. அன்றித்தே, செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரமென்னுமாபோலே,
ப்ரக்குதியோடே. ஸம்பந்திக்கையாலே தண்ணிதென்று சொல்லுகிறாகவுமாம் [மனக்
காயமைஇத்யாதி] - (மனக்கு) மனஸஸுக்கு. [ஆராம] - அமைப்பை. [மன்னி
யுண்டிட்டாய்] - சீர்தரமாக புஜித்தாய். [இனிமுண்டொழியாய்] - நீ தொடங்கின கர்யத்தை
யும், ஒருவே குறைபிடக்கவிடாதே, விஷிகரித்துவிடாய். (நீ ஆரம்பித்த கர்யத்தில் குறை
யும் இப்பதுண்டோ?) நீ இவ்வளவுபுத்ரா என்றுத்துகைக்கு நான் லஹகரித்ததுண்டோ? உன்
கர்யத்துக்கு உன்னை வேண்டிச்சொன்னவேணுமோ? இவளுடைய அம்ருதத்துக்கு போக்த்
ருவ்யம் உண்டு காணும்!. [புனக்காயாஇத்யாதி] - இவ்வாத்தமாவையும் இதிலுடைய
சூட்சுமத்தையும் விரும்புக உனக்குச் சேருமோ? நீயுத்தர்க்குச்சேருமோ? [புனக்காயாகித்த]
தர்னிலத்தில் அலர்ந்த காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிகுப்பது. [புண்டிசக்கண்] - வாட்ஸ்ல்
யம்ருதவர்ஷியாயாய்த்துக் கண்களிருப்பது. [செக்கனிவாய்] - சிவந்து கமித்தாய்த்து
முறுவலிருப்பது. பிராட்டிவிருக்கும் குறைகளிறே இவை. [புனக்காயாவித்யாதி] - அக்காயா
தாமரைபூத்துக் கவிவப்பழுத்தாற்போலேயாய்த்து, திருமேனியும் திருக்கண்ணும் திருப்பவன
முடிகுப்பது. [உனக்கேற்கும்] - இவனுடைய வாசா விமர்ந்திக்கைக்கும் பொருத னென
குமார்வத்தையுடையன. இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருதமான அழகையுடையனாய்,
புஷ்பத்தில் பரிமளத்தைவடித்து வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்கேதனுனவனே!
உனக்கேற்கும் கோலமென்று - அவ்வழக விக்சே யதிதேசிக்குர். பொய்திதேசம்
பண்ணுகிறார். [கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா! என்னன்பெயர்!] - அவன்பக்க லன்ப
னென்று தோற்றிரோடின்றது; சம்முடைய பக்கல் அன்பென்றும் அத உடையனென்றும்,
தெரிக்கப் போகிறதில்லை; ஜ்ஞானாவை ஜ்ஞானமென்னுமாபோலே. "தற்குணஸாரத்பாத்துத்
வ்யபதேச:"

கோலமணி ப்பாஷைக்கல்பாதிய என்னன்பேயோ*

தீவனரையின் குழிதாக்கம் நமீர்த்ததோப்ப*

கோவைராகமோன்றும் நிலங்கோட்டிடைக்கோண்டவேந்தாய்*

நீலக்கடல்கடைந்தாய் உன்னைப்பெற்றநிப்போக்குவனோ. (7)

ஓ.—ஐயாப்பாட்டில், நான் பெரியபிராட்டியார்மிகுதலுமாகையாலே பரளயார்ணவம் என்றபாண ஸ்ரீமீர்ப்பிராட்டியை வேறெங்கு அனுப்போமே ஸர்க்கிலேஷித்தருளினுப்போலேயும், அ.கீ.க்கனா ஒரு பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸர்க்கிலேஷித்தருளினுப்போலேயும் ஸர்க்காரார்ணவம் துறான என்னெய்வித்து என் னோடே ஸர்க்கிலேஷித்தருளினும்; பரளயாக்கலிலே அதிவ்யாமோகதருததொண்ணின் உங்கோப்பெற்று வைத்து இனித்ததம்பிரிவினோ? என்கிறார். [கோலமலர்ப்பாணவக்கு அப்பாவின என்னன்பெயோ] - பெரிய பிராட்டியாராகுக்கு ஸ்கேஷியாகையாலே அவள் மிகுதலுமான எர்ப்பக்கலிலே ஸ்கேஷியாததப்பண் ளினவனோ! [திலவரை பிரண்டிபிறைகவள் நிமிர்ந்ததொப்ப] - ஓர் அஞ்சனகிர் ஓரந்தி பிறையைக் கவ்வக்கொண்டு நிமிர்ந்ததாற்போலே, நிலக்கடலென்று-கடைத்தருளுகிற மரபெருமாயுடைய திரு திறம் நிழலிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவமக்நையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை மெடுத்து அங்ளோடீ கலந்தாப்போலேயும் கடலெட்டைபந்து பிராட்டியோடே ஸம்ச்லேஷித்தாப்போலேயும் பிராட்டியரிசாஹமான என்னை ஸம்ஸாராண்வத்தினின்று மெடுத்து என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைந்து, இனிந் தப்பயிடுவேனோ என்கிறார். [கோலமயர் இதுயாதி] - பிராட்டியக்கல் ஸ்லேஹாதிசயத்தாலே அந்தஸ்சாஹமே ஹேதுவாக அவன்பரிசாஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவண ஸ்லேஹானே! “சரமதகையிலே இவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை ரஹஸ்யத்தின் படியாயிருந்தமே கண்டதே.” என்று சீயரைக்குறித்து பட்டர் அருளிச்செய்தார். ப்ராதிஹ்யத்தைக் கண்டப்பன்வலினூம்பக்கலிலும் நாலடிவரலின்றதுவே ஹேதுவாக ரக்ஷகனும் ஈச்வரன் என்னுமிடம், காக விபிஷ்ணுதிகன்பக்கலிலே

கண்டதிறே; “க்ருபயா பர்ப்பாயைத்” என்றும், “ந த்பஜேயம்” என்றும் அவ்வளவன்றிக்கே தனிச்சிறப்பிலே தள்ளுபாத்தலாதிக்களாலே நலிந்த ராகசூரிகன்பக்கவிரியே திருவடியாதிர்க்க, “கருப்போத்” “கர்யம் க்ருகா மர்பேண நகச்சிங்ரபராத்யதி” என்றும் நீர்மையிறே பிராட்டிரீமை, நிலைவரையித்யாதி - “ததஸ்ஸ முத்ஸிப்ய - நிலிவாசலோ மஹாந்” ஓர் அஞ்சுகிரி இரண்டு பிறையபக்கவணிக்கொண்டு நியிரந்தாற் போலே, பிறையில் ம்றுவோபாதிபாய்த்துத் திருவெயிற்றிற்கிடந்த பூமி, [கோலவராகம்] - மாகடம்பில் நீர்வாராபின்ற நிலையிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து; “பாசிதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்கு” என்கிறபடியே ப்ரணயினி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமாணபடியே வருவராகில் ப்ரணயித்தவத்துக்கு நமஸ்காரமாயித்தனையிறே. அவன் அழிவுக்கிட்ட வடிவப்பற்றியிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்றாய்] - வராஹஜாதீய மாத்ரமென்னுதல், த்ரைலோக்யத்தையும் கண்செநியிட்டாப்போலே விம்மவளர்த்தபடியாலே அத்விதியமென்னுதல். [நிலங்கோட்டிடைக் கொண்டன்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை அண்ட யித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிறே கொண்டு உத்தரித்தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை எடுத்தவனே! [நிலக்கடல் கடைந்தாய்] - பிராட்டியை லபிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நிலக் கடல்] - கடைகிறவனுடைப நிறைட்டாலேயாதல்; ஸகலெளஷதிகளையும் மொகடுகளையால் வந்த நிறவேறு பாடாதல்; நிறத்தாலே - நீராத்நத்தைச்சொல்லிற்றாய், தத்ப்ரகரமான ரதநாகரமென்னுதல். [உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ?] ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் என்னைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணி என்னைக் கிட்டொளபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனோ? நீ க்ருஷிபண்ண, பலத்திலே அந்லயித்த னான் மதப்பட்ட ஸம்பத்ததை விட கூடியனோ?

நாடு.—ஏழாம்பாட்டு. நான் பெரியபிராட்டியார்பரிக்ரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவ மக்கையான் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியையெடுத்து அவனோடே ஸம்ச்லேஷித்தகுளினுப்போலவும், உடலைக்கடைத்து பெரிய பிராட்டியாதோடே ஸம்ச்லேஷித்தகுளினுப்போலவும், ஸம்ஸாரார்ணவ மக்கனனுன் என்னை பெடுத்து என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்தகுளி என்பக்கவிலே அதிவ்யா மோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பிவிடுவனோ? என்ருள்.

[கோலமஸ்ப்பரவைக்கன்பாடியை என் அன்பேபோ] - (பிராட்டிபக்கல் ஸ்கேஹா திசயத்தாலே அந்த ஸ்கேஹமே ஹேதுவாக அவள்பரிக்ரஹமான என்பக்கவிலே அதிப்ரவணானுவனே) பட்டர் சரமதகையிலே வருளிச்செய்தவார்க்கை - (ஹஸ்யத்தின் பாடியிருந்தபடி கண்டதே.) இப்பாட்டை நம்முடையார் தவயத்தோடே வறுமைத்திப்பது - பெரியபிராட்டியார்க்குக்கேஹி யாகையாலே அவன் பரிக்ரஹமான நமக்கு அன்பனும் என்னுத்துஸந்திப்பது” என்று (சீயனாக்குறித்தகுளிச் செய்தார்) “திருமாவென்னையானுமால்” என்னும்படியே தம்முடைய அன்புக்கடி சொல்லுகிறார். அந்தபுரபரிகரமன்றோ, என்னன்புக்கு அடிச்சிலையோ? [நிலை வரையித்யாதி] - ஓர் அஞ்சுகிரி இரண்டுபிறையபக்க வணிக் நியிரந்தாற்போலே, பிறையில் ம்றுவோபாதிபாய்த்து திருவெயிற்றிற்கிடந்த பூமி. [கோலவராகம்] - மாகடம்பில் நீர்வாராபின்ற நிலையிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து; “பாசிதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகன்” என்கிற படியே ப்ரணயினி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமாணபடியே வருவராகில் ப்ரணயித்தவத்துக்கு நமஸ்காரமாயித்தனையிறே. அவன் அழிவுக்கிட்ட வடிவுக்கிற இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்றாய்] - வராஹஜாதீயமாத்ர மென்னுதல்; த்ரைலோக்யத்தையும் கண்செநியிட்டாப் போலே விம்மவளர்த்தபடியாலே அத்விதியமென்னுதல். [நிலங்கோட்டிடைக் கொண்ட வெந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை அண்டயித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை பெடுத்தவனே! [நிலக்கடல்கடைந் தாய்] - பிராட்டியை லபிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நிலக்கடல்] - கடைகிற வனுடைப நிறைட்டாலேயாதல்; ஸகலெளஷதிகளையும் மொகடுகளையால் வந்த நிறவேறு பாடாதல்; நிறத்தாலே - நீராத்நத்தைச்சொல்லிற்றாய், தத்ப்ரகரமான ரதநாகரமென்னுதல். [உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ?] ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லபிக்கைக்குப் பண்ணினவ்யா பாரத்தையும், பிராட்டியை லபிக்கைக்குப் பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், என்னைப்பெறுகைக்

காகப்பண்ணி, என்னைக் கிட்டப்பெற்றபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனோ? நீ க்ருஷிபண்ணின பலத்திலே யங்ஙயித்த நான் கைப்பிட்ட ஸம்பத்தை விடக்கூடுமனோ?

பெற்றினிப்போக்குவனோ உன்னைமேல்தனிப்பேருயிரை*

உற்றவிருவினையாய் உயிராய்ப்பயனுயவையாய்*

முற்றனிம்பூவுலகும் பேருந்தாராய்த்துற்றில்புக்து*

முற்றக்கரந்தொளிந்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த துர்ஜ்ஞேயனுன உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித்தப்பயில் உபாயமில்லை என்கிறார். [பெற்றுஇனிப் போக்குவனோ இதயாதி] - அத்யந்தவிஸஜாதியனுபிநந்து எனக்கு மிகவும் ஸத்தாதாரகனுன உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித்தப்பயிடுவேனோ? [உற்ற என்று மிகவும் ஸத்தாதாரகனுன உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித்தப்பயிடுவேனோ? [உற்ற என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவைப்பற்றி விடாதேயிருக்கிற புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் ஆத்மாத்தன்னைபற்றி கர்மபலமானவற்றையும் இவைபெல்லாமாகிற துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவமான துரோகோக்ஷமாகிற துற்றை புண்டாக்கி அந்த துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவமான ஹுகத்தினுள்ளேயுக்கு எங்கும் வ்யாபித்துத் தெரியாதபடி நின்றாய், [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - எனக்கு முதலிலே இச்சையுமின்றிக்கேட்குக்க உன்பக்க லிலே ஒளந்முக்கயத்தைப் பிறப்பித்தவனே!

இ.—எட்டாம்பாட்டில், மிகவும் துர்ஜ்ஞேயனுன உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை என்கிறார். [பெற்றுஇனிப் போக்குவனோ இதயாதி] - ஓர் அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிற தென்றிருக்கிறேனோ? ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தினையும் எனக்கு ஸத்தாஹேதுவான உன்னைப் பெற்று வைத்து நான் விடுவேனோ? ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸ்வதந்த்ரானுபிருக்கிறவனை விடுவேனோ என்கிறதுக்கு வேறு—தன்னையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாமை தோற்றவிருந்தால் அவன் கால்வாங்கமாட்டானென்னு மத்தாலே. இத்தலையில் நத்யஜ்ஞேயபிருக்கிறபடி. [என்தனிப்பேருயிரை] - “உன்னை” என்றதின் வ்யாக்யாநம்: உபமானரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்கு தாரகனாயிருக்கிறவனை. சேதகனிற காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. [உற்றவிருவினையாய்] - இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்து, இருவகைப்பட்ட புண்யபாபங்களுக்கு நியாமகனாய், [உயிராய்] - அவற்றிலே சிறைப்பட்டுக் கிடக்கிற ஆத்மாவுக்கு நியாமகனாய், [பயனுயவையாய்] - ஆர்தப் புண்யபாபங்களுடைய பலங்களுக்கு கிரவாஹகனாய், [முற்ற இம்முவுலகும் இதயாதி] - இவையெல்லாமாகிற துரோகோக்ஷமென்கிற துற்றை உண்டாக்கி, பேருந்தாரென்கிறது - துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவமுண்டாகையாலே. [இந்தலோகத்தின் உன்னேயுக்கு எங்கும் வ்யாபித்து துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவனுபிருந்தாய்! [என்முதல் தனி வித்தேயோ] - இப்படி யிருந்துவைத்து உன்னை எனக்குப் பெறுகைக்கடியான அதவிஜீயமான முஹஸூக்ருந்திக்கு உத்பாத கனாய் உன்பக்கலிலே ஒளந்முக்கயத்தைப் பிறப்பித்தவனே! இப்படிப்பட்டிருக்கிற உன்னை பரதமஸூக் ருத்ததிக்கும் உத்பாதகனாய்க் கொண்டு வந்துதரப் பெற்ற நான் உன்னைப் போக்குவனோ”

*ஒ.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்த துர்ஜ்ஞேயனுன உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி விட உபாயமில்லை பென்கிறார்.

[பெற்றினிப்போக்குவனோவுன்னை] - ஓர் அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிற தென்றிருக்கிறேனோ? அத்யந்தவிஸஜாதியனுபிநந்து எனக்கு மிகவும் தாரகனுன உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிடுவேனோ? [உன்னை] - உன்னை நீயறியாமோ? [என்தனிப்பேருயிரை] - (உபமானரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்கு தாரகனாயிருக்கிறவனை). “வரில்போகடேன், கொடிக்கேடேன்” என்றிருக்கிற ஆத்மாவின்னவோ? “உன்னை” என்றிறத்தை உபபாதிக்கிறது. மெல். “உலகங்கட் கெல்லாமோருயிரேயோ” என்கிறபடியே—ஸர்வாத்மாவான உன்னை. “பெற்றினிப்போக்கு வனோ” என்கிறது - இதரலாபங்களில் வ்யாவ்ருத்தி; “என்தனிப்பேருயிரை” என்கிறது - தம்மில் வ்யாவ்ருத்தி. [உற்றவிருவினையாய்] - உன்னை யொழிய வேறுசில கர்மங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக நீனைத்திருத்தேனாலென்றோ உன்னைவிடலாவது? ஆத்மாவைப்பற்றிவிடாதே விடக்கூற புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு கிரவாஹகனாய், [உயிராய்] - அறுஷ்ட்டாதாதான் உன்னதமென்று சிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? அறுஷ்ட்டாதாதான ஆத்மாவுக்கு கிரவாஹகனாய், [பயனுயவையாய்] - கர்மபலம் உன்னையொழிய வித்திக்குமென்றிருத்தேனாலென்றோ விடலாவது? அக்கர்ம

பலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்றலிம் மூவுலகும் பெருந்தூராய்] - (இவைவெல்லாமாசிற த்ரை லோகப்பாசிற தூற்றையுண்டாக்கி) த்யாஜயமான ஸம்ஸாரத்தான் உன்னையொழிய வெறென்றும் விளைத்திருந்தேனென்றே விடலாவது? பெருந்தூரென்றது - ஸம்ஸாரம் புக்கவிடமும் போர்த்தவிடமும் தெரியப்போகாதேயிருக்கும் என்று. (அதாவது - தூர்ஜ்ஞேயஸ்வ பாவமாயிருக்கை.) [தூராய்] - ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கி. [தூற்றில்புக்கு] - இதினுள்ளே புக்கு. [முற்றக்கரந்து] - நீ வ்யாபியாததோரிடம் உண்டாகிலன்றே விடலாவது? [ஒளித்தாய்] *யஸாத்மாஸேத* என்கிறபடியே வ்யாப்யங்கன நிராதபடி நின்றாய், கண்ணுக்குவிஷயமானவாகில் பிழையேனோ? [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - அல்லாதார்க்கு வெளியிடாதேயிருந்து எனக்கு வெளியிட்டவனே! [முதல் தனிவித்தேயோ] - நான் ஓராடிவரநின்றேனாகில் ஆறியிருக்கலாய்த் திறே, எனக்கு ப்ரதமஸூக்ருதமானவனே!

முதல்தனிவித்தேயோ முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்*

முதல்தனியுன்னையுன்னை யெனைநாள்வந்துகூடுவன்நான்*

முதல்தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றுவாழ்பாழாய்*

முதல்தனிசூழ்ந்தகன்ருழ்ந்துயர்ந்த முடிவிலீயோ.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நான் ஐகத்சரீரையிருக்கிற இருப்பை உமக்குக்காட்டக் கண்டாகில் வேறு அபேஷிதமென்னென்றில், —எனக்கு அத்தால் போராது; இருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணானிருக்கிற இருப்பையும் காணவேணுமென்கிறார். [முதல்தனியென்று தொடங்கி] - மூவுலகு தொடக்கமானவற்றுக்கு ஒன்றொழியாமே எல்லாவற்றுக்கும் காரணமானவனே! ப்ரதாநனாய் ஒப் பின்றிக்கே குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணான உன்னை, நான் என்று வந்துகூடுவேன்? [முதல் தனிபென்று தொடங்கி] - மஹாதாதி விகாரங்களுக்கு ஒப்பில்லாத காரணமாய்க் கார்யங்களைக்கும் முற்றும்வ்யாபித்துச் சேதநர்க்கு போகமோகங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கீடான நிலையுள்ள ப்ரக்ருதி தத்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய், தனக்கொப்பின்றிக்கே நியாமகமாய், ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கையடையப் பத்துத்திக்கும் வ்யாபித்து அபரிச்சேத்யமாயுள்ள ஆத்மதத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகனாவனே!

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஐகத்துக்கெல்லாம் சரீரியாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டேன்: அத்தால்போராது; பாம்பதத்திலே வ்யாவ்ருத்தமாக, பூர்ணானிருக்கிற இருப்பைக் காண வேணு மென்கிறார். [முதல்தனி இத்யாதி] - ஒன்றொழியாதபடி த்ரைலோக்யம் தொடக்கமானவற்றுக் கெல்லாம் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! [முதல்] - நிமித்தகாரணம். [தனி] - ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து] - உபாதாந காரணம். [முதல் தனியுன்னை] - இதுக்கெல்லாம் ப்ரதாநனாய் உபமானரஹிதனாயிருந்துள்ள உன்னை. [உன்னை] - ஐகத்காரணமாய் ப்ரதாநனாய் உபமானரஹிதனாயிருக்கும்வன்றியே, நித்யவிபூதியிலே அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய் ஸம்ஸ்தகல்யாணகுணயுக்தனாய் நித்யஸூரிகன் அது பவிக்கவிருக்கிற உன்னை. [எனைநான் வந்துகூடுவன்] - என்றுவந்து கூடக்கடவேன்? அத்திரளில்நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாரைப்போலே நிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு போக்யதையாலே - [முதல் தனியங்கு மிங்கும் இத்யாதி] - ப்ரதாநமாய் உபமானரஹிதமாய் அங்குமிங்குமான மஹாதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - எங்கும். [உறு] - உற்று. விகாரங்களுக்கெல்லாம் அத்விதீயமான காரணமாய் அவைதனை எங்கும் வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு போகமோகங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கீடான நிலையுள்ள ப்ரக்ருதிதத்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல்தனி சூழ்ந்து இத்யாதி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங் களுக்கு நியாமகமாய் ப்ரதாநமாய் ஒப்பின்றிக்கே இவற்றையடையப் பத்துத்திக்கும் ஐஞ்சந்தாலே வ்யா பித்து நித்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனாவனே! [முதல் தனியங்குமிங்கும் முழு முற்றுவ வாழ்பாழாய்] - முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம் முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனி: சூழ்ந்தகன்ருழ்ந்து யர்க்கு முடிவிலியாயிருக்கிற. [முதல்தனி உன்னை யுன்னையெனைநாள்வந்து கூடுவன்நான்] - கார்யகாரணே பயாவஸ்த்தமான சித்சித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி அதுபவிப்பித்த இவ்வளவு போராது. அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய் ஒருதேசவிசேஷத்திலேயிருக்கும் இருப்பை அதுபவிக்கவேணு மென்றதாய்த்து.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு, “தானிஸர்வாணி தத்வபு.” *யஸ்யாத்மா சரீரம் - யஸ்யப்ருதிலீ சரீரம்* *தத்ஸர்வம்வை ஹரேஸ்தது:*

என்னும்படியே - எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஐகத்சரீரனாய்

யிருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே” என்ன—அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாரந்தர மில்லையாதி லன்றோ “அதுவேயமையும்” என்று ஆறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாய்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற இருப்பைக் காணவேண்டுமென்கிறார்.

[முதல்தனிவித்தேயோ முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்] - ரக்ஷிக்கவென்றுபுக்கால் ரக்ஷ வர்க்கம் ஸஹகரிக்கவேண்டாதவனே! மூவுலகு தொடக்கமான ஒன்றொழியாமல் எல்லா வற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே. [முதல்] - நிமித்த காரணம். [தனி] - ஸஹகாரி காரணம். [வித்து] - உபாதாகாரணம். [முதல்தனிஇத்யாதி] ப்ரதானமாய், ஒப்பின்றிக்கே - குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனாயிருந்த நியான வுன்னை - என்று வந்து கூடுவன்? [வினாநன் வந்து கூடுவன்] - அவன்ஓரோடுத்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தார்க்கு, தன்னைப் பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [கான்] - பரமபதத்தில் கவடறிந்தகான்: அஸாதாரண விக்ரஹமாசைப்பட்ட நான். [முதல் தனி யங்குபிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ் பாழாய்] - ப்ரதானமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹாதாதிகள் முழுதிலும். [மூற்று] - எங்கும். [உறு] - உற்று; எங்குமொக்க வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு போகமோஷங்களை வினைக்குமதாகை.

(ஒன்பதாம்பாட்டு) - இன்னம், *தாநிலர்வாணி தத்வபு: * யஸ்யாத்தமா சரீரம்-யஸ்யப்ருதிநீ சரீரம்! * தத்ஸர்வம்வை ஹரேஸ்தது: * என்னும்படியே - எங்கும்வந்துமுகங்காட்டலாம்படி ஜகத்சரீரனாயிருக்கிறவிருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே” என்ன; அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாரந்தரமில்லையாதி லன்றோ “அதுவேயமையும்” என்றாயிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாய்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாக இருக்கிற விருப்பையும் காண வேண்டுமென்கிறார்.

[முதல்தனிவித்தேயோ] - முதல் - நிமித்தகாரணம் - தனி - ஸஹகாரி காரணம். வித்து - உபாதாகாரணம். [முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்] - மூவுலகென்கையாலே - “க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்” என்று மூன்று வகைப்பட்ட அண்டத்தைச் சொல்லுகிறது; முழு வென்கையாலே *அண்டாநாந்துஸஹஸ்ரானாம் ஸஹஸ்ரான்யபுதாநிச - ஈத்ருசாநாம்ததாத்ர கோடி கோடி சதாநிச* என்று சொல்லப்பட்ட அஸங்க்க்யாதமான அண்டங்களைச் சொல்லுகிறது; ஆதி சப்தத்தாலே-இவ்வண்டங்களுக்குக் காரணமான ஆவரணங்களைச் சொல்லிற்று-ஆக, மூவுலகு தொடக்கமான ஒன்றொழியாமலெல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! என்றது. [முதல் இத்யாதி] - ப்ரதானமாய், ஒப்பின்றிக்கே - குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணமாய், ஜகத்சரீ ரியாயிருக்கிற உன்னை. ஆக, இவ்வளவும் - வினாவிபூதிவிசிஷ்டனாயிருக்கிற விருப்பைச் சொல் லிற்று; மேல்-நித்யவிபூதியிலே ஸூரிபோக்யமாயிருக்கும் வடிவமுனைக் கண்டநுபவிக்கவேண்டு மென்கிறார். [உன்னை] - நித்யவிபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது. “உன்னை” என்ன, நித்ய விபூதியோகத்தைக்காட்டுமோவென்னில், — காட்டும்; “ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே நீலாநிற்பக் - கண்டசதி” என்கிறபடியே - அவளையும் அவளையும் சொல்லவே த்ரிபாத்விபூதி யுமடங்கிற்றிறே. [உன்னை] - “முடிச்சோதியா யுனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்று விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற திருவயிஷேகமும், “மாயன்குழல்” என்னும்படியான திருக்குழ லும், “கோளிழைத்தாராரையும் கொடியும் பவளமும்விலிலும் - கோளிழைத்தன்முத்தமும் தனிரும் குளிர்வான்பிறையும் - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல்” என்னும் படியான அழபேதிருமுகமும், நாச்சிமாருடைய ஹஸ்தாபரணங்களாலே முத்திரமாய் க்ரமக தருணகரீவா கம்பு ப்ரதிமமான திருக்கழுத்தும், கற்பகக்காவன நற்பலதோள்களும், பெரிய பிராட்டியார்க்குக் கோயிற்கட்டணமாய் நித்யாநுபவம்பண்ணச்செய்தேயும் “அகலகெல்லேன்” என்னும்படி அவளைப்பிச்சேற்றும்படி குருமாமணிப்பூண்குலாவித்திகழும் திருமார்பும், “உள் ளத்துள் பின்றுவாநின்றதே” என்கிறபடியே-நித்யமுகத் த்ருதயங்களிலே அழகுசெண்டேறு கிற திருவுதாபந்தமும், ஸௌந்தர்யஸாகரமீட்டணப்பட்டுச்சுழித்தாற்போலேயிருக்கிற திருவுக் தியும், ஒருவிசேஷணபிடவொண்ணாதே “அல்குலும்” என்னும்படியிருக்கிற அல்குலும், கிற்றி

டையும், ஸந்த்யாராகரஞ்சிதமான ஆகாசம்போலே யிருக்கத் திருவரைபூத்தாற்போலேயிருக்கிற அந்திபோலிறத்தாடையும், ரம்பாஸ்தம்பாதிதம்பிரமான திருத்துடைகளும், தாமரை நாளம்போலேகண்டிதங்கள் என திருக்களைக்கால்களும். சங்கரதாங்ககல்பகத்வஜாரவிர்தாய் குசவஜ்ஜரலாஞ்ச்சநமாய் நாய்ச்சிமாருங்கூடக்கூசித்தொடவேண்டுப்படி மெல்லடியாய் “தேனே மலரும்” என்கிறபடியே நிரதிசயபோக்யங்களான திருவடிகளையும் உடையையாய், ஏழல்கும் தனிக்கேரல்செல்ல விற்திருந்தருளுகிற உன்னை. [எனைநாள்வந்து கூடுவன்] - என்று வந்துகிட்டக்கடவேன்? மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே பிராட்டிமாரோபாதிவாகப் பேச வாயிருக்கிறபடி, [நான்] - அவ்வடிவைக்காண ஆசைப்பட்ட நான். [முதல்தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றறுறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரதாநமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹாதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - முற்று. எங்குமென்றபடி. [உறு] - உற்று; வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதகர்க்கு போகமோஷங்களை வினைத்துக்கொள்ளுகைக்கிடாகக் கருவிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதிதத்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல் இத்தயாதி] - ப்ரக்ருதியைப்பற்றத் தான் ப்ரதாநமாய் வியாமகமாய். [தனி] - உபமாநரஹிதமாய். [குழ்த்து] - ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களடைய வ்யாபித்து. வ்யாபிக்குமிடத்தில், [அகன்றும்ந்துயர்ந்த] - ஹ்ருதத்தாலே பத்துத்திக்கும் வ்யாபித்த. [முடிவிலியோ] - அபரிச்ச்சேத்யமான ஆத்மதத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகனுனவனே! [முடிவிலி] - முடிவென்று - நாசமாய், ப்ரக்ருதிபோலே நச்வரமன்றிக்கே நித்யமான ஆத்மதத்தவமென்றுமாய். முதல்தனி அங்குமிங்கும் முழுமுற்றறுறுவாழ்பாழாய் - முழுமுடிவாகாதிக்கெல்லாம் - முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனிகுழ்த்தகன்றும்ந்துயர்ந்த முடிவிலியாயிருக்கிற - முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன்; தேசவிசேஷத்திலே ஸுகிரிபோக்யனாயிருக்கிறவுன்னை எனைநாள்வந்து கூடுவன் நான்? காரணகாரியோபயாவஸ்த்தமான சிதசித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி யநுபவிப்பித்த இவ்வளவுபோராத; அனாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய் ஒருதேச விசேஷத்தினிருக்கு யிருப்பைக் கண்டு அநுபவிக்கவேணுமென்றதாய்த்து.

தூழ்ந்தகன்றூழ்ந்துயர்ந்த முடிவில்பெரும்பாழேயோ*

தூழ்ந்ததனில்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதியோ*

தூழ்ந்ததனில்பெரிய கடர்ஞானவின்பமேயோ*

தூழ்ந்ததனில்பெரிய என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு இவர்அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாத படி பெரியபிராட்டியார்ஆணையிட்டுத் தடுத்தும்பெரிய ஆத்தியோடே கூப்பிட்ட இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு வந்து ஸம்சலேஷித்தருளக்கண்டு அபரிச்ச்சேத்யமான ப்ரக்ருதிதத்தவத்திலும் ஆத்மதத்தவத்திலும் உள்ளுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்திலும் பெரிதான என்னுடைய விடாயெல்லாம்நிர்வந்து என்னோடே கலந்தாய்; என்னுடைய மனோரதமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேன் என்றோர். [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - பத்துத்திக்குக்களிலும் வ்யாஸ்தமாய் அபரிச்ச்சேத்யமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதி தத்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய் நிற்கிறவனே! [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - அதைதயங்கூட வ்யாபித்து அதுக்கு நியாமகனுன ஆத்மதத்தவத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - ப்ரக்ருதி புருஷதத்தவங்களில் இரண்டையும் வ்யாபித்து அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸுக்ரபமானஜ்ஞாநத்தையுடையவனே! கடர்ஞானவின்பம் என்று - எம்பெருமானைச் சொல்லிறற்கு ஷமாம். [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - அதிலும் பெரிதான என்னுடையவிடாய் கெடும்படி வந்து ஸம்சலேஷித்தாயே.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் இப்படி தம்மபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியானையிட்டுப் பெரியவார்த்தியோடேகூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு வந்து ஸம்சலேஷிக்கக்கண்டு, அபரிச்ச்சேத்யமான என்னுடைய விடாய்நீரவந்து கலந்தாய்; என்னுடைய மனோரதமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேனென்கிறார். [சூழ்ந்தகன்று இத்தயாதி] - இப்போது ப்ரக்ருதிபுருஷாதிகளைச் சொல்லுகிறது, தம்முடைய அபிரிவேசம் பெரியவற்றிற்பெரியதென்று சொல்லுகைக்காக. அவற்றுக்கு

ஈசுவரையொழியப் பருதக்லத்திதி மில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. [சூழ்ந்து இத்யாதி]- ஸ்வகார்யமான மஹாதாதிகளைப் பத்துத்திக்கிலும் புக்கு எங்கும்வ்யாபிக்க, நித்யமாய், அபரிச்ச்சேத்யமாய், சேதநர்க்குப் புருஷார்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதித்தவத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அத்தையும் வ்யாபித்து அதிற்காட்டிற் பெரிதாய், அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே மேலாய், விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்தையுடையவனே பென்று ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல்: 'சுடர் ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்தையுடையவனே' என்று ஸங்கல்பரூப ஐஞாநத்தைச் சொல்லுதல். [சூழ்ந்து இத்யாதி] - தத்தவத்ரயத்தையும் ஞானவிற்பம்* என்று - பகவதஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுதல். [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அதுகுளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அபிரிவேசத்தை, அதிலும் பெரிய விளக்குகுகொண்டு அதுகுளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அபிரிவேசத்தை, அதிலும் பெரிய உன்னுடைய அபிரிவேசத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்ச்லேஷித்தாயே, என்னுடைய கூப்பிடும் ஒருபடி யோ வும்படி பண்ணுவதே! "அங்கேபரதமாரோப்ய முதித:பரிஷஸ்வஜே" என்று மீண்டுபுகுந்து மூர்பரதாழ்வானை மடியிலேவைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாப்போலேயாய்த்து இவருடைய விடாய்க்கெடும்படி வந்து கலந்தது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேரஹிதம் செய்தல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியாராணையிட்டுத் தடுத்துப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு வந்து ஸம்ச்லேஷித்தருளக்கண்டு, அபரிச்ச்சேத்யமான ப்ரக்ருதித்தவத்திலும் ஆத்மத்தவத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்திலும்பெரிதான என்னுடையவிடாயெல்லாந்நிரவந்து என்னோடே கலந்தாய்; என்னுடைய மகோரதமும் ஒருபடி முடியப்பெற்றே நென்கிறார். இனிஇல்லை யென்னும்படி என்னைவிடாய்ப்பித்து அதுக்கு அவ்வருகானவிடாயை யுடையையாய்க்கொண்டு என்னோடே கலந்த உன்னுடைய விடாயும் ஒருபடிகெட்டதே என்கிறாராகவுமாம்; *அங்கே பரதமாரோப்ய முதித:பரிஷஸ்வஜே* என்னும்படியே.

[சூழ்ந்து இத்யாதி] - இப்போது ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச் சொல்லுகிறது, தம்முடைய அபிரிவேசம்பெரியவற்றிலும்பெரியதுஎன்கைக்காக. அவற்றுக்கும் ஈசுவரையொழியப் பருதக்லத்திதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. ஸ்வகார்யமான மஹாதாதிகளைப் பத்துத்திக்கிலும்புக்கு எங்குமொக்கவ்யாபித்து, நித்யமாய் அபரிச்ச்சேத்யமாய் சேதநர்க்குப் புருஷார்த்தத்தைவிளைத்துக் கொள்ளலாம்நிலமான ப்ரக்ருதித்தவத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அத்தையும் வ்யாபித்து, அதிற்காட்டிற் பெரிதாய், அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே மேலாய், விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து, அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமான ஸுகரூபமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே! என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல்; "சுடர்ஞானவிற்பமே" என்று - ப்ரகாசரூபனுமாய் ஸுகரூபனுமானவனே என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுதல், [சூழ்ந்து இத்யாதி] - தத்தவத்ரயத்தையும் விளக்குகுகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அபிரிவேசத்தை, அதிலும்பெரிய உன் அபிரிவேசத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்ச்லேஷித்தாயே! என்னுடைய கூப்பிடும் ஒருபடி யோவும்படிபண்ணிற்றே! *அங்கே பரதமாரோப்ய முதித:பரிஷஸ்வஜே* என்று மீண்டுபுகுந்து மூர்பரதாழ்வானை மடியிலேவைத்து உச்சியைமோந்து உகந்தனைத்தாப்போலேயாய்த்து, இவருடைய விடாய்க்கெடும்படி கலந்தது.

அவாவறச்சூழ அரியை அயனை யரணையலற்றி*

அவாவற்றுவிடுபெற்ற குருகர்ச்சடகோபன் சொன்ன*

அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்* முடிந்த

அவாவிலந்தாதிபெப்த்தறிந்தார் ஹந்தாருயர்ந்தே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், அகிலஜ்ஞையந்தயநீக கல்யாணைகதாந ஜ்ஞாநாநந்தைகல்யாநமனும் உயர்வத வுயர்நலமுடையனும் அபரிமீத திவ்யபூஷண பூஷிதனும் ஸர்வாபுதோபேதனும் லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனும் அஸ்த்தாநேபயசங்கிகளான அநந்தவைநதேயாதிகளாலே, அநவரத பரிசர்யமான சரணநளினனும்

ஸ்ரீவைகுண்ட நிலைமையை ஸர்வேச்வரனும் ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய்த் தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆச்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ச்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவமான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு, அவனைப்பெற்று நிந்துக்கராய் நிரஸ்தஸைஸ்த ப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்காரபூர்வமாக பிறந்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக் கே பெற்றல்லது தரிக்க முடியாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்த அத்தாதியான இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே அயர்வறுமமரர்களோ டொப்பர் என்கிறார். 'அயனை அரனை அவாவறச் சூழரியை' என்றுமாம். முதலிலே, "மயர்வறுமதிநல மருளினன்" என்றார்; நடுவு பலவிடங்களிலும், அவனே அபாச்ரய மென்றார்; முடிவிலும், "இன்று என்னைப்பொருளாக்கி" என்றும் "என் தலைமீசையாய் வந்திட்டு" என்றும் - எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தையே தமக்கு உபாயமாகப்பேசித் தலைக்கட்டினார்; இங்ஙனே மிகுக்கிற நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு அடியான சரிய;பதித்வத்தை "மலர்களிலும்பும் நமரும்பெறலடிகள்" என்று முதலிலே தொடங்கி நடுவு பலவிடங்களிலும் ப்ரஸ்தாவித்துக் கொடுபோத்து, முடிவிலே "திருவானை நின்னானை" என்றும் "கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என்அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட்டினார்; தத்யருடைய ப்ராப்யதையையும் முதலிலே "அயர்வறு மமரர்கள்" என்று தொடங்கி, நடுவு பலவிடங்களிலும் "அடியார்கள்குழாய்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்றும், பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையகப்பப் பரக்கப்பேசிக் கொடுபோத்து, முடிவிலும் "அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்றும் தலைக்கட்டினார்; எம்பெருமானுக்கு ஸௌசீல்யமென்றுகொண்டு, "உரலினோடினைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு-எத்திறம்" என்றுதொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசினார்; இவனுக்கு அஸாதாரணமான திருநாமம் நாராயண னென்னுமிடம், "வண்புகழ் நாரணன்" என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசிக்கொடுபோத்து, "வாழ்புகழ்நாரணன்" என்று தலைக்கட்டினார்; ஆழ்வார் இப்படி ஆறி.....யால் இவ்வைந்து அர்த்தமுமே இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரதானார்த்தங்கள் என்று கருத்து.

நஞ்சேயர் திருவடிகளே சரணம்.

இ. - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார் ஆழ்வாருடைய க்லேசமின்றியே ப்பலத் திலே அர்வயிப்பரென்கிறார். [அவாவறச் சூழரியை] - நித்யமான ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விசிஷ்டமான நித்யமங்கள் விக்ரஹத்தையும்அபரிமித திவ்யபூஷ ணங்களையும் சங்க்சக்ராதி திவ்யாயுதங்களையும் லக்ஷ்மீப்ரபுருதிதிவ்யமஹிஷ் வர்க்கத்தையும் உடையனாய் அஸ்தாரகேயசங்கிகளான நித்யஸூரிகளாலே பரிசர்யமானமான திருவடித்தாமரைகளை யுடையனாயிருந் துள்ளவனை. [அயனை அரனை] - ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவானவனை. அவா வறச் சூழ்னையாவது; தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆச்ரயிதருடைய விடாய்தீர ஸம்ச்லே ஷிக்கை. இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈச்வரத்வசங்கை அறுக்கிறார்; அவர் களுடைய ஸத்தாஸ்த்திதிப்ரவ்ருத்திவிவ்ருத்திகள் ஈச்வராதீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபம். நிர்வாலகத்வம் கர்மத்தாலே வந்தது. இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளி யராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும் சிலபுடைகளுண்டு. 'அயனை அரனை அவாவற்று அரியைஅலற்றி வீடு பெற்ற' - என்னுதல்; 'அயனையரனை-அவாவறச்சூழரியை அலற்றி அவாஅற்று வீடுபெற்ற' என்னுதல். 'அலற்றி அவாவற்று வீடுபெற்ற' - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்தஸைஸ்த ப்ரதிபந்தகராகையாலே நிர்ந்துக்கரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்] - பக்திபலாத்காரத் தாலே பிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவரைச் சொல்லுவித்த அபிரிவேசம்-ப்ரேரகளுள் மைத்ரே யனுடைய ஸ்த்தாநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து. [முடிந்தவவாவிலந்தாதி மிப்பத்து] - பெற்றல்லது தரிக்கவொண் னாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. கீழடைய - பரபக்திபிறந்து சொல் விற்று. பரமபக்திபிறந்து சொல்லிற்றாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. [அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே] - இவற்றை அறிந்தவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள். முதல் திருவாய் மொழியில், நாராயண சப்தார்த்தத்தை அறுஸந்தித்துப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற விடத்திலே "வண்புகழ் நாரணன்" என்று ப்ரயோகித்து, "அமைவுடைநாரணன்" என்றும் "செல்வநாரணன்" என்றும் "நார ணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்" என்றும் "திருநாரணன்" என்றும் "நாராயணன் நங்கள் பிரான்" என்றும் சொல்லிக்கொடு போத்து, "திண்ணம் நாரணமே" என்றும் "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே, அவனுக்கு அஸாதாரணமான திருநாமம் இதுவே என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. முதலிலே "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றும் "திருவுடையடிகள்" என்றும் "கமலமலர்மேற்செய்யான்" என்றும் "நமக்கும் பூவின்மீசை நங்கைக்கும் இன்பன்" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோத்து, "திருவானை நின்னானை கண்டாய்" என்றும் "கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட் டுகையாலே - ஸ்ரீமானுள் நாராயணனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று இவர்க்குப் பகஷமென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தம் உபவிஷத்ப்ரஸித்தமும்; அநந்யபரமான நாராயண நுவாகத்திலே, நாராயண சப்தத்தாலே ஸர்வாதிகளைச் சொல்லி, ஹர்ச்சதே "லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யென்" என்று உத்தரநாராயணத்தே சொல்லிற்று. முதலிலே, "மயர்வறுமதி நல மருளினன்" என்றும் "எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனி

யிள்வதென்பதுண்டே” என்றும் சொல்லி, நாலுப்ரயோக மெடுத்து சரணம் புக்கு. தேவிமாராவாரிலே “தாங்களை எனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்த” என்றும் சொல்லிக்கொடுப்போந்து, “இன்று என்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான் அன்று என்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்” என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே - அம்மிதுநத்தைப் பெறுகைக்கு ஸாதநமும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையென்னுமிடம் தோற்றிற்று; முதலிலே “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்று தொடங்கி “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூடுவதென்றுகொளோ” என்று பார்த்தித்து, பயிலுஞ்கடரொளி-நெடுமாற்கடிமையிலே தத்யசேஷத்வத்தைப் பாக்கச்சொல்லி, “அடியரோடிருந்தமை” என்று தலைக்கட்டுகையாலே - பகவத் சேஷத்வத்தினுடைய எல்லையாகிறது - தத்யசேஷத்வமென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தங்கள் இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரதாநார்த்தமென்று கருத்து. பகவந்த்யஸ்தபரரா யிருக்கும் அதிகாரிகளுக்குப் போதுபோக்கு - இப் ப்ரபந்தம்; “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொள்ளேன்” என்றும் “கோட்டாரார் வானவர்கள்” என்றும் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

நடு.---நிகமத்தில், அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய், உயர்வறவுயர்நலமுடையனாய், ஸௌந்தர்யாதிவிசிஷ்டமான நித்யமங்கள் விக்ரஹயுக்தனாய், அபரிமிததிவ்யபூஷணபூஷிதனாய், ஸர்வாயுதோபேதனாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனாய், அஸத்தானே பயசங்கிகளான அநந்தவைநதேயாதிகளாலே அநவரதபரிசர்யமான சரணநளினனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய், ஸர்வேச்வரனாய் ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாய், தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்து ஆச்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ச்சலேஷிக்கும் ஸ்வபாவான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிர்ரதுக்கராய் நிரஸ்தஸமஸ்தீப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடையபக்திபலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந்திருவாய்மொழியும்; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன் னவை போலன்றிக்கே, பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்த அந்தாதியான இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே அயர்வறும மரர்களோ டொப்பர் என்கிறார்:

[அவாவறச்சுழரியை] - ஸர்வாபேகிதப்ரதான ஸர்வேச்வரனைத் தம்முடைய அபிரி வேசம்கெடவந்து கலந்தபடியாலே வேறொரு விசேஷணமிடாதே அதுதன்னையே சொல்லு கிறார். [அபணையரனை] - ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவானவனை. அவாவறச்சுழ்முகையாவது - தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆச்ரீதருடைய விடாய் தீரஸம்ச்சலேஷிக்கை. ‘அயனை, அரனை’ என்கிற இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்தால் - ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள்பக்கல் சச்வரத்வசங்கையை யறுக்கிறார். அவர்களுடைய ஸத்தாஸத்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் சச்வராநீரமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபம்; நிர்வாஹ கத்வம் கர்மாநீரமாய் வந்தவித்தனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியரா யிருப்பார்க்கு நிர்வாஹிப்பதும் சில புடைகளுண்டு. ‘அபணையரனை - அவாவற்று - அரியை - அலற்றி - வீடு பெற்ற’ எனனுதல். அபணையரனை - அவாவறச்சுழரியை அலற்றி, அவாவற்று வீடுபெற்ற எனனுதல். [அலற்றி அவாவற்று வீடுபெற்ற] - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராகையாலே நிர்த்துக்கரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்தாதி களால் இவையாயிரமும்] பக்திபலாத்காரத்தாலே பிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவருடைய ஸ்ரீமைத்ரேயபகவான் அவா. அவா உபாத்யாயராக நடத்த நடந்த ஆயிரம். ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நூராயிரம் கவிகள்போரு முண்டாய்த்து; அவர்கள்விகளோடுகடலோ சையோடு வாசியற்று அவற்றை வீட்டு இவற்றைப்பற்றித்துவளுகைக்கு அடி - இவருடைய பக்த்யபிரிவேசம்வழிந்து புறப்பட்டசொல்லாகையிறே. [முடிந்த அவா விலந்தாதி இப்பத்து] - தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. இவ்வவா வுக்கு உதவிறிறிலனாகில் சச்வரனுக்கும் சைதன்யமின்றிக்கேயொழியும். குழவிசும்பணி முகிலுக்குக் கீழ், பரபக்தியாலேசென்றது; குழவிசும்பணிமுகில், பரஜ்ஞாநத்தாலே; இத் திருவாய்மொழி, பரமபக்தியாலே. பகவத்ப்ரஸாதம் பாதியும் தாங்கள் பாதியுமாகச் சொல்லு மவர்களுக்கு, சரீராவஸாநத்திலே இப்பரபக்த்யாதிகளுண்டாம்; இவர் அடியிலே மயர்வற மதிநலமருளப்பெறுகையாலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே யுண்டாய்த்தின. கர்மஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியினுடைய ஸத்தாநத்திலே ஸர்வேச்வரனுடைய அருள்நின்று, அதுஅடி யாகப் பிறந்த பரபக்த்யாதிகளிறே இவரது. [அறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே] - இத்தையறிக் தவர்கள், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே நித்யஸூரிகளோடொப்பர். [பிறந்தேயுயர்ந்தார்] - ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி இவர்களுடைய பிறப்பும்.

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

- தாளடைந்தோர்தங்கட்குத் தானேவழித்துணையாம்*
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி*—மீளுதலாம்
ஏதபிலாவின்னுலகில் ஏகவெண்ணும்மாறனென*
கேதமுள்ளதெல்லாம் கெடும். 91
- கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக் கிட்டினுப்போல*
தடமுடையனந்தபுரந் தன்னில்—*படவரவில்
கண்டுயில்மாற்காட்செய்யக் காதலித்தான்மாறன்*உயர்
விண்டலிலுள்ளோர் வியப்பவே. 92
- வேய்மருதோளிந்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தை*
தான்மருவாத்தன்மையினால் * தன்னையின்னம்—பூமியிலே
வைக்குமெனச்சங்கித்து மால்தெளிவிக்கத்தெளிந்த*
தக்கபுகழ்மாற னெங்கஞ்சார்வு. 93
- சார்வாகவேயடியில் தானுரைத்தபத்திதான்*
சீரார்பலத்துடனே சேர்ந்ததனை—*சோராமல்
கண்டுரைத்தமாறன் கழிலிணையேநாடோறும்*
கண்டுகக்கு மென்னுடையகண். 94
- கண்ணனடியிணையில் காதலுறுவார்செயலை*
திண்ணமுறவே சுருங்கச்செப்பியே—* மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கை தலைக்கட்டினான்மாறன்*
ஆனபுகழ்சேர் தன்னருள். 95
- அருளா லடியிலெடுத்தமாலன்பால்*
இருளார்ந்த தம்முடம்பையிச்சித்து—*இருவிசம்பில்
இத்துடன்கொண்டேக இசைவுபார்த்தேயிருந்த*
சுத்திசொல்லும் மாறன்செஞ்சொல். 96
- செஞ்சொற்பரன் தனதுசீராரும்மேலிதனில்*
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின்*—விஞ்சுதலைக்
கண்டவனைக்காற்காட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட*
திண்டிற்லமாறன் நந்திரு. 97
- திருமால்தன்பால் விருப்பம்செய்கின்றநேர்கண்டு*
அருமாயத்தன் நகல்விப்பானென்—*பெருமால்நீ
இன்றென்பால்செய்வானென்னென்ன இடருற்றுநின்றான்*
துன்னுபுகழ்மாறனைத்தான் சூழ்ந்து. 98
- சூழ்ந்துவின்றமால்விசம்பில் தொல்லைவழிகாட்ட*
ஆழ்ந்ததனை முற்றுமருபவித்து—*வாழ்ந்தங்—
கடியருடனே யிருந்தவாற்றையுரைசெய்தான்*
முடிமகிழ்சேர் ஞானமுனி. 99
- முனிமாறன் முன்புரைசெய் முற்றின்பம்நீங்கி*
தனியாகிவின்றுதளர்ந்து *—நனியாம்
பரமபத்தியால்நைந்து பங்கயத்தான்கோலை*
ஒருமையுற்றுச் சேர்ந்தானுயர்ந்து. 100

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.